

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

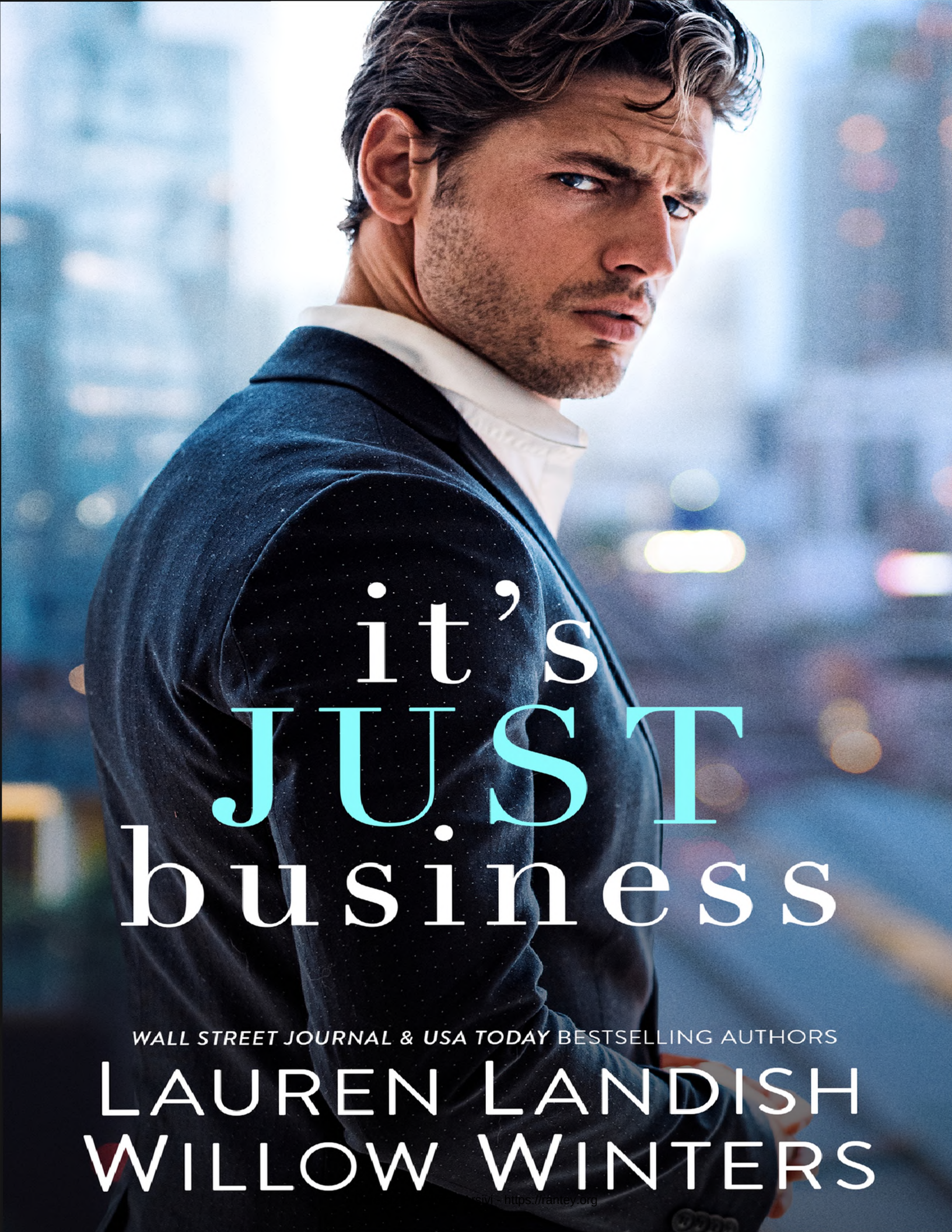
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with dark, wavy hair and a light beard is shown from the chest up, turned away from the camera but looking back over his right shoulder. He is wearing a dark blue or black suit jacket over a white collared shirt. The background is a blurred cityscape at night, with various lights and buildings visible. The overall mood is sophisticated and mysterious.

it's JUST business

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHORS

LAUREN LANDISH
WILLOW WINTERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BU SADECE İŞ

LAUREN LANDISH
WILLOW WINTERS

CONTENTS

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31 Sonsöz](#)

[Alıntı - En Yüksek Teklifi Veren \(Satın Alındı\)](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

PROLOGUE

DYLAN

M Uykumdan sıçrayarak uyandığımda kalbim hızla çarpıyordu. Etrafımı incelerken soğuk terler döküyorum ve nefesim kesiliyor. Dışarıda, gökyüzü gök gürültüsü ve şimşeklerle gürliyor. Parlak ışık çatlıyor

ve bir an sonra, nabzım durulduğunda, zifiri karanlık gökyüzünün homurtusu uzaktan zar zor duyuluyor.

Yine de beni uyandıran gök gürültüsü değil. O kadarını biliyorum.

Yıkıcı gücüyle çok daha korkunç bir şey. Daha da kötüsü, içimde.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başucumdaki saate bakıyorum.

Uykusunda kıpırdanırken yatak hafifçe inliyor ve bir anda her şey aklıma geliyor.

Raven.

Gözlerim yatağımda yatan çıplak kalçasının muhteşem yükselişine takılıyor. Başka bir gece olsaydı, çıplak sırtının, hafif bronz teninin ve yastığın üzerine dökülen muhteşem siyah saçlarının görüntüsü beni saniyeler içinde kaya gibi sertleştirirdi, onu uyandırmaya ve onu almaya ve adımı tekrar tekrar inlediğini duymaya hazırdım. Bu şimdiye kadar duyduğum en bağımlılık yapıcı ses.

Bu sefer suçluluktan başka bir şey yok.

Göğsümdeki bu acı dolu gerginlik bundan olmalı. Yaptığım şeyden ve bunun ona neye mal olacağından dolayı duyduğum suçluluk. Henüz bilmiyor olsa bile, ne yaptığımı öğrendiğinde benden nefret edecek.

Keşke bunu bir sır olarak saklayabilseydim. Keşke geri alabilseydim. Ama ikimiz için de tek çıkış yolu buydu.

Daha iyi bir adam olsaydım, ona söyler ve gitmesine izin verirdim, kendini yaklaşan fırtınaya hazırlamasına izin verirdim.

Ama ben o kadar iyi değilim.

Gitmesine izin veremem. İstedğim her şey onda var ve her karşılaşmamızda hem lanetlenmiş hem de kutsanmış hissediyorum.

Sonuçta, bunun sadece bir iş olması gerekiyordu. Bundan fazlası değil. Ona direnebileceğimi, onu kalbimin soğuk, yaralı manzarasında güvenli bir şekilde tutabileceğimi ve böylece doğru zaman geldiğinde gerekeni yapabileceğimi düşündüm. Ama yol boyunca bir yerlerde, biz daha fazlası olduk. Hissettiğim şey, yapabileceğimi düşündüğümünden daha derin ve daha güçlü. Yapmak istediğimi yapmış olsam da, tek istediğim o. Her şeyini istiyorum. Ama artık çok geç.

Göğsüme çöken suçluluk duygusuyla çarşafıya yerleşiyorum ve onun yumuşak vücudu sanki burada olması gerekiyormuş gibi benimkine yapışıyor.

Bu gece ilk kez sabahın erken saatlerinden önce evimden kaçmadı. Güneş doğduğunda ve ne yaptığımı öğrendiğinde, bu son kez olabilir.

Onu rüyamda görmekten ve kollarımda uyanmaktan başka bir şey istemiyorum, böylece onu dilimle uyandırabilir, onu orgazmın titreyen kenarına getirebilir ve dudaklarındaki ilk kelimelerin benim adım olmasını sağlayabilirim.

Telefonu çalıyor ve kıpırdanıyor. Telefonu üçüncü kez çalıyor, bu sefer duyulabilir *bir ping* sesi çıkarıyor, ama o uyanamadan yatağın diğer tarafına uzanıyorum ve telefonu susturmak için elime alıyorum.

Ekranı ters çevirdiğimde, küçük 'baloncuk' yukarıda kalıyor ve *onun* adını görüyorum. Lanet olası eski sevgilisi. Tüm bunları harekete geçiren pislik. "Dylan?"

Gözlerinde uykuyla arkasını döndü. Telefonunu yerine koydum ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sorun yok hayatım," diye fısıldıyorum, sanki her şey yolundaymış gibi yanına uzanıyorum, sıcak tenini tenimde hissediyorum. "Yarına kadar bekleyemeyecek bir şey yok."

"Oh," diye mırıldanıyor, kollarıma sokularak. "Gitmeliyim."

"Gece burada kal," diye fısıldıyorum, onu kendime yakın tutarak. İtiraz edemeden boynunun kıvrımını öpüyorum, ona duyduğum arzu sikimin kıpırdanmasına neden oluyor.

"Bu yüzden kalmamı istiyorsun," diye mırıldanırken dudaklarından bir tebessüm süzülüyor, bakışları çarşafın altına düşüyor.

Kalbim çarpıyor ve keşke ona söyleyebilseydim. Ama bencillik dilimi susturuyor. Bu benim son şansım olabilir, bu yüzden her şey dağılmadan ve onu sonsuza dek kaybetmeden önce ona olabildiğince çok sahip olmalıyım.

Bu beni bazılarının öne sürdüğü kadar kötü yapar mı? Belki de. Ancak tamamen kötü olsaydım, pişmanlık duyma yetisine sahip olmazdım, değil mi? Yani benim bile yapabileceğimi düşündüğümünden daha fazlası olabilir.

Birlikte geçireceėimiz zamanın kısa olduėu bu gece için bu dűűnce çok aėır, bu yűzden Raven'ı gűėűme yaklaűtırıp alnına bir űpűcűk kondururken ŗimdi ve buraya odaklanıyorum. "Uyu, sevgilim."

Tek istediėim geri dűnűp yeniden baűlamak. Ona aűık olacaėımı bilseydim, bizi mahvetmesine asla izin vermezdim.

BÖLÜM 1

RAVEN - ALTI AY ÖNCE

S Lionfish'teki toplantıya hazırlanırken dairemdeki boy aynasının önünde durarak yansımamı dikkatle kontrol ediyorum. Cildim kusursuz, gözlerim hafifçe çizgili ve kirpiklerim kıvrılmış ve koyu renk maskarayla kaplanmış. En önemlisi, rujum en sevdiğim kırmızı tonuyla kaplı, bana anında güven artışı sağlayan bir ruj. Buna ihtiyacım olacak. Gösterişli ama abartılı olmayan bir görünüm tam da şeydi ve bunu başardım.

Saate bir göz attım. Lüks restorandaki toplantıya daha iki saat var, bu da bana hazırlanmayı bitirmek, bir anlık panik yaşamak, kendimi ve pratik duruş zırhımı sıfırlamak ve sonra metroya binip restorana gitmek için yeterli zaman veriyor. Mükemmel.

Bu 'sadece' bir öğle yemeği toplantısı, ama gerçek şu ki, hayatımı değiştirebilir. Bu yüzden her geçen saniye daha da gerilmiyormuş gibi davranmak için daha çok çalışmam gerekiyor.

Sabah güneşi pencereden süzülerek küçük yatak odama yumuşak bir parıltı yayıyor. Aslında teknik olarak yatak odası sayılmaz ama ev arkadaşım ve kankam Maggie ile paylaştığım çok küçük dairede burada uyuyorum. Elimizden geleni yaptık, ama özel bir şey değil - kira sözleşmemizdeki maddeler nedeniyle çok yavan ve zaten bu konuda bir şey yapmak için çok pahalı.

Derin bir nefes alıyorum, yatak odamın duvarlarındaki boyaya odaklanmak yerine aynada gözlerimin içine bakarak sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum çünkü bunun bir faydası olmayacak. İşe yarayacak olan şey bu görüşmeyi başarmak, çünkü eğer işe yararsa, dolapla karıştırılmayacak bir yer alabileceğim.

Bu iş yemeğinde mükemmelden başka bir şey olamam.

Maggie ile paylaştığım dolaba yöneliyorum ve önümde asılı duran kıyafetlere bakıyorum. Savurganlık yapmama gerek olmayan bir alan varsa, o da kıyafetlerdir. Dolabım lise günlerime kadar uzanıyor. Yazın resepsiyonist olarak işe girmiştım ve ilk maaşımla kendime beni durdurulamaz hissettiren kat kat ipek bir bluz almıştım. O zamanlar, dik ve gururlu durmak benim için çok az şey gerektiriyordu, ancak bu saflık yıllar boyunca test edildi. Hâlâ o bluz beni özlemle gülümsetiyor.

Parmaklarımı farklı kumaşlar ve renkler üzerinde gezdiriyorum, her bir parça bir anıyı ya da duyguyu barındırıyor. Yeşim yeşili mini elbise var, internetten aldığım, yirmi birinci yaş günü kutlamamda ve yine yirmi beşinci yaş günümde giydiğim, vücudu saran küçük bir parça. İkisi de güzel anılar. *Kesinlikle uygun değil.*

Büyükannemin cenazesinde giydiğim siyah-beyaz etek ve takım elbise kombinasyonu var. Asla unutamayacağımı bildiğim zor bir anı. Büyükannem çok fazla şeye sahip olmayan tatlı bir kadındı, ama her zaman çok fazla sevgiye ve hoppa torununa karşı sonsuz bir sabra sahipti. Onu hala özliyorum ve 'başardığımda' bu takımı giyeceğime dair ona söz verdim.

Ama bugün değil... *henüz.*

Gözlerim, silueti sade ama zarif, diz hizasında şık siyah bir elbiseye takılıyor. Birkaç ay önce erkek arkadaşım Evan'ın hediyesiydi. O zamanlar aramız biraz bozuktu çünkü stajdan sonra bir iş bulma konusunda meşgul ve stresliydim. Elbiseyi, yeteneklerime olan inancının bir göstergesi olduğunu söyleyerek almıştı. Ben de bunu geleceğimize olan inancın bir göstergesi olarak okumuştum.

Her şey yoluna girecek, er ya da geç ve bugünden başlayarak. Birincisi ve en önemlisi, işi alın. İkincisi, adamı bul. Üçüncüsü, sonsuza dek mutlu ol.

Bana iyi şans getireceğini düşünerek elbiseyi askıdan alıyorum ve vücuduma yaslıyorum. Kıvrımlarıma göre mükemmel. Gerçekten de bırakın sahip olmayı, gördüğüm en güzel elbiselerden biri ve onun içindeyken kendimi yenilmez hissediyorum. Evan'ın sadece hayal edebileceğim bir serveti var, bu yüzden elbette buradaki en pahalı elbiseler ona ait.

Aynaya bakıp yansımanımı düşünürken tek düşünebildiğim, elbise pahalı olsa da akılda kalıcı olmadığı. Ve bugün bir açıklama yapmak gerekiyor.

İsteksizce geri koydum. Kararsızlık genellikle her köşede beni takip etmez. Kim olduğumu, neler yapabileceğimi biliyorum ve sıradan yetiştirilme tarzımı, Ivy League eğitimi almamış olmamı ve zar zor kurduğum üst sınıf bağlantılarımı gizlemek için bir zırh giyme sanatını mükemmelleştirdim. Ama bugün beni değiştirecek ya da yıkacak. Bu hayatımın fırsatı ve üzerimde hiç şu anki kadar baskı hissetmemiştim.

Sahip olduğum tüm elbiseleri tek tek ararken askılar metal çubuğun üzerinde kayıyor ve sonra Maggie'nin kıyafetlerini de inceliyorum. Neyse ki paylaşmaktan çekinmiyor ve beden olarak da birbirimizden çok uzak değiliz ama onun tarzı benim muhafazakâr giysilerime kıyasla çok daha modaya uygun.

Maggie ve ben üniversitenin ilk yılında oda arkadaşı olarak atandığımızda tanıştık. Farklılıklarımıza rağmen -kim bir moda pazarlama bölümü öğrencisi ile bir ekonomi bölümü öğrencisinin arkadaş olacağını düşünür ki? Daha sonra, mezun olduktan sonra bile oda arkadaşı olarak kalmayı seçtik, beni cömertçe anlaştığımızı sürdürmeye davet etti. Onun ve destekleyici ailesinin ödediğinden çok daha az bir miktar ödüyorum ama o da benim gibi her hafta banyonun temizlenmesine yardım ediyor.

Sonunda mükemmel kombini buldum; koyu zümrüt yeşili bir bluz ve özel dikim siyah kalem etek. Ne yazık ki benim değil ama Maggie paylaşmakta sakınca görmez.

Yeşil ve siyah, uzun siyah saçlarımla mükemmel uyum sağlayarak bana profesyonel ve göz alıcı bir görünüm kazandırıyor.

Sadece oraya ait değil, aynı zamanda eksik olan şey benim varlığım gibi görüneceğim.

Hızlıca kıyafeti giyiyorum, kumaşı kalçalarımın üzerinde yumuşatırken bir güven dalgası hissediyorum.

Arka tarafıma bakıp gülümsüyorum. *İşte bu. Bunu hissedebiliyorum.* "Bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda," diyorum yansımama, "Maggie'nin içkilerinin bizden olduğunu hatırlat bana."

Tam hangi çantayla eşleştireceğime karar veriyordum ki telefonum çaldı. Bakıyorum, biri Maggie'den diğeri de ortak arkadaşımız Ami'den gelen iki grup sohbet mesajı olduğunu görünce sırtıyıyorum.

Sen !

Yasssssss! Şansa ihtiyacın yok, o kadar iyisin!

Hem ilham verici hem de göz devirici, ama beni gülümsetme amaçlarına hizmet ediyorlar. Aynı anda, Evan'ın bana henüz mesaj atmadığını görüyorum, ama dün gece konuşmuştuk, ona iyi şanslar dilemiştim.

kendi iş yemeği. Daha sonra nasıl geçtiğini sordum ama cevap vermedi.

Muhtemelen bu sabah meşguldür, diyorum kendime sakinleştirici bir nefes alırken. Görüşmeden sonra onu kontrol etmek için aklıma bir not alıyorum. Nasıl geçtiğini bilmek isteyecektir ve ben de akşam yemeğini duymak istiyorum. Eminim onun için iyi geçmiştir. Başarısızlık onun aşına olduğu bir şey değil. Ne de olsa Wall Street hayatının içinde büyüdü.

Kıyafetim ve makyajım tamamlandıktan sonra aynada kendime son bir kez bakıyorum ve yarattığım sofistike görüntüyü değerlendiriyorum. Gerginliğim hâlâ devam ediyor ama onu o kadar derine saklamışım ki görünmüyor. Kelebekler kadar uçarı bir şeyin beni engellemesine izin vermeyeceğim.

Başarana kadar numara yap.

Muhtemelen en iyi klişe tavsiye değil, ama geçmişte işe yaradı, bu yüzden onunla uğraşmıyorum.

Okul için küçük bir kasabadan ayrıлып büyük şehre geldim, bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirdim ve kendime bir isim yapmak için çok çalıştım. Ücretsiz bir staj yaparken faturaları ödemek için ek işler yaparak acele ettim. Doğru sosyal gruplara katıldım ve tüm doğru etkinliklerde boy gösterdim. Londra'dan Los Angeles'a ve aradaki boşlukta yirmi yedi yaşındaki diğer herkesten daha fazla çalıştım. Bir kağıt toplayıcısından daha fazlası olmak için gerekli eğitime, iş deneyimine ve içgüdülere sahibim.

Hedefim mi? Borsa.

Günlük alım satım yaparak kendi portföyümü oluşturdum ve bu, benimle konuşan her ticaret şirketinin yüzüne vurduğum bir onur nişanı. Sadece piyasayı değil, tüm büyük şirketlerdeki amiral gemisi fonları ve yöneticileri de sekiz çeyrek boyunca geride bıraktım. Daha fazlasını yapmaya hazırım. Daha fazlası *olmaya* hazırım.

Büyük bir derneğin başkanı arayıp yatırımlarından daha fazla paraya ihtiyaçları olduğunu söylediğinde ve nasıl fazladan yüzde iki alabileceklerini sorduğunda hattın diğer ucundaki kız olmaya hazırım.

Ve bu aşılması gereken yüksek bir çita. Bu işin büyük bir kısmı kimi tanıdığınızla ilgili. Evan aracılığıyla bu süreci kısa devre yaptırabilecek olsam da, kendi sosyalleşme ve ağ oluşturma, bağlantılar kurma ve ilişkiler geliştirme çalışmalarımı yaptım. O, ağzında gümüş kaşıkla değil, platin kaşıkla doğmuş bir adam. İpleri eline alıp beni bir çırpıda doğru insanların karşısına çıkarabilirdi.

Ama ben istemiyorum. Eğer ciddiye alınmak istiyorsam, bunu kendi başıma yapmalıyım... başarısız olsam bile. "Başarının ilk adımı başarısızlıktır" sözünü yüksek sesle söyledim. Ve ben bunu yaptım. Şimdiye kadar sayısız mülakata girdim. Bu seferkinin farklı geçmesi, daha iyi olması ve gerçek kariyerime başlamam gerekiyor.

Bugünkü röportaj önemli.

Eteğimi bir kez daha düzeltiyorum. "Başarısızlık bir seçenek değildir. Bugün başaracağız."

Aynada kendime başımı sallıyorum, mükemmelleştirdiğim profesyonel, arkadaş canlısı, kapalı dudak gülümsemesini gereksiz yere uyguluyorum. Restorana gitmeden önce siyah deri iş çantamı, içine saklayacağım küçük clutch'ımı ve anahtarlarımı alıyorum. Metrodan inip, şehrin koşuşturmacası içinde, gitmem gereken iki bloğu yürürken, zihnimde bir özgüven mantrasını tekrarlıyorum. *, yetenekliyim ve önüme çıkan her şeyin üstesinden gelebilirim.*

Finans Bölgesi'nde herkes tarafından bilinen restoranlardan biri olan Lionfish'in kapısının önünde durduğumda buna inanmaya bile başlıyorum. Sahibi şehirdeki en seçkin müşterilere hitap ediyor ve bu zarif masalarda acımasızca iş takası yapıldığı biliniyor.

Benim gibi bir kadın için Lionfish kariyerimi yapacağım yer. Lüks restorana adım attığımda kalbim çarpıyor ve bu kez sinirden değil heyecandan olsa da yine de yüzüme yansımaya izin vermiyorum. Ne olursa olsun sakın, soğukkanlı ve toparlanmış görünmem gerekiyor.

Loş ışık, cilalı ahşap zeminler ve zarif, fildişi masa örtüleri üzerinde sıcak bir parıltı yaratıyor. Kristal avizeler, her masayı süsleyen ince cam eşyaların üzerinde parıldıyor. Sessiz konuşmaların mırıltısı ve gümüş takımların yaldızlı porselenler üzerindeki şingirtisi havayı doldurarak bir sofistike senfoni yaratıyor.

Şef garsonu yemek salonuna kadar takip edip bana ayrılan masaya oturduğumda sinirlerim yeniden kabarmaya başlıyor, ama etrafıma bakıp tanıdığım ya da tanımak isteyebileceğim insanları arayarak onları bastırıyorum.

Evan'ı gördüğümde huzurum kaçıyor, kendinden emin adımları en az yakışıklılığı kadar dikkatimi çekiyor. İlk başta gözlerime tam olarak inanamayarak iki kez bakıyorum.

Onun burada ne işi var?

Neredeyse iki yıllık erkek arkadaşım burada olmamalıydı. Bu restoranda değil, şimdi değil, önemli görüşmemden sadece birkaç dakika önce değil ve

Bu sabah bana iyi şanslar mesajı bile atmadı. Masaya yaklaştı ve ben de otomatik olarak onu selamlamak için ayağa kalktım. "Evan?"

Bir zamanlar beni tamamen silahsız bırakan gülümsemesiyle beni onaylarken ikna edici cazibesi parlıyor. "Raven, çok güzel görünüyorsun," diyor ve artan endişelerime rağmen kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Tatlı davranıyor. Beklenmedik ama yine de takdir edilen bir jest. Hızlı bir öpücük ve dışarı çıkmasını bekliyorum.

Bana bakıyor, gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Odaya göz gezdirirken kalbim hızla çarpıyor. "Evan, geldiğin için teşekkür ederim ama..."

Ona kibarca kışt demeye çalışarak başlıyorum, ama boğazını biraz fazla yüksek sesle temizleyerek sözümü kesiyor. Odadaki gözlerin bizi bulduğunu hissedebiliyorum.

Röportajdan önce sadece birkaç dakikam var, tam burada, bu masada ve Evan'ın burada olmaması gerekiyor. Onunla birlikte görüldüğüm için 'başarılı' olmak istemiyorum. Eğer düşündüğü buysa, bu hiç de uygun ya da gerekli değil, ki bunu konuşmuştuk.

". "

Kırpılmış ifadesini yanlış duymuş olmalıyım diye göz kırpıyorum. "Affedersiniz?" Tüm vücudum donmuş gibi hissederken kelimeler nasıl ağzımdan kaçıyor bilmiyorum. Bir anda parmak uçlarım uyuşuyor ve kalbim tek bir gümbürtüyle atıyor. *Ayrılıyor muyuz?*

"Bunu bir mesajla yapmak istemedim ve burada olacağını biliyordum, bu yüzden bu etkili görünüyordu. İşimiz bitti." Sesinde hiçbir duygu yok, yüzü taş gibi ama gözlerinde kafamı karıştıran aç bir parıltı var.

Masanın kenarına tutunurken bacaklarım jöleye dönüyor ve sonra yere yığılmamak için yavaşça oturuyorum. Ona inanamayarak bakıyorum, içimde öfke ve incinmenin yükseldiğini hissediyorum. Her iki duygu da eşit ölçüde yarışıyor.

Ciddi mi? Ayrılıyor mu?

"Evan, ne demek istiyorsun?" Titremelerini gizlemek için ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Biliyorum biraz kaotik bir durum..." Staj için her projeyi bitirmek zorunda olduğum için son haftaları, belki de birkaç ayı kafamda gözden geçirmeye çalışıyorum.

"Aylardır bitmiş durumda, Raven. karşı dürüst olalım."

Öfke acının önüne geçiyor ve boğazım kurudukça ne düşündüğümü ifade edecek kelimeleri bulamıyorum.

Aylar mı? *Aylar* mı? Aylardır sevişiyorduk ve birbirimize birbirimizi sevdiğimizi söylüyorduk, o zaman nasıl bitmişti? Öfkenin kabarmaya başladığını hissedebiliyorum, bir çıkış arıyorum ve önümde sadece bir tane görüyorum.

Evan öne doğru eğiliyor, bana yaklaşmak yerine etrafımızdaki masaların onu duymasına izin vermiyor. "Olay çıkarma, Raven," diye uyarıyor.

Haklı olduğunu fark ederek öfkemi ve anlık tepkimi yutuyorum. Bölgedeki en önemli restoran olan Lionfish'in tam ortadayım ve sadece birkaç saniye sonra hayatımın en önemli röportajı için sahneye çıkmam gerekecek.

Evan'ın çok iyi bildiği bir gerçek.

Zor olsa da kendimi kontrol altına alıyorum, yüzümü tarafsızlığa yakın bir hale getirmeye ve ses tonumu sert bir fısıltıya dönüştürmeye zorluyorum. "Bunu yapmak için onca zaman varken, şimdi mi seçtin? Neden-"

Sözümü kesti, özür dilemeden ve robot gibi bakarak. Sanki kırılan gibi bir hali var. "Melodramatik olma. Yani, bu düşündüğümüzden daha uzun sürdü, değil mi?"

Evan beklentiyle bana bakıyor, sanki onunla aynı fikirde olacağımı düşünüyor. Ve gözlerine baktığımda, o parıltı büyüyor. İşte o zaman fark ediyorum. Heyecan bu, pazarlık masasında rakibini alt ettiği zamanki bakışına şaşırtıcı derecede benziyor.

Bu onun için bu mu?

Yanıldığıma dair bir işaret bulmak için yüzüne bakıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Bu olaydan dolayı kalbi kırılmamış. Aslında, sanki bunu maksimum yıkım için mümkün olan en kötü zamanda yapmış gibi. Bu kadar zalim olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Öyle değil mi?

Tamam, ama iş dünyası başka bir şeydir. Gönül işlerinde ise bambaşka. Evan'la aramızda bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Bir şey *olacağımızı* düşünmüştüm.

"Affedersiniz?" Bu artık bir mantra gibi görünüyor, ama olay çıkarmadan söyleyebileceğim tek şey bu. Yine de uygunsuz bir şey yapmamı ya da söylememi, görüşmemi sabote edecek bir şey yapmamı isteyip istemediğini merak ediyorum.

"Biraz eğlendik. Sen bu dünyaya adımını attın, biz de spor amaçlı sevişmenin tadını çıkardık. Ama ikimiz de bunun bir yere varmayacağını biliyorduk. Biz... uyumlu değiliz." Bu çok saçmaymış gibi yüzünü buruşturuyor.

Kahretsin, bu çok acı verici. Yıkım, içime dolan duyguları zar zor süslüyor.

Yani tek istediği bu muydu?

Birlikte yaşamayı düşünmek istediğini söyleyen oydu. Bize ilk etiketi yapıştıran oydu. Ne demek istiyor ki? Zihnim beni onun doğru kişi olduğuna ikna eden her düşünce ve her küçük anla dolup taşıyor.

Yer değiştiriyor ve aklına bir şey geliyor. Her zaman aşmayacağım birkaç çizgi vardı ve birkaç ... "Elise, değil mi?" Yüksek sesle tahmin ediyorum ve piç sırtıyor.

Soğuk bir dalga üzerime çöküyor ve farkına vardığım şey yüzüme bir ton tuğla gibi çarpıyor. 'Yönetici asistanı' Elise çok güzel ve flörtöz ve bir süredir Evan'a aşık olduğunu biliyordum. Bana endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını ve onunla aramızdaki ilişkinin tamamen profesyonel olduğunu söylemişti. Ama şimdi iki yıllık ilişkimizi 'spor sikişi'ne indirgedi.

Cüreti nefesimi kesiyor ama ruhumun derinliklerine inerek onu bir arada tutacak gücü buluyorum. Acıyı ve kafa karışıklığını bir kutuya koyuyorum, daha sonra ilgilenmek üzere kalbimin arka köşesindeki yüksek bir rafa yerleştiriyorum. Bugün tek bir önceliğim var... görüşme. Gerisi mi? Bekleyebilir.

Beklemesi gerekecek.

"Peki," diye cevap veriyorum, ellerimi beyaz kumaş peçetemin üzerine katlıyorum ve toplayabildiğim en nötr ifadeyle gözlerinin içine bakıyorum. "İşimiz bitti. Mesajınızı iletiniz. Artık gidebilirsin. Sana ve Elise'e en iyi dileklerimi sunuyorum."

Evan'ın gözleri şaşkınlıkla açılıyor, sanki benden fazla tepki vermemi bekliyormuş gibi. Keşke içimi görebilseydi. "Raven-"

"Defol. Dışarı," diye tekrarlıyorum, sesim ekşiyor. "Şimdi."

Evan itiraz edecekmiş gibi görünüyor ama birkaç metre ötedeki masada oturan kadın sözlerimi soluk soluğa dinleyince çenesini sertçe eğip dönüyor.

Benim olay çıkarmam başka bir şey. O mu? Mantıksız.

Onun yerine, el yapımı İtalyan kanat uçlarını restoranın fayanslarına vurarak ayrılıyor. Gidişini izlemedim. Yapacak işlerim var ve hazırlanmak için yeterli zamanım yok. Uzun, sakın bir nefes alıyorum ve saatime bakıyorum.

İki dakika.

Kendimi toparlamak için iki dakikam var ve kaybedecek bir saniyem bile yok.

Sonra dağılacam.

BÖLÜM 2

DYLAN

O Lionfish'te sessiz ortak olmanın avantajlarından biri de kendi özel masamın olması. Lüks barın köşesinde, biraz gölgede kalan ve bana görünmek zorunda kalmadan finansın sosyal dünyasını gözlemleme şansı veren bir masa. Zenginliğin kesinlikle

Bu şehirdeki avantajlar.

Lionfish'e yatırım yapmayı konumu nedeniyle seçtim. Çatı katıma ve ofisime yürüme mesafesinde, Finans Bölgesi'nin en seçkin noktalarından biri. Sık sık gece geç saatlere kadar burada olur, kutlama yapanları ve üzülenleri izlerim. Buna içeriden bilgi sızdırma demezdim ama bir fon yöneticisinin bir gece barda oturup en alt raftan viskisini yudum yudum içtiğini görmek ertesi gün en büyük müşterisine büyük bir açığa satış yapmama neden oldu... ve bana otuz milyon dolar kazandırdı.

Telefonuma baktığımda yönetici asistanımdan bir mesaj görüyorum, bu görüşme bittikten sonra saat ikide bir toplantım olduğunu söylüyor.

Sanki unutacaktım gibi, ama bu onun işi ve o da işini iyi yapıyor. Raven Hill'in özgeçmişini incelemek ve ayrıntılar konusunda kendimi yenilemek için erken gelmek de dahil olmak üzere günümün her ayrıntısı planlandı.

Tüm kutuları işaretliyor. Ama yine de masama gelen her özgeçmiş doğru kutuları işaretliyor, doğru niteliklere sahip.

Bilmek istediğim şey, Raven'ın motivasyon, moral, başarı ve uzun ömürlülük açısından şirketim için uygun olup olmayacağı. Günlük saçmalıkları, zorlu çalışma saatlerini ve müşteri portföyünü gerçekten kaldırabilir mi? Özellikle de müşterilerle. Burada başarılı olmak için kalın derili olmak gerekir. Pek çok kişi gerekenlere sahip olduğunu düşünüyor... ama açık konuşmak gerekirse, sahip değiller. Açık ve basit, onlar

ne baskıyı ne de onunla birlikte gelen istismar ve açgözlülüğü kaldırabilir. Ve ikinci olarak, Sharpe adına yakışır bir gelir akışı yaratırken bu şüpheli koşullarda çalışabilir mi?

Başarılı mülakatçılar madalyonun her iki yüzüne de sahip olmalıdır - sertlik ve kurnazlık.

Sıkı şarjcular istiyorum, evet. Ama para için her şeyi yapabilecek olanları değil. Bunlara çok sık rastlanıyor ve itibarım sayesinde benimle ortak bir zemin bulacaklarını düşünüyorlar. Her ne kadar Makyavelist bir pislik olarak görülüyor olsam da, ki kuşkusuz bu çok da yanlış değil, bu oyundaki bazı oyunculardan kesinlikle daha iyiyim.

Soğuk, hesapçı, iş adamı mı? Ben buyum, başarılı olmak için böyle biri olmak zorundaydım. Kirli oynasam da müşterilerimin isimlerinin tertemiz kalmasını sağlarım.

Ve tabii ki ekibim profesyonelden başka bir şey değil.

Bir yudum daha alarak, tanıdık bir ses duyduğumda bana ayrılan masaya geçmeye hazırlanıyorum. Evan Faulkner uzun zamandır meslektaşım ve dostken düşmana dönüşmüş bir rakip. Bir zamanlar onu en yakın sırdaşlarımdan biri olarak görürdüm. İşe ilk başladığımda sırtımı dayayabileceğim biriydi. Kendimi ait hissetmem için elinden geleni yapan biriydi. Güvenmemem gereken biriydi. Ama bu bile başlı başına bir dersti ve lanet olsun, bundan bir şeyler öğrendim.

Kıyasıya bir köpekbalığı umurumda değil. Sonuçta bu bir iş. Ancak Evan tamamen farklı bir aldatma ve iğrenme seviyesinde var oluyor. Ailesinin nesillerdir süregelen zenginliğine rağmen, 'para için her şeyi yapabilecek' tiplerden biri ve eğer bir çıkar söz konusu olsaydı büyükannesini evinden atardı. Yaptıkları ve temsil ettikleri için ondan nefret ediyorum. Ve bu onun pisliğinin başlangıcı bile sayılmaz.

Evan'ın masaya yaklaşmasını izliyorum, *benim masama*, tam da güzel bir kadın otururken. *Raven Hill*. Potansiyel bir yeni çalışanı avladığını düşündüğüm şeyi izlerken öfke yükseliyor, ancak tamamen farklı bir şeyin geliştiğini görüyorum.

Gerekli olduğu üzere özgeçmişine sosyal medya bağlantılarını da eklemiş, bu yüzden Raven'in nasıl görüldüğünü gördüm, ancak kamera onun hakkını vermiyor. Çok güzel ve çarpıcı, öyle ki kendisi farkında olmadan dikkatleri üzerine çekiyor. Evan'ı gördüğünde yaşadığı şaşkınlık bir anda kayboldu ve yerini sıcak bir gülümsemeye bıraktı. Başkaları hakkında keskin bir gözlemci olmama rağmen

Birbirlerini yakından tanıdıklarını anlamak için özel bir yeteneğe gerek yok.

Gözlerimi kısıyorum, Bayan Hill'in özgeçmişi ve çevrimiçi kişiliği hakkında gördüklerimi önümdekilerle daha eksiksiz bir imaj haline getiriyorum. Kız onun için fazla iyi. Adam zengin ve kobra öpücüğü çekici, ama kadın bunu kesinlikle anlıyor.

Eğer değilse, bu görüşme başlamadan bitebilir.

Hâlâ gizli masamdan bakarken, ona doğru çekildiğimi hissetmekten kendimi alamıyorum. Merak, hissetmeye alışık olduğum bir şey değil, ama şimdi orada, bilincimin arkasında.

Arkama yaslanıyorum, barda bulundurdıkları kişisel Glenfiddich stoğumdan bir yudum alıyorum ve seçeneklerimi düşünürken izliyorum. Her olasılık aklımdan geçiyor.

En bariz cevap, onun Evan için şirketimi gözetleyen bir ajan olduğu. Ama eğer durum buysa, onunla birlikte görünmemesi gerektiğini çok iyi biliyor, bu yüzden bunu tamamen göz ardı ediyorum. Evan kötü biri ama aptal değil.

O zaman onunla ne halt ediyor ve daha da önemlisi, şu anda, buluşmamıza sadece birkaç dakika kala onunla ne yapıyor?

Eğer başlangıçta göründükleri kadar yakınlarsa, şirketime katılması için hiçbir şans yok. Evan'ın Raven'la olan ilişkisini beni geçmek ya da engellemek için kullanmayacağına güvenemem. Onun yakın çevresinde değerli bir kaynağım olsaydı ben de aynı şeyi yapardım, bu yüzden buna bir an bile tereddüt etmezdi.

Her şey değiştiğinde başka alternatifler düşünüyorum.

Evan bir şey söylüyor ve Raven'ın şok içinde göz kırptığını görebiliyorum. Bunu iyi saklasa da gözleri öfkeyle parlıyor. Sanki biri suratına tokat atmış gibi. Muhtemelen Evan, zümrüt gözleri şu anda yanıyor.

Karşılıklı konuşmalarını izlerken verdiğim tepki beni şaşırtıyor çünkü müdahale etmek, hatta belki de ona yardım etmek için çekildiğimi hissediyorum, ki beyaz şövalye olmaktan çok uzak olduğum düşünülürse bu garip bir his. Bunun yerine, entrika yerleşirken viskiyi dalgınca yudumluyorum.

Dudak okuma konusunda uzman olmasam da Raven'ın ağzı net bir şekilde görülebiliyor ve söylediği kelimelerden birini okuyabiliyorum. *Elise*. Elise Draeger Evan'ın asistanı ve birkaç toplantıda onunla birlikte görülmüş. Her zaman profesyonel görünüyordu, ama belki de değildi?

Resim bir anda keskin bir şekilde netleşir. Raven'ın sıcaktan buza dönüşen tepkisi, sersemlemiş ifadesi ve başka bir kadından bahsedildiğinde sakın görüntüsünün altında biriken öfke.

Evan gerçekten bir aptal. Durumu daha da kötüleştiren şey ise Lionfish'te Raven'dan ayrılmayı seçmiş olması. Bu buluşmanın önemini bilmeli ve şimdi seçim yapmalı.

Şaşırmamam gerekirdi ama . O gerçekten duygusuz bir pislik.

Gitmesi sadece birkaç saniye sürer.

Yakından izliyorum, ne yapacağını görmek için bekliyorum. Gidecek mi, kalacak mı? Bu aşağılayıcı deneyimden sonra bir cümle kurabilecek mi? Bu soruların cevapları bana Raven Hill hakkında önümdeki kâğıt parçasından daha çok şey söyleyecek.

Sert ifadesi yavaş yavaş profesyonelliğe dönüşüyor, ancak gözlerindeki perili bakış değişmiyor. Suyundan bir yudum aldığı anda eli titriyor ama bir damla bile dökmüyor. Belki de Evan'ın düşündüğünden daha sağlam bir malzemeden yapılmıştı. Belki de sorun buydu?

Viskinin son damlasını da yutarken genç kadın için gerçekten üzülüyorum. Ya da belki üzülüyorum. Evan'ın beni de sikip attığını düşünürsek, bu bir akrabalık gibi geliyor. O sırada bana yardım edecek kimse yoktu ama belki ben Bayan Hill'e yardım edebilirim?

Ve karşılığında kendime biraz soğuk intikam alıyorum.

Bir fikrin küçük kıvılcımı dudaklarımda asimetric bir sırtışa davetiye çıkarıyor. Sadece bir an sonra, plan zihnimde tamamen şekilleniyor - buluşmamızdan önce topladığım bilgileri kullanmanın ve güzel ve şaşırtıcı Bayan Raven Hill'de bana hediye edilen kaynağı en üst düzeye çıkarmanın bir yolu.

Evan'ın bu sektörde en iyi düşman edinenlerden biri olmasının bir sebebi var. Ve ne derler bilirsiniz, düşmanımın düşmanı... Raven'ı arkadaşşımdan daha fazlası olarak kabul ediyorum.

Ayağa kalkarak masaya yaklaşıyorum, bir dakika gecikmiş olsam da randevumuza hala çok yakınım. "Raven Hill? İyi günler, ben Dylan Sharpe."

Yukarı bakıyor ve yeşil gözlerinin ne kadar sıra dışı olduğunu fark ediyorum. Artık bundan eminim. Evan aptalın teki. Yanında bu kadar güzel bir kadın olan bir adam nasıl olur da başkası tarafından baştan çıkarılabilir?

"Bay Sharpe," diyor Raven ve sesinde bir gerginlik olsa da bu, bu buluşmadan kaynaklanan basit bir sinirle açıklanamayacak bir şey değil. Aslında, Evan'dan ayrılışını henüz gözlemlememiş olsaydım, gerginliği tam olarak böyle yazardım.

Onun gücünden ve direncinden etkilendim ve kendime küçük bir merhamet nazik olsa da burada dikkatli olmam gerektiğini hatırlatmak zorundayım. Varsayımlarım büyük olasılıkla doğru, ancak yine de tüm bu gösterinin Evan'ın entrikalarından biri olma ihtimali var.

Beni selamlamak için ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. Duygusal karmaşadan sonra teninin soğuk ya da belki de nemli olmasını bekliyorum ama profesyonelce tokalaşırken benimkinde sadece sıcak. Ama onun dokunuşu ateş gibi. Kalbim hızla çarpıyor ve onu bırakıp ceketimin düğmelerini açtığımda içimde sıcaklık dalgalanıyor.

"Oturabilir miyim?" Alaycı bir tavırla soruyorum, Raven göz kırpıp gülümsüyor ve gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyor. Gülümsemesi daha da büyüleyici ve yerime oturduğumda kendimi onun büyüüne kapılmış hissediyorum. "Bana kendinden bahset. Özgeçmişinde okuyabildiklerimi değil, bana kendinden bahset." Profesyonel olarak demek istiyorum. Kesinlikle kişisel olarak... samimi olarak.

Neyse ki, akli başında biri ve ona karşı içgüdüsel tepkimin farkında değilmiş gibi görünerek bizi yolumuzda tutuyor. "Firmanızla ilgileniyorum çünkü sizin için bir rolü başka hiçbir adayın yapamayacağı şekilde doldurabilirim. Piyasa haberlerinde ekstra kâr yüzdeleri bulma konusunda esrarengiz bir yeteneğim var ve-"

"Bekle," diye araya giriyorum, tepkisini ölçmek için kabaca bir elimi kaldırıyorum. "Bunların hepsini biliyorum. Özgeçmişinizi okudum, kişisel portföy bilgilerinizi benimkilerle ve meslektaşlarımla karşılaştırdım. Profesyonel niteliklerinizi biliyorum ve binlerce insandan iş kârın kokusunu almaya geldiğinde tazı olduklarını duydum." İfadesi bu azarlama karşısında değişmiyor. Aslında, sanki söylediğim her kelimeye asılmış gibi hafifçe başını sallayarak eğiliyor. "Hepsi bana borsanın bir sonraki yıldızı olduklarını söylüyor. Bana *kendinden* bahset dedim. Benim şirketimde bir pozisyon için neden bu kadar uğraşmak istiyorsun?"

"Bu benim tutkum," diye itiraf ediyor Raven, sözünü kesmediğimde devam ediyor, "Bu bir ilgi alanı ya da iyi para kazandıran bir iş değil. Dürüst olmak gerekirse parayla ilgili bile değil. Yukarı ya da aşağı yüzdelere, buradaki puanlara, oradaki kazançlara odaklandığınızda dolarlar anlamsız hale geliyor. Bu bir oyun değil ve insanların geçim kaynaklarını idare ederken kesinlikle böyle davranmıyorum, ama bu kendimi yenmenin gücü. Takıntı haline getirdiğim, yatmadan önce baktığım ve uyandığımda ilk kontrol ettiğim şey bu. Bu sektörü, sektördeki mücadeleyi ve yorucu işleri seviyorum. Her şeye hazırım

sabırsızlanıyorum. Aslında sabırsızlanıyorum, zaten bu yüzden kendi portföyüm için bu kadar çok şey yapıyorum."

Gözlerinde daha önce de gördüğüm bir yoğunluk vardı. Kendi çalışanlarımdan birkaçında. Verdiği cevap genelde aradığım şeyle birebir örtüşüyor. Sonuç kadar süreci de seven biri. Sorumu yanıtlayarak ve beni güçlü yönlerine yönlendirerek harika bir iş çıkardığından bahsetmiyorum bile. Eminim müşteri görüşmelerinde de çok becerikli olurdu.

Garson bir an için sözümüzü kesti, suyunu doldurdu ve kahve siparişlerimizi aldı; benimki sade, onunki kremalı ve şekerli.

"Bunun bir oyun olmadığını anlamanıza sevindim," diye uyarıyorum. "Kendi yatırımlarınızla ilgili riskler benimki gibi şirketlerdekinden oldukça farklı. Düşüşlerden kaçınamazsınız ve yüz milyonlarla uğraşırken bu düşüşler yıkıcı olabilir."

Raven başını sallar. "Farkındayım." Sesi sert, sözleri alçak ve tutkulu ve kendimi ona çekilmekten alıkoyamıyorum.

Profesyonel olarak konuşuyorum. Ama bundan daha fazlası da var. Gözlerindeki ışıltı, yanaklarındaki makyajdan daha fazlası olan kızarıklık, etrafına sarıldığında mükemmel hissettirecek o yumuşak, yastık gibi dudaklar...

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum boğazımı temizleyerek. Kahveler masaya konurken ve garson giderken başparmağımı masaya vurup ona ne kadarını anlatacağımı düşünüyorum.

"Size bir itirafım var Bayan Hill. Buradaydım," -köşeyi işaret ediyorum- "toplantımızdan önce tam şuradaydım. Sizi izliyordum." Kalın kalın yutkunuyor, şüphesiz bunun nereye varacağını biliyor. Hakkını yemeyelim, açıklama yapmak için acele etmiyor... ya da yalan söylemiyor. "Doğru kişiyi bulmanın kâğıt üzerindeki başarılardan daha önemli olduğunu düşünüyorum. Ne yazık ki, bu aynı zamanda Evan Faulkner ile aranızda ne olduğunu bilmem gerektiği anlamına geliyor. Aranızda bir şey mi var? *Aranızda bir şey mi vardı?*"

"Doğru," diye cevap veriyor, sesi gergin. "Öyleydi," diyor Raven soğuk bir şekilde ama daha fazlasını söylemiyor.

Ne yapacağını görmek için beklerken bir süre geçiyor, ama o sabit kalıyor, sadece bakışlarıma karşılık veriyor. İşte o zaman onu daha fazla test etme zamanının geldiğini anlıyorum.

"Mülakat merdivenlerini tırmanırken onun adını anmadığınıza şaşırdım."

"Pozisyonumu kendi değerlerimle kazanmak istiyorum," diyor Raven gerçekçi bir şekilde.

"Hakkınızda hiçbir şey bilmesem de onsuz hem profesyonel hem de kişisel olarak çok daha iyi durumda olduğunuzu söyleyebilirim."

Bakışları bir an için masaya kayıyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Bu pozisyonun onun için kayıp olduğu sonucuna vardığını tahmin etmek çok zor değil. Öyle de olmalı. Eğer o aleti sıkmek için duyduğum arzuyu dizginleyebilseydim, sırf aramızdaki bağlantı yüzünden onu gönderirdim. Ancak, ben de bir hıyarım.

Ve böyle fırsatları tepecek biri değildir.

"O lanet olası bir aptal," diyorum ona eşit bir şekilde, tepkisini yakından izleyerek. Raven daralmış gözlerini benimkilere diyor, sonra bir kaşını milimetrelerce kaldırarak sözlerimi değerlendiriyor, ne düşüneceğinden emin değil gibi görünüyor. "Onunla bir geçmişimiz var."

Bu hikayede daha fazlası var. Çok daha fazlası. Ama şimdi bunu açıklamanın ne yeri ne de zamanı. Ayrıca, Raven'ın onu düşündüğüm plana yardım etmek için geçmişe ihtiyacı yok.

"Anlıyorum," der, alması gereken kibarca kovulmaya hazırdır.

Onun yerine sözünü kestim. "Bir fikrim var." Bu onun dikkatini hemen çekti ve gözlerindeki umut ateşini yeniden alevlendirdi. İçinde hâlâ biraz mücadele gücü var. Bu iyi, buna ihtiyacı olacak. "Önümüzdeki Cuma günü Faulkner Malikânesi'nde yapılacak etkinlikten haberdar mısınız?" Mırıltıyı zor aşan bir sesle konuşuyorum.

"Elbette," diyor ve ifadesi yumuşuyor. Bu, onun farklı ve daha derin bir yüzüne ilk bakış. "Evan'la gitmeyi umuyordum. Sanırım artık bunun bir önemi yok," diye alay ediyor.

"Onun yerine neden benimle gelmiyorsun?" Sandalyede arkama yaslanarak öneriyorum. Kafamda gelişen olayları ve Evan'a karşı hak ettiğim zaferi kutlamaya başlamıştım ki onun önünde kışkırtıcı bir havuç sallandırıdım. "Seni şirketinde kullanabilecek bir arkadaşım var."

Raven beni düşünüyor, bakışları yüzümü tarıyor. Söylenmemiş gerçeği anladığında gözlerindeki acı ve üzüntüyü açıkça görebiliyorum. Benim için çalışamaz. Evan Faulkner ile olan ilişkisinden sonra olmaz. O ne kadar güzel olsa da, ben o kadar aceleci değilim. Ya da aptal.

"Sharpe'taki iş bende değil." Bu bir soru değil, gördüğü gerçeklerin açık bir ifadesidir. "Peki, neden beni bağış toplantısına çağırıyorsun?"

Zeki kız. Masaya getirdiği tek şeyin zekâsı olmadığını biliyor. soru... güzelliğini bir kapı açıcı olarak kullanmaya istekli mi?

parlak zekasının parlama şansı var mı?

Tereddüt ediyorum. Gerçek şu ki, onunla konuştuğundan sonra, onun şirketime uyum sağlayabilecek biri olduğunu düşünüyorum. Ama Evan'la aralarında geçenleri görmezden gelemem. "Hayır," diyorum soğukkanlılıkla, "ama benimle gelmen başka türlü kuramayacağın bağlantılar kurmana yardımcı olacak. Özgeçmişin iyi. İyiden de iyi. Bir yere uyum sağlayabilirsin ama benim şirketimle değil."

Gözlerinin içine bakıyorum, kendimi yıllardır hiç olmadığı kadar canlı hissediyorum. Uzun zaman önce almam gereken ama o zamanlar hayata geçiremeyecek kadar genç ve acemi olduğum bir intikamın eşiğindeyim. Artık böyle bir durum söz konusu değil ve Raven'ın bugün ortaya çıkması, daha mükemmel bir senaryo yazamayacağım bir fırsat.

Cuma gecesi Faulkner etkinliğine gitmeyi düşünmüyordum bile. Bu bağış kampanyaları çoğunlukla zengin erkeklerin ve onların ödüllü eşlerinin iyilik yapma kisvesi altında birbirlerinin sırtını sıvazlamaları için bir fırsat, ki bu da benim ne istediğim ne de ihtiyaç duyduğum bir şey.

Aslında, tüm bu yalakalıkların yanı sıra, oldukça fazla ağ kurma var. Endişelendiğim bir şey değil ama Raven? Bu büyük masaya nadir bir davet. Eğer isterse.

Eğer beni reddederse, bu beni zerre kadar incitmez. Gerçekten, bu onun kendi ölümü olur.

Bana tam olarak güvenmediği için ters bir şekilde başını sallıyor. "Bundan senin çıkarın ne?" diye soruyor, belli ki davetimin bir art niyetle geldiğini anlıyor. "Hepsi bu mu? Sadece etkinliğe katılmak mı?"

Pek çok kadın bunu kendi teklifi gibi sunabilir, karşılığında en ufak bir şey vaat ederek kolumda onlarla geçireceğim bir akşamdan çok daha fazlasını teklif edebilir. Raven böyle bir şey yapmıyor. Bu tür bir anlaşmayla ilgilenmediğini açıkça belirtiyor.

Benim gözümde bir kademe daha yükseldi.

"Eğer tercihiniz buysa," diye cevap veriyorum, öyle olmamama rağmen centilmence başımı sallayarak ve ikimiz de durumun böyle olmadığını bilmemize rağmen ona sorumlu olduğu izlenimini vererek. "Bana gelince, yanımda güzel ve zeki bir kadınla bir davete katılacağım. Kısa süre önce biriyle ilişki yaşamış olan bu kadının kaidelerini yıkmaktan keyif alacağım." Açık sözlülüğüm karşısında gözlerinin nasıl parladığını ölçüyorum ve muzaffer bir şekilde vahşi bir gülümseme sunuyorum. "Cevabın evet mi o zaman?"

"Bunu düşüneceğim ve yarın size haber vereceğim," diye yanıtlıyor. "E-posta mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum. O da kendi telefonunu çıkarıyor ve saniyeler içinde bende onun, onda da benim iletişim bilgilerimiz oluyor.

Ona kartvizit vermemin imkanı yok. Sakin davranmama rağmen, bunu çok istiyorum.

İntikam mı? Kuzgun mu? Belki ikisi birden? Şaşırtıcı bir şekilde, en doğrusu bu gibi geliyor.

Ayağa kalkarak çantasını alır ve elini uzatır. "Ben sizi ararım. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bay Sharpe."

"Dylan," diye düzeltiyorum el sıkışırken. Gözlerini iki kez kırıştırıyor, kirpikleri sanki gerçek ismimi kullandığım için şok olmuş gibi dalgalanıyor.

Bununla birlikte, az önce söylediğim ve yaptığım her şeyi sorgulamama neden oluyor. Emin olduğum tek şey... *Evan Faulkner'ı sikeyim.*

BÖLÜM 3

RAVEN

T Bu kadar. Benden bu kadar.

Erkeklerle işim bitti. Bugünle işim bitti. Sadece bitti.

Gözyaşlarım akmaya başlamadan önce kalabalık caddede olabildiğince hızlı yürümem sadece bir dakika sürdü. Onları durdurmaya bile çalışmadım. Evan'la boşa harcadığım zaman, beklenmedik ve herkesin önünde yaşadığım kalp kırıklığı ve onunla kilitlediğimi düşündüğüm geleceğin kaybı için ağladım. Önemli toplantımı bombaladığım, Sharpe ile olan iş kaybettiğim ve görüşmenin yarı randevu talebine dönüştüğü için ağladım. Neyse ki gözyaşlarım metroya varmadan durdu ve yerini beni eve kadar taşıyan öfkeye bıraktı.

"Siktir et hepsini!" Ön kapımın kilidini açarken homurdanıyorum, sanki beni de bırakmak istiyormuş gibi anahtarla boğuşuyorum. Koridorun sonunda, günün hangi saati, yılın hangi zamanı ya da ne yapıyor olursa olsun tüm zamanını eşofman ve bornoz kombinasyonu ile geçiriyor gibi görünen komşumuz Bay Anderson bana yargılayıcı bir bakış fırlatıyor. "Ne?" Isırarak karşılık veriyorum, şu anda onun benim hakkımdaki fikirleriyle ilgilenmiyorum.

"Hiçbir şey," diyor Bay Anderson, her ne kadar ahlaki üstünlüğün çatık kaşları hâlâ yerinde olsa da. "Sadece-"

"Bu şehirde 'siktir' kelimesi 'teşekkür ederim'den daha sık duyulur ve zor bir gün geçirdim, bu yüzden bana biraz nezaket gösterebilir misin?" Sonunda kapımı açıp içeri giriyorum ve o cevap vermeden kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Ses, Sharpe'la olan şansım kadar kesin.

Oturma odasındaki kahkahalar ve konuşmalar bir anda kesiliyor, tüm gözler bana ve gürültülü girişime çevriliyor. Maggie ve en yakın arkadaşı, kız kardeşi Ami, ellerinde şarap kadehleriyle kanepenin iki ucunda oturuyorlar.

Her ikisi de uzaktan çalışıyorlar, saatlerden ziyade teslim tarihlerine göre çalışıyorlar, ancak öğleden sonra burada olmaları beklenmedik bir durum. Sanki kapıdan girdiğim anda yeni işime kadeh kaldırmaya hazır bir şekilde beni bekliyorlardı. Bunun şu anda kesinlikle gerçekleşmeyecek olması çok kötü.

"Dur, dur, dur," diyor Maggie, elini dramatik bir şekilde havaya kaldırarak. "Ne oldu?"

Olanları nasıl açıklayacağımı bile bilemiyorum, bu yüzden çantamı asarak ve kendi kendime mırıldanırken topuklu ayakkabılarımı çıkararak başlıyorum.

Nasıl bu kadar kör olabildim? Evan benden nasıl bu kadar kolay ayrılabilir? Bu kadar acımasızca? Ve bıçağı daha da derine saplamak için, kim bilir ne kadar zamandır beni sekreteriyle aldatıyordu? Ve tüm bunları bugün yaptı. Bunu da atlatamıyorum. Bana hayatımın yıllarına mal oldu.

Çünkü mükemmel olacağım işi almak yerine, bana lanet bir randevu teklif edildi. Saçmalık!

Keşke rüya görüyor olsaydım. Keşke tüm bunlar bir kabus olsaydı. Kolumu çimdikliyorum ama şansım yok. Maggie ve Ami bana deliymişim gibi bakıyorlar.

"Raven?" Maggie sesinin endişeyle yumuşadığını söylüyor.

"İyi misin?" Ami soruyor. "Ağlıyormuş gibi görünüyorsun."

Ami'nin uzun boyu ve düz sarı saçları Maggie'nin mükemmel kıvrılmış kızıl kahverengisiyle tam bir tezat oluşturuyor ama ikisi de aynı şekilde açılmış gözlerle ve endişeyle bana bakıyor.

"BEN... BEN..." Başlıyorum ama tam bir cümle kuramadan Maggie hemen orada, bana sarılıyor.

"Şşş, hadi, her neyse, iyi olacaksın," diyor, çenesi başımın tepesine gömülüyor. Boyum hiç de kısa değil ama o manken boyunda olduğu için şu anda ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir annelikle beni çenesinin altına sıkıştırabiliyor. "Buraya gel. Kanepede senin adının yazılı olduğu bir yer var."

Başımı salladım. "Tamam... evet," diye fısıldıyorum ve Maggie ile Ami'nin bakıştıklarını görebiliyorum. Ami tek kelime etmeden bana bir bardak beyaz şarap dolduruyor, getirip uzatıyor, sonra da kanepede bana yer açmak için yere oturuyor. "Teşekkürler."

"Kutlamaya hazırız ama dertleşebiliriz de," diyor Maggie yanıma oturarak. "Ne oldu?"

Derin bir nefes alıyorum ve bir yudum şarap içiyorum. Yardımı oluyor ama her şeyi anlatmak için bardağı sehpaye geri koyuyorum. "Lionfish'e beş altı dakika kala geldim ve tam oturmıştım ki... Evan geldi."

"Evan mı?" Ami gözlerini kısarak sorar. Sesi sertleşir. "Onun orada ne işi vardı? O toplantıyı tek başına yapmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu..."

"O... o benden ayrılmak için oradaydı," diyorum onlara, gözyaşlarımın dökülmesini bekliyorum. Ama nedense dökülmüyorlar. Yani, hâlâ karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum ama ağlamak istemiyorum. Her şeyden çok öfkeliyim. "Beni sekreteriyale aldatıyormuş."

"O şerefsiz," diye tıslıyor Maggie sessizce. "Bazen bir pislik olabileceğini biliyordum ama... kahretsin. Elise'den haberim yoktu, Raven. Yemin ederim."

Maggie ve Ami iyi durumda olan ailelerden geliyorlar ama Evan'ın ailesi gibi hiyerarşinin en tepesinden gelen bir aile değiller. Yine de, bu çevreler iç içe geçebilir, özellikle de New York'un insanların düşündüğünden daha küçük olduğunu ve herhangi biriyle bağlantı kurmak için genellikle altı derece Kevin Bacon'a ihtiyacınız olmadığını hesaba kattığınızda.

"Biliyorum," diyorum ona güven vererek. iyi bir arkadaş ve Evan hakkında en ufak bir fikri olsaydı bana hemen söylerdi. "Her neyse, Evan mülakatımdan tam beş dakika önce benden ayrıldıktan sonra kendimi toparlamam gerekti. Bay Sharpe yanıma gelip kendini tanıttığında hâlâ kendimi berbat hissediyordum. Pek iyi gitmedi. Her şeyi gördü."

Ami araya giriyor, "Ayrılmanın hisse senetleriyle ne ilgisi var?" Ses tonu benim adıma öfke dolu. "Bu senin ne kadar çok çalıştığınla ilgili."

Maggie kabul ediyor ve ben de derin bir nefes alıyorum. Daha fazla açıklama yapmak yerine şarap kadehini elime alıp küçük bir yudum alıyorum ama Maggie kadehi kaldırıp geri kalanını yutmamı sağlıyor. "Güzel, şimdi nefes al," diye yardımsever bir şekilde koçluk yapıyor. Ami umutlu görünmeye çalışarak, "Her şey girecek," diyor ama ikimiz de finans bölgesinin kahvaltıda sert çekirdek yediğini ve diş ipi kullandığını biliyoruz. Ölülerin kemikleriyle dişlerini.

"Yani," soruyor Maggie, "sana işi teklif etmedi mi, yoksa sadece görüşmenin iyi geçmediğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. İşim yok ama..." Teklifini hatırladıkça içimde kafa karıştırıcı bir şeyler kıpırıyor.

Ami bir kaşını kaldırır. "Ama?"

"Evan'la aramda olanları gördüğünü söyledi ve görünüşe göre bu ikisinin bir geçmişi var. Detayları sordu ve ben de ona karşı dürüst oldum. Bay Sharpe Evan'a lanet olası bir aptal dedi." Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve ardından bu anıyı hatırlayınca beklenmedik bir kıkırdama kopuyor. Maggie ve Ami de şaşkınlık dolu kahkahalar attılar. "Açıkçası itiraz edecek havada değildim. Ama şirketine uygun olmayacağımı söyledi. Bir neden söylemedi ama Evan yüzünden olduğunu hissettim, sanırım bunun için de o pislığe teşekkür edebilirim."

"O adamdan resmen nefret ediyorum," diyor Ami. Muhtemelen siyasi bir saldırı kampanyasına eşdeğer bir karalama çabası planlıyor ve bu konuda tamamen yetenekli.

Maggie dayanışma için elini kaldırır. "Ben de." İstesem *Evan Sucks* rozetlerini tasarlar, basar ve beş blok yarıçapındaki her kulübe dağıtırdı.

"Şey... belki de başka bir şey vardır," diye yanıtlıyorum. "Beni işe almamış olsa da, benim için bir *fırsatı* olabileceğini söyledi." Arkadaşlarım da en az benim kadar temkinli bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

"Bunun kulağa hoş geldiğini sanmıyorum," diye uyarıyor Maggie.

"Bu Cuma Faulkner'ın bağış toplama etkinliği var ve beni de yanında götürmeyi teklif etti."

"Sana çıkma mı teklif etti?" Ami dehşete düşmüş bir halde sorar. "Ciddi misin sen?" Benim adıma güvenmiş durumda ve arkamı kolladığı için minnettarım,

Başlangıçta benim düşüncelerim de aynı doğrultuda olmasına rağmen, şu anda başka bir seçeneğim olduğundan emin değilim.

"Bu bir randevu değil," diye itiraz ediyorum biraz fazla şiddetle. "Aslında beni bir meslektaşıyla tanıştıracaklarını söyledi, benim için bir pozisyonu olabilecek biriyle. Bu bir networking. Biraz da Dylan'ın ayısını dürtmek sanırım. Evan'ı kaidesinden indirmekle ilgili bir şeyler söyledi." Omuz silktim, ne demek istediğinden tam olarak emin değildim ama kendim de bazı kaideleri yıkmaya oldukça hazırdım.

"Uh-huh," diyor Maggie sırtarak. "Ve Dylan Sharpe'in cehennem kadar seksi olmasının bununla hiçbir ilgisi yok mu?"

Mülakat hazırlığının bir parçası olarak Dylan Sharpe ve şirketi hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrendim. Buna Maggie'ye internette bulduğum bazı resimlerini göstermek de dahil olabilir. Çekici olduğunu söylemek, güneşin biraz sıcak olduğunu söylemek gibi bir şey. Ancak benim için daha önemli olan onun akli ve bu adam çok zeki ve istediğim yörüngenin en iyi örneği.

Kendimi takip ediyorum, bir imparatorluk yaratmak için zemin kattan yukarı doğru çalışıyorum. Bir akşam onun beynini toplamak ve çalışmasını izlemek bir dileğin gerçekleşmesi demek.

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum, sesim şaşırtıcı derecede sabit. "Yine de Evan'ın bağış gecesine daha seksi ve belki de daha zengin bir adamla gelme fikri kulağa... ilgi çekici geliyor."

"Böyle söyleyince..." Ami sırtarak şöyle der. "Küçük konfetileri patlatın! Ben Raven Takımıyım!"

Maggie pek emin görünmüyor ama isteksizce kabul ediyor. "Raven Takımı, sonuna kadar." Ancak şarabından bir yudum aldıktan sonra uyarıyor: "Yine de dikkatli ol, tamam mı? Akıllıca davran ve başkaları için değil kendin için en iyi olanı yap. 'Bir erkeğin altından kalkarak diğerinin üstesinden gelme' havasını anlıyorum ama bunlar Tinder'daki adamlar değil. Büyüklerle oynuyorsun ve onlardan biri ya da ikisi birden kariyerini daha başlamadan bitirebilir."

Haklı, tabii ki. Satranç seviyesindeki manevralarda Evan ya da Bay Sharpe -hayır, *Dylan*- kadar deneyimli olmasam da, tamamen yeteneksiz değilim. Bağış toplantısına katılabilir, ihtiyacım olan bağlantıları kurmak için avuçlarımı sıkabilir, Evan'a beni kırmadığını gösterebilir ve başım dik bir şekilde ayrılabilirim.

"*Ya da*," diyor Ami dramatik bir şekilde, "Evan'ı toz duman içinde bırakır, Dylan Sharpe'ı kendine aşık eder ve gökyüzündeki o büyük köşe ofisi alırsın."

Başımı salladım. "Böyle bir şey olmayacak. bağış gecesine gitmeye bile tam olarak karar vermedim. Çaresiz görünmemek için Dylan'a yarına kadar haber vereceğimi söyledim."

Maggie, önceki şüphelerini tersine çevirir gibi görünerek, "Gidiyorsun," der. "Başka ne seçeneğin var ki?"

Yok. Başka seçeneğim yok, başka görüşme planlamadım ve henüz geri dönüş almadığım sadece birkaç özgeçmişim var. Bunun beni durdurmasına izin vermezdim ama başka bir şirketteki olası bir açılışa giden küçük bir kestirme yol reddedemeyeceğim bir hediye. Eski sevgilimin ailesinin bağış gecesine, şirketinde çalışmayı çok istediğim adamın kolunda gitmek gibi zorlukları olsa bile.

"Ben gidiyorum," diye kabul ediyorum. "Yarın ona haber veririm."

BÖLÜM 4

DYLAN

L Sandalyemde arkama yaslanarak bir an için ofisimi düşünüyorum. Tavandan tabana pencereler, bir duvara yaslanmış ve pencerelerden manzarayı görmemi sağlayan İtalyan deri bir kanepe ve Bana birden fazla çalışma alanı sağlamak için kırk beş derecelik bir açıyla etrafı süpüren masa. Bir ucundan imparatorluğumu yönetirken diğer ucundan rahatlıkla sevişebilirim ve bu gayet iyi olur. Yüzeyden bir şey atmaya ya da tek bir kâğıt yaprağını bozmaya gerek yok. Bu özelliğin tadını henüz çıkaramadım. Doğrusu, şu ana kadar bunu hiç düşünmemiştim ve şimdi bu fikrin aklıma nereden geldiğinden de tam olarak emin değilim.

Bilinçaltım sinsice fısıldıyor.

Her şeyden öte, ofisimden yeni bir zenginlik damlıyor, çünkü sahip olduğum ve olduğum şey tam olarak bu.

Soyağacı yok, tanınmış ailelerin fotoğrafları yok. Aslında hiç fotoğraf yok. Metinler ve pahalı kitaplarla dolu antika kitaplıklar da yok. Oldukça geniş ve asistanımın deyimiyle 'soğuk erkeksi ama açıkça pahalı'. Bu beni mi yoksa ofisimi mi tarif ediyor? Muhtemelen her ikisini de, ki ben de tam olarak böyle seviyorum.

Çalışmalarımın ipuçlarını masamda, her an bana dünyanın dört bir yanındaki tüm piyasalardan bilgi sağlayabilecek üçlü monitörlerde buluyorum.

Ama kravatımı gevşetirken, yayınlara odaklanmıyorum. Beş dakika önce telefonuma Raven'dan gelen mesaja odaklandım. *Ben de varım. Cuma günü ne zaman hazır olmalıyım? Sanırım beni alacaksın?*

Cesareti beni gülümsetiyor. Teklifimi kabul ediyor, aynı zamanda kendine ve kadınsı çekiciliğine yeterince güveniyor ve onun bana gelmesini sağlamak yerine benim ona gitmemi bekliyor.

Bu iyi bir şey. Bu yönünü seviyorum.

Tam ona mesaj atıp bana ev adresini vermesini söyleyecektim ki telefonum çaldı. Ekranda *Austin Rogers* yazıyordu ve eğer bu tür şeylere inansaydım, aramasının zamanlaması bir işaret gibi görünürdü.

İnsanların yüzde doksanının 'alevli pislik' ile 'önemsiz sinir bozucu' arasında değiştiği bir dünyada, Austin nadir bulunan biridir.

Saçmalamayan bir insan. Ve bu onu benim tek arkadaşım yapıyor.

Cevap veriyorum. "Austin."

"Dylan, ne haber dostum?" Austin beni selamlıyor, sesi kendinden geliyor. "Dünyanın en iyi para kazananı nasıl?"

"Peki neden benim para kazanma makinemle ilgileniyorsun?" Onlarca kez tekrarladığımız eski, aptalca şakaya sırtarak cevap veriyorum.

Austin gülerek, "Çünkü tatil evimin masraflarını karşılıyor," diye yanıtlıyor ve senaryoyu tamamlıyor. "Ama ciddi, hayat nasıl gidiyor? Cuma günü Faulkner Fuckfest'e gidiyor musun?"

Cevabı bildiğini varsayıyor ve normalde haklı olurdu. Ama bu sefer değil. "Aslında geleceğim. Aslında birini getiriyorum."

"Sen mi?" Austin tam bir şok içinde. "Neden? Ve bu ne zaman oldu?" "Ne demek neden?" diye soruyorum ve Austin'in bilmiş mırıltısı diğer taraf bana geçmişimi bildiğini hatırlatıyor. Birkaç yıldır sevgilim olmadı. İşime çok odaklanmıştım ve Olivia ile olanlardan sonra birine güvenmek zordu.

Austin, "Sadece şaşırdım, o kadar," diyor ve daha fazla bilgi istiyor.

"Tam olarak düşündüğün gibi değil," diye itiraf ediyorum, sanki sonsuz sadakat yemini etmek üzere olduğum biriyle çıkıyormuşum gibi konuştuğunu kabul ederek, ki durum böyle değil. "Bu daha çok bir ağ kurma durumu. Adı Raven Hill ve birkaç gün önce açık bir pozisyon için onunla görüştüm. Bana uygun biri değil." Düşüncenin sonu gelmiyor çünkü dürüst olmak gerekirse, o harika bir aday olabilirdi. "Ama Ollie'nin de orada olacağını biliyorum. Onları tanıştırmak istiyorum."

"Hmm... Raven Hill?" diye , ismin tanıdıklığını anlamaya çalışarak "Evan Faulkner'ın kızı gibi mi?"

Raven gibi güzel ve akıllı birinin o lanet yılanla birlikte olduğunu düşündükçe içimde öfke kaynıyor. Başkalarının onun geçmişini fark edebileceğini düşünmemiştim. Gerçekten de burnumu

Görünüşe göre son zamanlarda insanların özel hayatlarına biraz fazla karışıyor. "Onu tanıyor musun?" Tüm espri anlayışım kaybolmuş bir şekilde soruyorum.

"Onu *taniyorum*," diye yanıtlıyor Austin. "O bir dolandırıcı, kendi portföyünü oluşturmak için kendi başına bazı günlük ticaret yapıyor... kesinlikle çok güzel. Ama sen bunu zaten biliyorsun gibi görünüyor."

Ellerim masamda kenetleniyor, parmak eklemlerim beyazlaşıyor ve kendimi sabitlerken onları kırıyorum. "Bunların hepsini ve daha fazlasını biliyorum," diye kabul ediyorum. Normalde kimseyle bilgi paylaşmazdım ama Austin farklı. Ve bu durum benzersiz. Kaçırdığım bir açı ya da farkında olmadığım bir dedikodu olup olmadığını görmek için onun içgörüsünü kullanabilirim. "Bu hafta başında onunla bir görüşme ayarlamıştım. Beş dakika önce Faulkner Lionfish'e giriyor, ona bir 'ayrılık' bombası atıyor ve sonra asistanıyla aldattığı için onu suçladığında sırtıyor."

Dilini şaklatıyor. "Lionfish'in ortasında mı?" Austin tekrarlıyor, mizahsız bir şekilde iç çekiyor. "O piç kurusunun taşakları."

Austin, Evan'ın o gün yaptığı her şey arasında en şaşırtıcı olanın benim mabedime girmeye cüret etmesi olduğunu kabul ediyor. Finans sektöründeki tüm konumuna rağmen Lionfish onun gittiği ya da hoş karşılandığı bir yer değil.

"Anlaştık." Anıları bir kenara itip olaya odaklanıyorum. Onun kolumda olmasına... ikimizin arasında neler olabileceğine. Beni Raven'la gördüğünde Evan'ın yüzündeki o ukala sırıtışın düşüşünü izlemeye. "Her neyse... O benimle olacak."

Austin sanki aklımı okuyormuş gibi, "Ollie'nin yanında yer bulmaya çalışmaktan daha fazlası var gibi görünüyor," diye tahmin yürütüyor.

Kendimi sert bir şekilde cevap vermekten alıkoyuyorum, onun temkinli davrandığını ve beni kolladığını kendime hatırlatıyorum. Düşüncelerim Austin'i on yılı aşkın bir süredir tanıdığım gerçeğine geri dönüyor. Finans Bölgesi'nde düzenlenen sayısız sosyalleşme etkinliklerinden birinde tanışmıştık. Austin'i takım elbise ve kravat denizi arasında fark ettiğimde, biraz fazla saf, biraz fazla hevesli bir şekilde dünyada yolumu bulmaya çalışıyordum.

O da benim gibiydi, aç ve henüz tam olarak yerleşmemişti. Davranışları rahat ama kendinden emindi ve çaba göstermeden dikkatleri üzerine çekiyordu. Dürüst olmak gerekirse ona imreniyordum. Her güvensizliğimi saklamak zorundaydım. Bir parçası olmadığımın farkında olduğum varlıklı bir sınıfı taklit etmek zorundaydım.

O etkinlikteki erkeklerin çoğu bizim gibi değildi. Ağ kurmaya ihtiyaçları yoktu çünkü ağın içinde doğmuşlardı. Acele etmelerine gerek yoktu çünkü babaları, amcaları ya da her kimse zaten bir şirket sahibiydi.

Austin öyle değildi. Onun da benim farklı olduğunu görebiliyordum ama benim yaptığım gibi diğerlerine zorla uyum sağlamaya çalışmak yerine, onların kendisiyle arkadaş olmak istemesini sağlıyordu. Onda bir çığlık, kaçırılması imkansız bir sokak zekası vardı ve karizması herkesi kendisine çeken bir girdap yarattı. Sohbet etmeye başladık ve kısa sürede Austin'in sadece zekâsı ve iradesiyle zirveye tırmanmış, kendi kendini yetiştirmiş bir adam olduğunu keşfettim. Onu kıskanan tek kişi ben değildim. Ama benim için sorun onun umursamaz tavrıydı. Onlar içinse paranın kolaylığıydı.

Bu dünyada ne banka hesabında ne de piyasada asla yeteri kadar para yoktur.

Mali durum bir yana, yıllar geçtikçe Austin'e çoğu insana duyduğumdan daha fazla saygı duyduğumu fark ettim.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Austin'e soruyorum, söylediği her ne haltsa onu kesiyorum ve bunun Raven ve Ollie'yi tanıştırmaktan daha fazlası olduğuna dair önceki sorusuna değiniyorum.

"Yapabileceğini biliyorsun," diyor Austin, "ama onun hakkında bildiklerime bakarak zaten tahmin edebiliyorum. Ve seni de. Onu masanın üzerine yatırıp ondan intikam almak mı istedin?"

"Kaba ama... oldukça doğru." İç çekerek itiraf ediyorum, "İyi bir aday ve ondan gerçekten etkileniyorum. Evan tarafından haksızlığa uğramış olması da işin tuzu biberi oldu."

Bu büyük bir itiraf, benim geçmişimi benim onunkini bildiğim kadar iyi bilen Austin'den başka kimseye yapmayacağım bir itiraf.

"Ne yapmak için?" diye soruyor. Cevap vermeyince, kendini benim yerime koyuyor, muhtemelen benim planımın bir varyasyonu geliyor ve tavsiyede bulunuyor, "Dikkatli ol Dylan. Evan bir pislik olabilir ama o bir Faulkner. Güçlü biri. Aynı çevrelerde hareket ediyoruz ve yatıştırmayı göze alamayacağın tüyleri karıştırmak istemezsin."

Alay ediyorum. Faulkner'ların kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyor? Neler yapabileceklerinin çoğundan daha fazla farkındayım. "Biliyorum ama Evan'ın yaptığının yanına kâr kalmasına izin veremem." Bunu ilk kez yüksek sesle söylemediğimi fark ettim ama bunca yıldır yaptığı yanına kâr kalmıştı. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Belki şimdi vardır.

Austin bir an duraklar. "Anlıyorum. Ama sen çoktan kazandın Dylan. Sen başarılısın, Evan ise düşüşte. Ailesinin adıyla geçiniyor ve meşaleyi devretmeye hazır olduğunda, ortada bir meşale kalmayacak.

Geç. Sadece yanmış bir kibrit çöpü. Bunu tehlikeye atacak bir şey yapma. Kendini mahvetmesine engel olma. Sadece arkanıza yaslanın ve izleyin, gösterinin tadını çıkarın. Artık bir şeylerin üzerine gazyağı dökmeye gerek yok."

"Ama eğlenceli olabilir," diye cevap veriyorum, planımı tekrar düşünürken başparmağımı ritmik bir şekilde masaya vuruyorum. Austin gibi bir sokak kavgacısı bunun istemeyeceğim bir dövüş olduğunu söylüyorsa, muhtemelen haklıdır ve Raven'ı yanımda götürmek tehlikeli bir tekliftir. Ama içten içe Raven'ı daha fazla görmek istiyorum. Ona Evan'ın kötü bir karar veren bir aptal olduğunu söylediğimde sadece saçmalamadığımı göstermek istiyorum ve onun acımasızlığından kurtulabilir, ona rağmen başarılı olabilir, onun yüzünden değil. Ve Evan'ın, tüm olası insanlar arasında Raven'ın sadece bir geceliğine bile olsa benimle olduğunu fark ettiğinde sırtışının düştüğünü görmek istiyorum.

Ve belki, sadece belki, Austin'in açıkça ifade ettiği şeyi hissetmek istiyorum - Raven Hill'in adımı inlerken bacaklarının belime dolanmasını.

İntikam ve cazibenin güçlü bir Molotof kokteyli içinde erimesi kuşkusuz karmaşık bir durum ama ben hiçbir zaman güvenli oynayan biri olmadım. Riskle birlikte ödül de gelir. Risk olmadan, hiçbir şeyiniz olmaz. Raven'ın yararı, Evan'ın yıkımı ve benim her ikisinden de zevk almam için maksimum etkiyi sağlamak üzere akşam boyunca izlemem ve buna göre ayarlamam gerekecek.

"Daveti çoktan yaptım ama bunu aklımda tutacağım," diyorum Austin'e. "Bu arada, programımda yarım düzine toplantı ve gün bitmeden ödemem gereken üç politikacı var," diye şaka yapıyorum, "İzin verirsiniz."

Gülüyor ve beni bırakmadan önce etkinlikte görüşeceğimizi söylüyor.

Yapmak üzere olduğum şeyin dünyadaki en akıllıca şey olmayabileceğini bilerek telefonu kapatıyorum. Her zaman yaptığım gibi işime odaklanmalıydım.

Onun yerine telefonumu tekrar elime alıp fikrimi değiştirmeden önce Raven'a bir cevap mesajı atıyorum. *Seni 6'da alırım. Bana adresini gönder.*

Yine de Austin'in uyarısı bende yankı buldu. Raven'ı ya da ona olan anlık ve güçlü hayranlığımı ne yapacağımdan emin değilim. Bir şekilde beni sarhoş edecek kadar derimin altına girmiş durumda ve benim gibi bir adam için böyle bir his... tehlikeli.

BÖLÜM 5

RAVEN

"Y "Biliyorsun," diyorum Maggie'ye saç fırçamı bir kenara bırakırken, "Bu büyük bir hata olabilir." Duygulara dayalı kararlar genellikle en iyisi değildir ve ne kadar duygusal olduğumu görmezden gelmek aptallık olur.

Üç gün boyunca gün doğumundan gün batımına kadar kendimi işe, özgeçmişlere ve başvurulara gömdüm, giderek umutsuzlaşan iş arayışına odaklandım ve geceleri ağlayarak uyumamak için kendimi zor tuttum. Bu ayrılığın kör tarafı ve onun aldatmasının ihaneti bana göstermeye çalıştığımdan daha kötü geldi. Gözlerimin altında ihtiyaç duyduğum kapatıcı miktarı bunun bir kanıtı.

"Evan'ın da orada olacağını ve beni gördüğünde pişman olmasını umduğumu düşünüp duruyorum." Başımı eğip ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ama bu bir iş etkinliği ve onun yüzünden zaten bir fırsatı kaçırdım. Bir Joker yüzünden tüm kartları yakmak istemiyorum." Yüzümü tamamen ona dönüyorum, gözlerinin içine bakarken midemdeki çalkantıyı görmezden . "Ona inat gitmemeliyim. Geri alamayacağım bir hata yapmak istemiyorum."

Maggie yatağın üzerindeki tüneğinden, "Bu gece caymaktan bahsetmesen iyi edersin," diyor. "Dylan kırk beş dakika içinde seni alacak. Eğer şimdi vazgeçersen, vücudunun önemli bir yerinden kanıyor olsan iyi edersin." Ben otomatik olarak aynı fikirde olmayınca, "Onu başından savmak en büyük hata olur," diye ekliyor.

Kahretsin. Kendime bunun önemli bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorum. Sadece iş. Mantıklı olana ve bu seviyede ağ kurmanın gerçekten de ikinci bir şansımın olmayacağı altın bir bilet olduğu gerçeğine odaklanıyorum.

Midemin bulandığını hissederek dolaba yöneliyorum ve o da beni takip ediyor.

"Biliyorum. Sadece..." Bir elbise çıkarıp Maggie'nin incelemesi için havaya kaldırırken cevap veriyorum. Başını sallıyor, ben de geri koyuyorum. "Bunun benim stajım gibi olmasını istemiyorum."

O zaman da çaresizdim, yasal bir firmada çalıştığımı göstermek için özgeçmişime koyabileceğim bir şeye ihtiyacım vardı. Geçtiğimiz yılı küçük bir firmada alt düzey bir iş araştırmacısı olarak geçirmiş olmam, ironik bir şekilde, Evan'ın adı yüzünden umduğum kadar yardımcı olmadı, bu yüzden daha kalıcı bir iş bulmama yardımcı olması için kullanmak istemedim. "Sence Evan bu konuda bana güvercin gibi kalmam için mi yardım etti? Ya da, bilirsiniz, beni saçından uzak tutmak için?"

"O zaman öyle düşünmemiştim. İkiniz o zamanlar gayet iyi gidiyor gibiydiniz. Ama şimdi?" Omuz silkiyor. "Evet, ondan hiçbir şey beklemezdim."

"Kırmızı olan." Maggie moral konuşmasına devam ederken iki elbise geriye gidip kırmızı numaraya bir kez daha bakıyorum. "Bu stajı nasıl elde ettiğinden bağımsız olarak, harika bir iş çıkardın ve bundan mükemmel bir referans alacaksın. Belki Dylan Sharpe ve bu akşamki etkinlik yeni bir iş bulmana yardımcı olabilir. En kötü ihtimalle, Starbucks'ta bir başvuru formu doldurduğunuzda her şeyi denediğinizi anlayacaksınız. Ve barista olmak sana günlük ticaret portföyün üzerinde çalışmak için daha fazla zaman kazandırır."

Aval aval bakıyorum. Her şeyi . Yani, bir planın gittiği yere kadar berbat. Ama en azından benim hayatım için bir planı var. Benim kesinlikle yok. Artık değil, uğruna çalıştığım her şey duman olup gitmişken.

Maggie ayağa kalkıyor, düşündüğüm siyah elbiseyi de yanında getirip önümde tutuyor. O hareket ettiğinde kırmızı elbiseyi yerine koyuyorum ve o da başını sallıyor.

Aynaya bakıyorum, kırmızı elbiseyi düşünüyorum. "Emin misin?"

"Daha kendinden emin. Seksi bir sürtük olduğunu söylüyor... ki , ama aynı zamanda kendine güveniyorsun ve bir şeyleri sarsmaya geliyorsun. Ki bunu birden fazla şekilde yapacaksın."

O haklı. Ya da en azından öyleymiş gibi davranıp öyle olmasını sağlayabilirim.

Dönmesi için parmağımla küçük bir dönüş yapıyorum ve Maggie de buna uyuyor, ben soyunurken görmesin diye telefonuna odaklanıyor. Kırmızı elbiseyi alıp bornozumu silkiyor ve tekrar asıyorum.

"Hey, söylemeyi unuttum," diyor Maggie en seksi, en özgüven artırıcı iç çamaşırlarımı seçerken, "sen duştayken annen aradı."

Sanki midem daha fazla alçalamazmış gibi.

Annem de iş arayışım konusunda endişeli. Bana güvenmediği için değil, bunu ne kadar çok istediğimi bildiği için. Eğer Dianne Hill'in hayalimdeki işi bulmasının bir yolu olsaydı, bunu gözünü kırpmadan yapardı.

"Ne dedi?" Sütyenimi bağlayıp çevirerek soruyorum. Straplez olduğu için göğsümü biraz sıkıyor ama kızları çok canlı gösteriyor.

Eğer Maggie'nin kendine ait harika bir annesi olmasaydı, annem onu yıllar önce evlat edinirdi. Bu olmadığından, bunun yerine arkadaş oldular ve çoğu zaman Maggie annemle benim konuştuğum kadar yakın zamanda konuşmuş oluyor. Ayrıca annem gittiği her yerde insanlarla kanka oluyor. Bankada köpeği katarakt ameliyatı olan kadını, postanede bu sefer kesinlikle çekilişi kazanacak olan adamı ve daha nicelerini biliyor. Size kendi işini anlatacak, sizinkini dinleyecek, atıştırmalıklarını paylaşacak ve en büyük amigonuz olacak. Ve bunların hepsi siz marketteki kasiyere ulaşmadan önce olur. Oldukça harika biri.

"Görüşmenizin iyi geçtiğini düşünüyor gibiydi... ve hala Evan'la birlikte olduğunuzu?"

Anneme gerçeği söylemem gerektiğini bildiğim ama Maggie'nin beni koruduğuna inandığım için irkiliyorum. "Ah... bunun için üzgünüm. Annem bu röportaj için çok heyecanlıydı. Gelecek yıl milyoner falan olacağımı düşünüyor. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim, bu yüzden ona görüşmelerin hâlâ devam ettiğini ama umutlu olduğumu belirten bir mesaj gönderdim."

"Ya Evan?" diye soruyor ve ben kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Kuşkusuz dantelli ve biraz da popomu okşayan iç çamaşırlarımın geri kalanını topluyorum. "Yalan söylemedim, sadece ona söylemedim." İsteksizce itiraf ediyorum, "Hazır değildim."

Maggie'nin hayal kırıklığına uğramasını bekliyorum ama anlayışla başını sallıyor.

"Hortum var mı yok mu?" Bacaklarımı ve elbisemi düşünerek soruyorum. "Siyah, belki?"

"Buldum," diyor, şifonyerinin çekmecesini karıştırıyor ve bir süre sonra bir jartiyer kemeri ve birkaç çorapla çıkıyor. "Al bakalım. Bunların içinde çadır direkleri dikeceksin." Dikkatimi dağıtmak ve her şeyi iptal etmemem için beni güldürmek için elinden geleni yapıyor ve aptalca şakası işe yarıyor.

Acı tatlı bir gülümsemeyle, siyah sütyen ve külot takımımınla neredeyse mükemmel uyum sağlayan siyah ipek jartiyer kemerini alıp belime doğru tutuyorum. "Teşekkürler."

"DTF'ysen külotun altından, iyi bir kızsan külotun üstünden," diye takılıyor Maggie, kemeri külotumun üstünden geçirdiğimde suratını asıyor. "Hımm."

"Ağ kurmaya gidiyorum, seks yapmaya değil," diye yorum yapıyorum, sonra durup kayışları külotumun altından geçiriyorum. "Ama işemem gerekebilir," diye kabul ediyorum.

Maggie yatağında bağdaş kurup otururken "Parti bozan," diye alay ediyor. "Hill Ana da bir ziyaret planlamaya başlayıp başlayamayacağını sordu. Ona biraz bekletmesini söyledim, çünkü yakında yeni bir iş için programın biraz karışık olabilir. İyi mi?"

Başımı sallıyorum, kırmızı elbisenin fermuarını açıp üzerime geçiriyorum. "Çok teşekkür ederim," diyorum ona, annemi geçici olarak oyalamasını tahmin edebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum. "Fermuarı çekeyim mi? Ve bana yakında trene atlayıp ziyaret için eve gitmem gerektiğini hatırlat."

Maggie elbisenin fermuarını çekerken, "Bu iyi, annem neredeyse bana en son ve en iyi şeyleri anlatıp duruyordu," diyor. "Vay be, sana çok yakışmış."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, fermuarı çekmişken hâlâ nefes alıp alamadığımı kontrol ediyorum. "Beni de doldur. Dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir."

"Bir bakalım. Görünüşe göre babanın bowling takımı batmış, en iyi fahişelerinin baldırını çekmesiyle ilgili bir şey?" Bana bu kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi bakıyor.

"Takımda atışlarına çok fazla kavis veren bir adam," diye açıklıyorum, bir yandan sırtıma engellerken bir yandan da elbiseyle uyumlu bir dudak parlatıcısı seçiyorum. Eğer kırmızı olacaksam, gerçekten kırmızı olacağım ve ateş motoru kırmızısı dudak parlatıcısı tam bana göre.

Maggie, kardeşim Mark'tan bahsederken, "Küçük kardeşin toplumu geliştirme projesiyle uğraşıyor," diyor. Lise son sınıfta okuyor ve üniversite şansını artırmak için toplum yararına bir iş yapmaya çalışıyor. "Bilgisayar yapıyor, görünüşe göre çöpleri karıştırmakla bir ilgisi var?" Bunu bilmediğim için omuz silkiyorum. "Annen çöpçü çocuklarla ve bazı okullarla bir anlaşma yaptığını söyledi. Annene göre yarım düzine bilgisayarı tamamlamış ve bunları bilgisayarı olmayan çocuklara verilmek üzere yerel bir hayır kurumuna bağışlayacakmış. Şu andan itibaren her hafta bir bilgisayarı tamamlamayı umuyor."

Mezunlar, belki de çok berbat olmayan iyi şeyler almaya başlarsa daha fazla. Benim sözlerim, annenin değil."

Hafifçe gülüyorum, Diane Hill'in 'berbat' kelimesini söylediğini hayal etmeye çalışıyorum ve yetersiz kalıyorum.

Sahip olduğum en iyi ve en seksi stiletto'ları çıkarıyorum - siyah, beş inç, kırmızı tabanlı 'So Kate' Louboutins. İlk kez dört rakamlı bir gün geçirdiğimde kendime hediye etmişim. Buna rağmen, maliyeti yüzünden duyduğum suçluluk duygusuyla iki gün boyunca yemek yememişim. Bu gece, onlara sahip olduğum için mutluyum.

"Sen ne düşünüyorsun?" Maggie'ye soruyorum, o da bana bir göz atıyor.

"Tamam... saç iyi, makyaj iyi, elbise seksi... İyisin.

Gitmek için. Öldürün onları."

"Yapacağım," diye söz veriyorum ona. "Bu gece dikkat çekecek şekilde giyindim, böylece herkes iyi olduğumu - iyiden de iyi olduğumu! - Evan olmadan ve bir sonraki büyük girişiminin üstesinden gelmeye hazır olduğumu görebilecek. Şirketleri için, çünkü bu bağış bir iş teklifi almadan ayrılmayacağım. Bu ," diyorum sanki bunu gösterebilmişim gibi.

"İşte ruh bu," diye beni temin ediyor Maggie. "Ve bir şey daha var. Bay Sharpe'la mı ilgili?"

"Öyle mi?" Yüzümü ona dönüyorum, her ne tavsiyesi varsa minnettarım.

Maggie dudağını çiğniyor, aniden konuşmakta tereddüt ediyor. Ama sonunda, "Sadece dikkatli ol. Akıllı olun. Ama aynı zamanda onunla vakit geçirmek büyük bir fırsat, bu yüzden riskten kaçınmayın. Ya büyük oynayacaksın ya da eve döneceksin, ya da buna benzer bir şey." Klişeleşmiş deyimlerle saçmalamaya devam edecekmiş gibi derin bir nefes alıyor ama kendini durdurup başını sallıyor. "Evet, işte bu." Temelde bir yığın fal kurabiyesinin vereceği içgörünün aynısını vermesine rağmen çağların bilgeliğini aktarmış gibi gülümsüyor.

Başımı sallıyorum, onun sınırları benimkilere dönüşmesin diye gülüp geçiyorum. Kendime karşı dürüst olursam, bu geceyi yüzlerce senaryoyla onlarca kez düşünmüştüm. Birincil görevim değişmedi - işi almak. Sadece yanında küçük bir yıldız işareti var, eğer Evan'ın burnunu büyüklüğüme biraz sürme şansı doğarsa, hedefime hızlı bir şekilde geri döndüğüm sürece küçük bir yan adımın kabul edilebilir bir sapma olduğu.

BÖLÜM 6

DYLAN

"Mr. Sharpe, bir iki dakika gecikebiliriz," diyor şoförüm Vince ön taraftan. Tamamen siyah giyinmiş, kasketi hariç klasik bir şoför. "Görünüşe göre ileride bir trafik kazası var."

Boynumu eğerek Mercedes'in şu anda indirilmiş olan siyah camlı ayırma penceresinden bakıyorum ve kiraz kırmızısı fren lambaları denizini ve onun hemen ötesinde bir polis arabasının dönen mavi ışığını görüyorum.

"Oraya zamanında varacağız, Bay Sharpe," diye ekliyor ve bakışlarım dikiz aynasında onunkini buluyor.

Vince sessiz bir adam, yaşlı ve beyefendi gibi. Üç yılı aşkın süredir benim için çalışıyor ve çoğunlukla içine kapanık biri. Bunu takdir ediyorum.

Bu da bir şey söylediğinde bir nedeni olduğu anlamına geliyor.

Başımı sallıyorum, verdiği güvenceyi karakterime aykırı buluyorum ve bu gece yanımda birini getirme kararım hakkında ne düşündüğünü belli belirsiz merak ediyorum. Onu tanıdığım süre boyunca hiç böyle bir zorunluluk hissetmemiştim. Sadece zorunlu olduğum ya da bana faydası olan şeylere katılırdım. Artı birler gerekli değildir. Aslında, genellikle bir tehlikedirler - zayıflığı vurgularlar, potansiyel hedefler olarak hizmet ederler ve eldeki işi engellerler.

Artı bir iş olmadığı sürece.

Bakışları tekrar sokağa kayıyor ve ben de konuşmanın bitmesine izin veriyorum. Gerçekten cevap vermeme gerek yok ve vermeyi de planlamıyorum. Vince benim çalışanım çünkü deneyimli bir taksi şoförünün yol bulma ve sürüş becerileri ile bir şoförün klas ve zarafetine sahip. Adam şehrin herhangi bir yerinden en hızlı rotayı bulabilir ve onun yüzünden hiçbir randevumu kaçırmadım.

Olması gerektiği gibi.

Takım elbisem ütülü, gece yarısı kadar siyah ve bir usturadan daha keskin. Sol tarafımda soğuyan şampanya da aynı derecede kaliteli, on yıllık Louis Roederer Brut. Onu seçtim çünkü bana Raven'ı hatırlatıyor. Eğitimsiz kitleler için, vintage Dom Perignon gibi trend bir isim olmadığı için gözden kaçabilir. Ama bunu yaparak çok şey kaçırmış olurlar.

Aynı şekilde, Bayan Hill'in sahip olduğu potansiyeli görmezden gelirsem aptallık etmiş olurum. Ama onu yanıma alırsam daha da aptal olurum. Özellikle de aletimin onu düşününce nasıl tepki verdiğini düşünürsek.

Tüm hafta boyunca, piyasalar açılıp kapanırken, tahminler sunulurken ve insanlar dikkatimi çekmek için voleybol oynarken, bu geceden başka bir şey düşünmedim. Raven'la yediğim öğle yemeğinde fırsat bulduğumdan çok daha kapsamlı planlar yaptım. Her senaryoda tek bir gerçek hüküm sürüyor.

İş, iş olarak kalmalıdır. Temiz, stratejik, mantık en iyi yatırım getirisini sağladığında, suları şehvet gibi aptalca, geçici şeylerle bulandırmaya gerek yoktur.

Bu yüzden sözümün eri olacağım ve Raven'ı doğru insanlarla tanıştıracam. Evan Faulkner'ın yaptığı gibi kariyerini sabote ederek onu baskı altında tutmayacağım.

Ve onu başka bir şekilde zapt etmeyi umursamasam da, bunu da yapmayacağım. O almamam gereken bir risk.

Bu da bu geceki niyetimin tek olması gerektiği anlamına geliyor - Evan'la aramdaki küllerden geriye kalanları yakmak.

Pencerenin önünden şehir geçerken zihnimde akşamı canlandırıyorum. Olasılıkların içinde kaybolmuşken, Vince beni varış noktamıza ulaştığımız konusunda uyardığında şaşıyorum. Raven'ın dairesine. Mahallenin kendisi gelişmekte olan bir yer. Şehirdeki hiçbir şey gibi ucuz olmadığından eminim, ama bugünlerde alışık olduğum gibi değil.

Dairenin kapısını tıklattığımda, kapı kilidinin girişime izin verilip verilmediğine dair herhangi bir doğrulama yapılmadan basitçe açıldığını görünce şaşıyorum. Bana binaya kadar eşlik edecekmiş gibi hareket eden Vince'e dönüp bakıyorum. Elimi kaldırıyorum ve o hareketsiz kalıyor. Ben iyiyim ve içeride gizlenme ihtimali olan şeylerden korunmaya ihtiyacım yok. Kıkırdıyor ama bunu boğazını keskin bir şekilde temizleyerek gizliyor.

Kapının ardında ilk sıkıntıyı buluyorum. Asansörün olmaması. Raven'ın mesajında 4C numaralı dairede oturduğu yazıyordu, bu da önümde birkaç kat merdiven olduğu anlamına geliyor.

Dakikalar sonra, tepeye ulaşıp Raven'ın koridorunda bir aşağı bir yukarı bakarken kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum. Bina hala koridorlarını halı ile kaplamaya çalışacak kadar eski, ancak yıpranmış görünümünden bu halı neslinin daha bütçe dostu bir seçenek kullanılmadan önceki son halı nesli olacağından şüpheleniyorum. Koridorun ışıkları kırılmaz cam küre içindeki LED ampuller ve duvarlar çok ekonomik bir kirli beyaza boyanmış.

Koridorun sonunda bir kapı açılıyor ve bornozunun altına basketbol topu tıkıştırmış gibi yuvarlak göbekli bir adam çöp kanalına doğru ilerliyor, çöpünü içeri atıyor ve dönüp bana bir göz atıyor. "Nasılsın?"

Raven'ın kapısını çalarken "Gayet iyi, teşekkürler," diye cevap veriyorum. Adamı görmezden geliyorum, daha fazla konuşmaya davet etmiyorum ve tüm dikkatimi önümdeki siyah boyalı kapıya odaklıyorum. Yüksek topuklu ayakkabıların yaklaştığını duyuyorum ve sonra kapı Raven'ı ortaya çıkarmak açılıyor.

Onu içeri alırken kalbim birden fazla merdivenin yanından bile geçemeyecek şekilde çarpıyor. Kırmızı elbisesi kesinlikle göz kamaştırıcı, yemyeşil kıvrımlarını tüm doğru yerlerden sarıyor ve mülakatımızdaki profesyonel kıyafetinin yapmadığı şekilde varlıklarını vurguluyor. Saçları sırtından aşağı düz bir şekilde dökülüyor, yeşil gözleri keskin siyah göz kalemiyle kedi gibi görünüyor ve dudakları parlıyor. Toplam etki zarif bir baştan çıkarıcılık.

Aletim pantolonumun içinde seğiriyor, sadece mevcut iş planımızla tartışıyor.

Muhteşem bir kız. Hafızamın bana oyun oynuyor olabileceğini ya da Evan'dan intikam alma hevesimin Raven'ı gerçekte olduğundan daha çekici gösterdiğini düşündüm. Gerçek şu ki, hafızam ona hiç de adil davranmamıştı.

Gözümün önündeki görüntüde kaybolduğum için kelimeler ağzımdan uzun süre kaçıyor. "Çok mu fazla?" diye soruyor ve sesi beni tekrar onun muhteşem bakışlarına götürüyor.

"Bayan Hill, ..." Boğazımı temizleyip kendimi sakinleştiriyorum. "Lütfen Raven," diye konuşuyor ben tereddüt ederken.

"Raven," diye düzeltiyorum kendimi, "kesinlikle çok güzel görünüyorsun." Kapının arkasında sessiz bir ciyıklama duyuyorum. Sesin nereden geldiğini tahmin ederek kaşlarımı kaldırıyorum. "Ev arkadaş mı?"

Kumral bir baş ve mavi gözler kapının kenarından gizlice bana bakıyor ve kadın kısa bir el sallıyor. "Merhaba." Benden birkaç yaş küçük olan Raven ile aynı yaşlarda görünüyor.

Raven tanışma teklif etmedi, ben de onu takip ederek sadece "Merhaba" dedim. Raven'a dönüp, "Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Evet. Eve döndüğümde görüşürüz Maggie," diyor Raven, sesine bir sıcaklık geliyor. Belli ki sadece oda arkadaşı değiller. Aynı zamanda arkadaşlar.

İkisi, fark edecek kadar hızlı olmadığım bir bakış alışverişinde bulunuyorlar ve sonra Raven benimle birlikte koridora adım atıp kapıyı kapatırken sıcak bir şekilde gülümsüyor. İlk defa Raven'la yalnız kalıyorum. Bu beş yıldızdan daha az yıldızlı ortamlarda bile, endüstriyel sınıf tepe aydınlatması ve her şeyi biraz kirli gösteren düz duvarlarla, muhteşem görünüyor. "Davetimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyor ve soluna dönüyor. Ben takip etmeyince, adımlarını hiç bozmadan omzunun üzerinden bakıyor. "Merdivenleri kullandın, değil mi?"

"Evet," diye şaşkınlıkla cevap veriyorum ve Raven, dudaklarımın bilinçsizce kalkmasına neyin sebep olduğunu bilmesem de bulaşıcı olan utangaç ama şeytani bir gülümseme veriyor.

"Koridorun sonunda bir yük asansörü var," diyor saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken. Mükemmel bir şekilde düz ve omuzlarına dökülüşü büyüleyici. Parmaklarım ensesindeki bukleleri itmek ve altındaki çıplak teni ortaya çıkarmak için kaşınıyor.

Koridorda, sessiz özgüveni tekrar ön plana çıkıyor ve içinden geçmesi gereken sınırlara rağmen, bunların ortaya çıkmasına hiç izin vermiyor. Aslında, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi beni rahatça yönlendiriyor ve kendi şaşkınlığıma rağmen, onu oldukça istekli bir şekilde takip ediyorum. Benim soğuk rezervimle sıcak bir tezat oluşturuyor.

"Normalde ben de merdivenleri kullanırım ama bu topuklularla buna cesaret edemem."

Sesi neredeyse kendini küçümseyen bir tonda, sanki emin ve düzgün adımlarına rağmen yeteneklerinden emin değilmiş gibi. Yine de el altından yaptığı yorumun etkisi oldukça farklı. Gözlerimi, baldırının yere kadar uzanan ama önü ve sol bacağı boyunca dramatik bir şekilde kesilmiş elbisesinin kırmızı eteğinden çıktığı muhteşem bacaklarına sürüklüyor.

Onu duvara yaslayıp bacaklarının arasına girerek bu gecenin planlarını erkenden bitirme dürtüsüne karşı koymalıyım.

Sikeyim.

"Asansör iyi," diyorum sonunda, zihnimi onun tadının nasıl hayal etmemeye ve benimle aynı gerilimi hissedip hissetmediğini merak etmemeye zorlayarak. Tutuyorum

Onu küçük, kapalı alanda gördükten sonra sahip olduğum tüm azim ve kararlılıkla profesyonelliğime sınımsız sarıldım, bir elimi önümde bileğimin üzerinde , omuzlarım dik, gözlerim kapıda dimdik durdum.

Asansörden aşağı iniş sessizdir, çünkü Raven'ın da dediği gibi asansörün kendisi gerçek bir sohbet için fazla gürültülü ve açık olan kargo tarzı bir asansördür.

Sokak seviyesine ulaşıyoruz ve Raven arabanın hemen önünde duruyor. Vince'i gördüğünde içindeki gerginliğin arttığını hissedebiliyorum. Dönüp ona bakarak, "Bir sorun mu var?" diye soruyorum.

"Hayır, ben sadece... boş ver," diyor ve ben arabanın kapısını onun için açık tutarken içeri giriyor.

Vince ben oturana kadar bekliyor, sonra usulca geri çekiliyor ve Raven ile bana etkinlikten özel olarak konuşma fırsatı vermek için gizlilik perdesini kaldırıyor.

"Şampanya?" Ben teklif ediyorum ve Raven'ın sakın görüntüsü hafifçe kırılıyor.

Benimle yalnız kalmak mı? Alkol mü? Ya da daha büyük olasılıkla, bu geceki girişimle ilgili bir sinir gösterisi mi? Bunun Evan'la mı yoksa ona söz verdiğim profesyonel fırsatlarla mı ilgili olduğunu merak ediyorum.

Sonunda "Teşekkür ederim," diye cevap veriyor ve ben de ona dikkatlice bir kadeh şampanya dolduruyorum. Bir yudum alıyor ve nefesini bırakıyor. "Teşekkür ederim. Bu çok ."

"Rica ederim," diye yanıtlıyorum, o anki çekincelerinden kurtulmuş gibi görünmesinden memnun olarak. "Başka bir yere başvurdu mu?" Bağış toplantısına varmadan önce yapmamız gereken daha derin tartışmaya girmemizi kolaylaştırmak için potansiyel iş beklentilerinin konuşmaya başlamak için iyi bir yer olabileceğini düşünerek soruyorum.

"Neredeyse her yerde," diye itiraf ediyor. "Başlangıçta, becerilerimi geliştirmek için mülakatları umarak yapabildiğim kadar çok yere başvurum, böylece en çok tercih ettiğim firmalarda şansım olduğunda, hayranlık uyandırmaya hazırdım." Sanki ikimiz de bunun nasıl sonuçlandığını biliyormuşuz gibi alaycı bir gülümseme takınıyor. "Şimdi, 'dilenciler seçici olamaz' durumuna geri döndüm. Eğer bir yere adımımı atabilirsem, etkileyebileceğimi biliyorum. Sadece bir şansa ihtiyacım var."

Bir parçam Raven'ı başka bir şirkete devretme fikrinden çekiniyor, her ne kadar bu gece gelmesini sağlamak için salladığım havuç bu olsa da. *Raven Hill*

kafamın içinde bir ses kükrüyor. Ama durum öyle değil. Ben onun için ne isem, o da benim için bir araç. Ne daha fazlası ne de daha azı.

Bu konuya değinmeliyiz.

"Anlıyorum." Kendi şampanyamdan bir yudum alıyorum ve açık sözlü olmaya karar veriyorum. "Bu geceyi konuşalım. Finans Bölgesi'nde tanıdıkların dışında kimleri tanıyorsun? Özellikle tanışmak istediğin biri var mı?"

Raven şampanyasından bir yudum daha alır ve cevap vermeden önce düşünür. "Özgeçmişim ve bağlantılarım hakkındaki kararınıza güveniyorum. Benim için bir rolü olabileceğini düşündüğünüz herkese açığım ve her türlü tanıştırma için minnettarım. Stajım ve son mülakatlarım sırasında bazı insanlarla tanıştım ama herkesle değil. Dürüst olmak gerekirse, Evan iş konuşsa da, bu sadece insanların itibarını öğrenmemi sağladı. Beni işe alabilecek konumda olanlarla tanıştıracak kadar ileri gitmedi."

"İtibarları," diye tekrarlıyorum. "Kamusal mı yoksa özel

?" "Çoğunun," diyor eğlenmiş bir sesle, "her ikisinin de."

"Ah," diye cevap veriyorum, gözlerindeki ışıltıdan tahrik olmuş bir halde. Sormamalıydım ama hem Evan'ın söylediklerini hem de Raven'ın bu konuda ne hissettiğini merak ediyorum, bu yüzden "Peki benim nasıl bir itibarım var?" diye soruyorum.

"Duruma göre değişir" diyor, parıldayan yeşil gözlerinin tüm etkisini bana çevirerek. "Bazıları senin hırslı ve ilkeli olduğunu, iş ahlakının sadece zekandan daha ağır bastığını söylüyor."

"Biraz mı?"

"Diğerleri sizin... acımasız, hatta merhametsiz olabileceğinizi söylüyor. Ayrıca bir tehdit olarak tanımlandığınızı da duydum." Bunu söylerken bakışlarımı tutuyor, sanki tepkimi inceliyormuş gibi.

Son kelimeyi söyleyiş şekli vücudumdan taşaklarıma doğru bir heyecan gönderiyor. Bunu bir iltifat gibi söylüyor. Benim için öyle. Zenginlik ve güç biriktirmek için çok çalıştım, nihai tehditten daha az bir şey olarak görülmek için.

"Size teşekkür etmem gerektiğini hissediyorum," diyorum hafifçe.

Dudakları sanki bir gülümsemeyi gizliyormuş gibi büzülüyor. "Bunu neden yapıyorsunuz Bay Sharpe?" diye soruyor aniden. "Evan'la aranızda bir geçmiş olduğunu, bu yüzden beni şirketinize alamayacağınızı söylediniz - ki bu benim açımdan bir sorun teşkil etmiyor." Duraksıyor, tek kaşını kaldırarak bana onu düzeltme fırsatı veriyor. Sessiz bir cevapla çenemi indiriyorum ve o hiç istifini bozmadan devam ediyor: "Ama onu kızdırmak için beni bir gösteri midillisi gibi dolaştırmaktan daha fazlası olmalı."

Ona en iyi nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. Bir dereceye kadar doğruluk ihtiyatlı görünüyor, ancak henüz tüm kartlarımı göstermeye eğilimli değilim.

"Ben Evan Faulkner'a karşı özel bir kin besleyen bir pisliğim. Ona duyduğum nefret muhtemelen tek zaafım," diye itiraf ediyorum iç çekerek. "Uzun zaman önce, asla aşılmaması gereken bir çizgiyi aştı ve bunu kolaylıkla yaptı, acımdan zevk aldı. Bunun için onun acı çekmesini mutlulukla izleyeceğim ve onu aptal durumuna düşürmekten zevk alacağım." Ona soğuk bir bakış fırlatarak ahlaksızlığımın derinliğini görmesini sağlıyorum. "Raven, seni bu gece davet ettim çünkü Evan Faulkner'ın seni kolumda gördüğünde yüzünde beliren o ukala gülümsemeyi görmek istiyorum. O anı." Sanki o değerli saniyeyi koparıp elimde tutabilecekmişim gibi parmaklarımı kaldırıyorum.

"Yani, bu benimle ilgili değil mi?"

Bundan sonra ne söyleyeceğime dikkat ediyorum. "Evet ve hayır. Hayır, eğer görüşmemizden hemen önce sana bunu yapmamış olsaydı, yaptığım teklifi yapmazdım ve şu anda burada olmazdık. Öte yandan, onun terk ettiği eski sevgilisi olmasaydınız, öğle yemeği görüşmemiz muhtemelen çok farklı geçecekti." Neredeyse hiç düşünmeden onu işe alacağımı söyleyecektim ama direniyorum. "Evet, seninle ilgili çünkü tanıştığımızdan beri Evan'ın senin gibi zeki ve güzel bir kadını nasıl kandırdığını ve ikinci olarak da bunu neden mahvettiğini merak ederek epey zaman geçirdim. Özellikle de o zamanlar, benim restoranımda, anlamsız bir ilişkiyi yüzüne vurarak. Bu onun için bile gereksiz bir sadistlikti."

Evan'ın patavatsızlığından bahsettiğimde hafifçe yüzünü buruşturuyor ve bir an için bu kadar açık sözlü olduğum için pişmanlık duyuyorum. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum" diye mırıldanmadan önce kalın kalın yutkundu.

Gözleri acıyla ama aynı zamanda öfkeyle parlıyor ve bunu gördüğüme sevinerek onaylarcasına başımı sallıyorum. "Güzel. Bu öfkeyi unutma ve kullan. Bu gece kolumda olacaksın ve sana söz veriyorum, bu Evan'ı açık bir yaradaki tuz gibi yakacak."

Çenesini kaldırıyor, zırhını sıfırlarken inatla öne doğru uzatıyor.

"Etkinlikte çok konuşulacaksınız, hazırlıklı olun." Sanki bunu hiç düşünmemiş gibi gözleri hafifçe açıldı. "Raven, bu tür şeylere nadiren katılan ve asla bir misafirle gelmeyen bir adam olarak benimle birlikte geliyor olacaksın. Oradaki herkes varışımızdan birkaç dakika sonra senin kim olduğunu öğrenecek ve Evan'la olan son ilişkinden haberdar olacaklar. Güzellüğünün savaşılar yol açabileceğinden bahsetmiyorum bile." Kıkırdamadan önce yüzünü saygıyla tarıyorum

İroni karşısında nefesim kesildi. "Aslında, pekâlâ olabilir." Daha ciddi bir şekilde, "Benim gibi, oradaki herkesin gözü senin üzerinde olacak" diye bitiriyorum.

Derin bir nefes alıyor ve sonra nefesini tutuyormuş gibi hareketsiz kalıyor.

"Tanıştırmaları ben yaparım," diyorum ona, içine girdiğimiz şeyin dürüstlüğü onu korkutmuş olabilir diye havucu hatırlatarak. "Ama çekicilik, görüşmelerin ve toplantıların ayarlanması? Bunların hepsi sana bağlı Raven."

Başını sallıyor ve meydan okumaya hazır olduğunu görmek beni memnun ediyor. Boğazını temizliyor, gözleri keskin ve her şeyi özüksüyor. Öğrenme modunda, ki bu onun için akıllıca. "Bu geceki olayları nasıl öngörüyorsun?"

"Faulkner'lardan birinin, büyük olasılıkla Jerome Faulkner'ın, kendisini ailenin reisi olarak görmeyi sevdiği için yapacağı nispeten uzun soluklu bir hoş geldin konuşması dışında, tutkulu ama nispeten boş bir konuşma bekleyebilirsiniz... şey, açıkçası emin değilim," diyorum. "Faulkner'lar her yıl parayı bağışlamak için bir hayır kurumu seçer ve o hayır kurumuyla bağlantılı birini konuştururlar. Beş dakika ya da daha uzun bir bağış çağrısı yaparlar, herkes alkışlar ve gecenin geri kalanı standart bir kokteyl partisi gibi geçer. İçkiler, ordövrler, dans için ayrılmış bir alan ve geri kalan her şey geyik muhabbeti."

"Bu nedenle, kaynaşın, sosyal ve ilgili olun ve dönüşümün akmasına izin verin."

Anladı. "Aynen öyle. Başka sorunuz var mı?"

"Bir," diyor yavaşça, sanki soruyu hâlâ zihninde formüle ediyormuş gibi. "Sonra ne olacak? Yani, mülakatlara gireceğim ve umarım bir iş bulurum. Ama sen ve Evan ne olacaksınız? Ya sen ve ben?" Yaptığımız şey için bunun garip bir şekilde samimi geldiğini biliyormuş gibi bakışları düşüyor. Ne de olsa bu bir randevu değil. Takım çalışmasıyla intikam.

"Ya sen ve Evan?" Ekliyorum, neredeyse boğulacaktım, bu yüzden şampanyanın kalanıyla birlikte yutuyorum. "Evan'ın ikimize de yaptıklarını düzeltecek büyük bir an olmayacak. Bu sembolik artışlarla kazanılacak bir zafer. Bu geceden sonra umudum, Evan'ın düştüğünü görmekten bir nebze de olsa memnuniyet duyarak çıkmamız - kamuoyu önünde, kişisel ve profesyonel olarak."

"Bir ons mu?" diye yankılanıyor hayal kırıklığı içinde. Ateş saçan gözlerini benimkilere diyor. "Keşke onu daha fazla incitmenin, yaptıklarından dolayı *gerçekten incitmenin* bir yolu olsaydı."

Onu öldürmekten ya da şeytani bir şeyden bahsetmiyor. Bunu bir iki kez hayal etmiş olabilirim ama Raven öyle bir tipe benzemiyor.

Hayali bile olsa bundan keyif almam mümkün değil. Yine de gözlerimin içine baktıkça aramızdaki gerilim artıyor ve Evan'ı ima ettiği şekilde incitmenin açık ve net tek bir yolu var. Bu öneriye biraz şaşırdım ama bu fikre kesinlikle karşı değilim.

"Belki daha ileri bir şeyler tartışabiliriz," diye öneriyorum karanlık bir şekilde, bunu ne kadar ileri götürmek istediğinden emin değilim. Ama güzel bir kızarıklığın göğsünden çıkıp yanaklarını boyamasını şaşkınlıkla izliyorum.

O güzel bir kadın ve ben de piç kurusu bir adamım. Raven'ı, Evan'la ilgili tüm anıları zihninden söküp atacak ve kendimi onun ruhuna yeniden yazacak kadar sert becermek hoş bir ironi olurdu.

Ani ama yumuşak bir şekilde duruyoruz ve açılmadan bir süre önce arabanın kapısı çalınıyor. Dışarıdaki fotoğrafçılardan birkaç sessiz flaş sesi geliyor ve Raven bana bakıyor, uzun bir süre bakışlarımı tutuyor. Bana ihtiyacı olduğu için değil, benimle birlikte olduğu için.

"Hazır mısın Dylan?" diye soruyor, yüzüne kibar, gösterişli, mükemmel bir gülümseme yerleşiyor.

"Hazır, Raven."

Karşılayıcı arabadan inmesine yardım etmek için elini uzatıyor ve kışının yuvarlak kıvrımının önümde hareket edişini izliyorum. Kahretsin, bu saçma kırmızı halıda yürümek için sikimi ayarlamam gerekecek.

Olaylı bir akşam . Sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 7

RAVEN

TFaulkner Binası şehirde bir dönüm noktasıdır. Eskiden Finans Bölgesi'ndeki en yüksek üçüncü gökdelen olan bina, ailenin gücünün ve nüfuzunun zirvesinde inşa edilmiştir. Bir zamanlar adı 'Faulkner', Ford, Rockefeller ya da Morgan ile aynı kategoride fısıldanıyordu.

Faulkner'lar hala nüfuzlu değiller ama aile eskiden olduğu gibi hukukun ötesinde bir nüfuza sahip değil. Aslında Evan'la ilk tanıştığımda ailenin geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. O sadece kendine güveni, karizması ve zekasıyla beni büyüleyen çekici bir adamdı.

Her ne kadar bu gece yanımda kırmızı halıya adım atan adam için de aynı şeyler söylenebilirse de, Evan ve Dylan daha farklı olamazdı. En önemlisi, Dylan niyetini açıkça söylüyor. Evan'dan intikam almak için beni kullanma planı ve altıma, arkama ya da üstüme çıkma planı. Bu konuda kibar davranıyor ama koltuğumda yer değiştirdiğimde gözlerinin bacaklarımda gezindiğini görebiliyordum. Oraya bakmadığı zamanlarda da bakışları soğukkanlı bir vahşet ve şiddetle bastırılmış bir arzunun karışımıydı. Dylan sert ve ham duygulara sahip bir adam.

Günler önce olsa, ondan uzak dururdum. Şimdi, bana olan ilgisi ve beni uzun zamandır hak ettiğim bir intikam planına dahil etme isteği, yüzümde bir flaş patlarken bana ekstra bir güven sarsıntısı veriyor.

"Her şey yolunda mı?" Dylan nefesinin altından soruyor ve bu beni o ana geri getiriyor. Bana elini uzatıyor, ben de başımı sallayarak elini tutuyor ve kolumu onunkine doluyorum. Onun sıcaklığı sonbaharın soğuk havasıyla çelişiyor.

Tüm bunlardan -benden, konuşmamızdan, araba yolculuğundan, fotoğrafçılardan- hiç rahatsız olmamış görünüyor. Ama bana, evimden buraya kadar olan tüm yolculuk neredeyse gerçeküstü geldi, lüks ve stilin bir karışımı gibi ama SAT sınavlarına girmenin tüm gerçekliğiyle. Çıplak bir şekilde savunmasızken. Fiziksel olarak değil ama zihinsel olarak. Çünkü Dylan her şeyi biliyor, her şeyi görüyor gibi görünüyor.

Evan'la birlikteyken hiç görüldüğümü hissetmedim. Kalbim sıkışıyor ve bundan nefret ediyorum.

Bu gece benim küçük zayıf kalbim için değil. İntikam için.

"Her zaman böyle midir?" Dylan'a mırıldanıyorum, o da hafifçe başını sallıyor ve fotoğrafçılara soğuk bir gülümseme gönderiyor. Onu örnek alarak ben de gülümsüyorum ama umarım paparazzilere gülümsemem biraz daha sıcak olur. Eğleniyormuş gibi görünmem ikimizin de amacına hizmet eder.

Midemde endişe kıpırdanırken hızla çarpan kalbime *eğleniyorum*, diye hatırlatıyorum. Evan, intikam ve hatta Dylan'la ilgili düşüncelerimi bir kenara itip burada bulunmamın profesyonel nedenlerine odaklanmaya çalışıyorum.

"İyi olacaksın. Rahatla," diyor Dylan yüksek kemerli kapıdan geçerken.

Asansöre bindiğimizde pazuları esneyerek beni kendisine bağlıyor ve gitmeme izin vermediğini fark ediyorum. Bu neredeyse rahatlatıcı, sanki yönümü bulana kadar ona yaslanabilirmişim gibi. "Son dakika tavsiyen var mı?" Gökyüzüne doğru hızla yükselirken kafam bir an için aydınlanıyor.

"Kendiniz olun" diyor. "Çekici ve zekisiniz ve herhangi bir firma için bir varlık olursunuz, bu nedenle bir izlenim yaratmak için sahip olduğunuz her avantajı kullanın."

Sanki bu çığır açan bir tavsiyeymiş gibi başımı sallıyorum. Yine de biraz yardımcı oluyor.

Etkinliğin kalbi, Faulkner Binası'nın on beş katını kaplayan Continental Hotel'in balo salonu. Otelin en üst katında asansörden inerek koridordan 'Büyük Balo Salonu'na doğru yürüyoruz.

"Bana kendin hakkında bir şey söyle," diyerek onu durduruyorum. "İnsanların bulunacağını biliyorum, ancak onları saptırmak için seninle ilgili en azından bir kişisel gerçeğe sahip olmak güzel olurdu."

Dylan cevabını düşünerek bana bakıyor. "Ofisimde maket bir uçak gemisi inşa ettim."

"Ne inşa ettiniz?" Bu rastlantısallığa şaşırarak soruyorum.

"Bir hava kanadıyla tamamlandı. El yapımı, elle boyanmış ve otuz altı inç uzunluğunda," diyor sanki sadece gerçekleri söylüyormuş gibi. Sadece ne kadar olduğunu tahmin edebiliyorum.

zaman ve çaba harcadı ve sadece... ne için? İsteddiği için mi? "Demek model uçakları seviyorsun?"

"Uçak geliştirmenin arkasındaki tarihe hayranım ama bu özel proje... meditatifti."

"İyileşmek mi?" Sanırım.

"Onun gibi bir şey," diyor ama daha fazlasını söylemiyor.

Giriş sırasından geçiyoruz, Dylan işlemeli davetiyesini uzatıyor ve ben sessiz bir kahkaha atıyorum. Dylan bana baktı. "Ne?"

"Bunlara gelmediğini sanıyordum?"

Omuz silkiyor, yaptığı küçük abartıdan rahatsız olmuyor. "Nadiren, asla değil."

Başka bir şey söylemeye başladı ama bir adam gözüne çarptı ve dikkatle bize doğru yürümeye başladı. "Yaklaşan adamın adı Tyler. Bir iş ortağı." Dylan bu bilgiyi hızlıca alıyor, adama dönmeden önce nefesinin altında söylüyor.

"Dylan, nasıl gidiyor?" Tyler elini uzatarak soruyor. Dylan'ın tercih edeceğini düşündüğümünden çok daha coşkulu bir şekilde tokalaşıyorlar. Dylan'ın elinin belime dolandığını da fark ediyorum, parmakları sanki her an beni sıkıca çekmeye hazırmış gibi belimin hemen dışında duruyor. "Yemekleri araştırdım. Pastırmaya sarılı karidesleri var, çabuk bitecek." Bunu sanki değerli bir bilgi paylaşıyormuş gibi söylüyor.

"Tyler," diyor Dylan eşit bir şekilde. "Bildiğim iyi oldu."

"Peki senin güzel arkadaşın kim?" Tyler sanki uzun bir monolog yapıyormuş gibi devam ediyor. "Tyler Hunt," diyor ve Dylan'ın kendini tanıtmaya fırsat vermeden kendini tanıtıyor.

Sıcak bir gülümsemeyle uzattığı elini tutuyorum. Dylan'ın eli belimde hafifçe sıkılıyor ve bunu ona yakın durmam için bir uyarı olarak algılasam da şaşırtıcı derecede samimi hissettiriyor. "Raven Hill," diye niyet ettiğimden daha nefes nefese cevap veriyorum. Boğazımı nazikçe temizliyorum ve Dylan'ın konuşmasına izin veriyorum.

Bana şöyle açıkladı: "Tyler First National'da kıdemli bir müşteri yöneticisi. Kendisiyle birlikte çok sayıda anlaşma yaptık."

"Sizinle tanışmak harika," diyorum Tyler'a. First National'ın fazlasıyla farkındayım. Bu adamın benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok ama umarım bir gün öğrenir.

Dylan'ın sessiz teşvikiyle, Tyler'la geceye nasıl yaklaşacağımı çalışıyorum. Konuşmamızın geri kalanında, Tyler'la sohbet etmek, onunla güçlü ve zeki bir eşit olarak tanışmak ve aynı zamanda Dylan'la birlikte kalmak arasındaki dengeyi bulmaya çalışıyorum.

Ona tutunmak istememek çok zor. Sadece bu oda cehennem gibi korkutucu insanlarla dolu olduğu için değil, aynı zamanda Dylan... manyetik olduğu için. Çok az konuşsa da, varlığının sürekli farkındayım ve bir şey söylediğinde, sözleri ağırlık taşıyor.

Dylan, "Raven şu anda yeteneklerini hak eden bir pozisyon arıyor," diye sır verirken Tyler'ın dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Anlıyorum. Sizin şirkette çalışmıyor mu?" Dylan'dan bana ve tekrar Dylan'a bakarken kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

"Şu anda tüm teklifleri değerlendiriyorum Bay Hunt," diye nazikçe cevap veriyorum.

Kısa bir kahkaha attı. "Ticaret kolumuzda bir boşluk bırakarak zincirde yukarı çıkan birini tanıyor olabilirim." Ceketinin cebine uzandı ve bir kartvizit çıkardı. "Al. Pazartesi günü beni ara. Detayları konuşabiliriz."

İkisi bir süre daha sohbet ederken, ben kalbimin hızla çarpmasına ve içimden akan büyük gurura aldırmadan kartı elime alıyorum.

Ben yaptım. Yapıyorum. Bu işe yarayacak.

O gittikten sonra Dylan bana bir bakış attı. "Yeterince kolay mı?" diye soruyor.

"Çok," diye kabul ediyorum, ancak geniş odayı ve birdenbire beni işe alma potansiyeli olan takım elbise ve kravatlılar denizini incelerken kalbim hala çarpıyor. "Bunları biraz hızlı randevuyla karışık iş görüşmeleri gibi düşünmeliyim."

Dylan'ın kolu tekrar belimde sıkılaşıyor ve içimde taze bir heyecan hissediyorum. "Hızlı buluşma değil."

"Öyle değil," diye kolayca kabul ediyorum. Tanıdığımı sandığım lacivert blazer ceketini görünce kalbim sıkışıyor. Ama bu o değil. İki kere düşünmeme fırsat vermeden, "Evan'ı gördün mü?" diye soruyorum.

Dylan beni odanın diğeri ucuna götürürken, "Henüz değil, ama söylediğimde sana söylemeyeceğim," diyor. Onun bu itirafı karşısında tuhaf bir rahatlama ve kızgınlık hissi duyuyorum. "Doğal görünmeni istiyorum. Sadece sevimli halinle." İltifat, soğuk davranmadan önce oldukça cazibeli bir şekilde yapıldı ve ekledi, "Onu ben hallederim. Sadece beni takip et."

"Dans gibi," diye takılıyorum. "Onun gibi bir şey."

Bana bakıyor, gözleri önce sağ, sonra sol gözüme odaklanıyor, sonra da dudaklarıma düşüyor. Bakışları oradayken dudaklarında beklenmedik bir gülümseme beliriyor ve şu anda tek yaptığım burada durmak olsa da doğru bir şey yapmışım gibi hissediyorum. Sanırım bu onun izinden gitmek demek. Yukarı uzanmak,

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına atıyor, bu hareket benim alışkanlığımı anımsatıyor ama tenime dokunan parmakları vücudumu kızartıyor.

Dokunuşu beni neredeyse çözecek olsa da hiç etkilenmemiş görünüyor.

Elimi tutuyor, kalabalığın içinde bana rehberlik ediyor ve kaynaşmaya devam ediyoruz. Gece ilerledikçe kendimi Dylan'a tekrar tekrar minnettar olurken buluyorum, aynı zamanda ondan giderek daha fazla etkileniyorum.

Konuştüğümüz her insan birbiriyle bağlantılı. Her konuşmada, özgeçmişimde yer alabileceklerin ötesinde beceri ve yeteneklerimin altını çiziyorum. Hatta bazı konuşmaları ben yönlendiriyorum ve odanın içinde dolaşırken Dylan Sharpe'in yaşadığı dünyaya bir göz atıyorum.

Zenginlik ve güçten biri ve bu da kimi tanıdığınız etrafında dönüyor.

Ve tüm bu süre boyunca, tamamen rahat, bana parlama fırsatları veriyor, tartışmalara beni de dahil ediyor ve daha önemli bir şey ya da biri için asla yanımdan ayrılmıyor.

Gerçek şu ki, Dylan'ın güvencelerine, kolayca akıp giden birkaç konuşmaya ve elimden gelen tüm oyunculuğa rağmen, son bir saatimi bu varlıklı ve güçlü insanların arasında kendimi hazırlıksız ve yersiz hissederek geçirdim. Çok sayıda etkinliğe katıldım ama hiçbirisi böylesine değildi. Sadece davetlilerin katılabildiği üst düzey bir davet ve Evan bana her zaman gelmememin en iyisi olduğunu söylledi.

Yersiz olduğumu inkar etmek zor değil. Son konuşmamızda adam yeni arabasından bahsetti... altıncı arabası. Ve bu bir McLaren, çünkü bir Mercedes, bir Ferrari, bir Honda, bir Aston-Martin, bir Renault ve şimdi de bir McLaren'den oluşan 'Formula 1 Setini' tamamlamak istiyordu. "Tanrı birkaç yıl içinde bana yardım etsin. Bütün bir garajı kiralamak zorunda kalacağım."

Onun mahallesindeki tek bir park yerinin kirasının benim evimin kirasının yarısından daha fazla tutmasını boş verin. Şimdi zihinsel soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışıyorum ve Dylan'ın kolunun olması yardımcı oluyor. Sanki tüm sahteliği ve yapmacıklığı görüyor ve bana bunun *sadece bir oyun* olduğunu hatırlatıyor. Ama aynı zamanda, olmak istediğim yere ulaşmak için bu oyunu ne kadar ciddi oynamam gerektiğini de anlıyor.

Şampanya tepsisi önümüzden geçerken ve ikimiz de reddederken Dylan bana dönerek, "Faulkner'in konuşmasından sonra Ollie ile konuşmaya gideceğiz. Neredeyse her zaman geç kalmasıyla ünlüdür ve konuşma aradan çıktıktan sonra dinleyebilecektir. Bu arada, rahatla. Yarım düzine kıdemli ortakla sohbet ettin ve hepsi de seni sevdi. Güven bana, doğru izlenimleri bırakıyorsun."

Yutkunuyorum, moral konuşması için minnettarım. Onunla rahatlayınca saatine bakmak için kolunu kaldırıyorum. Neredeyse iki saat geçmiş bile. Tekrar yere bakıyorum ve ona cevap veriyorum. "Umarım öyledir. Peki ya diğer hedefimiz?"

Bu görev için de biraz çaba sarf etmek adil görünüyor, özellikle de bana zaten ne kadar yardımcı olduğunu düşünürsek.

Dylan elimi kendi eliyle yakalıyor ve parmak eklemlerimi dudaklarına götürerek onlara istemeden bir öpücük konduruyor. "Şu ana kadar etkinliğin en çok konuşulana sensin. Fark edildin ve yaklaşacağından şüphelensem de kulaklarımı açık tutuyorum. Sadece kendin olmaya devam et." Gülümsemesinde biraz soğukluk var ama artık gözümü korkutmuyor.

Aslında bir numara buldum. Sinirlerle başa çıkmak için kullanılan 'onları iç çamaşırlarıyla hayal etme' yöntemine oldukça benziyor, ancak daha çok 'onları küçük plastik parçalarını diğer küçük plastik parçalarına yapıştırırken gözlerini komik bir şekilde büyüten büyüteçlerle hayal etme' çizgisinde. Görünüşe göre Dylan'ın kendisi ve model uçak hakkındaki küçük gerçeği bana tahmin ettiğinden daha fazla yardımcı oldu ve onu son derece sevimli hale getirdi, ancak bunu ona kesinlikle söylemeyeceğim. Acımasız bir pislik olarak algılanmasına neden olacağından şüpheleniyorum.

Kadehlerin şingirtisi ve konuşmaların mırıltısı kulağımı dolduruyor ve bir adam odanın önündeki podyuma çıkarken kalabalık sessizleşiyor. "İyi akşamlar," diyor ve sesindeki parayı duyabiliyorum. Belli bir tonu, aşına olduğum bir temposu ve perdesi var.

Dylan'ın bana bahsettiği Faulkner bu. Jerome Faulkner, sanırım Evan'ın büyükbabası ya da büyük amcası. Hangisi olduğundan emin değilim, ironik bir şekilde aile ismine yakınlık gösteriyormuşum gibi görünmek istemedim. Her iki durumda da, adamla daha önce tanışmadım ama konuşma tarzında, sesinin tonunda bana Evan'ı hatırlatan bir şeyler var. Boğazımın kurummasına neden oluyor.

Sesli bir şekilde yutkunmalıyım çünkü Dylan bana bardan bir su getirmeyi teklif ediyor. Bir yanım onunla gitmek, sanki benim güvenlik battaniyemmiş gibi yanına yapışmak istiyor ama bunu yapabilirim. Köpekbalıklarıyla dolu bir odada durabilir ve o dönene kadar birkaç dakika konuşma dinleyebilirim. Bu yüzden, o dönene kadar burada kalacağıma söz vererek ve sakın olduğunu umduğum bir gülümsemeyle el sallayarak onu uğurluyorum.

Yalnız kaldığım anda endişe başlıyor. Bununla savaşıyorum, ama beklenmedik bir hararetle artıyor ve bakıyorum, Dylan'ı aramıyorum, ama

Evan. Kendimi savunmasız hissediyorum, bu da muhtemelen saldıracığı anın bu olacağı anlamına geliyor. Onun gibi adamlar böyle yapar. Göz göze geldiğimizde birkaç kişi kibarca gülümsese de gelen bir tehdit göremiyorum.

Kıdemli Faulkner konuşmasını bitirdikten sonra, kürsüyü bu gecenin onur konuğuna, savaşlar veya doğal afetlerden sonra yerel ekonomileri geliştirmeyi teşvik eden bir hayır kurumu olan Healing Through Business'ın başkanına devretmeden önce herkese katılımları için teşekkür etti. Daha önce hiç duymamış olmama rağmen en azından kulağa değerli bir amaç gibi geliyor.

Birden güçlü bir kolun belime dolandığını hissediyorum. Nispeten yabancı ama hemen rahatlatan bir his. Ama bütün gece bu kolu tutmuştum ve Dylan'ın bana sıcak bir bakış attığını görmek için başımı çeviriyorum. Göğsüm arabada hissettiğim bir şeyle geriliyor, sonra o his geldiği gibi hızla kayboluyor.

"Her şey olması gerektiği gibi gidiyor," diye kulağıma fısıldıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Etrafımızdaki herkese bu samimi geliyor olmalı ve bir bakıma öyle de, her ne kadar bütün gece yaptığı gibi akşam boyunca bana sadece koçluk yapıyor olsa da.

"Teşekkür ederim," diyorum bu akşam milyonuncu kezmiş gibi gelen bir sesle. Yine de asla yeterli olmayacak. Sadece bu şans için değil, varlığı için de ona sonsuza dek minnettar kalacağım. Çünkü tekrar yanımda olduğu kısa süre içinde nabzım duruldu, nefes alış verişim sabitlendi ve sınırlarım dağıldı. Gözlerini üzerimde bulmak için başımı kaldırıyorum, orada özümün derinliklerinde yankılanan bir kıvılcım var. Bakışlarımı tutuyor ve sıcaklık damarlarıma hücum ediyor. Tam olarak ne düşündüğünü biliyorum.

Seks.

Etrafımızdaki odaya nüfuz ediyor, kaba, yüzünüze karşı bir şekilde değil, ama yine de orada. Güçte, parada, hatta herkesin giyim tarzında bile var. Birbirlerine kibarca dokunuyorlar, bir el bir kolda ya da bir kol birbirlerine sarılmış, ama dikkat ederseniz bakışlarda var.

Ama bu partide şimdiye kadar tanıştığım insanlar arasında Dylan en güçlüsü, en seksisi. Benim dışımda neredeyse herkese karşı kibar davranıyor ve beni bir amaç için araç olarak gördüğü için bana karşı daha kibar olduğunu biliyorum ama eli omurgamı her sıyırdığında intikam ve zevk arasındaki çizgi daha da bulanıklaşıyor. Belki de ikisi aynı şeydir.

"Evan' bu binada çalışmıyor olması çok kötü," diye mırıldanıyorum yanında getirdiği suyu yudumlarken ve Dylan kaşlarını kaldırıyor. "O kesinlikle

masasında. Aynısını yapmak adil olur."

Dylan'ın sırtışı köpekbalığı gibi ve duygusuz önerimi onaylarcasına başını sallıyor. "İstersen uygun bir şey bulabileceğime eminim."

Suyu ve birbirimizin sınırlarını alaycı bir şekilde test ederken sırtışı bulaşıcıdır, bu da aramızda büyüyen gerginliği yatıştırmaya yardımcı olmaz. Aksine, etrafımızdaki ve aramızdaki havayı birkaç derece daha ısıtıyor.

Birbirimizin gözlerinin içine baktığımız uzun bir andan sonra - ben Dylan'ın bir sevgili olarak nasıl olacağını hayal ediyorum, o da muhtemelen beni maksimum etki için nasıl kullanacağını planlıyor - bakışlarını kaçırıyor. Ben de onu takip edip dikkatimi konuşmacıya vermeden önce dudaklarının kenarındaki hafif gülümsemeyi fark ediyorum.

Onur konuğu konuşmasına devam ederken kendimi zihinsel olarak meşgul etmeye çalışıyorum. Olması gerekenden çok daha uzun sürüyor ama böyle hisseden tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum. O konuşmaya devam ederken birkaç kişi yer değiştiriyor ve konuşma nihayet sona erdiğinde salondan, her şeyden çok başkanın sahneden inmesine minnettarlık duyan alkış sesleri yükseliyor.

Bir ışık parlaması dikkatimi çekiyor. Bir fotoğrafçı olayın fotoğraflarını çekiyor. Bir başka fotoğraf için gülümserken, Evan'ı bu akşam ilk kez görüyorum. Annesi ve babasıyla birlikte, kolunda da Elise... ama Evan ona bakmıyor. Aksine, bu tarafa bakıyor. Midem bulanıyor ve omurgamdan aşağı bir soğuk akıyor. Tüm duygular beni sarıyor, ama yüz ifademi sabit tutuyorum, bu dünyanın tırnaklarımla kazıyarak girdiğim küçük köşesine uyum sağlamak için yıllardır uyguladığım becerilerimi kullanıyorum.

Onu görmemiş gibi davranıyorum. Birkaç gün önce bana davranış şeklinden dolayı utanmış olabilirim ama bunu kimsenin görmesine izin vermeyeceğimden eminim. Onun yerine Dylan'a dönüyorum.

"Saat on bir yönünde. Onu getirdi," diyorum elimi göğsüne koyarak. Gömleğinin içinden teninin sıcaklığını hissedebiliyorum. Sadece Evan'ı değil, Elise'i de onun yanında, ailesinin ona hoş geldin dercesine gülümsediğini görmenin şokunu atlatmama yetmiyor.

Dylan neden bahsettiğimi anlamış olmalı çünkü göğsünde bir gümbürtü hissediyorum. İri elleriyle kollarımın üst kısmını kavırıyor ve eğilerek sessizce şöyle diyor: "Hiçbir anlamı olmayabilir. Birçok kişi etkinlik boyunca ayrı notlar almaları için yanlarında asistanlar getiriyor." Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, umarım otomatik olarak varsaydığım şey değil de bu anlama geliyordur.

Evan, Elise ile ilişkisini başlatmakta zorlanmaktadır. Ama Dylan kabul ediyor, "Daha fazlası da olabilir. Sen iyi misin?"

Kendimi başımı sallamaya zorluyorum. "Sadece beklenmedik. *Onun* için hazırlıklıydım. *onları*."

"Bunu başarabilirsin," diyor cesaretle.

Haklı olduğuna inanarak podyuma dönüyorum ve suyumdan bir yudum alıyorum. Garson yanımdan geçerken boş bardağı onun tepsisine bırakıyorum. Bu sırada hem Dylan'ın hem de Evan'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

En önde, başka bir Faulkner konuşuyor ve herkesin bu gecenin öne çıkan hayır kurumuna cömertçe destek vermesi için gerçekten zorluyor. Konuşmasını bitirdiğinde salonda sessiz bir alkış kopuyor. Alkışlar dindikten sonra Dylan elimi nazikçe sıkıyor ve gözleriyle odanın diğer ucunu işaret ediyor. "İşte Ollie." Dylan'ın daha önce tanışmam gereken önemli kişileri sıraladığı listeden tanıdığım bir isim.

Başımı sallıyorum, becerilerime güveniyorum ve buna hazırım çünkü Dylan'ın kolundayım. Ellili yaşlarının üstündeki kel bir adama yaklaşmak için odayı geçerken kendime *bunu yapabileceğimi* hatırlatıyorum. Etkinliğin tek lokmalık köftelerinden birine benzeyen bir şeyi gizlice ağzına atıyor.

"Ollie, Wendy'nin bunun için sana kızacağını biliyorsun," diyor Dylan tehditkâr bir edayla ve adam dudaklarını yalarken haklı olarak kızarıyor. Dylan kibarca gülümsüyor ve elini uzatıyor. "Yine de sırrın benimle güvende. Şimdilik," diye alaycı bir şekilde uyarıyor. "Nasılsın?"

"Dylan, çok uzun zaman oldu," diye yanıtlıyor Ollie coşkuyla el sıkışırken. Bu, bu geceki diğerlerinden tamamen farklı bir tanışma. Dylan ve Ollie gerçek arkadaşlar gibi.

"Haklısın. Kaç kilo falan hafıflemişsin?" Dylan ona iltifat ediyor ve Ollie göğsünü biraz kabartıyor.

"Doktor tansiyonum üzerinde çalışmam gerektiğini söyledi. Görünüşe göre kırmızı et ve viski bana iyi gelmiyormuş." Az önce muhtemelen doktorunun beslenme planında olmayan bir köfte yemiş olmasına rağmen hüznle iç geçiriyor. "Ona bunun yemekten değil, stresten kaynaklandığını söylemeye çalıştım. Ne yazık ki benim için haklı görünüyor çünkü işe yarıyor. Kan basıncım birkaç puan düştü, bu da Wendy'nin şefe her gün tavuk yedirdiği anlamına geliyor."

"Aferin sana," diyor Dylan. "Sevgili karın nasıl? Burada mı?"

İkisinin sohbetini izliyorum ve tam davetsiz misafirmişim gibi hissetmeye başladığım anda Dylan'ın başparmağı sırtımın alt kısmından aşağı kayıyor ve sonra

eli kalçamda. Bana sabırlı olmamı söyleyerek hafifçe sıkıyor ve ben de onlar konuşurken kibarca gülümseyerek onun yatıştırıcı dokunuşuna eğiliyorum.

Ollie gururla, "O gayet iyi, Seattle'da yeni torunumuzu ziyaret ediyor," diyor. "Ben de giderdim ama gelecek haftaki üç aylık toplantı nedeniyle burada kalmam gerekiyordu. Yine de tatillerde gideceğime söz verdim."

"Bu konuda. Bu yıl uzun bir kış tatiline çıkmak için eline geçecek en iyi fırsatı yakalamış olabilirim," diyor Dylan ve beni işaret ederek işe koyuluyor. "Ollie, seni Raven Hill ile tanıştırmak istiyorum. Kısa süre önce benimle mülakat yaptı, yani zeki, hırslı ve yetenekli olduğunu biliyorsun, ama bence senin şirketinde sana daha iyi uyum sağlayabilir."

"Oh, gerçekten mi?" Ollie ilgili gözlerini bana çevirerek, "Gerçekten mi?" diyor. Dylan'ın takdimi Ollie'yi ne kadar iyi tanıdığını ve bu takdimi ne kadar önceden düşündüğünü açıkça gösteriyor.

"Dylan firmanızda bir fon yöneticisi pozisyonu olduğundan bahsetti, ben de ilgilendiğimi belirttim."

Dylan içki almak için sessizce dışarı çıkarken Ollie, "Aslında var," diyor. "Araştırmaları yapabilecek ve alım satım kararlarını verebilecek birini arıyorum, böylece ben de firmanın büyük resimdeki operasyonlarına odaklanabileceğim. Saat beşte ofisten ayrılmak yakın geleceğimde olmasa da, arada sırada ofisimin penceresi dışında bir yerden gün batımını görmek isterim."

"Anlıyorum. Ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum."

"Gün batımını ofis penceresinden mi izliyorsun?" diye komik bir şekilde soruyor ve benim gülmemle sohbet kolayca ilerliyor. Belli ki iş konusunda tutkulu ama yavaşlamak istiyor. Kendimi onun için çalışırken ve ona ailesiyle daha fazla zaman geçirme fırsatı verebilecek bir boşluğu doldururken çok kolay görebilirim.

Birkaç dakika konuştuktan sonra Dylan sanki doğaçlama röportajımızın sona erdiğini hissetmiş gibi yeniden ortaya çıkıyor. Ollie'ye veda edip Wendy'ye selam gönderiyor ve biz de odanın etrafında çalışmaya devam ediyoruz.

Kendimi başarılı hissediyorum. Bu benim yapmam gereken şey ve yapmam gereken yer. Bu gece pek çok insanla tanıştım, sadece borsada değil, dünyada da güçlü pozisyonlarda olanlarla. İyi bir izlenim bırakmak ve kibarca havadan sudan konuşmak için elimden geleni yaptım, bir yandan da zaman zaman sinirden titrediğimi gizlemeye çalıştım. İnsanların gözlerindeki ölçüm bakışını görebiliyordum, ancak sadece ağ kurmaya çalışanlar ya da Dylan'la birlikte olduğum için benimle tanışanlar bile en azından becerilerime ve yeteneklerime saygı duyuyorlardı.

Bu olmadan nasıl bu kadar uzun süre yaşayabildim? Elbette, bunun bir kısmı 'kendim yapmak' konusundaki inatçılığımı. Ancak geriye dönüp düşündüğümde, bir şeyin ya da daha doğrusu başka birinin de beni engellediğini fark ettim. *Evan*. Bana birden fazla kez bu tür etkinliklerin buna değmediğini ve sadece babası için katıldığını söyledi. Kendi başıma bir şeyler yapmaktan bahsettiğimde de bu fikre ve kız arkadaşı olarak katılmamın beni altın arayıcısı olarak göstereceğini söyledi. Sadece Onun adını düşünmek midemdeki o burkulmayı geri getiriyor.

Sanki onu düşünmek şeytanı çağırmış gibi, şampanya tepsisinden başımı kaldırıp gecenin üçüncü kadehini elime aldığım da onun keskin bakışlarının benimkini delip geçtiğini görüyorum. Ben daha dönüp bakmadan, etrafımızdaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle adımı söylüyor.

Keşke kafamı kaldırıp bakmasaydım. Keşke onu duymamış gibi yürüyüp gitseydim. Bunun yerine sahte bir gülümseme takınıyorum, umarım bu gülümseme 'seni burada görmek ne güzel' anlamına gelir, 'senden binlerce güneşin aleviyle nefret ediyorum' anlamına değil. Ona gitmiyorum. O kadar aptal değilim. Bunun etrafımızdakilere nasıl görüneceğini çok iyi biliyorum. Bunun yerine, yerimde durup onun bana doğru yürümesine izin veriyorum.

Dylan nerede? Kalbim endişeyle çarpıyor ve bir kızgınlık parıltısı tenime batıyor. Tuvalete gitmek için mazeret bildirdiği tek seferde *Evan* beni buluyor.

Bu anı bekliyordu, fark ettim.

"Raven," diyor köpekbalığı gülümsemesiyle ve yanağını öpecekmiş gibi eğiliyor. Onun yerine fısıldıyor: "Hepsi seni becermek için sıraya girerdi ama hiçbiri seni işe almazdı."

Beni sersemleterek ve bunu gerçekten söyleyip söylemediğini merak ederek dimdik duruyor. Zalimliği acımasızca, zayıf noktama ölümcül bir isabetle vuruyor, onu paramparça ediyor ve güvenimde kocaman bir delik açıyor.

"Ne de olsa *Sharpe*'ın yaptığı da bu, değil mi?" diye mırıldanıyor ve suçlama karşısında kaşlarını sertçe kaldırıyor. Sonra da sanki bir arkadaşını görmüş gibi davranarak beni yalnız bırakıyor.

Nefesim kesiliyor, olduğum yerde donup kalıyorum, gülümsememin kenarları kırılıyor.

Beni bu kadar mı görüyor? Beni sadece bunun için mi kullandı? Bunca zaman, gerçekten seksten başka bir şey değil miydi? O kadar kör müydüm?

Bu gece onu görmek için hazırlandığımı sanıyordum. Yanılmışım. Görünüşe göre benim açımdan ölümcül bir hata, çünkü küçük baş başa görüşmemiz dikkatini çekti ve beni

Sanki utancım onların eğlenmesi için bir reality-TV yemiymiş gibi, açıklarını zar zor gizliyorlar. Saygılı ve kibar olduğunu düşündüklerim bile şimdi birbirlerine fısıldıyor, kahkaha dolu gözlerini benden ayıramıyorlar, sanki yaşayan, nefes alan bir araba kazasıymışım gibi.

Kendine gel, Raven!

Boğazımı temizleyerek, irademle gülümsememi geri getirmeye zorluyorum, etrafımdaki üç kişiyle göz göze geliyorum ve şampanyamdan ölçülü bir yudum alıyorum. Tüm bunları -şoku, dehşeti, ait olmama hissini- bastırmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Balo salonunun kenarında kendi kendime Dylan'ın geri gelmesini ve böylece ayrılabilmeyi diliyorum. İstedikimi yaptım, Ollie ve diğerleriyle tanıştım, ancak Evan'ın yorumundan sonra bunun bir işe yarayacağı konusunda ciddi şüphelerim var. İkincisi, Evan'ı kızdırmak boşa kürek çekmek gibi görünüyor. O üzgün değildi. Dylan'ın kolunda görünmem onu eğlendirdi. Sanki bu onun başından beri düşündüğü şeyi, yani başarmak için her şeyi yapmaya hazır olduğumu kanıtlıyormuş gibi.

"Siktir et," diye fısıldıyorum, şampanyamı biraz fazla hızlı bitirerek. "Ve siktir et onu."

"Benden bahsediyorsan umarım bunu olumlu anlamda kullanıyorsundur," diyor Dylan yeniden yanımda belirerek. Sıcak eli tekrar sırtımın alt kısmına uzanıyor ve bana çapkınca sırtıtıyor.

Hiçbir fikri yok. Ona söylemeyi tartışıyorum. Ama Evan'ın söylediklerinin doğru olup olmadığını da merak ediyorum. Dylan beni işe almadı ve her ne kadar centilmen davransa da aramızda giderek artan bir gerilim var. Bir hamle yapmadan önce zaman mı kolluyor? Ne kadar çok çalışırsam çalışayım, iktidardakilerin oyuncağı olmaktan öteye gidemeyecek miyim?

Bu fikir beni olması gerekenden daha fazla ürkütüyor. Belki de düşündüğümünden daha naifim çünkü deneyimin ve adanmışlığımın önemli olacağını, becerilerimin ve içgüdülerimin bir anlam ifade edeceğini gerçekten hissediyordum.

Dylan'ın gözlerine bakıyorum, temelimin altımda parçalandığını hissediyorum ama yeni dayanaklar bulamayacak kadar kaybolmuşum. Bakışlarında parlayan bir endişe var, neyin değiştiğine dair bir soru, ama konuşmak için dudaklarımı yaladığımda, dikkati ağzıma düşüyor ve işte o zaman anlıyorum.

Beni becermek istiyor.

Lanet olsun, ben de onu becermek istiyorum.

Bu onu yanlış mı yapar? Kesinlikle doğru yapmaz. Ama umurumda olduğundan emin değilim. Bütün bu gece birden boşa gitmiş gibi hissettirdi, belki de bundan bir şeyler çıkarmalıyım.

Benim için bir şey. Evan cehennemde yanabilir. Dylan da yanabilir, şu an umurunda değil. Ama hala yapmam gereken bir oyun var. Aramızda yanan arzunun elle tutulur bir şeye dönüşmesini sağlayacak bir Hail Mary. Bir orgazm, umarım.

Bir iş mi?

Hayal kırıklığının küçük sesi zihnimin arkasında inliyor ve ona susmasını söylüyorum. Zirveye giden yolda uyumuyorum, ama muhtemelen ön kapıdan geçerken uyumaya istekli miyim?

"Nereye gidebiliriz?" Fısıldıyorum.

BÖLÜM 8

DYLAN

S Ben yokken bir şey oldu. Ne olduğunu bilmiyorum ve kesinlikle sormalıyım, ama Raven bana gözlerinde arzuyla baktığında, alamet-i farikam olan mantığım ve muhakemem şehvet karşısında geri planda kalıyor.

Raven'ı kalabalık balo salonuna doğru götürürken, elindeki küçük kuru görmezden gelemiyorum. Nereye gittiğimizi sormuyor, nerede yalnız kalabileceğimizi bildiğime güveniyor. Ve biliyorum da.

Bütün gece bunun için bekledim ve elini elimde hissetmek onu daha hızlı bir şekilde özel bir odaya götürmem için beni daha da ateşliyor. Asansörde neredeyse onuncu katın düğmesine basıyordum. Tek kelime etmiyor ama göğsü hararetle bir beklentiyle inip kalkıyor ve onu tam buraya götürmemek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

İstenilen kata vardığımızda zil çalıyor ve asansörün kapıları açılıyor. Issız koridorda yürürken topuklarının fayanslar üzerinde çıkardığı ses içimde kıvılcımlar yaratıyor ve boş bir konferans odasına geldiğimizde kaya gibi sertleşmiş ve bu kadına çaresizce ihtiyaç duyuyorum. Yanımdan geçip giderken yeşil gözleri kararıyor ve kapıyı arkamızdan sessizce kapatmama izin veriyor. Kapı kilitli değil ama bizi buraya kadar kimse takip etmedi ve şu anda ihtiyacımız olan şey için yeterli mahremiyet olacağından eminim. Sessiz olduğu sürece.

Konferans odasına, aklımızdaki şey için tam doğru yükseklikte olan uzun bir masa hakimdir ve panjurların arasından parlayan aydan ve gözlerindeki ateşi açıkça görmesini sağlayan odanın çevresindeki küçük, loş LED'lerden gelen az miktarda ortam ışığı vardır.

Nabzım hızlanıyor ve sonunda ilk gördüğüm andan beri istediğim gibi elde etmek için çok istekliyim. Beni büyüledi

Sadece güzelliği değil, duruşu ve zekası da.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve o da beni yarı yolda karşılıyor, kendinden emin bir şekilde ceketimi geri itiyor. *Benim muhtaç kızım.* Omuzlarımdan düşmesine izin veriyorum, ona dokunmak için arkamdaki masaya fırlatıyorum.

Tek kelime etmeden eğildi. Öpücüğu nefes kesici, dudakları sıcak ve davetkâr ve avuçlarımdan altındaki yumuşak, teslimiyetçi kıvrımlarının baskısı içimdeki ateş cehenneme çeviriyor.

Dudaklarından aramızdaki sıcak havaya hafif bir inilti geçiyor ve ben bu sesi tekrar tekrar çıkarmak için her şeyi yapmak istiyorum. Sesi önce ağzına, sonra çene çizgisi boyunca kulağının altındaki hassas noktaya kadar takip ediyorum. Başını eğerek daha fazla erişmeme izin veriyor, ama parmaklarımı çenesine kaydırarak onu daha da açılı hale getiriyorum. Onun her yerini istiyorum, her santimini sahiplenmek ve dokunuşlarımla onu işaretlemek istiyorum. Avuçlarını göğsüme koyarak kendini destekliyor ve ikimizi de artan ihtiyaçla boğmama izin veriyor.

Ağzına dönüp onu derinden öpüyorum. Şampanya tadı var ve bu sadece üzerimdeki sarhoş edici etkisini artırıyor. Şimdi daha fazlasını istiyorum.

Öpüşmemize ara vermeden onu masaya doğru götürüyorum, ta ki kendimle parke arasına sıkışana kadar. Bir elim onu istediğim yerde tutmak için kalçasını kavırken, diğer elim ensesinden saçlarına uzanıyor, bir avuç alıp hafifçe çekiştiriyor.

Sırtı eğildiğinde ve ben boynundan aşağıya, köprücük kemiğine doğru ağzımı açarak öpücükler kondurduğumda bir kez daha inliyor, bu kez tutkumuzdan şişmiş dudaklarının arasından adım kayıyor.

O muhteşem, istekli ve şu anda ihtiyacım olan her şey. Hepsinden iyisi, o da aynı şekilde karşılık veriyor. Utangaç değil, ne istediğini biliyor.

Biz öpüşürken, Raven'ın elleri sırtımdan aşağı iniyor, gömleğimi pantolonumdan çekip çıkarıyor ve ben elbisesini yukarı doğru iterken ustalıkla düğmelerle uğraşılıyor, parmaklarım önce çoraplarının ipeksi yumuşaklığını, sonra da çoraplarının üstündeki kalçasının sıcak, pürüzsüz tenini buluyor. Elbisesinin altından kıcını sıkıca kavradığım sırada boynunu ısıyorum ve o da benim için nefes nefese kalıyor.

Kontrolümü kaybettiğimi hissedebiliyorum, aramızdaki tutku her şeyi tüketen bir ateşe dönüşürken bedenim kontrolü ele alıyor. Sonunda geri çekiliyorum, Raven bana bakarken göğsüm kabarıyor. O anın yoğunluğu çok ağır.

Ne istediğimi biliyorum.

Raven'ın zümrüt gözlerine bakınca ne istediğini anlıyorum.

"Söyle." Bu benim tek isteğim.

"Becer beni Dylan," diye fısıldıyor ateşli bir şekilde, göğüsleri şimdiden titrek nefeslerle titriyor. "Lütfen."

Onun için ne değişti bilmiyorum. Umurumda olduğundan da emin değilim. Hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu iddia etmedim ve şu anda Raven için tamamen gitmiş olsam da, ruhumun derinliklerinde, planımın bu kadar mükemmel bir şekilde meyve vermesinden dolayı küçük bir zafer ipucu var.

Evan Faulkner'ı sikeyim.

Raven arkasına uzandığında gömleğimin düğmelerini çözme işini bitirmeden önce boynuma uzanarak kravatımı gevşetiyorum. Elbisesinin fermuarını indiriyor, ses odayı dolduruyor ve sonra kumaş ayak bileklerine düşüyor.

"Becer beni," diyorum saygıyla.

Dikkat çekici olacağını biliyordum ama bakışlarım loş ışıkta vücudunda gezinirken... mükemmeldi. Kıvrımları seksi saten iç çamaşırlarıyla sarılmış, dolgun göğüsleri straplez sütyeniyle baştan çıkarıcı bir şekilde kalkmış, kalçasının genişliği jartiyer kemerinin sarılmasıyla vurgulanmış ve göbeğindeki V, pantolonumun kumaşına karşı aletimi zorlayan külotla zar zor örtülmüş.

"Bunu seçerken ne yaptığını biliyordun," diye mırıldanırken parmaklarımın sütyeninin kenarında kaymasına izin veriyorum, teniyle hafifçe alay ediyorum. Yanıt olarak sadece başını salladığında göğsünde bir kızarıklık belirliyor ve yanaklarını kızartıyor.

Başka bir şey söylemeden, Raven'ı uzun masanın üzerine kaldırmadan önce gömleğimi çıkarıyorum, bacaklarını ayırarak kalçalarının arasında durmam için yer açıyor. Beni fazlasıyla karşılıyor, vücudunu okşarken dokunuşu tenime karıncalanmalar gönderiyor, öpüşmeye devam ederken her kıvrımı ezberliyorum. Kızını avuçlayarak sertçe sıkıyorum ve sert okşamadan hoşlanarak inliyor. Onu sertçe kendime doğru çekiyorum, pantolonumdaki sertleşmiş sikimi saten kaplı tümseğine bastırıyorum ve yumuşak, iniltili inlemesi bana bunun ikimiz için de çok ihtiyaç duyulan bir serbest bırakma vaat eden şeyin sadece başlangıcı söylüyor.

Boynundan aşağıya doğru öpüyorum, göğüslerinin üst kısmına ulaşana kadar ipeksi yumuşak teninde açık ağızlı öpücükler bırakıyorum. Sırtarak üst kumaşı dişlerimle yakalıyorum ve aşağı doğru çekiyorum, dudaklarım ve dişlerim için yalvaran sertleşmiş meme ucuna kadar göğsünü serbest bırakıyorum.

"Evet," diye tıslıyor Raven ben göğsünü sertçe emerken. Sırtını bir kez daha dikleştiriyor ve buna bayılıyorum. Duyarlılığının cesur saflığı bağımlılık yapıyor.

Bu bir intikam sikiş i olabilir. Benim için ve onun için. Bundan başka bir şey oldu ğ u yan ılsamasına kapılmıyorum. Ama belki de tek seferlik bir şey oldu ğ u için, ikimizin de her lanet dakikasından zevk almasını sağlamak zorunda hissediyorum.

Vücudunun her santimetresine aynı anda dokunmak, tatmak ve hissetmek istiyorum. Beş duyum var ve her biri önümdeki kadın tarafından alt edilmek istiyor.

Ellerinin, sesinin ve vücudunu bana sunarak kıvranış ının beni yönlendirmesine izin veriyorum, ona getirebilece ğ im serbest bırakma için yalvarıyor, ama acele etmiyorum, onun zevkini çekiyorum.

Kasıtlı olarak sertleşiyorum, her nefesini ve muhtaç iniltisini dinliyor ve dikkat ediyorum. Yumuş ak çı ğ lıkları zevkten acının sınırında bir nefese dönüştüğünde, geri çekiliyorum, istismar edilen meme ucunu nazik öpücükler ve uzun yalamalarla yatıştırıyorum, emiyorum, yalıyorum ve onu her seferinde serbest bırakmanın sınırına getiriyorum.

"Lütfen," diye inliyor. "Sana ihtiyacım var."

Sonunda onu sırtüstü yatması için yönlendiriyorum, saçları koyu bir hale şeklinde altında dalgalanıyor. Külotunu bacaklarından aşağıya ve hâlâ giydi ğ i topuklu ayakkabılarının üzerinden kaydırıyorum. Avuçlarımı kalçalarında gezdiriyorum, onları açıyorum ve yumuş ak dudaklarının parmak uçlarım için ayrıldığını hissetti ğ imde derin bir mırıldanıyorum.

"Benim için çok ıslak," diye inliyorum ve klitorisini tıngırdatırken alt dudağ ının rahat bir iç çekiş le açılmasına bayılıyorum. O benim merhametimde ve çok yakın.

Raven kıvranırken, kalçaları dokunuşumu karşılamak için kalkarken neredeyse eğlenerek izliyorum. Meme uçları ağızımdan dolayı kırmızı ve çi ğ ve yarın sağ göğsünde bir iz olacağından oldukça eminim. Tutkumuzu hatırlatan bu izi bırakma fikri beni heyecanlandırıyor.

Adımı tekrar söylüyor, daha fazlası için yalvarıyor ve bu benim felaketim oluyor.

Ona teslim oluyorum, parmaklarımı klitorisinin üzerinde daha hızlı kaydırıyorum ve baş ı geriye düşerken ve kalçaları titrerken beklentiyle izliyorum. "Aferin kızım," diye mırıldanıyorum, ancak ağır nefes alış ları ve yumuş ak zevk çı ğ lıkları arasında beni duyduğundan bile emin de ğ ilim.

Son anda elimi cebime atmak için bir an duraksıyorum. Prezervatifi çıkarıp aceleyle kemerimi çözüyor, pantolonumu indiriyor ve sikimi serbest bırakıyorum. Paketi yırtıp açıyorum ve kendimi daha fazla tutmak istemeyerek hızla hazırlıyorum.

Tam serbest kalmasının coşkusu azalmaya başlamışken, onu masanın kenarına çekip hızlı ve acımasız bir vuruşla içine giriyorum.

Hala onun içindeyim, kabzasına kadar gömülüymüm ve ona alışması için zaman veriyorum. *O bir cennet.*

Amı yumuşak, ılık, ıslak, sıkı... hayal edebileceğim her şey. Sırtını masaya yasladığında vücudu geriliyor ve ben bir kez daha meme ucunu koparmak için zaman ayırıyorum. Bacaklarını belime dolayarak beni daha derine çekiyor ve ben de kalçalarını kavramak zorunda kalıyorum, parmaklarım etine batıyor ve o hazır olmadan bencilce onu almaktan kendimi alıkoyuyorum.

Vücudu rahatladığında, ona tam olarak istediğini veriyorum. İkimizin de istediğini.

Kalçalarım kalkık kıcına ve kalçalarının arkasına çarpana kadar onu derinden beceriyorum, sert ve pervasızca içine girip çıkıyorum.

Yine de Raven bana geri veriyor, ayak bileklerini arkamdan kilitliyor ve beni içine çekiyor, onu acımasızca becerirken derin, şehvetli inlemelerle ağlıyor. Vücudu her darbeye titriyor ve zaman tüm anlamını yitiriyor. Var olan tek şey masanın üzerine yayılmış siyah saçları, avuçlarımın altındaki kızarmış teni ve her vuruşta titreyen dolgun göğüsleri. Onu belinden kavrayıp sikime doğru çekerken nabzım , daha sert vuruyor ve sikime boşalana kadar sırtının masadan kalkmasını sağlıyorum, ağzı sanat eserlerine kazınması gereken muhteşem bir 'O' ile açılıyor. O kadar mükemmel ki bilinçsizce ezberliyorum daha sonra eğlenmek için.

Dalgası geçer geçmez, kendi noktayı kovalayarak tekrar sertçe itiyorum. Bana boğuk zevk çığlıkları atarken vuruşlarım acımasız ve baskın. Ağzını kapatmalıyım ki kimse bizi duymasın. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu, ama vücudunu harap ederken, zonkladığını ve etrafımda sıkılaştığını hissederken zar zor kontrol ediyorum ve ilkel bir parçam herkesin adımı haykırdığını duymasını istiyorum.

Geri çekilip onu masanın üzerinde ters çeviriyorum, sikimin taşaklarını bir kez daha içine sokmadan önce ayaklarını yere koymasına fırsat vermiyorum.

Hiç beklemediğim bir anda ensesindeki siyah saçlarını avuçladım ve onu kendime doğru çektim. "Böyle mi sevgilim?" Onu derin ve sert bir şekilde becerirken homurdanıyorum. "İstedğin bu mu?"

"Evet! Daha fazla! Daha sert!" diye yalvarıyor ve ben de ona veriyorum, o kadar güçlü bir şekilde içeri ve dışarı pompalıyorum ki kalçalarımın çarpmasından kıcı hızla pembeleşiyor.

onun etine. Saniyeler içinde ikimiz de doruk noktasındayız ve göğsümün derinliklerine gömülü bir inilti ile kenara dalıyorum, derin ve sert bir şekilde boşalıyorum. Raven da benimle birlikte orada ve birlikte zirveye çıkıyoruz, saliverilmemizin yoğun dalgası içinde parçalanıyoruz.

Geçtiğinde, isteksizce geri çekiliyorum. Yavaşça masadan uzaklaşıyor ve ikimiz de sessizce yüzeyi kaplayan ter ve seks izlerine bakıyoruz. Muhtemelen bu kanıtları silmemiz gerekiyor ama ben silmeyeceğim. Orada olmaları hoşuma gidiyor, az önce olanların kanıtı.

O an sona erdi ama olmasını istediğim her şey ve daha fazlasıydı.

Onun görüntüsü sonsuza dek hafızama kazındı. Muhteşemdi. Saçları ellerimden ve masanın üzerinde kıvranmaktan dağılmış, dudakları öpücüklerimden dolgunlaşmış, rujundan eser kalmamış ve teni kızarmıştı. Ve haklıydım, göğüs uçları hala kızarıklık ve sert, onun için de bir anı.

Üzerini örterken çıkaramadığım bir ses mırıldanıyor ve sonra elbisesini bulmak için uzaklara bakıyor.

Ayağımın dibindeydi, ben de onun için aldım. Benden alırken gözlerimin içine bakmaması gözümünden kaçmadı.

Aramızda gariplik yayılıyor ve keşke ofisimde olsaydık... ya da çatı katında. Burası dışında herhangi bir yerde.

Odanın kenarındaki büfeye doğru bir adım atıyorum ve pantolonumu yukarı çekmeden önce prezervatifi çöpe atıyorum. Temizlememiz için birkaç peçete alıyorum ve arkamı döndüğümde sessizce sütyenini düzeltmiş ve külotunu tutuyor. Karanlık bir bakışla külotu ondan alıp cebime koyuyorum ve peçeteleri ona uzatıyorum.

Hâlâ nefesimi tutmuşken, bakışlarımdan kaçarken ona ne söyleyeceğimi tartışıyorum. Ne kadar iyi olduğunu. Ne kadar güzel görüldüğünü. Ama sonra yüzündeki kederli ifadeden, düşüncelerinin ya pişmanlıktan ya da Evan'dan kaynaklandığını anlıyorum.

Sonuçta bu bir intikam sikişiydi. İkimiz de bunu biliyorduk, bu yüzden onun ikinci düşünceleri beni incitmedi. Ama bu kadar muhteşem olmasını beklemiyordum. Boğazımı temizleyerek kalınca yutkundum ve gitmek için yeterince hazır olmasını bekledim.

Sonunda gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarında bir gülümseme belirirken kızarıyor

Yukarı.

Beklenmedik bir şekilde beni rahatlatıyor. Bir an, bir titreşim var zaman, eskinin kolaylığının geri döndüğü yer ve hala orada olduğu için minnettarım

garipliğin altında.

Masadan bir mendil alıyor ve dudaklarımı ve yanağımı silmeden önce dilinin ucuyla ıslatıyor. "Kırmızı senin rengin değil." Sessiz tonu bana bir şeyler yapıyor. Jestindeki tatlılık. *Kahretsin, onu tekrar istiyorum.*

"Bu rengi sana yakıştırıyorum," diye itiraf ediyorum. "Allığınla uyumlu." Elini tutuyorum ve parmak uçlarını öpüyorum. Nedenini bilmiyorum. 'Anlaşmamız' sona ermişti. Ama bırakmak istemiyorum. Eli duruyor ve bir an için ikimiz de donup kalıyoruz.

"Gitmeliyiz," diye fısıldıyor, bakışları arkamdaki kapıya kayıyor ve ben başımı sallıyorum.

Bunun bir iş anlaşması olması gerekiyordu. Eğlenceli bir fiziksel aktivite, Raven ve benim için Evan'dan bize karşı işlediği suçun intikamını almak için bir 'intikam sikişi' olması gerekiyordu. Ama konferans salonunu arkamızda bırakırken, koridorda asansöre doğru ilerlerken elini elimde tutuyorum.

Tam çağrı düğmesine basmak üzereydim ki asansörün sesi duyuldu ve kapılar önümüzde açıldı. Bronson Faulkner birkaç arkadaşıyla birlikte ortaya çıkıyor, belli ki bir gece içkisi içmeye hazırlar. Faulkner kardeşlerin en küçüğü ve daha da önemlisi Evan'ın babası.

"Yani ben-" Bronson tüm grup durup bakmadan önce bunu söylüyor. Sessizlikte Bronson'ın gözleri önce bana, sonra hala darmadağınık olduğu belli olan Raven'a ve birbirine kenetlenmiş ellerimize gidiyor.

Tek bir kelime söylemesi için cesaretle ona bakıyorum. Bronson sonunda bana başıyla kısa bir selam veriyor, ben de ona karşılık veriyorum ve arkadaşlarını uzaklaştırıp Raven'la beni boş koridorda bırakıyor. "Vay *canına...*" diye fısıldıyor Raven, yüzü solgunlaşıyor. "Bu... muydu?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve onu asansöre itmek için elini bırakıyorum.

Bu kesinlikle iyi bir görünüm değildi. Kendimi umursamıyorum. Bronson ya da Evan'ın vereceği her türlü sonuçla başa çıkabilirim. Ama Raven? Bu gece kurduğu bağlantıların sayısını hesaplıyorum, yardım etkinliğinde onu konferans salonunda becerdiğim duyulduğunda onu aramaya geri dönmeyecekler. Bir tür ilişki başka bir şey, Faulkner'ın kendi krallığında halka açık seks bambaşka bir şey.

Ve haber kesinlikle yayılacaktır. Evan bundan emin olacaktır çünkü bu hem Raven'ı hem de beni kötü bir duruma düşürecektir ve o da bundan kesinlikle zevk alacaktır.

Vücudum gerginleşiyor ve umarım bunu bilmiyordur. Onun iyiliği için, ona gülümsemenin bir benzerini veriyorum ve parmak eklemlerini bir kez daha öpüyorum.

Aşağıda, etkinlik sona ermiş ve insanlar otelin lobisinde dolaşarak şoförlerinin ve arabalarının ön tarafa gelmesini beklerken, Raven tuvalete gitmek için izin istiyor. Ben onu beklerken Ollie koridorun sonundan çıkıyor ve beni gördüğüne şaşırılmış görünüyor.

Ollie tekrar elini uzatarak, "Dylan," dedi. "Misafirin nerede, Raven'dı, değil mi?"

"Makyajını tazeliyor," diye cevap veriyorum. "Herkes dışarı çıktığı için tuvalet her zaman kalabalık oluyor."

"Ne kadar doğru," diye onaylıyor Ollie.

"Bizimle bir şeyler içmek ister misin?" Raven'ı bu gece biraz daha uzun süre tutmayı ve muhtemelen neden olduğu hasarı geri almayı umarak ona teklif ediyorum.

Ollie kapıyı işaret ederek, "Hayır, hayır... Sanırım bir gece için yeterince içtim ve şoförüm beni bekliyor," diyor.

"Bir dahaki sefere o zaman."

Ollie omzuma bir şaplak atıp çıkıyor ve ben de tuvaletin olduğu koridorda Raven'ı aramak için dönüyorum. Ama onu göremedim. Bu sıra ne kadar uzun? Sonunda telefonum çaldı.

Eve taksiyle dönmeye karar verdim. daha güvenli. Bu gece için teşekkürler.

Olmam gerekenden daha fazla incinmiş bir halde mesaja bakıyorum. Taksiye binip gitti mi?

Arabamın gelmesi için seslenen valenin yanına gittiğimde hayal kırıklığı ve hüsrana içimi kaplıyor. "Buraya gelen kırmızılı genç bir bayan gördünüz mü?"

"Evet efendim," diyor vale. "Birkaç dakika önce bir taksi tuttu."

Sikeyim.

Vince geldi ve ben de arka koltuğuma tırmanıp ona "Eve lütfen" dedim.

Neyse ki herhangi bir soru sormuyor, her ne kadar onu dikiz aynasından izlerken yakalasam da soruların orada olduğu çok açık. Gece trafiğinde uzaklaşırken, bu kadının bana nasıl böyle hissettirdiğini anlamadan mesajına bakıyorum. Sanki her şeyi berbat etmişim ve onu kaybetmişim gibi.

BÖLÜM 9

RAVEN

S Yaklaşık kırk dakika sonra vestiyer görevlisinin herhangi bir soru sormamasına şükrederek dairemin kapısını açıyorum.

İçeri girdiğimde rahat bir nefes aldım, ancak yaşanan bok fırtınasından dolayı hâlâ tedirginim.

Korktuğumu kabul ediyorum. Hiçbir zaman sıradan seks yapan biri olmadım ve onunla ilgili tüm düşünceleri aklımdan çıkarmak istesem de Evan hâlâ aklımda. Beni yargılıyor. Benden nefret ediyor. Ve kendi eğlencesi için beni küçümsüyor. Ona hak ettiği tüm iğrenç şeyleri haykırma düşüncesi de var... ama de. Keşke onu hiç umursamasaydım.

Söylediklerinin doğru olduğunu fark ettim -Dylan beni işe almamıştı ama beni becermeye çok istekliydi- orgazmım azaldığında sertçe vurdu. Ve Bronson'ın gözlerindeki kurnaz yargıyı ve yandaşlarının yüzlerindeki eğlenceli sırıtişları gördüğümde, yapmamamız gereken yerde yaramaz bir şey yaparken yakalanma gibi seksi bir risk gibi görünen şey aniden çirkin bir gerçeklik haline gelmişti. Hayır kurumu ve topladıkları fonlar kesinlikle gece içkilerinin konusu değildi. Ben konuşuluyordum. Ve gurur verici bir ışıktaydım değil.

Muhtemelen şu anda Evan'a benimle nasıl bir kurşundan kaçtığını söylüyordur. Ona göre, sosyal tırmanışçı, servet avcısı ve muhtemelen olduğumu düşündükleri tek kullanımlık kol şekeri olarak onaylandım.

Ve haber kesinlikle yayılacaktır. Evan bundan emin olacak. Finans dünyası bir kuruştan daha küçüktür.

Tüm gece sadece bir kayıp değil, aynı zamanda uğruna çalıştığım her şeyin aktif olarak yok edilmesi gibi geliyor.

"Hey, bebeğim," diyor Maggie, ben topuklu ayakkabılarımı ve ceketimi çıkarırken, hala her şeyi doğru algılayamamışken. , kalçalarım sıkıştı ve

Onu hissediyorum... yine. Onunla yüzleşmek için arkamı dönmeden önce yüz ifademi saklamak zorundayım.

Kanepede dik ve bağdaş kurmuş bir şekilde oturuyor, onu evcimen bekâr bir erkeğin ıslak rüyası gibi gösteren uyku zamanı şortu ve kesik tişörtüyle oldukça rahat görünüyor. Tableti kucağında, bir süredir dizi izlediğini görüyorum.

"Nasıl geçti?" Gülümsüyor, kapıdan çıktığımdan beri geçen birkaç saat içinde tüm sorunlarımın çözüldüğüne dair umutlu görünüyor.

Ne yazık ki, tam tersi.

"Bu... bir karmaşaydı," diye cevap veriyorum sonunda tek kelimeyle özetleyebildiğimde, duygularım tamamen kabarmakla tehdit ederken titrek bir nefes alıyorum. Yüzü düşüyor, gözlerinde endişe belirliyor. Bir parmağımı kaldırıyorum. "Önce rahat edeyim. Fermuarımı açar mısınız?" Tek çaresiz düşüncem Dylan'la seks yapmakken kendi başıma açmıştım. Şimdi, bunun için gereken akrobasi hareketini yapacak gücüm yok.

Maggie fermuarımı açıyor ve ben de yatak odama gidip flanel pantolon ve düğmeli pijamalarımı giydikten sonra dışarı çıkıp onun çay demlediğini görüyorum. Kanepeye yerleşirken, "Madem dökeceksin, ben ikram edeyim," diye açıklıyor. "Şeker?"

"Lütfen," diye cevap veriyorum aklım geceki olaylara geri dönerken.

O tedirgin edici duygular yeniden su yüzüne çıkarken kendimi ellerime bakarken buluyorum. Dylan'ın beni konferans salonuna götürürken elimi tutuş şeklini düşünmeden edemiyorum. Sanki olması gerekiyormuş gibi hissettirdi. Sanki kariyerimi sona erdirebilecek bir yasak aşk değildi. Sanki Dylan'la aramızda olanlar Evan'ın tahmin ettiği gibi değildi.

Ama öyleydi.

Kanepede otururken pişmanlığın beni yavaş yavaş tükettiğini hissedebiliyorum.

Hepsi benim suçum. Beni bir yere, herhangi bir yere götürmesi için ona yalvaran bendim. Kafamın içinde bunun yapmamam *gereken bir şey* olduğunu söyleyen sesi susturan bendim. Dylan bana 'söyle' dediğinde hemen cevap veren bendim.

"Ee, insanlarla tanıştın mı?" Maggie beni hayallerimden uyandırarak soruyor ama ben cevap veremedim telefonum çalıyor. Gergin bir şekilde açtım, yarı yarıya Evan'ın böbürlenmesini ya da bu gece konuştuğum insanlardan birinden 'bizi aramayın, biz sizi ararız' ya da bunun profesyonel bir versiyonunu söyleyen otomatik bir mesaj olmasını bekliyordum.

Ama öyle değil. Dylan.

Seni eve götürürdüm.

Maggie'nin beni delip geçen bakışlarını görmezden gelerek telefonuma bakarken vücuduma sıcaklık yayılıyor. *Yanıtla'ya basıyorum* ama sonra parmaklarım duraksıyor. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Bana istediğim ve ihtiyacım olan her şeyi verdi, zevk ve tatmin. Ama hiçbir zaman ilerlemek için seksi takas etmedim ve bu gece yaptığım kesinlikle gibi geliyor. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım ve Dylan'ın benim ve yaptıklarımız hakkında ne düşündüğünden emin değilim.

Keşke Evan'ın zehirli sözlerini zihnime kusmasının ardından Dylan'ın yanıma geldiği ana geri dönebilseydim. Keşke ona Evan'ın söylediklerini söyleseydim ve bana bunun tamamen yersiz olduğu konusunda güvence vermesine izin verseydim. Geceyi biraz daha ağ kurarak, kibarca eve dönerek ve aramızdaki cinsel gerilimi bir nebze olsun kabul ederek bitirebilirdik.

Bundan çok daha iyi olurdu.

Kahretsin, kafam karmakarışık ve telefonumu itip hemen geri alıyorum. Sadece bir saniyeliğine başımı kaldırıp bakıyorum ve Maggie'nin geniş gözleri, küçük mutfağımızdan bana bakan kemerli kaşlarıyla eşleşiyor.

Sonunda, *"Bu gece için teşekkür ederim"* diye cevap yazıyorum ve daha fazla konuşmamak için telefonumu koltuk minderinin altına sokuyorum. Maggie'nin gözleri benden ayrılmamış gibi görünüyor ve hala cevap vermemi beklediğini fark ediyorum. "İnsanlarla tanıştım. Bazı görüşmeler ve iyi ipuçları aldım... Umarım." Sesim kendi kulaklarıma bile acı geliyor.

Kanepeye geri gömülüyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. Telefonum tekrar çalıyor ama onu almak için hiçbir harekette bulunmuyorum.

"Umar mısın?" Maggie meraklı bir ses tonuyla soruyor. Bana çayımı uzatmadan önce neler olup bittiğini merak ettiğinden kuşku duymadan odaya giriyor. Sıcak fincanı iki elimle kabul ediyorum, rahatlamanın her zerresine ihtiyacım var. Sormadan içine süt koymuş, tam da geceleri sevdiğim gibi.

"Sıçıp batırdım," diye itiraf ediyorum, içimdeki ezici duygunun beni ele geçirmesine izin vererek. Onunla gerçekten yattığıma inanamıyorum... ve bunu yaparken yakalandığıma. *Ve bu kadar iyi olduğuna.* Ne kadar aptalca bir şey. Bunun ne kadar aptalca olduğunu, muhtemelen kariyerimi nasıl mahvettiğimi düşünmeden edemiyorum.

Maggie bana endişeli bir bakış atıyor, kaşları bir kez daha kalkıyor. Bu zavallı kızın alnında erken kırışıklıklara yol açacağım. "Ne demek istiyorsun?"

Cevap veremeden telefonum tekrar çalıyor ve bu sefer Maggie sessizce bana bununla ilgilenmemi söyleyerek yastıkta saklandığı yeri işaret ediyor. Çekiyorum

mesajı okuyor.

Gelecek hafta yemeğe gel. Sadece iş.

Sadece iş.

Sanki artık sadece iş olabiliymiş gibi. Ne yaptık... Kalın bir şekilde yutkundum ve ittim. Bir üniversite profesörünün bana verdiği en iyi öğütlerden biri, her teklife bir yanıtla karşılık vermem, asla kapalı bir kapı bırakmamamdı. Her ne kadar kabul etmek istemesem de Dylan bu gece benim için pek çok kapı açtı. Bunlardan biri bile açık kalsa, düne göre daha iyi bir durumdayım demektir.

Metnini tekrar okudum.

Bu çok cazip bir teklif ve Dylan'a bir konuda hakkını vermeliyim. Bana yalan söylemedi. Bu gece onunla gelmemi neden istediğini bana tam olarak söyledi, bu onu kötü gösterse bile. Ve Evan'dan intikamımızı almak için daha fazlasını yapmayı konuştuğumuzda, bu konuda ve ne yapacağımız konusunda doğrudan ve netti. Yani Dylan bir şey söylüyorsa, ciddidir.

Ayrıca, bu noktada herhangi bir potansiyel kapıyı kapatmayı göze alabileceğimden emin değilim.

Tamam. Detayları gönder, orada buluşuruz.

Sanki cevabımı bekliyormuş gibi, çabucak cevap veriyor: *"Vereceğim. Bu gece çok eğlendim, Raven. Orada olmana sevindim.*

Bana da. İyi geceler, Dylan.

Gönder tuşuna bastığımda ve kelimeler ekranda *Okundu* yazan bir baloncığa dönüştüğünde, ona iyi geceler dilediğimi bir kez daha düşünüyorum. Daha fazlası varmış gibi geliyor. Kalbimin paramparça olmasıyla sonuçlanacak bir teklif gibi.

"Raven," diyor Maggie, sağ eliyle beni küçük oturma odamıza geri döndürüyor. *Şak, şak.* "Ne demek sıçtım batırdım?" "Yani, Dylan'la ilişkiye girmemeliydim," diye cevap veriyorum. çayımndan bir yudum aldım. "Ateşle oynuyorum."

"Karışmış mı?" Maggie bir kaşını kaldırarak soruyor. "Açıkla."

"Ben... bu gece onunla yatmış olabilirim," diye itiraf ediyorum. "Uhm, yatmadım ama ne demek istediğimi anladın." Dylan'la tam olarak *nerede seviştiğimizin* ayrıntılarını ona kesinlikle anlatmayacağım. Maggie'nin onun evinde ya da sonrasında arabada ya da gönlünden ne geçiyorsa öyle olduğunu varsaymasına izin vereceğim.

Maggie'nin şok olmasını bekliyorum ama onun yerine mutlulukla gülümsüyor. "Aferin sana," diye haykırıyor, kendi çay bardağını kaldırıp benimkini sabit tutmama rağmen benimle kupaları tokuşturuyor. "Bunun nesi yanlış?"

Gözlerimi *kırıştırıyorum*, en iyi arkadaşımın ateşle oynadığım gerçeğini küçümsediğini çok iyi biliyorum.

"Nedenini çok iyi biliyorsun."

"Başka kimse bilmiyor," diyor ve ben de ona yan gözle bakıyorum.

"Olabilir."

"Peki ya yaparlarsa?" diyor sanki sorun değilmiş gibi. "Birincisi, Evan *seni* aldattı. İkincisi, siz ikiniz en son ne zaman seks yaptınız? Ciddiyim, bence Ami son zamanlarda senden daha fazla hareket ediyor ve onun ne kadar iyi biri olduğunu biliyorsun."

Bunların hiçbiri o adamların asansördeki yüz ifadelerini hafızamdan silemez. Sektördeki adamlar. Konuşan adamlar. Ve eğer Evan'ın bana söylediği şey diğer herkese söylediği şeyse.

Yüzümdeki şüpheyi görmüş olmalı ki, "Büyütülecek bir şey değil Raven. Sen kendininkini aldın, o da biraz aldı, ikiniz de Evan'dan öcünüzü aldınız. Kazan-kazan-kazan, değil mi? Tüm endüstri ve içindeki herkes, sanki dans ediyormuş gibi ortak ticareti yapıyor. Zenginlerin yolu bu."

Sanırım başımı sallıyorum, ama çoğunlukla beynim bir kasırga gibi dönüyor. Maggie haklı olabilir miydi? Evan'ın sözleri aklımın bir köşesinde olduğu için seks sonrası fark edilmeye aşırı tepki vermiş olabilir miyim?

"Belki," diyorum, emin değilim ama belki de korktuğum kadar kötü olmadığına dair küçük bir umut tohumu hissediyorum. "Ben sadece... Daha önce hiç biriyle ilk kez seks yapmadım, hele patronum olabilecek ya da işe alınmama yardım edebilecek biriyle hiç yapmadım," diye cevap veriyorum ve Maggie beni başından savıyor. "Hayır, ben ciddiylim."

Maggie, "Ben de bunun ciddi *olmadığını düşünüyorum*," diye vurguluyor. "Bak, Dylan'la kaçamak yapman sorun değil. Bedava bir siki fazlasıyla hak ettin ve bu şekilde kaldığı sürece, arasında sıradan bir eğlence, o zaman sorun yok. Bir kere yap, bırak ve Evan 'Eh' Faulkner'ın senin ve potansiyelin hakkında ne düşündüğünün geleceğini belirlemesine izin verme."

"Eh?" Ben soruyorum ve Maggie sırtarak başını sallıyor. "Bunu nereden çıkardın?" "Sekiz ay kadar önce ona izin verdiğin o geceden. kalabilir misin?" Maggie söyledi ve ben hatırladım. Ailesinin evinde kalacağını söylemişti ama annesinin mide gribi geçirmesi planları son anda iptal etmişti. Bilmiyordum ve Maggie bu konuda rahat davranmış, kanepede uyumuş ve Evan'ı eve getirdiğimde olumsuz bir şey söylememişti. Benim evimde kalması bile büyük bir olaydı çünkü beni randevulara götürmek için mahalleme gelmekten bile nefret ediyor, evde uyumayı kesinlikle reddediyordu.

ve Maggie'yle benim birlikte 'süründüğümüz' hakkında kaba şakalar yaptı. O hafta sonu seks yaptığımızı kesinlikle hatırlıyorum, çünkü ilk kez onun evi yerine benim evimde seks yapmıştık.

"Bekle, seks yaptığımızı mı duydun?" Ben soruyorum ve Maggie başını sallıyor.

"Mags!"

"Ne? Sikişirken sesi böyle çıkıyordu. Eh, eh, eh, eh!" Maggie sesini yarım oktav düşürerek Evan'ın yataktaki halini ürkütücü bir şekilde taklit ederek haykırıyor. "Bu arada, hayatımın en yaltaklanmaya değer doksan saniyesiydi."

Ne demek istediğini anladığım için başımı eğdim. Oldukça hızlı ve tatmin edici olmayan bir karşılaşma olmuştu. Gerçi bu alışılmadık bir şey değildi.

Kahretsin, Evan'da ne gördüm ben?

Olmak isteyeceğiniz her şeydi, kendime itiraf ediyorum. Kişisel olarak değil. Onunla aramda biraz mesafe olduğu için boktan bir insan olduğunu ve ara sıra cazibesini görebiliyorum ama profesyonel olarak başarılı ve güçlü biri. Bunun nedeni ailesi olabilir ama yine de asıl işi o yapıyor ve ben bunu her zaman heyecan verici bulmuşumdur.

"Şimdi, yatmadan önce bitirmek istediğim bir dizi var. Bitirmemin sakıncası var mı?"

Hak edip etmediğimi bilmediğim tatlı arkadaşşıma bir süre huşu içinde baktıktan sonra minnetle başımı sallıyorum. Ben fincanımı bitirip yatağıma giderken Maggie'nin tabletine geri dönmesine izin veriyorum ve karanlıkta uzanıp uyumayı umuyorum.

Bu gece duyguların inişli çıkışlı bir treniydi. İnişli çıkışlı, insanı hasta eden tirbuşon gibi çekim kuvvetleri mi? Evet, hepsi... defalarca.

Bu da beni bundan sonra olabilecekler konusunda daha da korkutuyor.

BÖLÜM 10

DYLAN

"Mr. Sharpe?"

Adımla birlikte hafif bir kapı çalma sesiyle ekranlarımdan başımı kaldırıyorum ve asistanım Tamara'yı kapıda görüyorum. Onun durduğu yerin yanındaki duvarda asılı olan saate bakarken, bu sabah bu projelere biraz fazla odaklandığımı fark ediyorum. Geçen hafta boyunca, güzel kıvrımlar ve gür dudaklar gibi beni rahatsız etmemesi gereken düşüncelere odaklanırken çok fazla şeyi erteledim.

"Buradalar mı?" Önümdeki üç kalın klasörü kapatarak ve ekrandaki birkaç sekmeyi küçülterek, daha çok bir ifade olmasına rağmen soruyorum.

Başını sallar ve kibarca, "Bay Miller ve kızı A konferans odasındalar" diye cevap verir. Tamara işinde çok iyidir. Benim için çalışmaya başlamadan önce yirmi yıl boyunca çeşitli şirketlerde çalıştı. Profesyonel ve minimalisttir, asla gerekenden fazlasını söylemez.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, ayağa kalkıyorum, takım elbise ceketimi alıyorum ve koridorda yürürken üzerime geçiriyorum. O da yanımda yürüyor ve bana toplantı için birkaç dosya uzatıyor. Ana konferans odamız Finans Bölgesi'ne bakıyor; büyük cam kapıyı açıp asistanımı geride bırakarak onlara katıldığımda ikiliyi hayranlıkla izlerken buluyorum.

İçeride Geno Miller ve kızı Denise beni bekliyordu. Bu anlaşmayı ilk görüşmeye başladığımızda, Geno'nun kızının her şeye dahil edilmesi konusundaki ısrarı beni şaşırtmıştı. Ama nedenini anlamam sadece bir toplantıyı aldı.

Paraya çevirmek istiyor ve tek çocuğuna bir şeyler bırakmak istiyor. Benim için de işe yaradı, çünkü Denise bir adım öne çıkıp

Miller Technological Minerals'ın Operasyon Direktörü görevinden ayrılmıştır.

Büyük koltuğu istiyor. Buna hazır olup olmadığı başka bir hikaye.

"Geno, Denise, geldiğiniz için teşekkürler," diye selamlıyorum onları, odayı geçerken elimi . El sıkışıyoruz, önce Geno, sonra Denise. "Nevada'dan uçuşunuz nasıldı?"

"Olabildiğince pürüzsüz," diyor Denise, birkaç kez girdiği konferans salonunda etrafına bakınırken. Şık bir takım elbise giymiş ama genç ve böylesine büyük bir varlığı bu kadar acemi birine teslim etmek pekâlâ bir hata olabilir.

"Memnun oldum," diye cevap veriyorum, oturmak için az önce salonda iliklediğim ceketimin düğmelerini açıyorum ve iki sandalyeye doğru ilerliyorum. Masanın bir tarafında ben, diğer tarafında Miller'lar oturuyor ama masanın hafif kavisi bana onlara kıyasla 'baş' pozisyonu veriyor. Belli belirsiz ama firmanın 'Konferans Odası A Etkisi' dediği şeye çok aşina oldum.

"Dylan, sormak zorundayım, neden bizi buraya kadar sadece oturmak için getirdin?" Geno soruyor. "Bunu Nevada'da da halledebilirdik. Ne de olsa fabrikamız orada."

İşte tam da bu yüzden seninle orada buluşmak istemedim. Kendine çok güveniyorsun ve kendi arazinde rahat davranıyorsun. Muhtemelen anlaşmayı birkaç tur poker ya da antrikotla bitirmek için ısrar ederdin.

Her ikisine de karşı olduğumdan değil ve kesinlikle her ikisi üzerinden de iş yaptım, ancak Geno ve Denise'in bu anlaşmanın ağırlığını hissetmelerini istiyorum ve şehrin ortasında soğuk bir konferans odasında çok gerçekçi hale geliyor.

"Belki, ama bu anlaşmanın size neler sunduğunu anlamanızı istedim," diye yanıtlıyorum. "Buradaki avantajlar çok büyük."

"Anlaşmanın tamamlandığını sanıyordum baba," diyor Denise. "Bunu defalarca konuştuk. Hâlâ tartışacak ne var?"

Geno dudaklarını büzerken omuzları onun ses tonuyla hafifçe geriliyor. "Bir şeylerin eksik olduğundan endişeleniyorum." Bakışları ondan bana doğru kayıyor. Ayakkabısının yere vuruşunu kaçırmıyorum.

"Geno, anlıyorum," diye cevap veriyorum, hayal kırıklığımı belli etmeden. "Gerçek şu ki, daha fazla zamanım olsaydı, ikimiz de uzun sakallara sahip olana kadar seninle birlikte bir şeyler yapmaktan mutluluk duyardım. Ama zaman azalıyor."

Biraz kırlaşmış sakalı olan Geno başını öne eğiyor. "Oh?"

"Birkaç kaynağım fabrikalarınızdan biriyle ilişkilerin yakında düzelebileceğini söyledi," diyorum.

"Nedenmiş o?"

"Batıyorlar," diyorum ona boş boş.

Denise sandalyesinde doğrulur ve öne doğru eğilir. "Ne kadar yakında?" diye sorar.

"Havada çok fazla top var," diyorum ona, bana gizlilik anlaşmalarıyla getirilen konuları tartışmamaya dikkat ederek. Bana ya güvenecekler ya da güvenmeyecekler. "Ama bunu burada, bugün, *şimdi* imzalayabilirsek, şirkete kaybedilen her şeyi yerine koyabilecek ABD merkezli en büyük iki şirketle garantili sözleşmeler yapabilirim."

Geno dudaklarını yalıyor, gözleri hafifçe puslanıyor. Zihninde bunu görüyor. Bu yoldan daha önce de geçmişti. Ama hâlâ eksik olan bir şeyler var. Her şeyi istiyor. Paraya çevirmek istiyor, ama aynı zamanda tüm övgüleri toplayan adam olmak, bir şirketi kurtarmak ve CEO olarak maaşını kazanmak istiyor.

Muhtemelen o koca antrikotu da.

"Önerdiğin şey çok büyük bir... risk," diyor Geno ve ben kıkırdıyorum. Kasıtlı olarak.

"Ben de senin de risk olmadan ödül olmayacağını en az benim kadar iyi bildiğini düşünüyordum," diye yorum yaparak Geno'yu sinsice yere çağırıyorum. "Geno, elinde iki papaz var ve flop üçüncü papazı gösterdi. Bu anlaşmayı imzalayın ve nehirde gösterilecek tek şey o dördüncü papaz olsun. Şimdi-"

Özel telefonum çalıyor ve kendime kızarak duruyorum. Eğer bir iş arkadaşım bir toplantıda telefonunu açık bıraksa ve en ufak bir ses çıkarsa, bu gittiği son toplantı olurdu.

Yine de buradayım, aynı hatayı yapıyorum. Ve nedenini çok iyi biliyorum. Raven dikkatimi dağıtıyor. Zili sessize alırken yine onu düşündüğümü inkâr edemem. O olup olmadığını merak ediyorum. O olduğunu ve beni anladığını umuyorum.

"Özür dilerim," diyorum, arayanın o olup olmadığını kontrol etme isteğine direnerek. Boğazımı temizliyorum ve telefonu yüzüstü masaya bırakıyorum.

"Dylan?" Denise biraz endişeli bir şekilde soruyor. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," diye cevap veriyorum ama Denise'in gözlerinin babasına kaydığını fark ediyorum. Kesintinin kendileriyle bir ilgisi olduğundan endişeleniyorlar. Bu fırsatı, anlaşmanın yapılması için hafif bir baskı uygulamak için kullanmaya karar verdim. Ve belki de gerçekten Raven olup olmadığını görmenin cazibesine teslim olmaya

Beni arıyorlar. "Hayır, ama bunu kontrol etmeliyim," diyorum ayağa kalkarak. "Geno, sana söylüyorum, sözleşmeyi olduğu gibi imzala. Artık pazarlık yok. Bu herkesin yararına. Bunu düşünmen için sana birkaç dakika vereceğim."

Konferans odasından çıkıyorum ve koridordan geçerek yönetici tuvaletine gidiyorum. Şirkette sadece altı kişi bu kapıdan geçmek için elektronik etikete sahip, bu yüzden ne olduğuna bakarken yalnız kalabiliyorum.

Arama engellenmiş bir numaradan yapılmış ve sesli mesaj bırakmamışlar. Ancak aynı engellenmiş numaradan bir mesaj göndermişler.

Ona sakso çektirdin mi? O iyi, değil mi? Onu eğittiğin için rica ederim. Acıma sikişi konusunda darılmaca yok, ama neden onun gibi isimsiz bir tırmanıcıyı etkinliğe getirdin? İyi delikleri olan bir sürtükten başka bir şey değil. Merak etme, üstesinden geldim. Her zaman yaptığım gibi.

Öfke anında beni tüketiyor. Ensemdeki sıcaklık devam ederken, telefonu fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum. Bir kez daha okumadan önce aynaya bakıyorum, damarlarımda adrenalin yükseliyor.

Numara bloke edilmiş olabilir ama bu yoldan daha önce de geçtim ve kimden geldiğini çok iyi biliyorum. O orospu çocuğu bana bunu gönderecek cesarete sahip mi?

Sanki eski dostlarmışız da arkadaş grubunda bir parti hediyesi gibi elden ele dolaşan bir kadın hakkında konuşuyormuşuz gibi konuşuyor. Bana önce Raven'ı elde ettiğini hatırlatıyor. Onu aşağılıyor, muhtemelen birlikteyken yaptığı gibi, ya yüksek sesle ya da zihninde.

Benden intikam almak için bir açığı üzerinde çalışıyor, farkındayım. Benimle aynı oyunu oynuyor.

Ne de olsa Raven'ı etkinliğe Evan'ı kızdırmak için götürmüştüm ve özellikle de babası bizi bir porno filmde çıkmış gibi gördükten sonra bir karşı yumruk bekliyordum. Görünüşe göre Raven'ı burnunun dibine sokarak Evan'ı sinirlendirme planım işe yaradı... belki biraz fazla iyi. Özellikle de günler sonra hâlâ bu konu üzerine kafa yorup, erkek arkadaşlarına isim takma ve üstü kapalı tehditler savurma noktasına geldiyse.

Planım işe yaradıysa neden kendimi bok gibi hissediyorum?

Cuma gününü düşünüyorum. Raven ile vakit geçirmekten keyif aldım, ki bu göz ardı edilmemeli çünkü kuru bir yardım etkinliğinde eğlenmek neredeyse imkânsızdır ve o da bazı ağır toplarla tanışabildi. Umarım bu bağlantılar, eylemlerimizle ilgili söylentilerin yayılmasının ardından da devam eder, ancak bu şu an için benim kontrolüm dışında.

Ve seks olağanüstüydü. Onun duyarlılığı, zevke tam teslimiyeti ve güzel vücudu bütün hafta rüyalarımın girdi.

Ama bir de sonrası vardı - fark edildiğimiz zaman, gözlerime bakmadığı zaman, gittiği zaman.

Yine de akşam yemeği davetime cevap verdi, kendime hatırlatıyorum.
Bu iyiye işaret.

Karnımda huzursuzluk çalkalanıyor. Bu benim oyunumdu ve tahtadaki tüm taşları ben kurdum ama oyuna gelen ben olabilirmişim gibi hissediyorum. Raven tarafından mı? Hiç sanmıyorum. Evan tarafından mı? Belki de. Raven'a olan zayıflığım tarafından mı? Üzerimdeki etkisini kabul etmek istemediğim için kendime cevap vermiyorum, aklımdan bile geçirmiyorum.

Telefonumdaki kelimelere bir kez daha bakıyorum, okuyorum ve sonra siliyorum. Bu çirkinliğin cihazımda, başka birinin görebileceği bir yerde olmasını istemiyorum.

Kendimi toparlayarak aynadaki yansıma bakıyorum. Geçmişten gelen yaralı bir , Evan'ın Raven'la ne yaptığımızı tam olarak bilmesinden memnun ve bunun onu kızdırdığını bilmenin verdiği hastalıklı bir zafer duygusu var. Daha olgun olan yanımda ise mesajının 'üstesinden geldim' kısmı hakkında endişeleniyor. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, ailesinin gücü sayesinde bölgede biraz söz sahibi. Bunu mu demek istiyor? Yoksa Cuma günü yaptığı bir şeyden mi bahsediyor? Belki de Raven'ı kızdıran ve bütün akşam göstermediği ani bir aciliyetle sikime atlamaya hazır hale getiren bir şey.

Hay sikeyim. Uzaklaştığımda ne olduğunu sormalıydım. Ama onun için çok çaresizdim. Pişmanlık midemde çalkalanıyor. Onu becerdiğim için değil ama beni neden becermek isteyebileceğini düşünmediğim için. Gözlerimi kısıyorum, kendimi zihinsel olarak azarlarken kendi sert bakışlarıma bakıyorum.

Çabucak Raven'a mesaj atıyorum.

Hala akşam yemeğinde misin?

Bir dakika sonra, cevabı başlıyor. *Dört gözle bekliyorum.*

Ben de. Olanların tek bir dakikasından bile pişmanlık duymadığımı bilmeni istiyorum.

Sözlerimden şüphe edemeden *Gönder' basıyorum* çünkü normalde gösterdiğimden daha fazla dürüstlük var. Raven uzun bir süre sessiz kalıyor ve *"Ben de... çoğunlukla"* diye cevap verdiğinde çok mu ileri gittim diye düşünüyorum. *Keşke seni eve bırakmayı kabul etseydim.*

Bu beni gülümsetiyor. *Bu sefer sorun olmayacak Bayan Hill.*

Bu sefer cevabı çok daha hızlı oldu. *O zaman detayları merakla bekliyorum Bay Sharpe. Yemekte görüşürüz.*

Telefonumu cebime atarak rahat bir nefes alıyorum. Kafamı Raven'ın sevimli dikkat dağıtıcılığından kurtararak, zihinsel olarak ilgilenmem gereken diğer şeye dönüyorum.

Geno ve Denise'in derin bir tartışma içinde olduğu konferans odasına geri dönüyorum. "Umarım teklifimi değerlendirmek için yeterince olmuştur ve imzalamaya hazırsınızdır," diyerek masaya geri dönüp sözleşmeyi onlara doğru itiyorum.

Geno bir an ettiğinde Denise, "Babamın bir isteği var," diyor. "Bir adaş."

"Adaşın mı?" Ben soruyorum ve Denise başını sallıyor. "Nasıl yani?"

"Çıkardığımız madenler," diyor, "bakır, gümüş, lityum ve paladyum, dünyanın çalışmasını sağlayan teknolojiye giriyor. Memleketimizin dört bir yanına elektrik götüren tellerin bakırının bizim madenlerimizde çıkarılmasından gurur duyuyoruz."

"Olmalısın."

"Ama kimse o lanet kabloların nereden geldiğini hatırlamıyor," diyor Geno hararetle. "Benim adımın verildiği bir üniversite ya da bir kasaba falan istiyorum demiyorum. Ama yaşlı bir adam olarak, üzerinde adımın yazılı olduğu *bir şey* isterim."

Eski kafalı, mirasının soyadında yazılı olduğunu düşünüyor. Gerçek şu ki, miras sahip olduklarınız ve onları paylaştıklarınızdır, tıpkı benimki ve kızı gibi. Denise'in dişlerini gıcırdatarak bana 'Biliyorum, ona açıklamaya çalıştım' der gibi bakması, onun geleceğin şirket lideri olmaya düşündüğünden daha uygun olduğunu anlamamı sağlıyor.

Her şeyi gerçekleştirebileceğimden emin bir şekilde başımı sallıyorum. "Nevada Eyaleti'nde bir Miller Madencilik Salonu'na ne dersiniz? Kampüslerinin sürdürülebilirlik hedefleri Miller minerallerinin sağlayacağı teknolojiyle el ele gider. Ya da belki Miller Teknolojik Mineraloji Bursu?" Ben öneriyorum. "Sizin adınıza yılda bir avuç tam burs mu?"

Geno bana deliymişim gibi baktı. "Nasıl? Bu bütçede yok."

"Bankanın sahibi olunca işe yarıyor Geno," diye cevap veriyorum. Masanın üzerindeki dosyayı açıp çeviriyorum. "Peki, bu işi halletmeye ne dersiniz?"

İkisi bakışıyor. İsteyebilecekleri her şey var ve Geno ceketinin cebine uzandığında kazandığımı anlıyorum. Beş dakika sonra hepimiz profesyonelce gülümsüyor, el sıkışıyor ve yepyeni ortak iş ortakları olarak omuzlarımızı çırpıyorduk. Denise de dahil.

Geno geri adım atmaya hazır olduğunda Miller Technological Minerals'ın CEO'su olacak.

Biraz ayaküstü sohbetten sonra toplantıya son verildi. Bu sırada benim aklım başka yerdeydi. Onlara eşlik etmek için kapıyı açıyorum, şimdiden bir sonraki toplantıyı ve dikkatimi gerektiren diğerk projeleri düşünüyorum. Tamara koridorun sonunda ve onları uğurlayacağını biliyorum. "Temasta olacağım."

Evraklar elimde, ofise geri dönüyorum. Birkaç dakika sonra Tamara kapımda beliriyor, toplantıyı tamamlamak için üzerine düşeni yapmaya hazır.

"Tamara, bunu hukuk departmanına götür," dedim ve dosyayı ona uzattım. "Miller niyet mektubunu imzaladı. Sözleşmenin geri kalanının önümüzdeki Perşembe gününe kadar imzalanmasını, mühürlenmesini ve teslim edilmesini istiyorum."

"Evet, Bay Sharpe," diyor Tamara sözleşmeleri kabul ederken.

"Ve bana Richard Benson'ı bulun," diye ekliyorum. "Henderson, Nevada'da bir üniversite binası inşa etmek için ne gerekeceğine dair tam mali projeksiyonlar istiyorum." "Sharpe İşletme Okulu'nu mu planlıyorsunuz efendim?" Tamara alaycı bir tavırla sordu.

Sırıtiyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Geno Miller dünyada iz bırakmak istiyor."

Tamara ince çerçeveli gözlüklerini takarken, "Hepimiz öyle yapmaz mıyız, efendim," diyor esprili bir şekilde. "Sakıncası yoksa öğle yemeğine gitmeden önce bunu hukuk departmanına götüreceğim."

"Mükemmel," diye onu temin ederim. "Teşekkür."

Giderken ofisimin kapısını kapatıyor ve yalnız kaldığım an, iş bir kenara bırakılıyor ve düşüncelerim bir kez daha sadece ve sadece tek bir şeyle meşgul oluyor...

Raven Hill.

BÖLÜM 11

RAVEN

T Saat işlemeye devam ediyor. Nedense hem çok hızlı hem de yeterince hızlı değil. Dylan Sharpe ile Cumartesi gecesi randevuma sadece birkaç gün kaldı. Sinirlerimi .

bana mesaj attığından beri yapıyorum. Onu tekrar görme fikri bile tüm hafta boyunca beni düğüm düğüm etti ve düşüncelerimde ondan uzaklaşamıyorum. Her gece onu tekrar görmeyi hayal ettim.

Gerçi diğer tüm sinirler tamamen başka bir şey için. Onlardan kurtulamıyorum. Takip aramaları yaptım, e-postalar gönderdim ve hatta Cuma gecesi tanıştığım insanlardan biriyle bir toplantı yaptım, ancak her seferinde bağlantılar tamamen çıkmaza girdi ve ortak paydanın ben olduğumu hissetmeye başladım.

Ama pes etmiyorum. Henüz değil. Asla vazgeçmeyeceğim.

Konferans odasında oturup bir sonraki toplantının başlamasını beklerken telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Dylan bana bunun 'küçük balık' mülakatlarından biri olduğunu söyledi ama bence bu daha çok Michael Styles'ın bana Dylan ile arkadaş gibi gelmemesiyle ilgili. Kişilikleri birbirine çok benziyor, iki rakip şirket.

Sakin bir nefes alarak, sağ tarafımdaki koridordan yankılanan kundura seslerine bakıyorum. Kapı açılıyor ve Bay Styles içeri giriyor, uzun boylu, otoriter varlığı mekânı dolduruyor. "Bayan Hill. Uzun zamandır mı bekliyordunuz?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve asistanı tarafından bana gösterilen sandalyeden kalkarken elimi uzatıyorum. Tokalaştık ve masanın başına oturdu. Kırklı yaşlarının başında, iki haftada bir stilist tarafından rötuşlandığı belli olan bir saç kesimi, altı aydan daha kısa bir süre önce dikilmiş bir takım elbise ve iyi

Tıraş olmuş. Kendine özen gösteren bir adam. Cildi pahalı bir cilt kreminin iyi nemlendirilmiş ışıltısına sahipti ve eli benimkinde bebek yumuşaklığındaydı, muhtemelen yakın zamanda manikür yaptırmıştı. "Beni bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Geçen geceki gibi bir izlenim bıraktığında, piyasada uzun süre kalmayacağını biliyordum," diyor. Gülümsüyor ama bir şeyler ters geliyor. "Bu arada, İK departmanımızla konuştum. Bir yıl önce firmamıza başvurmuşsunuz?"

"Evet," diye cevap veriyorum, çantama uzanıp güncellenmiş özgeçmişimi çıkarıyorum. "O sırada işletme fakültesindeydim ve bir stajyer arıyordum."

Michael güncellenmiş özgeçmişimi benden alırken, "Ama seninle mülakat yapılmadı," diyor. "Nedenini tahmin etmek ister misin?"

"Böyle bir firmanın her staj yeri için yüzlerce olmasa da onlarca başvuru aldığını biliyorum. Ve ben 4.0 not ortalaması ve etkileyici bir son sınıf proje portföyü ile birinci sınıf bir öğrenciyken..." Duraksıyorum, vurguların aklımda yer etmesine izin veriyorum. "Başvurunuzda prestijli bir isim ya da prestijli bir üniversite adı yoksa, kapıyı kaldırımdan vuruyorsunuz demektir. Üzerinde Yale ya da Wharton School yazan başvuruların fırsatlardan daha fazla olduğunu varsayıyorum."

Michael mırıldanıyor, özgeçmişime üstünkörü bir göz atarken varsayımımı ne doğruluyor ne de reddediyor. "Peki neden buraya tekrar ulaşmadınız?"

Gerçek şu ki, bu firma hakkındaki söylentileri duymuştum - birinci sınıf stajyerleri ve yeni işe alınanlar ağırlıklı olarak üç şeydi - beyaz, erkek ve zengin, bu yüzden çabalarımı benim için daha uygun olabilecek diğer firmalara odakladım. Michael'a bunu söylemedim elbette. "Boş bir pozisyonunuz olduğunu bilmiyordum," diye cevap verdim. "Ama sanırım portföy rakamlarına bakarsanız, ekibinize fazlasıyla uygun olduğumu göreceksiniz."

Michael kaşlarını kaldırarak portföyüme bakıyor. "Dolar miktarları küçük ama marjlarınız etkileyici. Dürüst olmak gerekirse, şu anki yöneticilerimden bazılarından daha iyi."

Bana kesinlikle kasıtlı olarak fakir dedi, ancak marjlarım için iltifatı kabul ediyorum çünkü onlar için çok çalıştım ve onları daha da iyi hale getirecek içgüdülere sahibim.

"Dolar miktarları düşük çünkü stajyer olarak çalışacak çok fazla şeyim yoktu," diye açıklıyorum. "On beş sentten bir dolar kazanmaya çalışmak diye eski bir söz , bilir misiniz?"

"Bunu üniversite günlerimden hatırlıyorum," diyor Michael ve göndermeyi anlamasına biraz şaşıyorum.

"On beş sentimden bir dolar kazanabilirim. Geçen geceki konuşmamızdan sonra, on bin doları alıp yüz bine, yüz bini alıp bir milyona dönüştürebileceğimi biliyorsun. Şirketinize getirdiğim şey bu."

"Ve tabii ki sen de kendi payını alacaksın," diyor Michael başını sallayarak bakışlarımı karşılarken, ama yorumunda saygı var. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor. Para kazananlar biraz da kendileri para kazanmalı.

"Eğer bu şirkete yılda on milyonlarca dolar kazandıracaksam, en azından şehirde kendi dairemi karşılayabilmemin adil olacağını düşünüyorum." Bu tam olarak bir ücret paketi pazarlığı değil, ancak ikimiz de 'X yüzde istiyorum' veya 'Y maaş teklif ediyorum' demeden beklentilerimizi test ediyoruz. Yorumuma küçük bir gülümseme ve neyse ki umduğum gibi sonuçlanıyor.

Michael gülüyor. "Bilmiyorum, şehirdeki emlak piyasasının gidişatına bakılırsa, Yankees'in çaylaklarına biraz para biriktirmek için daire kiralarını ikiye katlattığına dair bir söylenti duydum."

Satır aralarını okuyunca, fazla umutlanmayın demek istiyor. "Doğru, ama ticari piyasa daha iyi günler gördü," diye . "A Doğru bağlantıları olan keskin bir kişi muhtemelen ticari alanı konut alanına dönüştürmeyi düşünebilir." Benim karşılık voleybolum ona, ödeyecek parası olduğunun farkında olduğumu, bu yüzden bana düşük fiyat vermemesini söylüyor.

"Doğru bağlantılarla," diye onaylıyor Michael, tekrar özgeçmişime bakıyor ve sonra yüz ifademde bir şey arar gibi bana dönüyor. "Dylan Sharpe gibi mi?"

Başımı eğiyorum, ses tonundaki değişikliği net bir şekilde duymama rağmen bu masum bir soruymuş gibi davranıyorum. "Bay Sharpe'in şirketi hakkında bildiklerime göre, kendisi bu sektörle pek ilgili değil. Aslında yatırımlarının çoğu şehir dışında bulunuyor. Peki ya bu firma? Fırsat kazançlı olabilir."

"Fırsatlar taze meyveler gibidir," diyor Michael. "Çok erken atlarsanız, beklemeniz gereken ekşi bir şeyiniz olur. Ama çok geç satın alırsanız, elinizde yapış yapış, bozulmuş bir şey kalır."

"O zaman bu fırsatın mükemmel bir zamanda sunulması iyi bir şey. Ne ekşi ne de karışık," diyorum kararlılıkla. "Sadece iyi, para kazandıran yatırımlar."

Şansımı mahvetmeden bu görüşmeyi yolunda tutmak için elimden geleni yapıyorum, ancak Michael'ın benimle işe almak için değil, Dylan'ın gözüne girmek için görüştüğü hissine kapılıyorum. Sanki bu onun için yaptığı bir 'iyilik'.

"Faulkner etkinliğinde oldukça iyi bir izlenim bıraktınız," diye tahmin ediyor.

Gözleri vücudumun üst kısmından masanın üzerinde duran ellerime doğru kayıyor ve sonra tekrar yüzüme dönüyor. O kadar hızlı oluyor ki gözümü kırpmış olsaydım kaçırabilirdim. Ama kaçırmadım. Ve tam olarak neyi kastettiğini biliyorum. Bronson Faulkner'ın Dylan ve beni asansörde görmesi. Öyle olmalı.

"Affedersiniz?"

Bu korktuğumdan da kötü. Buraya iyilik olsun diye gelmedim. Sanırım Michael, Dylan'ın dikkatini çeken araba kazasına ilk elden bakabilsin diye buradayım.

Michael boğazını temizler. "Birinin itibarı şirkete de yansıyabilir, anlıyor musun?"

Beni burada tutan tek şey kararlılığımın gücü çünkü bu işe gerçekten ihtiyacım var.

"İtibarlar öznelidir. Ben gerçeklerle uğraşmayı tercih ederim. Ve gerçekler, benim sonuç ürettiğimdir." Omuzlarımı dikleştirdim ve sesimi sertleştirdim. "Özgeçmişime bak, istersen hesaplarımı da getireyim, böylece marjlarımın doğru olduğunu görebilirsin. Kapıda adımın yazmasını beklemiyorum, Michael. Henüz değil. Bir masa, bir bilgisayar ve belki bir kabin arıyorum. Bu kimseyi etkilemez."

Michael kaşlarını çatıyor, ağzının etrafındaki derin parantez çizgileri ince dudaklarının çöküşünü vurguluyor. "Anlıyorum. Birkaç görüşme yapmam gerekecek. İrtibatta olacağız."

Gülümsememi sabit tutuyorum ve midemde çalkantılar olsa da başımı sallıyorum.

İrtibatta olacağız. Bu hafta aynı sözleri, anlamını bilmeyecek kadar çok kez aynı şekilde duydum. Bizi aramayın, çünkü biz sizi aramıyoruz.

Batırdım. Tekrar.

Kendimi kontrol edebilmemin son kırıntısıyla, o ayağa kalkarken ben de ayağa kalkıyorum ve kibarca elini sıkıyorum. Ama gözlerimin içine bakmıyor ve tokalaşması başlangıçta olduğu kadar sıkı değil. Ve beni bir asistana teslim etmek yerine, kendisi dışarı çıkarıyor. Biz çıkarken

Asistanlar ve sekreterler bana bakıyor. Birkaçının küçük sırtışları var ve iki kez birinin eğilip bir başkasının kulağına fısıldadığını görüyorum.

Hepsi benden mi bahsediyor?

Bağış toplama etkinliğini duydular mı?

Şimdi de Finans Bölgesi'nde fahişe olarak mı damgalandım? Geçen gece bir hata mı yaptım?

Ve belki de en önemlisi, Dylan konusunda hâlâ hata yapıyor muyum?

Michael beni asansöre kadar götürdü, bir şey söylemeden önce kapıların açılmasını bekledi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Hill. Size bir tavsiye. Sahip olduğunuz her şeyi sadece çeyrek slot oynayanlara karşı yatırırsanız, her zaman kaybedersiniz. Dikkatli olun Bayan Hill." Bana dudaklarını büzerek gülümsüyor, bir an için yırtıcılığı azalmış ve belki de babacan bir tavır takınmış gibi görünüyor.

Kapılar kapanıyor ve asansördeki diğer iki kişinin bana bakan gözlerini hissedebiliyorum. Yüzümü doğrudan öne çeviriyorum ve hafif parlak çelik kapılarda yüzümün çarpık yansımaları görüyorum.

Tüm bunlar olurken kalbim küt küt atıyor ve avuçlarım nemleniyor. Tüm bu olanlardan nefret ediyorum. Kendimi hiç bu kadar aşağılık ve çaresiz hissetmemiştim.

O etkinliğin harika bir şeyin başlangıcı olacağını düşünmüştüm. Bağlantılar, bağlantılar ve fırsatlar, hepsi avucumun içindeydi.

Ama şimdi binadan çıkıp caddeye doğru yürürken hayatımın en büyük hatasını yapmışım gibi hissediyorum. Etrafımdaki , bir zamanlar girmek istediğim sektörün ağırbaşlı, sağlam anıtları, şimdi otoriter, yargılayıcı figürler gibi üzerimde yükseliyor.

Yeterince iyi değilsin.

Asla yeterince iyi olmadın.

Sizin gibi birinin burada bir ofise girmesinin tek yolu diz çökmesidir.

Yutkunuyorum, neredeyse gözyaşlarımdan eşikte olduğumu fark ediyorum. Gözlerimi kırıştıtarak gözlerimi siliyorum ve bir an için taksiyle evime dönmeyi düşünüyorum. Ama henüz bir işim yok ve taksi yolculuğu ile metro arasındaki fark bir günlük yemek parası.

Derin ve sakın bir nefes alarak dönüyorum ve beni eve götürecek istasyona doğru yürüyorum. Yürürken çenemi yukarıda tutmaya ve Finans Bölgesi'nden kaçmıyormuş gibi görünmeye zorluyorum.

Metrodan inip eve gitmeden önce duraklıyorum ve son birkaç yıldır çok iyi tanıdığım küçük köşe marketinde duruyorum. İçeri girdiğimde marketin sahibi Bayan Hyunh kasanın arkasında, tezgahın altında tuttuğu radyoda eski moda bir müzik çalıyor.

"Ah, Raven!" diye selamlıyor beni, buruşuk bir el sallayarak. "Erken gelmişsin."

"Bugün sadece bir iş görüşmesi var Bayan Hyunh," diyorum ona ve dükkânın arka tarafına doğru ilerliyorum, orada en sevdiğim yiyeceklerden biri olan Cup Noodle'ları sakladığını biliyorum. En sevdiğim Chili Lime Shrimp'i almadan hemen önce telefonum çalıyor.

Aptalca bir an için, bunun bir iş teklifi olduğu umudu göğsümde yükseliyor ve sonra olmadığını anladığımda hayal kırıklığı beni yeni vuruyor.

Bu Dylan.

Ki bu iyi bir şey. Harika bir şey. Muhtemelen şu anda yüzümde en ufak bir gülümseme belirtisi yaratabilecek tek şey.

Akşam yemeği için bir tercihiniz var mı?

Michael'ın sözleri zihnimde canlanırken boğazım düğümleniyor. Gerçekten her şeyimi yatırmıştım ve her seferinde kaybediyordum. Artık röportaj yok, planlanmış toplantı yok, geri dönecek telefon yok. Dylan'a onunla çıkamayacağımı söylemeli miyim?

Dylan, bence yapmamalıyız... Mesaj yazmaya başlıyorum, sonra hızlıca Sil.

Eğer bunu yaparsam, her şey boşa gitmiş olacak.

Ve etkinlikte Dylan'la gerçekten çok eğlendim. En azından ben korkana kadar, ama o bu konuda anlayışlıydı.

Bunun yerine mesaj atıyorum, *neyi tercih ederseniz ona açığım. Umarım günün iyi geçiyordur. Bana yardım ettiğin için teşekkür etmek istiyorum. Kartlarda olmasa bile, yardımın için minnettarım.*

Dylan soyadının hakkını veriyor ve bir süre sonra "*Bir şey mi oldu?*" diye mesaj atıyor.

Sanırım erkeklerle yatarak onları kullanmakla suçlanmaktan daha fazlasını kastediyor. Ama her şeye gözümün açık olduğunu düşünerek girdim ve ne kadar tedbirsizce olursa olsun yaptıklarımın dolaylı onu suçlamayacağım.

Hayır. Sadece minnettar olduğumu bilmeni istedim. Ne olursa olsun.

Neredeyse mesajı gönderir göndermez, sanki ben yazarken bile mesaj atıyormuş gibi cevabı geri geliyor. *Bu akşam yemeğe çıkalım.*

Yapamam. Planlar.

Elbette yapabilirim. Ancak kafamı toparlamam ve etkinlikte neler olduğu, Dylan ve benim bu konuda neler hissettiğim konusunda kendi kendime analiz yapmam gerekiyor. Ayrıca, bu gece büyük planlarım var. Pijamalarımınla Cup Noodle yiyeceğim ve Maggie'ye haftamdan şikayet edeceğim. Geçirdiğim günden sonra bunu hak ettim.

Tamam, cumartesi hala?

Bir an düşündüm ama sonunda *"Evet, Cumartesi"* diye cevap verdim.

Fincan eriştelерimi aldım. Onları Bayan Hyunh'a geri götürürken, en azından bugün iyi bir karar verdiğimi biliyordum.

BÖLÜM 12

DYLAN

■ hafta sonları çalışmaktan nefret ediyorum.

Borsalar Pazartesi'den Cuma'ya kadar çalışır. Ve bu günlere sığdırılacak çok şey olsa da, tüm sistem şu temeller üzerine kuruludur Cumartesi ve Pazar günleri çok fazla bir şey olmuyor.

Elbette, toplanacak, takas edilecek ve bankaya yatırılacak sosyal güç var. Ama bu aynı şey değil ve eğer katılmak istersem, tamam. Ya da Cumartesi sabahı izin alıp kanepede tembellik etmek istersem, yapabilirim. Böyle bir şey yaptığımdan değil. Eğer oturuyorsam, okuyor, öğreniyor ve araştırıyorumdur.

Saplantılı mı? Evet. Aksini hiç iddia etmedim.

Ancak yeni bir takıntım var - bu hafta zihinsel odağımın önemli bir bölümünü alanaven Hill, bu yüzden günü ofiste geçirerek kaybettiğim zamanı telafi ediyorum.

Bilgisayardan başımı kaldırıp saatin tik taklarına baktığımda, saatleri geri saydığımı fark ediyorum. Gömleğimin düğmeleri boynumdan çözülmüş, takım elbise ceketim sandalyemin arkasına sarkmış. Tıkırdayan ayağım saniyeleri takip ediyor ve tüm bunlar çok sinir bozucu.

Beni etkiliyor. Bu kadının üzerimde görmezden gelemeyeceğim bir etkisi var.

Bu Raven'ın görünüşüyle ilgili değil. Bu sonuca kolayca vardım. Ne kadar güzel olursa olsun ve ne kadar şehvetli bir aura yayarsa yaysın, dikkatim sadece o konferans masasında ne kadar yoğun bir şekilde seviştiğimize dair düşüncelerle dağılmadı.

Bence bu riskle ilgili.

Ve Evan Faulkner'a duyduğumuz ortak nefretten dolayı.

Ama hepsi bu olsaydı, Evan'ı düşünüyordum ve kesinlikle o pislği düşünmüyordum. Onu düşünmeden edemiyordum. Bütün bunlar hakkında ne düşündüğünü. Nereye gideceğini. Ne yapıyor? Asla yatmamam gereken bir kadın hakkında bir sürü soru.

Bu akşamın hedeflerini her düşündüğümde, zihnimde çelişkili görüntüler beliriyor. Bir yanda profesyonel iş kadını Raven var. Potansiyel dolu ve ilk yılında kendisine milyonlarca dolar kazandıracak herhangi bir şirket kurabilecek yeteneklere sahip. Otuzuncu yaş gününe kadar milyar dolarlık anlaşmalara imza atabilecek türden bir yetenek. Eğer kariyeri Faulkner ve onun gazabı ile bu işteki saçma sapan sosyal çevreler tarafından raydan çıkarılmazsa.

Öte yandan, Raven'ın o zayıf anını da görüyordum, gözleri kocaman ve yalvarıyor, dudakları öpüşmemizden şişmiş ve vücudu bana ve başka kimseye ihtiyaç duymuyor. Adımı iç geçirerek söylediğini, sikimin üzerine geldiğini ve beni tam olarak sıktığını duyuyordum. Sadece bu anı bile sikimin ihtiyaçla seğirmesine neden oluyor.

Bu... rahatsız edici.

Sonunda, öğle yemeğinden hemen sonra, bütün gün içimde olan dürtüye boyun eğdim. O masada altımda yatarken onu düşünüp masturbasyon yapmak yerine Raven'a mesaj atıyorum.

Seni 6:30'da alırım.

Seninle orada buluşacağım, mesaj atıyor.

Tereddüt ederek cevabımı yumuşattım. Beni bağış gecesinde terk ettiği zamanki gibi hissediyordum. Birkaç kelimedede şüphelerini hissedebiliyordum ve çok fazla, çok hızlı zorlamak istemiyordum.

Ben de kendimi tutarak kabul ettim. *Tamam. Saat 7'de, A Taste of Bangkok.*

Eyaletteki en iyi Tayland restoranlarından biridir ve rezervasyon yaptırmanın zor olduğu bilinmektedir.

Raven basit bir *teşekkür gönderir.*

Bunu hallettikten sonra işe geri döndüm. Çoğunlukla, bu birkaç saati Faulkner'ı ve saçmalıklarını kontrol etmek için gücümü ve nüfuzumu nasıl kullanacağımı bulmak için kullanmaya karar verdim. Aramadı ya da mesaj atmadı ama bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum. Bu onun tarzı.

İnternette biraz araştırma yaparak başlıyorum. Bugünlerde insanların paylaştıkları şeyler inanılmaz. Instagram'larından bir kişi, bir şirket ve olası durumlar hakkında iş web sitelerinden daha fazla bilgi edinebilirsiniz. Bunu bir de

Biraz sosyete sayfası dedikodusu ve fotoğrafı ile kimin kiminle özel yemek yediği hakkında iyi bir fikriniz olur.

Ama daha fazlasına ihtiyacım var, bu yüzden Austin'e bir mesaj gönderiyorum, soruşturmamı aramızda tutacağına güveniyorum.

Faulkner'da son durum nedir?

Beklerken masamdaki iş yığınlarına odaklanmaya çalışıyorum. Ama telefonum çaldığında, ne cevap verdiğini görmek için ses bitmeden neredeyse ona doğru hamle yapıyorum.

Faulkner olayında Raven'ı siktin mi? Nasıl patlatacağını iyi biliyorsun, değil mi? Söylentilere göre, Evan'ın izniyle her yerde kibarca reddediliyormuş.

Hay sikeyim. Ben de bundan .

Bana mesaj attı. "" söyledi. Sanırım demek istediği buydu.

Raven'la seks yapıp yapmadığımızla ilgili sorusuna cevap vermedim. Görünüşe göre cevabı zaten biliyor.

Şimdi ne olacak?

soru bu, değil mi? Her şeyi ben başlattım ve şimdi beklenmedik bir şekilde sebep olduğum ikincil hasarı önemsiyorum. Bu akşam onunla yemek yiyeceğim.

Parçalarının toplamından daha fazlası olan bir cevap. Birkaç kelimeyle, Austin artık Raven'ın bir intikam sikişinden daha fazlası olduğunu biliyor. Onun benim için bir şey ifade ettiğini söyleyebilir. Bunun ne olduğundan henüz tam olarak emin değilim.

Coyote'nin son kibritiyle koca bir dinamit demetini yakmaya çalıştığı bir GIF gönderdi. Yaptığım şeye oldukça uygun geliyor.

Daha fazla iş yapamadım. Sonraki birkaç saatimi oturup bunun nasıl üzerine düşünerek geçiriyorum. Sonunda bir sonraki hamlemi biliyorum.

Restorana on dakika erken varıyorum, şoförüm trafikte şanslı bir mola yakalıyor ve samimi bir şekilde aydınlatılmış masaya oturuyorum. Ve bir kez daha,

Onu düşünmekten kendimi alamıyorum ve neden onu düşünmeden duramıyorum.

Topuklu ayakkabıların parke zeminde çıkardığı tıkırtılar beni hayallerimden koparıyor; garson kız masama doğru yürüyor, gülümsemesi parlak ve misafirperver. "Beklerken bir şeyler içmek ister misiniz efendim?" diye soruyor, kalemi not defterinin üzerinde.

"Burbon, sek."

Garson bir şeyler söylüyor ama tek kelime bile duymuyorum çünkü o anda onu görüyorum. Raven.

Vücuduna oturan siyah elbisesi kıvrımlarını en cazip şekilde sarıyor, saçları kıyafetinin geri kalanıyla uyumlu olacak şekilde parlak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor. Parlak dudaklarında yumuşak bir gülümseme oynasırken kendine güvenen bir havayla bana doğru adım atıyor.

Onu selamlamak için ayağa kalkıyorum, umutsuzca kollarımı ona dolamak istiyorum, onu öpmeye ihtiyaç duyuyorum ve onu en yakın yüzeye geri itip taşaklarına kadar içine girmeyi ciddi ciddi düşünüyorum. Onun için sandalyesini çekmekle yetiniyorum.

"Raven, çok güzel görünüyorsun," diyorum sessizce.

Gülümsemesi artıyor ama yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda, bu gecenin nasıl geçeceğini sorgulamama neden olan bir şey görüyorum.

Gergin. Bağış toplantısından önce gördüğüm, soğukkanlı, sakın ve toparlanmış olmaya çalıştığı bakışla aynı. Ama açıkça benim hissettiklerimi, belirsizliği hissediyor ve sadece cesareti ve beyniyle her şeyi bir arada tutuyor.

Yerine otururken bana teşekkür ediyor ve sonra dikkatini garsona çeviriyor.

"Biraz zaman ister misiniz yoksa ne içmek istediğinizi biliyor musunuz?"

"Bir bardak Calafuria Rose," diye cevaplıyor Raven menüyü taradıktan sonra hızlıca.

Garson kız uzaklaşır uzaklaşmaz Raven'a bakıyorum ve sinirlerini yatıştırmak için onunla ilk tanıştığımdaya yapmam gerekeni yapıyorum.

"Benim için çalışmaya hazır mısınız?" Genişleyen gözlerindeki hafif şoku severek soruyorum. "Pozisyon senin."

Raven'ın minnettar olmasını bekliyorum. Neredeyse rahatlamış. Onu içine soktuğum durumu düzeltmenin tek yolu bu.

İnsanları kullanırım. Benim profesyonel seviyemde bu bir yaşam biçimi. İnsanları piyon olarak kullanarak hayatlarla satranç oynarım. Benimle uğraşırsanız, şirketinizi mahvederim. Gerektiğinde itibarımı zedeledim ve işime yaradığında başkalarını yücelttim. Ama hiç kimseyi Raven gibi riske atmadım ve göğsümdeki bu tuhaf his beni rahatsız ediyor.

Suçluluk mu?

Büyük olasılıkla öyle görünüyor. Bu özel satranç oyununda, şahı-kendimi kurtarmak için onu feda ettim. Biraz kasıtsız oldu ama sonuç ne olursa olsun aynı.

Ama onu kurtarabilirim. Bunu düzeltebilirim. Sadece 'evet' demesi gerekiyor.

Bunun yerine Raven ellerini kucağında kavuşturuyor ve bana profesyonel bir poker oyuncusunun hayranlıkla başını sallayacağı bir bakış atıyor. Sadece gözleri duygularına ihanet ediyor. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim Dylan."

"Hayır mı?" Kendime şaşırarak sordum. Beni geri mi çeviriyor?

Yüzüme buz gibi bir su çarptı. Ama aynı zamanda ilgi çekici ve kendimi onu daha çok isterken buluyorum. Neler olduğunu biliyor olmalı. O kadar da saf değil.

Masanın üzerinden ona baktıkça, teslim olmasını ve bana güvenmesini daha çok istiyorum. Pozisyonunu al ve bunu düzeltmeme izin ver.

Sanırım bu doğru, elde edemeyeceğin şeyi kovalarsın. Sadece bunun çok kısa bir kovalamaca olmasını istiyorum. İtibarım da tehlikede.

"Mücadele ediyorsun," diyorum ona açık açık. "Eğer fısıltıları ben alıyorsam, o zaman sen daha kötü alıyorsun. Yanılıyor muyum?"

Raven yutkunuyor ve alt dudağının titrediğini görüyorum. Cevabını mırıldanıyor, "Hayır."

"Bana olaydan bu yana neler yaşadığını anlat," diye talimat veriyorum. "Kaç görüşmeye gittin?"

"Sadece üç tane," diye itiraf ediyor. "Bay Styles sonuncusuydu. Verimli değildi."

Kızgınlığımı etmeden başımı sallıyorum. Michael Styles şirketinin benim durumumda olmasını isterdi. Karısını hem metresi hem de karısının arkadaşıyla aldatan bu adam, muhtemelen geçen gece Raven'a karşı da benim durumumda olmayı dilerdi.

"Sadece üç mü?" İçimde öfkenin kabarmasından nefret ederek soruyorum. Başını sallıyor ve ben de bundan nefret ederek bir bardak burbonu yuvarlıyorum.

Niyetim ona yardım etmek ve Evana bir hiç olduğunu ve daha önce pek çok kez yaptığı gibi ona kazık atamayacağını göstermekti. Onun yerine, o kazanıyor. Tüm bunlar, otelde gerçek bir oda tutmak için gereken birkaç dakika boyunca sikimi pantolonumun içinde tutamadığım için oldu.

"Peki ya diğerleri?"

"İki iptal oldu ve Ollie toplantımızı gelecek haftaya erteledi," diyor. Tabii ki Ollie yaptı. Bunun Evan'ın entrikalarıyla ilgisi yok ama Raven bunu bilmiyor. Ona Ollie'nin Wyoming'deki bir yatırımı kontrol etmek için hızlı bir uçuş yaptığını söyleyip içini rahatlatabilirdim ama bunun yerine sessiz kalarak onun tek seçeneğinin ben olduğumu düşünmesine izin verdim.

Bu beni bir pislik yapar mı? Hayır. Beni kurnaz bir iş adamı yapar. Ve bu da bir şey. Şu anda, bu sadece ikimiz arasındaki bir iş, ben yeni bir müşteri adayını işe alıyorum.

"Teklifimi kabul et," diyorum ona. "Benim şirketimde kimse bir şey söylemeyecek. Eğer özgeçmişinde yazdığın ve partide konuştuğun kadar iyi iş çıkarabilirsen, beş yıl sonra kimse dedikoduları umursamayacak."

Raven rahatsız olduğu belli bir şekilde sağa sola kayıyor. "Mesele sadece bu değil. Dylan, o gece yaptığımız şey... eğlenceliydi," diye açıklıyor Raven, yüksek elmacık kemiklerini renklendiren bir sıcaklıkla. Bir an için gözlerini kaçırıyor ve ben de dilimi ısırarak aramızda geçenleri tanımlamak için 'eğlence' kelimesini kullanmasına engel oluyorum. "O anda ihtiyacım olan her şeydi... ama kariyerim için iyi bir karar değildi ve senin için çalışmanın da öyle olacağını düşünemiyorum..."

Kendini ifade etmekte zorlanıyor ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekiyor.

"Sanırım benim için çalışmanın itibarınızı daha da zedelemesi konusunda endişeleriniz var?" Tahmin ediyorum.

"Doğru," diye cevap veriyor minnettar bir baş hareketiyle, şarabının garson tarafından sessizce getirildiğini anlıyorum. Şarabı kabul ediyor ve hemen bir yudum alıyor.

"Raven, olanların bir sonucu olmadığını söylemiyorum. Kuşkusuz, benden çok senin için. Ama şunu düşün. Sana bu teklifi yaparak ne elde ediyorum? Bana ne avantaj sağlıyor? Çünkü bu işte önemli olan budur."

"Sen hayır kurumu değilsin, o yüzden bana hayır kurumu gibi davranma," diye tıslıyor Raven, öfkesi ilk kez ortaya çıkıyor ve ben buna seviniyorum. Onun böyle olmasını istiyorum, kendine acımasını değil, ilerlemek için en iyi yolu bulmaya çalışmasını. Finans Bölgesi'nde zor bir ders ama bazı açılardan, kariyerinin bu kadar erken döneminde bunu alması iyi bir şey. "Ne istediğinizi biliyorum. Farklı bir yerde ikinci bir şans istiyorsun."

Onun yorumunu çürütmeye zahmet etmiyorum. Çünkü yüzümü bacaklarının arasına sokmayı ve birden fazla sefer yapmayı çok isterdim. Onu henüz sistemimden atamadım... belli ki.

"Sanırım bunu sana iş teklif etmeden de yapabilirim, Raven," diyorum ve ağzı bir açık kalıyor. O bana siktirip gitmemi söylemeden önce, "Sanırım yapabilirim çünkü o masada sevişirken hayatında hiç olmadığı sert boşaldığını inkar edemezsin. Şu anda ne kadar kızgın hissedersen hisset, parçan da benim evime dönmenin ve beni bırakmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyor."

Vücudunu hak ettiğin ve Evan'ın asla yapamayacağı tüm şekillerde keşfedeceğim. Doğru olmayan bir şey söyledim bana söyle."

Raven bir şeyler söylemeye çalışır ama söyleyeceği her neyse yutkunur. Kendini tutması hem çileden çıkarıcı hem de takdire şayan.

"Bütün hafta beni düşündün," diye giriyorum. "Kariyerine neler sunabileceğimi değil, sana neler hissettirdiğimi ve açgözlülükle bunu tekrar istiyorsun. Ve tekrar. Ve tekrar." Bunu orgazm, seks, hayal edebileceği her şeyi tekrar tekrar vaat eder gibi söylüyorum ve nefesi kesiliyor.

Omuzlarını dikleştiriyor. "O zaman neden bana bu pozisyonu teklif ediyorsun?"

Akıllı kız. Temelde ona mümkün olduğunca çok sevişmek istediğimi söyledim, ki bu profesyonel, sadece iş amaçlı bir ilişkinin en iyi başlangıcı değil. En kötü başlangıç da değil ama yine de...

"Çünkü değişmeyen bir şey var," diyorum ona. "Sen yıllardır gördüğüm en büyük tanınmamış yeteneklerden birisin." Yalan söylüyor olabileceğime dair herhangi bir işarete karşı övgü dolu sözlerimi ölçerek gözlerini kısıyor. "Gerçekten firmamı seks için riske atacağımı mı düşünüyorsun? Beni o kadar yozlaşmış ya da kendini o kadar ucuz mu görüyorsun?"

Raven dudaklarını yalıyor ve derin bir nefes alıyor. "Hayır."

"O zaman kendini tanı. Ve birbirimize duyduğumuz çekim ne olursa olsun, hayalindeki işin benim şirketimde çalışmak olduğunu kabul et," diyorum. "Bu inkar edilemez."

Raven öne doğru eğilip parmaklarıyla çenesini kavırıyor. "Bunun sadece tekrar sevişmek istediğin için olmadığına söz verir misin?"

Bunu düşündüğünü görebiliyorum. Pozisyonu ve sevişmeyi. Ama iş kazanıyor... şimdilik.

"Bu iş teklifi sadece iş," diye onu temin ediyorum. "Raven, bir kadın olarak... baştan çıkarıcısın. Ama eğer istersen, ellerimi kendime saklayabilirim. Sadece söylemen yeterli."

Raven gülüyor, içinde bulunduğu durumdan duyduğu acıyla hafifçe renklenmiş güzel bir ses. Bana gülüyor olsa bile saatlerce dinleyebilirim. "Seçimi benim ellerime mi bırakıyorsun? Dylan, sanırım sen kimseye hiçbir konuda seçim şansı tanımıyorsun. Ne işinde, ne de hayatında."

Bu yorumun beni neden bu kadar derinden yaraladığını açıklayamıyorum. "O kadar çıkarıcı olduğumu mu düşünüyorsun?"

Cevap vermekte tereddüt etmiyor. "Sanırım o kadar kontrollüsün."

Hissettiğim şey her ne ise gözlemin onu yatıştırmasına izin veriyorum çünkü son zamanlarda hissettiğim son şey kontrollü olmak. Kendimi meşgul, dikkati dağılmış, manik, hatta çaresiz hissediyorum. Ama bunu bilmesine gerek yok. Bu onun eline çok fazla güç veriyor, benim üzerimde sahip olduğunu bilmesine izin vermeye hazır olmadığım bir güç.

Cevabımı düşünürken beni yaraladığını fark eder gibi oldu ve şöyle dedi: "Çıkarıcı olduğunu düşünmüyorum Dylan. Ama eğer her gün aynı binadaysak..."

Sözünü bitirmiyor ve bitirmek zorunda da değil. Tam olarak ne dediğini biliyorum.

Sohbeti aynı noktada tutuyorum. "Bence sadece iş demek, sizi hayatta olmak istediğiniz yere herkesten daha hızlı ulaştıracak bir performans paketiyle birlikte altı haneli bir başlangıç maaşı demek."

Gözleri benimkilere takılıyor ve onun benim olduğunu anlıyorum. En azından profesyonel anlamda.

"Sadece iş mi?" diye neredeyse fısıldıyor, sesi umutlu çıkıyor.

Başımı sallıyorum, işi kabul etmesini istiyorum. Eğer ederse, kariyerinin başlangıcıyla ilgili söylentilerin ötesine geçecek bir portföy oluşturabilecek. Yeteneklerinin inkar edilemez olduğu bir noktaya kadar itibarını inşa edebilecek. Bu dört ya da beş yıl sürebilir ama sonunda sektör onun yeteneklerini görecektir.

Ama yine de bu mayınlı röportajlarla bir yer bulmaya çalışırsa, Evan kariyerini kalıcı olarak havaya uçurabilir. Bunu yapabilecek isme ve güce sahip ve bu istediğim son şey. Bu geceki muharebeyi ben kazanmış olurum, savaşı da o kazanmış olur.

Ve Raven'ın yakınımda olmasının, zihnime, rüyalarım ve bedenime musallat olan tamamen fiziksel olanların ötesinde avantajları olabilirdi.

Gerçek şu ki, etkinlikte çeşitli konuşmalar sırasında bir dizi harika noktaya değindi. Günümüz iş dünyasını şekillendiren bazı sosyal trendler hakkında fikir sahibi ve Finans Bölgesi'ndeki pek çok gümüş kaşık setinin asla göremeyeceği yeni bir bakış açısı sağlayabilir. Trendlerin balık sürüsü gibi aktığı bir dünyada ve sektörde, farklı bir bakış açısına sahip olabilmek, ortalama olmak ile istisnai olmak arasındaki fark olabilir.

Raven kadehindeki şarabı inceliyor, mükemmel manikürlü parmağının ucunu kadehin kenarında gezdirdikten sonra beni kaya gibi sertleştirecek şekilde kadehin sapını aşağı yukarı okşuyor. Koltuğumu yeniden ayarlıyorum,

Kafamın arkasında, bu kadını her gün görüp de masamın üzerinde domaltmak istemememin imkânsız olduğunu haykıran sesi görmezden gelerek. Dudakları seğiriyor. Ne yaptığını biliyor.

Beni test ediyor, büyük ihtimalle aynı düşünüyor.

"Sana bir karşı teklifte bulunacağım," diyor sonunda ve gözlerimi okşayan parmaklarından ayırıp tekrar yüzüne çevirmeye zorluyor beni. "Eğer akşam yemeğini tamamen profesyonel bir şekilde bitirebilirsek, görünüşten, cazibeden ya da seksten tek bir kelime bile bahsetmezsek... Teklifini kabul edeceğim."

"Sadece akşam yemeği mi?" Açıklıyorum ve o da başını sallıyor. Arkama yaslanıyorum, burbonumu elime alıp bir yudum alırken sırtıyım, sanki teklifini ciddi ciddi düşünüyormuşum gibi. "Neredeyse aşağılandım. Elbisenin altındakinden başka bir şey düşünemeyen sık kafalı bir pislik olduğumu mu sanıyorsun?"

Raven zayıfça kıkırdar ve şarap kadehini eline alır. Bir şey söylemeden önce, neredeyse kadehinin kenarını öpüyormuş gibi görünen bir yudum alıyor. Masanın altında, sikim pantolonumun içinde seğiriyor. Ama sert ya da değil, yüz ifadem hafifçe donuk kalıyor.

"Peki elbisemin altında ne var?" diye mırıldanıyor adeta.

"Karşı teklifini çok erken bozuyorsun, sevgilim." Bu lakap karşısında gülümsemesine ve , saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken yere bakmasına bayılıyorum.

Gözlerimin içine bakıyor, "Henüz kabullenmedin" diye fısıldarken muhteşem bakışlarında için için yanan bir arzu yansıyor.

"Katılıyorum," diyorum ona, öne doğru eğilerek. "Bence elbisenin altında, bir parçanın içinde görünmek istediği bir iç çamaşırı giyiyorsun. Bence oturduğundan beri, ne kadar üzgün ve çelişkili olsan da, bacaklarının arasında bir sıcaklık oluştuğunu hissediyorsun. Ve bence aşağıya her baktığında masanın altında ne olduğunu hatırlıyorsun ve bu arzu biraz daha çıldırtıcı hale geliyor."

Raven'ın nefesi kesilir. "İşte bu yüzden bu kötü bir fikir."

Sesimi sabit tutmaya, yüzümü nötr hale getirmeye ve birkaç dakika önce söylediğim sözlerden hiçbir iz bırakmamaya zorluyorum. Görünüşe bakılırsa, kendi konferans masamın başında zorlu bir sözleşme müzakeresini yürüten bir güç merkeziyim. "Bayan Hill, şu andan itibaren karşı teklifinizi kabul ediyorum. Sadece iş, ne eksik ne fazla. Şirketim için bir değer olacağınızdan ve bunu kabul edecek kadar zeki olduğunuzdan eminim."

Elimi masanın üzerine uzatıp el sıkışmasını bekliyorum.

Tereddüt ediyor ve bir an beni gerçekten geri çevirebileceğini düşünüyorum ama sonunda elimi sıkarken gülümsüyor.

Onun şarabı ve benim burbonum eşliğinde, hafif ve lezzetli bir Tayland yemeğinin ardından iş konuşuyoruz.

Çeşitli piyasalardaki son trendleri ve bu trendler yaptığım anlaşmaları tartışıyoruz. Raven bana her durumda nasıl davranacağını anlatıyor ve daha da önemlisi, bu anlaşmalarda neyi neden yaptığımı soruyor. Bir kez daha, Raven'ın bu kadar kısa bir deneyimle ve daha da önemlisi para için doğmuş ve piyasanın nasıl işlediğini anlamak için yetiştirilmiş olmanın avantajı olmadan etkilendim.

Yemeğimize kesinlikle mükemmel bir son veren kızarmış hindistan cevizi ve muzlu börek türü bir şey olan khao mao tod'un harika bir tatlısından sonra, garsona kredi kartımı uzatıyorum. Raven'a "Tayland yemeklerini gerçekten daha sık yemeliyim" diyorum.

"Evimin yakınında bir Tayland eriştecisi var, buradaki atmosferin yanından bile geçemez," diyor restoranın etrafına bakarak, "ama gitmeye degecek bir düzine tatlıları var."

Garson kız kartımı getirdiğinde, Raven yemek için teşekkür etti.

Elimi cebime atıyorum, telefonumu çıkarıp bir süre tıklıyorum. "Araban ön tarafta."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Senin için bir araba çağırdım. Bu gece profesyonel olacağıma dair sana söz vermiştim. Asıl planım seni eve bırakmaktı ama araba çağırmak daha iyi ve daha profesyonel bir seçenek oldu."

Bu jesti takdir ettiğini görebiliyorum. İçini görse bile o.

Gerçek şu ki, bu gecenin pek çok unsuru

Bir iş görüşmesinden çok bir randevuya benziyor. Birbirimize karşı hissettiğimiz çekim dışında her şeye odaklanmamıza ve rakamlar ve iş stratejileri konuşmamıza rağmen, bu bana hala bir randevu gibi geliyor.

Şoför mesaj attığında, Raven'ı ön tarafa götürüp kapıyı açtım. "Soruma cevap vermedin."

Raven duraksıyor, merakla bana bakıyor. "Sorunuz nedir?"

"Karşı teklifinizin koşullarını karşıladığımıza inanıyorum, bu nedenle şirketimdeki pozisyonu kabul ediyor musunuz?"

"Sadece iş mi?" diye tekrar açıklıyor.

Ona ince dudaklı bir gülümseme veriyorum. "Anlaşmamız böyle."

İçimdeki her siniri rahatlatan bir şekilde gülümsüyor ve bana profesyonel olarak kabul edilebilir olandan daha fazla yaklaşıyor. Kararlaştırdığımız sınırlardan küçük bir taviz vermesi bile sikimin gerilmesine neden oluyor.

Sanki bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi, "Evet, kabul ediyorum. Pazartesi sabahı görüşürüz, Bay Sharpe. Harika bir akşam için teşekkürler."

O arabaya tırmanırken ve araba uzaklaşırken olduğum yerde donup kalıyorum. Kırmızı arka lambaların köşeyi dönüşünü yutkunarak izliyorum.

Bunu aramızda sadece iş olarak tutabilmemin hiçbir yolu yok.

BÖLÜM 13

RAVEN

MDylan'ın serbest yatırım fonuna ev sahipliği yapan gökdelen Baxter binasına adım attığımda kalbim çarpıyor, heyecanım ve korkum damarlarımda dolaşüyor ve sinirlerim karıncalanıyor. Başka bir zaman

Daha önce de böyle binaları ziyaret ettim, hep mülakatlar içindi. Ve her zaman aynı şey oluyor: Resepsiyonda imza atıyor, lobide oturuyor ve sanki buraya ait olmadığımı hissediyorlarmış gibi herkesin yan gözüyle bakıyorlar. Ya da en azından zihnim bana böyle düşündüklerini söylüyor.

Bu kez, cilalı zeminler, el değmemiş cam duvarlar ve şık krom aksanlarla çevrili olmanın biraz daha farklı bir yanı var. Bu kez, buranın benim binam olacağını biliyorum ve modern resepsiyon alanına yaklaşırken mimariden dekora kadar her küçük ayrıntıdan etkileniyorum.

"Merhaba, buradan giriş yapabilirsiniz." Neşeli bir ses tonuna ve geniş bir gülümsemeye sahip minyon bir kadın, en az üç metre uzunluğundaki geniş masanın arkasındaki koltuğundan düşüncelerimi yarıp geçiyor.

"Merhaba. Ben Raven Hill. Sharpe Fon Yönetimi'nde işe başlıyorum" dedim. Bunu yüksek sesle söylemenin ne kadar inanılmaz bir his olduğunu fark etmemiştim. Adımı yazdıktan sonra yumruğumu sıkıp mutluluk dansı yapma isteğime karşı koymam gerekiyor. "İlk gün."

"Hoş geldiniz," diyor genç kadın ve lobide asansörü işaret ederken bana geçici yaka kartımı veriyor. "Bugün size resmi bir çalışan rozeti vermeleri gerekiyor, o yüzden çıkarken bunu bırakın."

"Çok teşekkür ederim." Gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık veriyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Bunu yapacağım."

Sinirlerimi bastırarak, nemli ellerime ve çarpan kalbime değil, sadece olumlu şeylere odaklanıyorum.

Yeni işime başlıyorum. Uğruna çalıştığım an bu.

Rozeti, dün gece hazırlanırken takıntı haline getirdiğim eteğin bel bandına iliştiriyorum. Muhafazakâr, profesyonel ve 'paranla bana güven' diyen bir şeye ihtiyacım vardı. Çok uzun zaman sonra nihayet diz hizasında siyah bir kalem etekte karar kıldım. Bir klasik. Temaya sadık kalarak, beyaz üzerine mavinin bir bebek nefesi olduğu özel dikim düğmeli bir bluz ve siyah yüksek topuklu ayakkabılar seçtim. Zevkli bir saat, küpeler ve deri çantam kıyafetimi tamamlıyor.

Hatta mükemmel göründüğümü teyit etmek için bu sabah hava kararırken aşırı huysuz Maggie'yi uyandırdım. Aslanın inine giriyorum, ama kesinlikle suçlanamayacak bir şeyle ortaya çıkarak onlara cephane vermeyeceğim.

Kırk ikinci kata çıkan asansör fısıltı kadar sessiz, müzik yok ve büyük, iyi aydınlatılmış kabinin içinde asansör mekaniğinin uğultusu bile duyulmuyor. Evimdeki yük asansörünü ölüm tuzağı gibi gösteriyor... ki gerçekten de öyle olabilir, eğer son kontrol etiketinin tarihini hatırlarsam.

Rakamlar yukarı doğru ilerlerken derin bir nefes alarak kendimi sabitliyorum. Bu benim için eşsiz bir fırsat ve bunu mahvetmeyi göze alamam. Dylan'ın teklifinde sadece iş ya da sağlıklı bir açgözlülükten daha fazlası olduğunu biliyorum. Beni istediğini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse Cumartesi gecesi haklıydı. Ben de onu istiyorum. Daireme döndüğümde hala sıcak ve rahatsızdım ve ancak vibratörümün yardımıyla kendimi uyutabildim.

Önemli değil. Kendimi kanıtlayacağım. *Göreve odaklan, Raven.*

Sahip olduğumu düşünerek kendimi kandırmayı başardığım tüm özgüven, kırk ikinci katta karşılaşacağım diğer herkesi düşündüğüm anda kayboluyor. Amerika Dunkin'le çalışıyorsa, ofisler de dedikoduyla çalışır ve herkesin beni performansına göre kabul edeceği fikri neredeyse bir peri masalıdır.

Eminim şirketteki insanlar Faulkner yardım etkinliğinde Dylan'ın kolunda olduğumu biliyorlardır ve bazıları Dylan'la seviştığımızı de duymuşlardır. Midemin düşmesinin asansörün yükselme hızıyla bir ilgisi yok.

Ama onlardan başlayarak kendimi kanıtlayacağım.

Bu mantrayı kendi kendime tekrarlıyorum, korkularımın arka plana geçmesine izin veriyorum, yerini çelik gibi bir kararlılık ve bugün elde ettiğim şansla ilgili heyecan alıyor. Asansörün kapıları açıldığında, çalışanların yeni gelenlere göz ucuyla bile bakmadan hareket ettiği geniş ve hareketli bir ofisle karşılaşıyorum ve hayretler içinde kalıyorum.

Ben buradayım.

Derin bir nefes alıyorum ve resepsiyon görevlisinin masasına yaklaşırken baş döndürücü sırtışıma profesyonel bir gülümsemeye dönüştürmeye zorluyorum.

"Merhaba, Raven Hill," diye selamlıyorum resepsiyon görevlisini ve birkaç dakika sonra İnsan Kaynakları Müdürü Juliana Reed ile tanıştırılıyorum. "Bu sabah bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim."

"Aslında pek bir şey yapmayacağım," diyor Juliana ve beni bir sıra masanın önünden geçiriyor.

Şık ama rahat görünümlü deri sandalyeler, koyu ahşap masalar ve devasa bilgisayar monitörleri ile mobilyalar son derece kaliteli ve pahalı. Duvarlar, Dylan ve diğer yüksek profilli figürlerin fotoğraflarının yanı sıra çeşitli ödüller ve övgülerle süslenmiştir.

Juliana uzun boylu ve zayıftır, uzun, düz, siyah saçları vardır. "Bugün eyalet denetçisinin teftişi var ve SEC de bu hafta içinde uğrayacak. Yani işe alım sürecinin çoğunu kendiniz yapacaksınız." Yürürken konuşuyor ve beni görünüşe göre benim alanıma götürürken neredeyse hiç yoluma bakmıyor. "Endişelenme, yine de oturum açmanı ve kurulumunu sağlayacağım."

Aslında bir odacık, ama benim tepkim sanki en üst katta bir köşe ofismiş gibi. En azından içeride ters takla atıyorum. Dışarıda, küçük alanı tararken Juliana'ya kibarca gülümsüyorum. Masa L şeklinde, belli ki işlevsel olması ve alanı en iyi şekilde kullanması için tasarlanmış, üzerinde bir çift bilgisayar ekranı var. Masanın altına itilmiş büyük, rahat görünümlü 'yönetici' tarzı bir ofis koltuğu var ama etrafa baktığımda başka bir şey göremiyorum. "Bilgisayar nerede?"

"Bugünlerde bir iş bilgisayarının ne kadar küçük olabileceğine şaşırırsın," diyor Juliana, köşedeki monitörün altında yumruğumdan çok daha büyük olmayan bir kutuya dokunarak. "Bu ihtiyacın olan her şeyi karşılayacaktır. Sandalyeni dene."

Bana kalırsa deri koltuk bir taht da olabilir.

Juliana masanın çekmecesinden kablosuz bir klavye çıkarıp bana doğru uzatarak, "Tamam, işte kullanıcı adın, ama şifreni seçmen gerekiyor," diyor. Seçtiğim şifreyi giriyorum ve Juliana klavyeyi geri alıyor. "Burada kablosuz bir fare de var ama bu klavye kırılırsa içinde bir trackpad var."

Juliana büyük bilgisayar ekranımı işaret ediyor.

"Bilmeniz gereken her şey burada olacak. Sadece açtığım web sitesini takip et. Bu, firma dışıyla bağlantısı olmayan dahili bir web sitesi," diyor ekrana tıklarken ve ben de hiçbir şeyi kaçırmak istemediğim için dikkatle izliyorum. "İşe alımı tamamladığınızda daha geniş izinler alacaksınız."

Beklentiyle bana bakıyor, onun hızlı temposunu takip ettiğimden emin oluyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Güzel. Sıradaki, dolaplar."

Juliana uzaklaşıyor ve ben de onu takip etmek için aceleyle odamın karşısındaki duvara gidiyorum. Panelin içine bir kart tarayıcının yerleştirildiği işlemeli bir kapıya dokunuyorum.

"Her kabinde ve ofiste bunlardan bir tane var," diye açıklıyor bana adımın yazılı olduğu bir çalışan rozeti uzatarak. "Çantanızı, atıştırmalıklarınızı ya da herhangi bir şeyi içinde tutabilirsiniz ve güvenlidir. Gerçi kendi öğle yemeğini getirmek istersen koridorun sonunda bir buzdolabı var. Kartınızı tarayıcıya tutuyorsunuz, zil sesini bekliyorsunuz ve kilit açılıyor." Söylediğini yapıyorum ve kilidin açıldığını duyuyorum. Duvardaki diğer dolapları göstererek, "Kartınız kendi kapınız dışında hiçbir kapıda çalışmayacak," diyor, "ama Güvenlik Şefi, ben ve Bay Sharpe her dolaba her zaman erişebiliriz."

Başımı sallıyorum ama bileğindeki akıllı saate bakıp bir mesaj okuduğu için fark etmiyor. "Kahretsin, müfettiş erken gelmiş." Tekrar bana . "İyi misin? Sana dolabını gösterdim, işe girişin üzerinde çalış ve banyo koridorun sonunda solda, Birinci Birim bina tanıtımında anlatılacak. Öyle mi?" Bana umutla bakıyor.

Juliana'yı seveceğimi düşünerek gülümsüyorum. Meşgul ama saçma sapan biri. "Ben iyiyim. Herhangi bir sorun yaşarsam resepsiyon görevlisine haber veririm."

Hızlı adımlarla uzaklaşıyor ve ben Sharpe Fon Yönetimi'nin gerçek bir çalışanı olduğumu fark ediyorum.

İçimden heyecanla ciyak ciyak bağıriyorum. Bir kez daha kartımı tarayıcıya tutuyorum, zil sesini ve kilidin açılmasını bekliyorum ve sonra boş olmasını bekleyerek açıyorum.

Üst rafta, barın hemen üstünde mont ya da çantam için küçük beyaz bir kutu gördüğümde şaşırıyorum. *Aç beni.*

Kalbim yine o hızla çarpan şeyi yapıyor... ve sanki biri izliyor olabilirmiş gibi sağıma soluma bakıyorum. Masalarında, kabinlerinde ve ofislerinde insanlar olmasına rağmen herkes başını eğmiş, çalışıyor. Merakla kutuyu dolabımdan çıkarıp masama dönüyorum. Kapağını açar açmaz gülümsemek zorunda kalıyorum.

Kapağın alt tarafındaki notta şöyle yazıyor,

Küçük bir tebrik. Seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum. - Dylan

Tek, süslü bir çikolata. Belki bir trüf? Acaba bunu her yeni çalışan için yapıyor mu? Konfordan güvenliğe kadar her şeye ne kadar dikkat ettiğini düşünürsek bunu anlayabilirim. Ama içten içe, bunu herkes için yapmadığını biliyorum. Benim için yaptı.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Sanki benimle şimdiden bir deneme yapıyor gibi hissediyorum. *Ya da belki de bu bir zeytin dalıdır,* diyorum kendime.

Yüzümdeki gülümsemeyle çikolata kutusunu ve *çantamı* masanın üzerine -hayır, masanın değil- koyuyorum ve heyecanın her şeyden ağır basmasına izin vererek çalışmaya başlıyorum.

Geri kalan kişisel eşyalarımı çabucak kaldırdım. Yanıma fazla bir şey almamıştım, sadece monitörlerimden birinin yanına tam oturan bir kahve fincanı içinde küçük bir saksı bitkisi. Basit bir not defteri ve ince siyah lüks kalem seti. Ve şimdilik hepsi bu kadar. Masamın geri kalanını çıplak tutuyorum. Bunu hak edene kadar yerleşmek istemiyorum.

Ve işe

koyuluyorum.

"Tak, tak."

Başımı kaldırıyorum ve Dylan'ın odamın kapısında durduğunu, geniş omuzlarının açık alanın çoğunu doldurduğunu gördüğümde ayak parmaklarımın ucundan yanaklarıma kadar yükselen sıcaklığa engel olamıyorum.

Gerçekten şeytani bir yakışıklılığı var. Takım elbisesi, beklediğim gibi, onu ulaşılabilir ama yine de güçlü gösteren, tam oturan bir gri. Desenli mavi kravatı boynunda mükemmel bir şekilde düğümlenmiş ve kesinlikle ona seksi bir patron havası veriyor. İçimde biriken duyguları ve onun varlığıyla anında alevlenen arzuyu bastırarak onu profesyonelce ama sıcak bir şekilde selamlıyorum.

"Günaydın, Bay Sharpe."

"Bayan Hill, bu sabah işler nasıl gidiyor?"

"Çok iyi," diye cevaplıyorum, soruda olması gerekenden daha fazlası varmış gibi hissederek. "Juliana'yla tanıştım, o da beni işe alıştırma konusunda yönlendirdi, üzerinde çalıştığım şey bu. Eğer hızımı korursam, yaklaşık otuz dakika içinde bitirmiş olurum. Chicago emtia piyasasını kontrol edebileceğimi sanıyordum. Başka bir şey yoksa tabii?"

Sadece iş. Burada garip, kişisel ya da samimi hiçbir şey olmuyor.

Şirketin CEO'sunun ilk günümde masama uğraması dışında. Ve sabahımın son iki saatini kısa ve öz bir şekilde anlatmaya çalışmama umutsuzca sırtıttığında aramızdaki gerginliğin çatlaması. Ve bana asimetrik bir gülümseme sunduğunda kalbimin hızla çarpması.

"Sorun değil," diyor Dylan. "Bak ne diyeceğim, benim için biraz başlangıç ticareti yap ve nasıl yapacağını görelim. Sana bir milyon dolarla başlamaya ne dersin?"

Aval aval bakıyorum, neredeyse dilimde boğulacaktım. "Bay Sharpe, bu firmanın çok şeyi kontrol ettiğini ve bunların ekrandaki rakamlar olduğunu biliyorum ama... emin misiniz?"

Dylan bana bakıyor, gözleri sıcak ama sert.

Bu bir meydan okuma, bir test.

"Öyleyim. Bu gerginlik bana sorumluluklarınızın ağırlığını anladığınızı gösteriyor. İşe yeni başlayan pek çok kişi, bu işe sadece fantezi borsa ticaretinin büyük çocuk versiyonunu yapmak için girdiklerini düşünüyor. Onlara göre bu, bedava online poker ya da fantezi futbol oynamak gibi bir şey."

"Bu beş sentlik bir oyun değil," diye ve Dylan başını sallıyor.

Anlıyorum ve bu da testin bir parçası. Bir yandan, bu tıpkı fantezi pazarlarında oynamak gibi. Amaç 'puan' kazanmak. Ve en çok puanı kazanmak için rahatlamam gerekiyor. Öte yandan, bu puanlar gerçek dolarlar. Dalga geçmenin sonuçları var. Bu milyon dolar birden fazla insanın hayat birikimi anlamına gelebilir. Erken emekli olmalarına yardımcı olabilirim ya da zarar ederek onları erken mezara koyabilirim.

Bu işte olmak istememin nedeni de tam olarak bu. Zor kazandıkları paralarını ellerime teslim eden insanlar için anlamlı bir fark yaratmak istiyorum. Sakin bir nefes alıyorum ve avuçlarımı eteğime siliyorum.

"Tamam, elimden geleni yapacağım," diyorum ona.

Dylan geri çekiliyor ve bana değerlendirci bir bakış atıyor. "Güzel. Daha azını. Günün sonunda ofisime uğramaya ne dersin? Saat altı gibi. Kazançlarınız ve kayıplarınız hakkında bilgi almak isterim."

Profesyonel tonu hiç değişmez. Biri ona kulak misafiri olsa, uygunsuz bir şey düşünmezdi. Ama ben onun gözlerindeki ateşi görüyorum.

ve dudaklarını çekiştiren sırtışı görebiliyorum. Ve bakışlarının yüzümü tarayışını, yaladığımda dudaklarımda oyalanışını, aniden bazı yerlerde çok kuru ve bazı yerlerde çok ıslak hissetmemi kesinlikle özlemiyorum.

Saat altı muhtemelen çoğu insan ayrıldıktan sonra olacaktır, ancak yine de profesyonel bir toplantı olarak görülebilir. Ama öyle olacağını sanmıyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve bunun oynamama izin verdiği milyon dolarlarla hiçbir ilgisi yok. Daha fazlasını isterse ona karşı koyabilir miyim bilmiyorum. Ona karşı koymak isteyip istemediğimi bilmiyorum.

"Evet, efendim. Saat altıda. Sizin için rakamları hazırlayacağım," diye kabul ediyorum. "Teşekkür ederim," diyorum çikolata kutusunun köşesine dokunarak, böylece hem fırsat, hem güven, hem de hediye için ona teşekkür ettiğimi anlıyor.

" zamana kadar," diyor Dylan işine dönmek üzere yanımdan ayrılmadan önce.

Giriş işlemimi tamamlıyorum ve tamamlar tamamlamaz sistemim yeniden başlatılıyor. Bu kez açıldığında, birden fazla pazara tam ve gerçek zamanlı bir bağlantım var, ve altında benim benzersiz hesabım tanımlayıcı, rakamını görüyorum.

\$1,000,000.

Bir milyon dolar.

Bu çılgınlık. Çok fazla. Hayal ettiğim her şey.

Yutkunarak Chicago emtia piyasasını açtım ve işe koyuldum. Neyse ki, sadece 'fantezi hisse senedi ticareti' olduğu zamanlarda bile piyasanın nabzını tuttum ve halihazırda bazı kişisel yatırımlarım var, ancak bu sadece ölçekten daha fazlası açısından farklı.

Seçenekler arasında gezinirken, istediğim şeyi arıyorum - çoğu için istikrarlı ama bazı riskler de var. Yine de çok riskli değil. Kumar oynamayı hiç sevmedim, gerçekten, yapmak istediğim şey göz önüne alındığında bazıları bunu garip bulabilir. Ama ne yaptığınızı biliyorsanız bu kumar değildir, ya da olmamalıdır. İçgüdülerinizden ya da umut dolu önsezilerinizden ziyade araştırma, deneyim ve bilgi birikiminizi kullanmalısınız.

Ve çok çalışmama rağmen, bakışlarım sürekli saate kayıyor... Bay Sharpe'ın ofisinde olmak için saatleri geri sayıyorum.

BÖLÜM 14

DYLAN

"Sakıncası yoksa ben eve gidiyorum," diyor Juliana tabletinin kapağını kapatırken. Şirkette bu işin ilk gününden beri var birkaç üyeden biri. O zamanlar

İşe aldığım ikinci kişi ve ilkinin aksine, onu işe aldığım için minnettarım.

Çantasını omzuna atarken derin bir nefes alıyor. "Kızımın hazırlanması gereken bir bilim fuarı var ve bu da benim hazırlanmam gereken bir bilim fuarı olduğu anlamına geliyor." demeden önce elindeki telefon bir anlığına dikkatini çekti. Onaylarcasına başımı sallarken içimden bir kahkaha yükseliyor.

Juliana'yı severim. Kariyer ve aile başarısı arasında iyi bir denge kurmayı başarmış bir anne. Nasıl denge kuracağını biliyor ve bunun bir parçası da yerleşmemek. "Tabii ki. O nasıl bu arada? Şimdi birinci sınıfta mı?"

"Ve şimdiden onu işe almaya çalışan okullardan mektuplar alıyorum," diyor Juliana biraz da gururla. Gülümsemem onun için genişliyor ve el sallayarak onu uğurluyorum.

"Yarın görüşürüz. Eyalet denetçisinin ziyaretinin geri kalanını bana sabah anlattırısın."

Onu zihnimden çoktan kovdum ve dikkatimi o gelmeden önce üzerinde çalıştığım anlaşılmaya verdim. Karmaşık bir girişim, henüz yatırım yapmaya karar vermedim, çünkü yarattıkları şey kulağa bilim kurgu gibi geliyor. Yani, bitki temelli otoyollar boyunca inşa edilen bilgisayar ağları, DNA iplikleri boyunca aktarılan bilgiler? Modern üst düzey dizüstü bilgisayarlardan daha iyi performans gösterebilen, ancak bir tüpe sarılabilen ve güneş enerjili cep telefonu şarj cihazına eşdeğer bir güçle çalışan kağıt inceliğinde bilgisayarlar?

İşte oyunun kurallarını değiştirecek gelişmeler bunlar. Bu çılgınca bir fikir ama aynı zamanda, projelerinden biri bile hayata geçse, yatırımın geri dönüşü trilyonlarla ifade edilecek.

"Kulağa hoş geliyor," diyor Juliana ve ben onun ses tonuna bakıyorum. Gözlerini kapıya diyor.

"Tamara bugünlük gitti. Ne istersen söyle," diyorum ona, sandalyemde arkama yaslanarak.

Kaşlarını kaldırarak, "Yeni transferiniz," diyor. "Burada başarılı olacağına dair içimde bir his var."

"Onu kontrol ettin mi?" diye sordum. "Müfettişle meşguldünüz, değil mi?"

Bana alaycı bir bakış attı. Ofiste 'Sharpe'ın Usturası' olarak bilinmesinin bir nedeni var. Saçmalıklara ya da inceliklere ayıracak ne zamanı ne de eğilimi vardır. Doğrudan konuya girerek, işleri halletmek Juliana'nın yetki alanındaki her şeyi yönetme şeklidir.

Juliana, söylentilerden haberdar olduğunu kabul ederek açıkça, "İkimiz de onun bir yükü biliyoruz," diyor. "Yine de iyi iş çıkardı. Aşağıya indiğimde pazarlar yeni kapanmıştı ve diğer tüccarların beynini kurcalıyor, işleri 'Sharpe Yolu' ile nasıl yaptıklarını öğrenmek istiyordu. Uyum sağlamaya, öğrenmeye ve size çok para kazandırmaya hevesli görünüyor. Bunu onun için berbat etme Dylan."

"Not edildi," diyorum sertçe. Juliana beni bir arkadaş olarak ve İK departmanımın başı olarak haliya çağırıyor, ki ona bunun için para ödüyorum, bu yüzden çok üzülemez.

Söyleyeceklerini söyledikten sonra, bilim projesi hipotezleri ve sonuç çizelgeleri hakkında atıp tutarak oradan ayrılır.

Sonraki bir saat boyunca, Raven'ı aklımdan çıkaramadığım ve okumaya çalıştığım rapordaki DNA birleştirme nüanslarını kesinlikle anlayamadığım için kendimi sık sık saati kontrol ederken buluyorum.

Sonunda, saat tam altıda kapım çalındı ve hissettiğim yoğun rahatlama duygusu beni şaşırttı. Sanırım bir parçam onun gelmeyeceğinden endişeleniyordu.

"İçeri gel," diye seslendim ve kapı açıldığında büyülenmiş gibiydim. Son derece büyüleyici. Raven içeri giriyor, kapıyı kapatıyor ve karşımdaki sandalyeye oturuyor. Anında sertleştim. Hay sikeyim.

Ellerimi birbirine kenetleyerek masanın üzerine koyuyorum ve onu masama oturtmam için bana yalvaran her dürtüyü görmezden geliyorum, muhafazakar olanı itiyorum

Eteğini kalçalarına kadar sıyırıp, bacaklarını açtım ve karnımı doyurdum. Boğazımı temizleyerek, "Ee, ilk günün nasıldı?" diye sordum.

"Bugün çok zorlandığımı hissediyorum," diye şaka yapıyor Raven, nefesini tutarak ama gülümsemeyi başarak. "Şirkete giriş işlemimi tamamladıktan sonra bilgisayarımı yeniden başlatmak, ticaret yazılımını açmak ve o bir ve altı sıfırı görmek ilk başta beni biraz korkuttu, itiraf edeyim."

"Bu yüzden mi sadece dörtte birini soya vadeli işlemlerine harcadın?" Ben soruyorum ve Raven kaşını kaldırıyor. "Her ihtimale karşı seni izliyordum." Alınmış görünmek yerine hafifçe rahatlıyor. Sanki benim dikkatsizliğim onun büyük bir yanlış adım atmasını engelleyebilirmiş gibi. "İstediğim herhangi bir tüccarı ya da ticareti kontrol edebilirim. Bugün sadece sizinkini arka plan ekranında tuttum." Monitörlerimden birini işaret ediyorum.

Gerçek şu ki, bireysel yatırımcıları veya işlemlerini nadiren kontrol ediyorum. Bu, okyanusta yüzerken tek bir yağmur damlası için endişelenmek gibi bir şey. Ama bugün Raven'ı izledim, ne yaptığını görmekle ilgilendim ve zihninin nasıl çalıştığını anlamaya çalıştım.

"O halde, parçaları birbirine kenetlenmiş entegre bir yatırım sistemi oluşturmak için fonları bu şekilde ortaya koyduğumu gördünüz mü?"

Koltuğumda geriye yaslanıp hafifçe sallanıyorum. ". Düşünce tarzını seviyorum."

Gözleri iltifatla parlıyor. Kahretsin, gülümsediğinde daha da muhteşem oluyor. Yemin ederim, bu kadın beni büyüledi.

"Ve senin planın da her rotasyonda motoru değiştirmek için minimum bakım gerektirmeyen şeyleri kullanmak," diye bitiriyorum ve Raven başını sallıyor. "Çok gestalt bir fikir. Çoğu tüccar sadece motora su verirdi."

Raven, "Eğer üç aylık bir artış arıyorsanız, elbette," diyor. "Ancak bu sistem bir nesil boyunca zenginlik yaratacaktır. Biraz daha ince ayar yaparak ve bu fikri diğer döngülere uygulayarak, birden fazla nesil. Şimdiden, son on iki ayda aldığım ücretten daha fazla kâr elde ettim."

Dönüp Raven'ın hesabını açıyorum ve rakamları görüyorum. "Sana az ödeme yapılmış."

"Belki, ama bu sadece başlangıç. Daha iyi olacağım, bunu biliyorum." "Eminim sen de iyileşeceksin," diye cevap veriyorum.

Bu . Bana o günkü rakamlarının raporunu verdi ve gitmesine izin .

Ama yapamam. Yapmayacağım. Henüz değil.

Hızlıca düşünerek monitörüne bakıyorum ve son bir saattir anlamaya çalıştığım raporu görüyorum. "Bu konuda senin görüşünü almak istiyorum," diyorum.

Onu masanın benim tarafıma doğru sallayarak. "Dexstrom ile bir anlaşma yapmayı düşünüyorum."

Ayağa kalkıyor, yanıma gelirken kalçaları sallanıyor. Gözleri temkinli, sanki niyetimdeki ikiliği okuyabiliyor. Elbette, bu saçmalık konusunda alabileceğim herhangi bir yardım takdir edilecektir, ama istediğim şey Raven'ı bana yaklaştırmak.

O kadar yakın ki sıcaklığını hissedebiliyorum. Parfümünün kokusunu alabiliyorum. Gerginlik çatırdıyor ve ben bunu görmezden geliyorum. Tıpkı sikimi görmezden geldiğim gibi.

"Kanayan uç teknoloji," diyor, yarım düzine kez izlediğim slayt gösterisini incelemeye başlarken ekranıma daha yakından bakmak için eğiliyor. Farkında mı bilmiyorum ama sağ göğsü ön kolumun birkaç santim yakınına geliyor. Diğer monitörüne bakarken rakamları görüyor. "On yedi milyon... Senin gözünde çok değil mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, sesim biraz kısık. Profesyonelce mi? Tek yapmak istediğim elimi çevirip göğüslerini okşamak ve vücudunu hak ettiği gibi tahrik etmek. "Daha ne görüyorsun?"

Raven yaklaşıyor. "Sakıncası var mı?" diye soruyor, fareyi işaret ederek.

Geri çekiliyorum, ona alan açıyorum ve ekrandaki küçük okun kontrolünü ele geçirerek bana doğru uzanırken bir sorun çıkmasını önlemeye çalışıyorum.

Beni çıldırtıyor olsa da Raven bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Dikkatle monitörlerime bakıyor, kafası sadece birinden diğerine geçerken hareket ediyor. Daha da kötüsü, onun dikkati tamamen dağılmışken, gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim... ensesini, omzunu, kalçasını, bacağına uzunluğunu. Bir çekiştirmeyle eteğini yukarı kaldırıp yüzümü cennete gömebilirim, dilim o adımı haykırana kadar amını okşar.

İş, Dylan. Sadece iş.

Ekranı işaret ederek, "Tam anlamıyla iş perspektifinden bakıldığında, kısa vadeli görünümle en iyi ihtimalle başa baş" diyor ve bu noktada her şeyi neredeyse ezberlemiş olmama rağmen bakışlarımı işaret ettiği yeri takip etmeye zorluyorum. "Kâr ve zararları bu açıdan berbat görünüyor. Ama öte yandan..."

"Evet?" Fısıldıyorum, ona uzanıp dokunmamak için kendimi fiziksel olarak dizginlemek zorunda kaldığım için sesim titriyor. "Raven."

Durup bilgisayardan bana bakıyor ve yüz ifadesindeki değişimden ne demek istediğimi çok iyi anladığı belli oluyor.

düşünüyordum. Daha dik dururken omuzları dikleşiyor ama benden uzaklaşmıyor. Hâlâ çok yakınımda.

"Bir itirafta ," diyor, az önceki kadar emin değil, ama en azından benden korkmadan yeşil gözleriyle beni süzüyor. "Bütün gün burada gerçekten çalışıp çalışamayacağım konusunda endişelendim."

"Neden?" diye soruyorum ve Raven dudaklarını yalıyor. Hemen cevap vermeyince ses tonum daha sertleşiyor. "Neden, Bayan Hill?" Soyadını bilerek kullanıyorum, sadece sözel olarak bile olsa aramıza mesafe koyuyorum.

"Bugün inanılmazdı. Olmasını umduğum her şey var. Ama..." Sözüünü yarıda kesip yan tarafa bakıyor ve ben de kaşlarımı kaldırarak devam etmesini rica ediyorum. "Seni düşünerek çok fazla zaman geçirdim." Gözleri benimkilere dönüyor, içlerinde bir cazibe kıpırdanıyor.

"Peki sen benim hakkımda ne düşündün?" Cevaba havadan daha çok ihtiyacım olduğu için soruyorum.

Cevap vermiyor. Yani, kelimelerle değil. Ama kalçalarını birbirine doğru geriyor, rahatlamak için neredeyse makaslıyor. İşte böyle, bu gece onu becereceğimi biliyorum. Onu onun istediği gibi sikeceğim... benim istediğim gibi.

Odadaki sıcaklık yükseliyor. Ya da belki de sadece vücudumdaki ısı artıyor. Her iki durumda da, onun için yanıp tutuşuyorum ve henüz ona elimi bile sürmedim.

"Raven," diyorum sertçe, "bunun işinle hiçbir ilgisi olmadığını anla. Bugün harika bir iş çıkardın ve yapmaya devam edebilirsin. Şu anda o kapıdan çıkıp gitsen bile."

Kapalı kapıya bakıyor, hareket etmiyor. Önümde durabilmesi için yer açmak üzere masamdan geri çekiliyorum.

"Burada mı?" diye fısıldıyor. "Sanırım geçen seferki düşüşümüz kötü yer seçimi oldu." O zaman hissettiğini bildiğim ve muhtemelen hala sonrasında hissettiği dehşetten ziyade, sesi en iyi ihtimalle emin değil.

Bir düğmeye basıldığında kapı uzaktan kilitleniyor, ses odayı dolduruyor. "En kötü ihtimalle, bizi otoparka götürebilecek özel bir çıkışım var. Uzun bir yol ama yapılabilir. Ben ve temizlik görevlileri dışında herkes en geç saat altı buçukta ayrılır."

Korkularını yatıştırmaya çalışıyorum. Aynı zamanda onu kalçalarından tutup kalçalarımın arasına çekerken dikkatini dağıtmaya çalışıyorum.

Kıçının zengin kabarıklıklarını yoğururken, ellerimi bacaklarına sürterken ve eteğinin kenarını yukarı kaldırırken Raven'ın gözleri benden ayrılmıyor. İnliyor

Fermuarı bulup açtığımda nefesi kesiliyor. Her dişte eteği hafifçe gevşiyor, ta ki kalçalarından aşağı düşüp ayaklarının dibinde birikene kadar.

"Benim de bir itirafım var," diyorum kokusunu içime çekerken. "Bütün günü aynı şekilde geçirdim, her geçen an seni daha çok istedim."

Kıçını sıkıyorum, elimi kıvrım boyunca ve külotunun kenarından bacaklarının arasına doğru gezdiriyorum. Tümseği sıcak ve külotunun ortası nemli. En ufak bir dokunuşta içinden küçük bir ürperti geçiyor. Lanet olsun, kız sarhoş edici.

"Beni ne için istiyorsun?" diye inlerken parmaklarım masaj yapmaya başladı. Onu.

Görünüşe göre hala ele almadığım bir endişe var.

"Raven, ben bunu yapmam," diyorum ona, sözlerimi dairesel hareketlerle vurgulayarak ince, sırlıklam dantelin arasından klitorisine vuruyor. "Başka kimseyle görüşmüyorum. Başka kimseyi becermiyorum. Herkesin bizi bilmesi umurunda değil." Nefes nefese kalıyor ve bunun parmaklarımın ne yaptığıyla ilgili olduğunu sanmıyorum. "Ya da senin iyiliğin için bunu aramızda tutabiliriz. Sen çalışırsın, para kazanırsın, sen de bana para kazandırırırsın. Ve sevişiriz. Günün sonunda birbirimizin rahatlamasına yardım ederiz. Bunu ister misin, sevgilim?"

Görünüşe göre bilinçsizce bacaklarını ayırıyor ve ben cevabını ondan önce bildiğim için sırtıyorum. "Dylan."

Başımı kaldırdığımda yanaklarının kızardığını, ağzının hafifçe açıldığını ve gözlerinin cam gibi olduğunu görüyorum. Başka bir şey söylemiyor ama yeşil bakışlarında bir Shakespeare monoloğu değerinde umutlar, hayaller, vaatler ve tehditler var.

Her şeyi kabullenmiş bir şekilde çenemi eğiyorum. "Arkanı dön." Yerinde dönmesi ve masanın üzerine eğilmesi için ona rehberlik ediyorum, bana ve keskin bir şekilde eğildiğinde amını veriyor.

Külotunu yana doğru çekiyorum, kendimi cennette gibi hissediyorum. Ofis fantezileri hayata geçiyor ve dilekler yerine geliyor. Bir parmağımı Raven'ın dar amına sokuyorum, sıcak gerginliği parmağımı sararken ve ben iç duvarlarını okşarken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Ağzını eliyle kapatıp inlemelerini bastırmaya çalıştığı anda o hassas noktayı vurduğumu anlıyorum.

Kahretsin, onunla oynamayı seviyorum, sanki benim zevkim için yaratılmış gibi onunla oynuyorum. Arkama yaslanıyorum, manzaranın tadını çıkarıyorum ve bunu uzatma ihtiyacı duyuyorum.

Parmağımı çekerken Raven'a "Bana analizini anlatmaya devam et," diyorum. Diğer elimle kemerimi ve pantolonumu çözüyorum, bunu yaparken sikim dimdik kalkıyor. "Otur bakalım. Bana görebildiğin her şeyi anlat."

Raven gerginliğini bastırarak sikime bakıyor ve fark ediyorum ki... bu sefer prezervatif yok.

Sikeyim.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyor ben daha bir şey söyleyemeden. "Eğer... senin için sorun yoksa..."

Bir kez başımı salladım ve tekrar onun içinde olmak için sabırsızlanarak sikimi okşadım.

Raven gülümsüyor ve bana geri dönüyor, kucağıma otururken sert üzerine batıyor. İçine girdiğimde ikimiz de yoğun bir şekilde inliyoruz.

Zevk anlıktır ve onu masanın üzerinden beceme arzusu da öyle, ama ben direniyorum, zevkimizi uzatıyorum.

Başını çevirerek beni öpüyor ve öpücüğünden risklere değdiğini anlıyorum. Dillerimiz birbirine masaj yapıyor, sıcaklığın ve yakınlığın tadını çıkarıyor. Klitorisiyle oynuyorum, Raven kendini sikimin üzerinde yukarı ve aşağı kaldırırken yoğunluğu artırıyorum. *Kahretsin, o çok iyi.*

Beline uzanıyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve bacaklarını yerden kaldırıyorum. Vücudunu okşarken, boynunu öperken ve yavaşça içine girip çıkarken ayaklarını masamın kenarına yerleştiriyor.

Lanet olası cennet. Her vuruş derin ve her biri bir öncekinden daha iyi hissettiriyor, çünkü düşmenin yüksekliğini daha da ileri itiyorum. Başını arkaya atıyor ve boynunu öpüyorum, kulağının lobunu ısıriyorum ve sonra onu hemen altındaki o hassas noktadan öpüyorum.

"Peki, anlaşmayı bitireyim mi, sevgilim?" Bluzunu çıkarırken alaycı bir şekilde soruyorum, sütyeninin üzerinden göğüslerini okşuyorum. "On yedi milyon mu?"

Şu anda anlaşma umurumda değil, ama iş ve zevkin bu yaramaz karışımını seviyorum. Ama sadece onunla. Benim Raven'im.

"Yap şunu," diye nefesi kesiliyor Raven'ın ve ben de hızlanıp daha derinlerine giriyorum. Bizi sabitlerken sandalyemin kollarını kavırıyor. Masamın üzerindeki ayakları, sandalyemin sallanması ve kendi kalçalarım arasında, tutkularımızın bizi yönlendirmesine izin vererek arzu içinde ileri geri yuvarlanıyoruz. "Bu riske değer."

Tanrım, öyle mi? Taşaklarımın gerildiğini, duvarlarının beni kavradığını hissedebiliyorum. "Raven... sikeyim," diye homurdanıyorum ve o da usulca haykırıyor, beni coşkuya sürüklerken sikimin üzerine çöküyor. Çırpınan, kenetlenen duvarları beni tetikliyor ve patlıyorum, birlikte serbest bırakıldığımızı bulurken homurdanıyorum.

"Evet..." diye

tışlıyor. Siktir, evet.

Yüksekten aşağı inerken oynadığımız oyunun tehlikeli olduğunun farkındayım. Nefesim hala ağırlaşıyor.

Saat. Geç oldu ama çok geç değil.

Biraz kalabiliriz. Yine gideriz.

Kahretsin... Őimdiden bir dahaki seferi dűőűnűyorum.

Beni bir Şekilde elinde tutuyor. Ve tek bildiğim daha fazlasını istediğim.

BÖLÜM 15

RAVEN

W Merdivenlerin son yarım katını çıkarken, kalçalarımın ne kadar kötü ağrıdığını fark ediyorum ve bu çok tanıdık merdivenleri çıkma çabasından kaynaklanmıyor.

Kendisi olan ayartıcıya teslim olmaktan.

En üst merdivene ulaştığımda içimde sıcak kelebekler kıpırdanıyor ve neredeyse sarhoş gibi sallanıyorum. Bir elimi duvara dayayıp kendimi sabitliyorum ve derin bir nefes alıyorum. Eğer sarhoşsam, Dylan'la seks yapmak içindir.

Lanet olsun, Dylan vücuduma bir şeyler yapabiliyor. Bacaklarımın arasındaki hissin yanı sıra, bana dokunduğu yerler hâlâ karıncalanıyor ve sonunda bulunduğumuz yere hürmeten tuttuğum çığlık yüzünden boğazım hâlâ ağrıyor. Kilit, asansör ve potansiyel izleyiciler konusunda bana güven vermiş olabilir ama ben aptal değilim. Bu dersi ilk seferinde almıştım. Yani, çoğunlukla.

Dylan Sharpe beni ayak parmaklarımın ucundan saç diplerime, beynimden amıma ve ruhuma kadar sarstı. Ve yarın hepsini tekrar yapacağım.

Gülümsememi engelleyemeyerek kapımı açıyorum ve yarı tökezleyerek içeri giriyorum; Ami'den bir yuhalama ve tezahürat duyuyorum. "Evet, çetenin hepsi burada!"

Bu geceki planları unutmuş olduğum için irkiliyorum. Hemen yüz ifademi düzeltiyorum ve heyecanlı bir ses tonuyla "Bugün senin doğum günün!" diyorum.

Resmi olarak değil. Aslında Ami'nin doğum gününe daha birkaç hafta var ve o zaman resmi bir parti olacak. Ama Ami sadece doğum günlerini değil, doğum aylarını da kutlamak gerektiğine inanıyor. Ona göre, bu gezegene gelişinizin yıldönümü büyük çapta kutlanması gereken bir şey. Bu da demek oluyor ki bu ay en az beş, hatta daha fazla kez Ami'nin sarışın hırsını kutlayacağız.

Kutlamaların bazıları muhtemelen küçük olacak, örneğin bu akşamki iş çıkışı takılmamızın onun onuruna olduğunu söylemesi gibi, bunu oldukça düzenli olarak yapıyoruz. Diğerleri çeşitli arkadaşlar ve gruplarla daha büyük olacak ve elbette ana etkinliğin kendisi kutlamayı gerçekleştirecek.

"Oof, biz karaoke düşünüyorduk ama sen kokteyl ve şarkı söyleyecek gibi görünmüyorsun," diyor Ami, en sevdiği mojitoya benzeyen uzun bir bardakla yanıma geliyor ve bana dikkatle bakıyor. Kesinlikle oyun öncesi. "Bugün her şey yolunda gitti mi? Bütün bunlar olurken sana kazık atmadı, değil mi?" Sesi, onu sevmeme neden olan o koruyucu şekilde sertleşiyor ve gülümsemek zorunda kalıyorum.

"Aman Tanrım, seni ilk günden kovmadı, değil mi?" Maggie ayağa kalkıp endişe gösterisine katılarak soruyor. Gerçekten ama gerçekten berbat görünüyor olmalıyım ve bunu fark ettiğimde gülümsemem genişleyerek tam bir sırıtışa dönüşüyor.

"Ben iyiyim," diye onları temin ediyorum, topuklu ayakkabılarımı çıkarıp çantamı kapıya asıyorum. Elimi saçlarımın arasında gezdirerek yeni sikilmiş saçlarımın görüntüsünü düzeltmeye çalışıyorum ve ses tonumun hafif olmasına dikkat ederek ekliyorum: "Söz veriyorum. Sadece yorgunum, hepsi bu."

İkisi de bana bakıyor; Maggie deri tayt ve altından kalkabileceğimden şüphelendiğim bir kazak giymiş, Ami ise İspanyol paça kot pantolon ve seksi, sıcak pembe bir bluz giymiş. Kendime bakıyorum ve bunun bu geceyi kesmeyeceğini fark ediyorum. Topuklular kalabilir. Geri kalanının değiştirilmesi gerekiyor.

"İyi yorgun mu, kötü yorgun mu?" Maggie soruyor ve sonra mutfığa gidip bana bir bardak şarap dolduruyor. Benim kurtarıcım. ", oturun ve belinizi iyi bir şeyle kuşatırken paylaşın."

"Sanmıyorum... tamam," diyorum Ami beni kanepeye doğru iterken, hayır cevabını kabul etmiyorum. Sanırım bu gece onun doğum ayı kutlamasına gölge düşürdüğüm için dediğini yapmak zorundayım. Zihnim onlara tam olarak ne söylemem gerektiği ile yarışıyor. İçgüdüsel olarak en ince ayrıntısına kadar anlatmak istiyorum çünkü onlar benim en iyi arkadaşlarım. Ama bunun akıllıca olduğundan pek emin değilim. Geçen hafta hayatım boyunca yetecek kadar yargılayıcı bakışla karşılaştım ve onların asık suratlarını da bu listeye eklemek istemiyorum.

Maggie, şekline göre çok fazla şarapla dolu büyük bardaklardan biriyle gelip yanıma oturuyor. Kanepede kayıyor ve şarap için endişeleniyorum ama bir şekilde dökülmüyor. "Bir içki al ve dökül."

Şaraptan derin bir yudum alıyorum ve Maggie'nin geçmişini bir kez daha takdir ediyorum. Damak tadı konusunda çok daha incelikli ve *eğitilmiş* bir şekilde büyüdü ve bu onun *şarap* seçimine de yansıyor. Bu iyi bir şarap,

Muhtemelen normalde köşedeki dükkândan aldığım ucuz şeylerden çok daha pahalıydı ve şaraptan bir yudum daha alırken bunun için, en çok da onun ve arkadaşlığımız için şükrediyorum.

"Bugünkü iş sorunsuzdu," diye başlıyorum, düşüncelerimi düzenlemeye çalışarak ve kadehimi parmaklarımın arasında döndürerek. Şarap şırıldıyor, dökülmüyor ama odaklanmama yardımcı olan dalgalar yaratıyor. "İlk başta bana İK ile ilgili bir sürü şey yaptırıldılar."

Maggie elini bileğinden yuvarlar. "İyi şeylere gel. Onu gördünüz mü?"

Tam bir şey söyleyecektim ki, ne söyleyeceğimden emin değilim, Ami çılgılık attı: "Dur. Eğer dışarı çıkmayacaksak, yine de kendimi ve muhteşemliğimi kutlayacağım. Ve seksten daha iyi olduğuna yemin edeceğin peynirli makarna yapan bir yer biliyorum. Hepsinden iyisi, teslimat yapıyorlar."

"Emin misin?" Hızlıca soruyorum, ses tonumdan özür dilediğim anlaşılıyor, yaklaşıyorum. "Toplanabilirim," diyorum ve ikisi de başlarını sallıyorlar.

Maggie sessizce, "Dedikodu daha iyi ve ben de biraz yorgunum," diye itiraf ediyor. Ami telefonuna odaklanmış, peynirli makarna için yanıp tutuşuyor ve bu gece kulüp için enerji toplamak zorunda kalmayacağımız için duyduğumuz ortak rahatlama iniltisini duymuyor.

"Aaaand... bitti," diye neşeleniyor Ami, küçük bir dans yaparak. "Akşam yemeği kırk dakika içinde burada olacak." Maggie ve bana dönerek, "Nerede kalmıştık? Oh, evet, onu gördünüz mü?"

Şarabıma gülümsüyorum, görünüşe göre bu yeterli bir cevap, çünkü ikisi de aynı anda "Ooh!" diyor.

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. "Bu sabah kontrol etmek için masama geldi. Yerleştiğimden emin olmak için, bilirsin."

Ami mojitosundan bir yudum alıyor ve pipetin etrafında gülümsüyor. "Tabii ki öyle."

Birazdan söyleyeceklerime biraz hazırlık yapmalıyım, biraz uyarıda bulunmalıyım ama yapmıyorum. "Ve ticaret yapmam için kucağıma bir milyon dolar bıraktı," diyorum, önemli bir şey değilmiş gibi davranarak.

Şarabından bir yudum alan Maggie hafifçe boğuluyor. "O ne?"

"Yatırım yapmam için. Para kazanmak için," diye açıklıyorum. "Bununla Tiffany's'e falan gidebileceğimden değil."

"Peki para kazandınız mı?" Ami soruyor.

"Evet," diyorum gururla. "Yani, zaman alıyor ama evet... Ve sonra... Numaralarımın üzerinden geçmek için beni ofisine çağırdı ve..."

Maggie ve Ami hevesle bana bakıyor, bu yorum karşısında biraz kıpırdadığımı görünce kaşları kalkıyor. "Seni ofisine mi çağırdı?" Maggie'nin ses tonu komikti. "Bu iş düşündüğüm yere mi gidiyor?"

"Sayılır mı?" Sırıtmamı engellemeye çalışıp başaramadan önce cevap veriyorum. Belki şaraptan, belki de seks sonrası hormonların etkisinden. Bilmiyorum ama Ami ve Mags'in etmeyeceğini biliyorum. "Günün sonunda, ticaret performansım hakkında konuşmak için ofisine gittim. Harika bir iş çıkardığımı söyledi." Yavaşça her şeyi ve nasıl olduğunu hatırlıyorum. "Sonra üzerinde çalıştığı bir anlaşmaya bakmamı istedi."

Maggie Ami'ye bakar ve bilerek başını sallarken 'anlaşma' gibi tırnak işaretleri atar.

Dylan'la onun ofisinde yaptıklarımız aklıma geldikçe yer değiştiriyorum. Kalçalarımın arasındaki sızıyı hâlâ hissedebiliyorum ve kalbim artık durmasını dilediğim o ters hareketi yapıyor. "Sanırım önemli olan kısım, bir şeyin diğerine yol açmasıydı ve..."

"Ofisinde mi?" Maggie itiraz ediyor. Bana endişelendiğim o yargılayıcı bakışı atıyor.

Ami Maggie'ye tekme atar. "Bunu onun için mahvetmeyi bırak. Bu harika bir şey. Peri masalı gibi."

Maggie başını eğip Ami'ye bakıyor. "Hangi masalları okuyorsun? Sanırım pornodan bahsediyorsun. Mesai saatinden sonra patronuyla ofisinde sevişiyor. Pek Kùlkedisi sayılmaz."

Ahh. Bu acıttı.

Sarsıntı yüzümden okunuyor olmalı çünkü Maggie yüz ifadesini çok çabuk değiştiriyor ve ne demek istediğimi anlamış görünüyor. "Özür dilerim kızım. Öyle demek istememiştim," diyor hızlıca, geri adım atmaya çalışarak. "Bak, sana önemli bir şey olmadığını söylediğimi biliyorum, ama o bir kerelik bir şeydi ve sen orada çalışmıyordun. Sadece... dikkatli ol, tamam mı?"

Sanki herkes bana bunu söyleyip duruyor. Sanki kırmızı bayraklar neredeyse yanıyor ve piroteknik bir gösteri gibi etrafta dalgalanıyor olsa da ben onları göremiyorum.

Ama ben de hissettiklerimi hissediyorum ve Dylan'ın ne dediğini biliyorum.

Maggie'nin gözlerine bakıyorum, beni kollamak ve iyi bir arkadaş olmak için elinden geleni yaptığını anlıyorum. "Seni anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama konuştuk."

"Önce mi sonra mı?" Ami sırtarak soruyor. En azından benim tarafımda, sohbetten çok kirli detayları istiyor.

"İkisi de," diyorum, Ami'ninkine uygun bir sırtışa karşı koyarak. "Bana bunun işimle bir ilgisi olmadığını söyledi. Onları ayrı tutabileceğimizi söyledi. Ve ben istemediğim sürece kimsenin bilmemesi gerektiğini söyledi. Evan gibi beni saklamıyor." Bu içimde beklenmedik bir sızıya neden oluyor çünkü Evan'ın yaptığı tam da buydu. Başımı sallayarak ekliyorum: "Başka biriyle yatmıyor ya da başka biriyle görüşmüyor. Sadece benimle."

Bu benim için onun fark ettiğinden daha önemli. Bu otomatik bir şey olmalı ama yakın zamanda öğrendiğim üzere kesinlikle değil.

Maggie ve Ami ben onlara her şeyi anlatırken dikkatle dinliyorlardı, bu yüzden şimdi ellerimi uzatıyorum. "Tamam, söyle bakalım. Hayatımı tamamen mahvettim mi? Olmayı bekleyen bir felaket miyim?"

Sessizce göz göze geliyorlar ve beni sonsuzluk gibi hissettiren ama muhtemelen iki saniyeden daha kısa bir süre bekletiyorlar.

Maggie iç geçirir. "Sanmıyorum ama her şey patlarsa bundan ben sorumlu tutulmam. Bu vesileyle sizi kendi kararlarınızla baş başa bırakıyorum."

Ami gülererek parmaklarıyla işaretler. "Tek duyduğum, Ateşli McMoneybags'in senin için kötü olduğu. Yeni işini seviyorsun. Patronun da bu işte harika olduğunu söyledi. Yani, tebrikler!"

Sanki akşam yemeği onunla anlaşmış gibi zil çalıyor. "Ben hallederim," diye bağırarak Ami zıplayarak teslimat görevlisini alt kattaki kapıdan, sonra da apartman kapısından içeri alır.

Bir süre sonra geri geliyor ve lezzetli kokan bir şeyin karton kaplarını dağıtıyor. "Şimdi ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" Kabımı açıp ooey, gooey, peynirli nefisliği ortaya çıkararak soruyorum. "*Ooh.*"

"Bu ıstakozlu olan," diyor mutlu bir şekilde, çatalıyla yemeğimi işaret ederek ve sonra diğer soruma cevap veriyor. "Yeni erkeğini partime getirmelisin! Gerçek partime, sadece beni ve muhteşemliğimi kutlayacağımız zamanlara değil."

Yeni adam mı? Bu ilişkinin doğasını gerçekten anladığını sanmıyorum, ama çakırkeyif ve bugün onun doğum günü ve şu anda balonunu patlatmak istemiyorum.

"Asıl partin için ne yapıyoruz?" Ben soruyorum ve Ami sırtıyor. "Ne? Kendi dramıma kapılmış gibiydim. Partiyi kaçırdım."

detaylar. Üzgünüm."

"Sorun değil, bu konuda sıırtmıyor. Öyle görünüyor çünkü kendine ait bazı haberleri var," diye fısıldıyor Maggie, her ne kadar Ami onu duyabiliyor olsa da. Kendi kabını açarken, "Ames gösterişli ama ucuz bir buluşma düşünüyor... davul zurna, lütfen."

Ami, "Los Ingobernables!" diye bağırmadan önce, alt kattaki komşumuzu kesinlikle rahatsız edecek şekilde ayaklarını yere vurarak kendi davulunu çalıyor.

İçkimi yudumlarırken boğulma sırası bana geliyor ve tekrar tekrar öksürüyorum. "Los Ingobernables'da ucuz bir şeyler yiyebileceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Orası şehrin en gözde restoranlarından biri!"

Ami gizemli bir şekilde, "Ve benim de yardımcı şeften isteyebileceğim bir iyilik var," diyor. Bakışımı görünce başını sallıyor. "Hayır, onunla yatmadım. Sadece bir şey yapmasına yardım ettim, o da bana karşılığını parti için yardım ederek ödüyor. Özel oda, tamamen yemekli, şefin menüsü."

Çenem düştü ve şimdiden dört gözle bekliyorum.

"Bu harika olacak," diye cevap veriyorum. "Bu ay için başka ne planlıyorsun? Bunun üstüne çıkmak imkânsız gibi bir şey."

"Bir yolunu bulurum," diye cevap veriyor omuz silkerek. "Diğer her şey 'Los Ingobernables'a kadar yirmi günlük kutlama', 'on beş gün', 'on gün' ve bu şekilde devam etse bile eğlenceli olacak."

Birdenbire Ami'nin doğum günü kutlamaları için heyecanlandım.

Gülerek kadehimi kaldırıyorum ve kadeh kaldırıyoruz. "Otuz gün ve geri sayım!" Ami alkışlıyor, kendi geri sayımını başlatıyor.

Saatler sonra, Maggie ve ben çakırkeyif ama mutlu Ami'yi taksiye bindirdikten sonra nihayet yatmaya gidiyorum. "Biliyor musun," diyor Maggie dişlerini fırçalarken, "sanırım iyi olacağız."

Aynada onun gözleriyle karşılaşıyorum. "Umarım öyledir."

Uzanıp battaniyemin altına kıvrıldığımda ben de kendimi iyi hissediyorum. Ya da belki iyiden de iyi.

Bir gün içinde, gelecek vaat eden iyi bir işim oldu. İyi arkadaşlarım var.

Ve belki, sadece belki, benim de bir erkeğim var.

Acaba şeye, bütün enchilada'ya sahip olurken tökezlemiş olabilir miyim? Yoksa hala şarap mı konuşuyor?

BÖLÜM 16

DYLAN

S *"Fikrinizde haklılık payı olsa da, durumun tüm yönlerini değerlendirmek için biraz zamana ihtiyacım olacak"* diye yazıyorum, cümlelerin yarısını silmeden önce duraksıyorum ve köprüyü sıkıştırırken sandalyeme geri oturuyorum

burnumun dibinde. Bir teklifi geri çevirmek genellikle zordur, özellikle de bu büyüklükte ve potansiyelde bir teklifi. Bir arkadaştan gelen teklifi geri çevirmek daha da zordur.

Austin ayarlamaya çalıştığı potansiyel bir anlaşma hakkında bana ulaştığında ilgimi çekti. Otomobil ve kamyon pazarı şu anda hem kültürel hem de ekonomik dış güçlerin değişiklikleri dikte ettiği bir noktada. Geleneksel otomotiv üreticileri uyum sağlamak zorunda kalacaklar ya da kendilerini tarihin hurda yığnında bulacaklar. Ancak Austin'in başka bir planı var: Bir startup'ın son teknoloji esnekliğini büyük otomobil üreticilerinin dağıtım ağıyla birleştirmek.

Eğer işe yararsa, Amerikan otomobil sahnesinde on yıllardır yaşanan en büyük değişimin itici gücü olmaya hazırlanıyor. Ve bunu tek başına gerçekleştirecek paraya sahip olsa da, kârını ve potansiyelini en üst düzeye çıkarmak için yatırımcılarını çeşitlendirmeye çalışıyor.

Bu yüzden bana ulaştı, çünkü benim kendisinden daha fazla nakit akışının nabzını tuttuğumu ve projeye faydalı olabilecek başka yatırımlarım olduğunu biliyor.

Ama sorduğu şey.

Projenizin meyve verdiğini görmekten heyecan duyuyorum, iş konuşmasının yumuşak, kırılmış tonlarında yeniden yazıyorum ve size en iyisini diliyorum. Bu projede neler olabileceğine dair olasılıklar piyasa için gereğinden fazla. Ancak şu anda, kişisel olarak dahil olmayı pas geçmek zorundayım. Lütfen

Beni haberdar edin ve ileride fırsat olursa konuşabiliriz.

-Dylan

Gönder tuşuna basıp Austin'e e-postayı *gönderdim*. Bunun bir fırsatı kaçırmak olduğunu biliyordum ve bazı insanlar kaybettiğimi söyleyebilirdi. Ancak iş hayatımda öğrendiğim şeylerden biri de, 'bazılarını kazanırsın, bazılarını kaybedersin' şeklindeki eski atasözü doğru olsa da, kayıpların çoğunun kendinizi çok ince bir şekilde yaymaktan kaynaklanabileceğidir. Dolayısıyla, eğer zirvede kalamazsam ve firmanın şemsiyesi altındaki projelerde nerede ve ne zaman ayarlamalar yapmam gerektiğini göremezsem, o zaman küçük bir sorun ben tepki vermeden tam gelişmiş bir sorun haline gelebilir.

Şirket için şimdiden genişleme planları yapmaya başladım. Dextrom anlaşması bugün imzalandı, mühürlendi ve yasal olarak ilgili hükümet yetkililerine teslim edildi. Miller madencilik anlaşması ise, bana teknoloji dünyasında iki önemli dayanak noktası sağlamak amacıyla, mineraloji bölümünün adını onun onuruna değiştirmek için üniversite yönetim kurulunda nihai oylamayı bekliyor.

Sonuç olarak, mevcut durumumuzdan memnunum. Bırakalım Austin ulaşımın yenilikçisi olsun. Ve daha fazla nakit akışına *ihtiyaç duyduğunda*, ben burada olacağım ve umarım onu daha ileriye itecek bir konumda olacağım.

Bilgisayarımın zili çalıyor ve saatin altıya beş kaldığını görüyorum. Raven her an o kapıdan içeri girebilir. İçimden bir memnuniyet uğultusu geçiyor. Her gün bir öncekinden daha iyi geçiyor, iş ve oyun arasındaki dengeyi kurmak daha kolay ve yönetilebilir hale geliyor. Sahip olduğumuz şeyi çok seviyorum.

Yaptığı yatırımlarla her gün önemli kârlar elde ederek inanılmaz bir başarıya imza attı. Sadece bu hafta içinde, temel maaşının tamamını şirkete kâr olarak kazandırdı bile.

Elbette mükemmel değildi. Kimse, ben bile mükemmel değilim. Yaptığı işlemlerden üçü para kaybettirdi, ancak bu kayıplarda öğrendi ve daha da önemlisi iyi içgüdüler gösterdi. Gururuna yenik düşmedi. Küçük bir düşüş burun dalışına dönüşmeden önce yatırımı terk etti ve bunu yaparak portföyünün o gün için yeşil kalmasını sağladı. İşe yeni başlayan biriyle gurur duymam pek mümkün değildir ama o bundan daha fazlasını hissettiriyor.

Onun hakkında haklı olduğumu biliyordum. Bütün o şerefsizler .

Ofiste beş gün, beş gün kâr. Daha da önemlisi, beş günlük öğrenme, bana ne hakkında konuştuğunu tam olarak bildiğini gösterme

Yine de daha fazlasını anlamaya açım.

Ve şimdiye kadar, dört gün boyunca saat altıda ofisime geldi, bir tane kaldı, öğrenme ağacımın altında otururken kendi düşüncelerini ve fikirlerini paylaşmaktan korkmadı. Bana meydan okuyor ama saygılı bir şekilde. Faulkner etkinliğindeki buluşmamızdan önce bana gösterdiği cesurluk hala orada. İşle ilgili konularda benim üstünlüğümü kabul ederken kendini savunuyor.

Ve tabii ki, bu seansların her biri seksle sonuçlandı. Yoğun, fantastik, vücudu sarsan seks. Bağımlılık yapıyor.

O gittiği an, yatağında olmamasının kaybını hissediyorum.

İşi sürdürmek ve ayrı ayrı ayrılmak istiyor. Sözlü sözleşmenin şartlarına ne kadar saygı duysam da, esneklik olacağından eminim.

En azından bu hafta sonu için umutluyum.

Yarın kalbimin toza dönüşmesinin ve dünyamın sonsuza dek zehirlenmesinin yıldönümü. İhanetin gerçekte ne anlama geldiğini ve asla evlenmeyeceğimi öğrendiğim gün.

Başparmağım masaya vururken, o günü daha dünmüş gibi hatırlıyorum. Yıllar öncesini değil. İçimde biriken öfke, hissettiğim umutla çelişiyor.

Olivia'yı seviyordum. Sevdiğimi biliyorum. Ve bu bir hataydı... her lanet saniye, her düşünce, onunla geçirdiğim her an.

MERDİVENLERİ KOŞARAK NEREDEYSE BAŞIM DÖNÜYOR ÇÜNKÜ BAŞARDIM.

Sonunda mükemmel alyansı buldum. Belki de 'buldum' demek doğru olmaz çünkü onları geliştirmek, cebimdeki sanat eserlerini yaratmak için onlarca saat ve yüz binlerce dolar harcadım. Özel yapım, muhteşem ve türünün tek örneği, tıpkı onun gibi.

Olivia'nın kapısına ulaştım ve başparmağım kapı ziline basmaya hazırlanırken kapısında bir gümbürtü duydum. Çabucak, daha büyük bir gümbürtü daha geldi ve bir sorun olduğunu düşünerek omzumu indirip içeri dalmak üzereydim ki... bir kıkırdama duydum? Dikkatlice kulağımı tahtaya bastırıyorum, kalın malzeme mükemmel bir ses vericisi oluyor.

"Çok yaramazsın," diyor, zevk aldığı belli. Yakınlarda, belli ki kapının hemen diğer tarafında, bu yüzden sesini duymak kolay.

Anlıyorum. "Senin gibi iyi bir aileden gelen bir çocuğun bu kadar kötü olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve kapıyı yumruklayıp onu ve içeride onunla birlikte her kim varsa korkutmak üzereyken, "Hoşuna gittiğini biliyorsun," dediğini duyuyorum.

Ses beni dondurdu. Evan mı? Ama...

"Bunu yapmaya devam etmemeliyiz," diyor Olivia inlemeden önce. Bu sesi biliyorum. Meme uçlarıyla oynandığında hep bu sesi çıkarır. Kalbim sıkışıyor ve vücudum donuyor. *Evan ve Olivia...*

Evan, "Biliyor musun, bunu düşünmek bile seni ıslatıyor, biz gizlice dolaşıyoruz, onun hiçbir şeyden haberi yok," diyor. "Öyle değil mi?"

"Evet. Ama-"

"Ama bu bizim küçük Pip'in duygularını incitmez mi?" Evan alaycı bir şekilde söylüyor. Nefret ettiğimi bildiği bu alaycı ve küçümseyici lakap karşısında dişlerim kenetlendi. Sık sık Dickens'ın ünlü karakterine benzediğimle ilgili şakalar yapardı, buna kalbimi 'asla ama asla güvenilemeyecek soğuk ama güzel bir kaltağa' verdiğim gerçeği de dahil.

Görünüşe göre haklıydı, çünkü sesleri hızla tek bir şeyin sesine dönüşüyordu ve kız onun adını inlerken dönüp uzaklaşıyorum... yüzükleri çantalarında dairesinin kapı koluna bırakıyorum.

Öfke değildi. İhanet bana çok daha kötü bir şey yaptı. Arkadaşım, en iyi arkadaşlarımdan biri ve sevdiğim kadın. Lanet olsun.

Hatırası içime işliyor, dişlerimi sıkımda neden oluyor. O benim arkadaşımdı ama bana ihanet etti. İş dünyasında da beni ne kadar arkamdan bıçakladığını ancak daha sonra öğrenebildim. Beni eziyetten daha da hızlı kurtarabilecek, beni ona eşit hale getirebilecek anlaşmalar sessizce sabote edildi.

Bu konuda anlaşmıştık.

"Bana ihanet ettin," diye tıslıyorum Evan'la salonda otururken, kıvrımlı kabin ve aramızdaki yuvarlak masa uzanıp onu boğmamı engelliyor. Bu benim fikrimdi, onun değil. Bu pislik yüzünden cinayetle hapse girmeyeceğim. Sadece bazı sorularımın cevaplanmasını istiyorum. "Neden?"

Alay ediyor, sorumu duymazdan geliyor. "Bana teşekkür etmelisin," diyerek bara bakıyor ve beni adeta başından savıyor.

Öne eğildim ve tısladım, "Nişanlımı becerdiğin için mi?"

Soğuk bakışlarını bana doğru çevirdi. "Daha fazla zamanını anlamsız bir sikişe harcamadan önce sana onun tam olarak kim ve ne olduğunu gösterdiğim için bana teşekkür etmelisin."

Fikrimi değiştirdim. Kalbinin çıplak ellerimde durduğunu hissetmek için ömür boyu hapis cezasına değer. Sanki uçurumun kenarında olduğumu, atlamayı düşündüğümü hissetmiş gibi gözleri heyecanla parlıyor. Ona saldırmamı istiyor ve bunun gerçekleşmesi için adeta salyalarını akıtıyor.

Tek başına bu bile beni duraksatmaya yeter. Öfkemle hareket etmemi istiyorsa, bu kesinlikle doğru oyun değil. Ona bir daha asla istediği hiçbir şeyi vermeyeceğim.

Duygularımı bastırdığımı, kontrol altına aldığımı görünce sırtıyor. "Bilmen gerekiyorsa, sikimi yalamak için çok hevesliydi. Aileden gelen bir şey, bilirsin."

Soyadını koruyucu bir pelerin gibi taşıyor. Bir gün onu bu pelerin olmadan yakalayıp yok edeceğim. Ne yazık ki o gün bugün değil.

Votkamı bir yudumda geri atıyorum, uyuşmaya ihtiyacım var. Bu içkiye son dokunuşum olacak, çünkü 'gerçek oyuncuların' votka içmesini öneren oydu. Bugünden itibaren bir viski adamı olacağım, ya da belki rom.

Evan kıkırdıyor ve bardağını masaya çarpmadan önce votka sodasını yudumluyor. "Peki, mi istiyorsun? Öncelikle, senin gibi bir sokak hiçbir şey borçlu değilim. Ve sen de busun Sharpe. Elbette, biraz para kazanıyorsun. Seni yoksulluk sınırının birkaç vergi dilimi üstüne çıkarmaya yetecek kadar. Ve bir gün, seninle evlenecek sığır suratlı bir orospu bulacaksın. Birkaç çocuk doğuracak, koca bir kış büyütecek ve şanslıysan haftada bir kez sarkık memeleriyle oynayabileceksin. Ya da belki daha da aptal bir tip olursun ve kendine plastik cerrahi seven, aletini ve banka hesabını kurutacak bir altın avcısı kadar ejderhayı kovalamaya devam edersin. Ama bu arada para kazanırsınız. Belki iyi bir miktar bile. Hatta bir gün tozlu bir eyalette, çikolatalı pudingini yiyebileceğin ve *The Price Is Right*'i izlerken yavaşça altına işeyebileceğin küçük bir emeklilik topluluğunda emekli bile olabilirsin. Ama gerçek şu ki, Sharpe, bir milyar dolar kazanabilirsin... ve hala beni ve benim gibi insanları kovalıyor olacaksın. Yani ne yaparsam yapayım, sana bir açıklama borçlu değilim. Sana hiçbir şey borçlu değilim çünkü sen bu dünyada bir hiçsin."

"Seni mahvedeceğim," diye yemin ediyorum. "Bugün değil ama bir gün."

Evan kıkırdıyor, beni bir an bile tehdit olarak görmüyor. "Kabul et, sen bir pisliksin, dostum. Oyunumdan çık."

Kelimeler beni rahatsız etti ama bazı açılardan Evan Faulkner'a teşekkür etmeliyim. İhanetinden önce harekete geçtiğimi sanıyordum. Ama o beni daha da zorladı. Hayatımın en yakıcı travması hakkında birkaç kötü kelime oyunu yapmama izin , beni 'Sharpe'ladı. Travma, ama o travmadan büyüme çıktı.

Beni sırtımdan bıçaklamasaydı, bugün bulunduğum konumda olamazdım. Bana öğrettiği soğukkanlı dersler olmasaydı, asla bugün olduğum kadar güçlü bir adam olamazdım. Onun yöntemlerini benimsememiş olsam bile, Finans Bölgesi'nin geri kalanının nasıl bir yer olduğu konusunda gözlerimi açtı.

O piçi asla affedebileceğimden değil. Hayatımda gerçekten ama gerçekten pişmanlık duyduğum tek şey, fırsatım varken parmaklarımı o orospu çocuğunun boynuna dolamamış olmamdır.

Ama belki de intikamımı daha da yüce bir şekilde aldım. Nişanlımı benden çaldı ve ben düğünü iptal ettikten sadece birkaç hafta sonra onu terk etti. Şimdi, onun tutunamayacak kadar aptal olduğu kadına sahibim ve sadece ondan daha zengin değilim, aynı zamanda tüm ailesini tahtından indirmenin titreyen zirvesindeyim. En iyi kısmı? Raven bana yardım edecek.

Beni yok etmeye çalıştı. Biraz zaman aldı ama yakında Faulkner imparatorluğunun küllerine işeyen ben olacağım.

Kapım çalınıyor ve Raven'ın ofisine girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

Görüşmemizde giydiği yeşil bluz ve siyah etek kombinasyonunun aynısını giyiyor ve o zamandan bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğini fark ediyorum. Gerçi bazı şeyler hiç değişmemiş, mesela onu gördüğüm için pantolonumun içinde kaskatı kesilmem gibi.

"Bay Sharpe."

"Bayan Hill," diye cevap veriyorum ve gülümsüyor, o güzel gülümsemesi duyusal ağzını çerçeveleyiyor ve varlığıyla beni kızdırıyor. Geceleri uyurken o kadifemsi dudakların bana bastırıldığı ya da dünkü gibi sikime sarıldığı hissini hatırlıyorum. "Bu gece istedim ki-"

"Bekle Dylan," diyor ve ben bir kaşımı kaldırarak duraklıyorum. Yaklaşıyor ve daha o söylemeden gözlerinde ne söylemek istediğini görebiliyorum. Ama kontrolümü koruyarak kendimi tutuyorum. "Yapamam."

"Yapabilirsin," diye kaşlarımı çatarak cevap veriyorum, tam olarak eklemeyen, 'Yapacaksın. Şimdi dizlerinin üzerine çök.

Yine de ona seçim şansı veriyorum. Bu Evan'ın bana öğrettiği derslerden biriydi. Sadakati zorlayamam. Arzuyu zorlayamam. Ben böyle bir adam değilim. Bu yüzden ona emir vermeyeceğim, doğru koşullarda duyguları haklı olsa bile.

Raven sanki aklımı okuyormuş gibi başını sallıyor ve dudakları seğiriyor. "O değil, Dylan. Sana hayır demiyorum. Sen... boş ver."

"Hayır, ne oldu?" diye sorduğumda kızardı. Ayağa kalkıyorum, çenesini kaldırmak ve gözlerinin içine bakmak için masamın etrafından dolaşıyorum. "Söyle bana, sevgilim. Ne söyleyecektin?"

"Sana söyleyecektim," diyor kızarıırken ve nefesi hızlanırken, "hayal kırıklığına uğradığında sevimli olduğumu söyleyecektim, ama sonra aptal olduğumu ya da seni küçük düşürmeye çalıştığımı düşünmeni istemedim."

Masamın kenarında arkama yaslandım ve onun bu itirafı karşısında sessizliğe gömüldüm. "Tatlı mıyım?" İfadesi karşısında bir kaşım kalktı.

Raven dudağını ısırarak başını sallıyor. Bana bu şekilde açılıp emin değil gibi görünüyor. Bunu yapacak kadar cesur olması dokunaklı ve ona dünyanın geri kalanının görmediği yönlerimi göstermeme rağmen, hala birçok yönden duvarlarla çevrili ve korkutucu olduğumun açık olduğunu hatırlatıyor. Ama o denemeye devam edecek. "Hem de çok. Ama sana göstermeyi ne kadar istesem de yapamam. Üzgünüm ama bu gece ayrılmak zorundayım. Annem mesaj attı ve şu anda trendeymiş. Sürpriz!" diyor neşeyle, ama sonra yüzü düşüyor. "Gitmeden önce veda etmek istedim."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve usulca iç çekmeme neden oluyor. Alışık olmadığım bir duygu ama aynı zamanda hoş bir şey. Uzanıp yanağını okşuyorum. "Anlıyorum. Peki, iki Hill kadını ne planlıyor?"

Bencilce, yarın gece Raven'ı da görmeyi umuyordum. O, çirkin yıldönümünün gece geç saatlerinde peşime düşecek olan geçmişimin hayaletlerinden uzaklaşmamı sağlayacaktı. Ama tamamen kalpsiz değilim. Raven ailesinden sevgiyle bahsediyor, bu yüzden elbette annesiyle vakit geçirmesini isterim.

Gülüyor. "Geleceğini bilmediğim için hiçbir fikrim yok. Umarım Maggie küçük dairemizde bir kişinin daha olmasına aldırılmaz."

Şaka yapıyor ama onun ve Maggie'nin dairesine gitmiştim ve kapı aralığından sanırım mekânın yüzde sekseninden fazlasını görmüştüm. Raven'ın

Alaycı bir şekilde yatak odasının kollarının genişliği kadar olduğunu söyledi ve abarttığından pek emin değilim.

Masamın üzerinden uzanıp telefonumu alıyorum. "Annenize bir oda ayırtıyorum. Beş yıldızlı olmasını isterdim ama öyle yaparsam çok fazla soru soracağından şüpheleniyorum."

Raven şaşırmış görünüyor ve bileğime uzanıyor. "Dylan, yapmamalısın-"

"Yapmalıyım ve yapıyorum," diye cevap veriyorum, telefonumu onun ulaşamayacağı bir yere çekip uzak durma oyunu oynar gibi başımın üzerinde tutuyorum. Bana şirin mi demek istiyor? Şu anda nasıl görüldüğünü görmeli, telefonuma uzanıyor, göğüsleri göğsümden dışarı doğru itiliyor, gözleri kocaman ve muhteşem. Şirinden de öte. Cehennem kadar ateşli. "Cidden, Raven. Daireni yeterince gördüm, kimsenin annesinin şehri ziyaret etmek için orada kalmasına imkan olmadığını biliyorum. Bunu annene açıklamana gelince, ona sadece şirketten bir imza ikramiyesi aldığını ve ona güzel bir hafta sonu yaşatmaya karar verdiğini söyle. Ya da ona gerçeği söyle. Ofise gelmeyeceğini varsayıyorum?"

Hafifçe yarım bir kahkaha atıyor ve gözlerime bakarak duraklıyor. "Hayır, yapmayacak. Söz veriyorum. Bundan emin misin?"

"Pazartesiye kadar kalacak mısınız?" Ben soruyorum, o da gülümseyerek başını sallıyor. "Evet."

Başımı sallıyorum, hızlıca bir yer ayırtıyorum ve telefonumu cebime atıyorum.

"Gerçekten bunu yapmak zorunda değildin," diyor parmak uçlarına kalkıp yanağımı öpmeden önce. Bu beklenmedik bir şeydi ve göğsümdeki his de öyle.

Aramızda mesafe olmasını istemediğim için Raven'ı kendime yaklaştırıyorum. "Eğer bu haftadan sonra hala anlamadıysan, Raven, sen benimsin. Ve benim olanla ben ilgilenirim."

Benim için bu, yapabileceğim kadar büyük bir açıklama ve tehlikeli sulara atlamak demek. Sözlerimin büyüklüğünü hissetmiş gibi bana bakıyor, yeşil gözleri şefkatle dolu.

Onu öpüyorum, bir şey söylemesine gerek yok. Henüz değil, eğer orada değilse. Ben varım ve bu yeterli. Bana doğru eğiliyor ve onu daha da yakınımı çekiyorum, hala daha fazla zamanımız olmasını diliyor ama yalnız hafta sonunu geçirmemi sağlayacak hissini ezberlerken kendimi onun vücuduna basmakla yetiniyorum.

Sonunda, ikimiz de nefes almaya ihtiyaç duyduğumuzda, geri başparmağımla dudağını okşayarak biraz ruj kalıntısı alıyorum. Gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

sen."

Başımı sallıyorum, yüzünü inceliyorum ve orada bir daha bir kadının yüzünde görebileceğimi hiç düşünmediğim bir şey görüyorum. İnanabileceğim, güvenebileceğim birini görüyorum. "Rezervasyonu sana iletacağım. Senin adına olacak."

"Evet efendim," diyor, kaşları alaycı bir şekilde kalkıyor ve pantolonunun içinde sikim seğiriyor.

"Çok dikkatli ol Raven," diye fısıldıyorum kulağına. "Kelimelerin anlamları vardır ve kelimelerin sonuçları vardır."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Pazartesi gününü ipe çekiyorum. O zaman görüşürüz... efendim."

O gidiyor ve ben de masama dönüp sandalyeme yığılıyorum. Belki sadece dört gün oldu ama Raven'ın ofisime yapacağı günlük ziyaretleri dört gözle beklemeye başlamıştım ve bugün geçirdiğimiz zamanın çabukluğu beni derin bir hayal kırıklığına uğrattı.

Ondan daha çok istiyorum. Yine de küçük sevgilimle atacağım adımlar konusunda dikkatli olmam gerektiğinin farkındayım.

Bu gece onun olmaması beni neredeyse boşlukta hissettiriyor ve Raven'ın annesi için rezervasyon yaptırmak en iyi ihtimalle boş bir zafer. Yine de bir ayarlama yapıyorum, odayı tam bir süite yükseltiyorum, ikisinin de biraz anne-kız bağından hoşlanacağını umuyorum.

Yine de oteli ve rezervasyon kodunu Raven'a mesaj attıktan sonra yapacak pek bir şeyim kalmadı. İş haftası bitti ve hafta sonunu araştırma yaparak geçirmek için büyük bir isteğim yok. Ve taşaklarımdaki çalkantılı baskıyı basit bir mastürbasyonla hafifletme fikri, Raven'ın altımda sabitlenmesinin ucuz bir ikamesi gibi geliyor.

Ama birkaç aydır yapmadığım bir aktivite var ki bir taşla iki kuş vurabilir. Hızlıca tekrar arıyorum ve hattın diğer ucundaki ses şaşırılmış gibi geliyor. "Dylan? Ne oldu dostum? Acil bir durum mu var?"

Kıkırdıyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Seni aramak için neden acil bir duruma ihtiyacım olsun ki Austin?"

"Teklifimi geri çeviren bir e-posta gönderdiğini ve sadece takılmak istediğinde beni neredeyse hiç aramadığını düşünürsek," diye hatırlatıyor, "acil bir durumun olduğunu düşündüm. Hayır mı?"

"Hayır, acil bir durum yok," diye cevap veriyorum, parmaklarımı masaya vurarak. "Hafta sonu için somut planlar yapmadan önce seninle temasa geçmek istedim. Yarın akşam birlikte bir oyun oynamak ister misin diye sormak istedim?"

Öyle ya da böyle, her zaman sıradan bir iskambil gecesi için bir araya geliriz. Haftalar ya da bazen aylar sürebilir ama parası olan erkekler paralarını kaybetmek için her zaman aptalca bir yol bulurlar, özellikle de biraz alkol, saçma sapan konuşmalar ve eğlence içeriyorsa. Bazen, para ya da bilgi olarak kazanan ben bile oluyorum. Bu hafta sonu, dikkat dağıtmayı en büyük kazanç olarak kabul edeceğim.

Austin düşünceli bir şekilde mırıldanıyor ve geçmişimle ilgili bildikleriyle tarihi bir araya getirirken zihninin çalıştığını neredeyse duyabiliyorum. "Evet, dostum. Bunu yapabilirim. Kaç kişinin katılmasını istiyorsun?" Austin soruyor. "Başkalarını da davet ediyor musun?"

"Ollie'yi düşünüyordum. Ona bir borcum var," diye itiraf ediyorum. "Gerçi o da kısa sürede haber verecek biri değil. Senin bir fikrin var mı?"

"Peki ya Noah?" Austin, daha önce sadece bir kez karşılaştığım yeni bir arkadaşından bahsederek soruyor. "Bence ikiniz iyi anlaşırsınız."

"Tabii, neden olmasın?" Cevap veriyorum. "Ollie meşgul olduğunu söylerse biraz daha dolanırım ama dördüncüyü alırım. Yapabilirsem belki beşinciye de."

"Beşinciye ben getiririm," diye şaka yapıyor Austin. "Zaten birkaç aydır denemeni istediğim bir beşlik viskim var."

"Anlaştık. Saat altıda benim evimde, o zaman?"

"Orada olacağım, dostum. Ve eğer projeme yatırım , seni temizleyiciye götürmek ve parayı bu şekilde almak zorunda kalacağım."

"Şimdiden saçmalamaya başladık, öyle mi?" Biraz sırtarak alay ediyorum. "Eğer doğru hatırlıyorsam, son oynadığımızda on bin dolar daha zengin çıkmıştım."

"On bin mi? Çok . Cep ."

"Şimdi cepte bozukluk var," diye hatırlatıyorum ve hattın diğer ucunda mırıldanıyor. Austin içten içe hâlâ yıllar önceki üçkâğıtçı. Hem de en iyi şekilde. "Unutmadığımı biliyorum."

"Ve biliyorum ki yapmayacaksın," diye yanıtlıyor Austin. "Cumartesi görüşürüz."

Telefonu kapattığımda, planlar yapılmış olsa bile Raven'ın bana kalmamasının bir kayıp olduğunun farkındayım.

BÖLÜM 17

RAVEN

"Kendimi çok... havalı hissediyorum," diyor annem sersemlemiş bir halde, odasından çıkıp kapıyı iki kez kontrol ederken. Anahtar kartını çantasına koyup halı kaplı koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyor ve neredeyse bayılacak gibi oluyor

etrafını saran lükse baktı. "Bunu nasıl başardın, tatlım?"

Dün gece onunla trende buluşup otele gittiğimizde ve giriş yapmasına yardım ettiğimde ve bu sabah oda servisindeki kahvaltımızda bu konuyu tekrar konuştuk. Ama bu işin peşini o kadar kolay bırakmıyor.

"Sana söylemiştim," diye cevap veriyorum, annemin mutluluğunu görünce kalbim göğsümde kabarıyor. "Yeni işim bana bir ikramiye verdi."

"İkramiye mi?" Annem soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Şimdiden mi?"

Küçük beyaz yalanın merakını gidermeye yetmeyeceğini bilmeliydim. İşin çığ gibi büyümesinden nefret ediyorum ama şimdi geri dönüp ona odanın parasını yeni patronumun ödediğini söyleyemem. Bu daha da kötü olurdu. "Orada olduğun ilk hafta şirkete altı haneli rakamlar kazandır, sana minnettar olurlar," diye cevap veriyorum, en azından gerçeğin bu olduğuna şükrederek. Dönüyoruz ve koridordan asansöre doğru ilerliyoruz. "Zamanlama mükemmeldi. İkramiyeyi aldım ve sonra sen bana mesaj attın. İkramiyenin bir kısmını seni tedavi etmek için kullanmanın karmik bir yanı olduğunu düşündüm. Babam gelemediği için üzgünüm."

"Babanı bilirsin," diyor annem asansöre ulaştığımızda ve aşağı düğmesine bastığında. "Pek de spontane biri sayılmaz, o yüzden Mark'la evde kalmaya çok istekliydi."

Aynı fikirdeyim. Babamı seviyorum ve bana sıkı çalışma ve hazırlık hakkında çok şey öğretti, bu nitelikleri işime de yansıttım. Ama o da

Gün doğumu ve gün batımı gibi tahmin edilebilir. Yani, beni görmek için bile olsa şehre plansız bir yolculuk? Bu onun hayat programına uymuyor. O ve kardeşim evdeyken, muhtemelen dışarıdan yemek sipariş ediyor, kendi odalarına kapanıyor ve kendi yöntemleriyle inekliyorlar - babam televizyonda bowling oynuyor, Mark ise bilgisayarlarıyla.

Ama annem dışarı çıkma ve şehir hayatını deneyimleme fırsatını seviyor. En güzel elbiselerinden birini giymiş, ruj pembesi dudaklarında bir gülümseme ve gözlerinde bir ışıltı var. Akşamın ve gelebilecek her şeyin üstesinden gelmeye hazır.

Anneme ve birlikte kız kıza vakit geçirebildiğimiz için minnettarım.

Asansör geldi ve içeri girdik. "Anne?" Bana bakıyor ve biraz tıkanıp hissediyorum, bana beklenmedik bir şekilde vurmasını ne kadar özlediğimi. "Sadece geldiğin için teşekkür etmek istedim," diyorum ona dürüstçe. "Benim için endişelendiğini biliyorum."

Annem kıkırdıyor ve elimi tutuyor. "Sen her zaman benim küçük kızım olacaksın tatlım, bu yüzden senin için her zaman endişeleneceğim. Bu sana güvenmediğim anlamına gelmiyor ama istediğin her şeyi alabilecek kadar para kazandığında bile endişeleneceğim."

"Yani bu hiç bitmeyecek mi?" Bitmeyeceğini umarak alay ediyorum.

"Eğer aileme emekliliğimiz için bir karavan almak istersen, yuh demem."

Gülüyorum. "Bak ne diyeceğim. Param yeterse ve babam onu gerçekten kullanmayı kabul eder ve garaj yolunda öylece durmasına izin vermezse, konuşuruz."

Asansör tekrar çalışıyor ve Hotel London'ın lobisine çıkıyoruz. Neden Londra? Hiçbir fikrim yok. Ama otel güzel ve oda kesinlikle benim dairemden daha büyük.

Dylan her şeyin ötesine geçti ve sessizce ona teşekkür ediyorum. Bazı insanlar onun bana babalık yaptığını düşünebilir ama ben Dylan'ın gerçek yüzünü biliyorum. Bunu yaptı çünkü o böyle biri. Aynı şeyi birkaç arkadaşı için de yapardı. Bana karşı fazla cömert davrandı, çünkü Hotel London üç yıldızlı olsa, koca bir kase lima fasulyesi yerim. Dondurulmuş.

Keşke böylesine büyük bir kalbin dünyanın büyük bir kısmına karşı duvarlarla örülmesine ve bu kadar katı olmasına neyin sebep olduğunu bilseydim. Annemin akşam yemeği için hazırlanmasını beklerken bile düşüncelerim ona yöneldi. Onu özleyorum ve annemin haberi olmadan da olsa ona verdiği mutluluğu görünce an önce ona geri dönmek istiyorum.

Ama bu gece annemle ilgili ve asansör kapıları açılıp lobiden geçerken ona kendi ilacından biraz vereceğim.

"Sürpriz!" diyor iki kadın hep bir ağızdan.

"Maggie! Melinda! Burada ne yapıyorsunuz?" Annem onlardan bana bakıyor ve sonra her birini kucaklayarak selamlıyor.

En hızlı Melinda cevap veriyor. "Raven Maggie'ye sürpriz olarak geleceğini söyledi, biz de biraz sinsî bir kız gezisi planlaması yaptık. Umarım yemeğinize kendimizi davet etmemizde bir sakınca yoktur, Dianne?" Anneme sıcak bir bakış atıyor, annem sadece ikimizin olmasını tercih ettiğini söylese de gerçekten sorun yok.

Ama annem Maggie'yi seviyor, ona ikinci kızı gibi davranıyor ve Melinda da onun suç ortağı, eğer suç biraz fazla alışveriş yapmak ve bir ya da iki tane fazla Cosmo içmekse. Melinda daha çok Nordstrom's ve Barney's'den alışveriş yapan bir tip, annem ise tam anlamıyla TJMaxx, ama bir şekilde kızlarının arkadaş olması ortak paydasında iyi anlaşıyorlar.

"Elbette hoş geldiniz. Ne kadar çok, o kadar iyi," diyor annem onlara. "Ben de sizi göreceğim için heyecanlıyım."

"Eğlendin mi?" Maggie anneme soruyor.

Annem mutluluk içinde iç çeker. "Aman Tanrım, evet. Bu sabah oda servisi aldık ve parka gittik. Sonra öğleden sonra Raven beni suyun içinde yüzdüğün şu masaja götürdü. Adı neydi?"

"Watsu masajı," diye cevap veriyorum, Maggie ile bakışıyoruz, o da bana küçük bir gülümseme veriyor. Beni fark etmiş ve en son gittiği salondan aldığı bir kuponu bana vermişti. "Ve çok eğlendin, itiraf et." Annemin bu konuda ciddi şüpheleri vardı, garip bir yüzme dersi gibi hissedeceğini söylüyordu ama sonrasında bir kase dolusu jöle kadar kıpır kıpır olmuştu.

"Evet," diye gülerek kabul ediyor.

"Güzel. Akşam yemeğinde bu konuda daha fazla şey duymak isterim," diyor Melinda ve rezervasyonlarımızı yaptırmak istiyorsak gitmemiz gerektiğini hatırlatıyor.

Tiyatro bölgesinde annemin hoşuna gideceğini bildiğim bir et lokantasına gideceğiz. Muhtemelen ödeme yapmaya çalışacaktır, özellikle de otel parasını benim ödediğimi düşündüğü zaman, ama bunu yapmasını istemiyorum. Şehirdeyken ona güzel bir yemek ısmarlayabilmeyi çok isterim. Ne yazık ki henüz ilk maaşımı almadım, bu yüzden Maggie bana yer göstermeyi teklif etti ve ben de maaşımı alır almaz ona geri ödeyeceğime söz verdim. Sonunda, Melinda muhtemelen çeki kapacak ve bu tartışmalı bir nokta olacak, ancak fonlarım daha önce hiç olmadığı kadar düşük olduğu için ne olursa olsun bir planım olduğu için mutluyum.

Restorana taksiyle gidiyoruz ve annemle Melinda yol boyunca sohbet ediyor, tatlı tariflerini değiştirmek için vites değiştirmeden önce her ikisinin de izlediği bir *Ev Kadınları* programının son sezonundan bahsediyorlar. Melinda annemin klasik poke keklerinden birini 'harika bir fikir' olarak nitelendirirken kendimi tutamayıp biraz gülüyorum. Lezzetli mi? Evet, kesinlikle. Zekice mi? Bundan emin değilim ama annemin yüzü gülüyor, o yüzden onu kızdırmayacağım.

"Buraya çok sık gelir misiniz?" Annem masamıza otururken soruyor.

"Sanırım buraya daha önce John'la gelmiştim," diyor Melinda.

Maggie'nin babası, bize 'kız kıza şehirde bir gece' yaşatmak için evde kaldı. Etrafına bakınıyor ve "Muhtemelen sıkıcı bir iş toplantısı için gitmiştir. Bugünlerde o korkunç şeylerin çoğuna gitmek zorunda kalmıyorum. Zaman değişti ve toplantılar beyaz masa örtülerinden çok kafelerde ve çay evlerinde yapılıyor." Bundan memnun görünüyor, sonra bir hikayesini paylaşırken gülüyor. "Aman Tanrım, geçen gün bir toplantıya gitmiş ve ona boba çayı vermişler!" diye anlatıyor bize. "Bir yudum aldığında bir taç yuttuğunu sandığını ve geri çıkarmaya çalışırken neredeyse boğulduğunu, ancak ağzında patladığını söyledi. Hayranı olmadığını söylemek yeterli."

O ve annem Bay Levine'in değerlendirmesine tamamen katılarak gülerken Maggie ve ben boba çayını sevdiğimiz için bakışlarımızı paylaşıyoruz.

Bir garson geliyor, içki siparişlerimizi alıyor ve bize akşamın spesiyallerini söylüyor ve beklediğim gibi bize menüyle bir dakika verdiğinde, Melinda bize "Bu akşam yemek benden hanımlar. Tartışmak yok, benim için bir zevk."

Maggie boşuna olduğunu bildiği için tek kelime etmiyor, ben de hediye için minnettar bir şekilde sessiz kalıyorum. Ama büyükannemin maddi durumu nedeniyle kendi kendine yetmekle gurur duyarak büyümüş olan annem ağzını açıyor ama sonra kapatıp başını sallıyor. "Tamam. Ama benim jöle ve kurabiye listeme gireceksin."

"Jöle ve kurabiye listesi mi?" Melinda tekrarlıyor ve Maggie sırtıyor. "Bundan haberin var mı Maggie?"

Maggie, "Sizi bir ziyafet bekliyor," diyor. "Mama Hill, Raven'a gönderdiği en harika erik ve kayısı reçellerini yapıyor ve Noel kurabiyeleri? Yeni Yıl Kararı almaya değer, söz veriyorum."

"Bunları Ami'yle paylaşacağımızı söyleyip duruyoruz ama kutunun geldiği saatlerde gelirse birkaç tanesini kapması dışında hepsini yıkıyoruz," diye itiraf ediyorum ve annem biraz övünüyor. "Umarım bir gün ben de bu kadar iyi olabilirim."

Annem, "Öncelikle, gerçek yemek pişirebileceğiniz bir mutfağınız olmalı," diyor ve Maggie'yle ben gülüyoruz. "Raven, cidden. Senin sahip olduğundan daha iyi mutfakları olan üniversite yurt odaları gördüm. O dairede nasıl yemek pişiriyorsun, aklım almıyor."

"Özel bir organizasyon gerektiriyor," diyor Melinda sevgiyle gülümseyerek. "Dianne, ben de ilk büyük şehir mutfağımı hatırlıyorum. Duvara takılan tek gözlü bir ocak ve bir mikrodalga fırın vardı. İnan bana, tek gözlü yemeklerde çok iyiydim. Ve mikrodalga eriştelerde."

Maggie garsonun gözüne takılarak, "İştahım kaçmadan sipariş verelim," diyor. "Raven şu ölüm gibi kokan acılı limonlu karidesli Cup Noodle'lardan yapıp duruyor."

"Hey!" diye itiraz ediyorum. "Bunlar çok lezzetli." Maggie bana komik bir şekilde baktı.

Garson geri dönüyor, içkilerimizi bırakıyor ve siparişlerimizi veriyoruz, sığır wellington, domuz pirzolası ve iki farklı tavuk yemeği karışımı ile nispeten basit tutuyoruz. Görünüşe göre bu akşam menünün tadına bakıyoruz.

Maggie bardağını kaldırıp boğazını temizliyor. "İyi annelere, daha iyi kızlara, harika sürprizlere ve yeni işlere!"

Kadehlerimizi tokuşturuyor, geceye kadeh kaldırıyor ve bu geceyi birlikte geçirdiğimiz için şükrediyoruz.

"Evet, bana yeni işinden bahset Raven," diyor Melinda heyecanla.

Onlara genel bir özet geçiyorum, pek de uygun olmayan bazı kısımları kendime saklayıp yatırıma odaklanıyorum. "Çok şey öğreniyorum ve her dakikasından keyif alıyorum," diyorum ve Maggie neredeyse şarabını yudumluyor. Bunu yapmayı bırakması gerektiğini düşünüyorum ve ona uyarıcı bir gülümseme gönderiyorum. "Gerçekten mi?" der gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Dürüst olacağım, yaptığın şeyin tüm ayrıntılarını tam olarak anlamıyorum," diyor annem. "Ama seninle gurur duyuyorum." Yemin ederim, gözlerinin kenarlarından yaşlar fışkırıyor. "Okuldayken o küçük yatırım oyununa kendini kaptırdığında, bunun çok sevimli olduğunu düşünürdüm. Anlamadığım kısaltmalarla konuşurdun. Ama senin için ilginçti ve önemli olan da buydu. Kesinlikle bu hale geleceğini düşünmemiştim. Şimdi görüyorum ki yanlışmışım."

"Bu çocuklar büyüyecek ve seni şaşırtacaklar, değil mi?" Melinda annesine, onun düşüncelerine katıldığını söylüyor. "Maggie perdelere sarınır ve gelin olduğunu söylerdi, sonra model oldu ve en sonunda güzel çarşaflarımı kesmeye ve onları elbise ve bluzlara dikmeye başladı. I

En sevdiğim Sir La Table masa örtüsünün şeritlerini yere saçılmış halde bulduğum ilk seferde neredeyse çözüliyordum."

Annemin nefesi kesildi. "İlk kez mi?"

Melinda bir bakışla onu iğneler. "Bu o kadar çok oldu ki, sonunda çamaşır dolabını kilitlemek ve ona kumaş mağazasından bir kredi limiti almak zorunda kaldım. Kulağa saçma geliyor ama sanırım bu bana yıllar boyunca binlerce dolar kazandırdı. Ve şimdi modanın pazarlama tarafında. Bunu hiç beklemezdim ama eminim Raven, Maggie'nin bugünlerde banyo havlularını 'aksesuar' olarak kullanmak için araklamamasından memnundur."

Camımın arkasından sırtıyorum, bu sefer benim yerime Maggie'nin biraz dayak yemesine seviniyorum.

"Peki ya oğlun Mark, değil mi?" Melinda anneme soruyor.

Elini sallıyor. "Şu çocuğu görmelisin. Benden bir karış daha uzun. Garajda ne kadar çok zaman geçirdiğini görsen şaşırırsın, her türlü küçük kablo ve zımbırtı küçük kutular içinde çalışma masasında düzenlenmiş. Bazen sadece bir kutudan diğerine parçaları değiştiriyor gibi görünüyor, bazen de lehim tabancasıyla saatlerce bir devre kartının üzerine eğiliyor. Ben anlamıyorum ama o bundan zevk alıyor. Hatta bir organizasyon başlatıyor, bazı sınıf arkadaşlarını ve arkadaşlarını tamir edip ihtiyacı olan ailelere vermesi için bu bozuk bilgisayarları aramaya gönderiyor."

"Görünüşe göre her şey bittiğinde Mark'a büyük bir teşekkür borçlu olacak pek çok aile olacak," diyor Melinda. "Hayallerinin peşinden gitmek için gerekli araçlara sahip olacak tüm öğrencileri bir düşünün."

Maggie, "Evet, hepimiz harikayız," deyince anneler ona iki kat anne bakışı atıyor. Maggie dramatik bir şekilde irkilir. "Ne yani? Bir dakika önce bizi övüyordunuz, şimdi de alçakgönüllü ve mütevazı mı olmam gerekiyor?"

"Pekala, küçük hanım. İkinizin de kendi alanlarınızda başarıya olan meteorik yükselişiniz hakkında konuşmayı bitirdiysek, şehirdeki flört sahnesi hakkında bakla dökmeye ne dersiniz?"

Maggie solgunlaşır. "Baklayı ağzından çıkarmak mı? Artık kimse bunu söylemiyor anne." Melinda'nın bakışları sabit kalır ve Maggie başka bir yol dener. "Flört sahnesi mi? Neden? Babamı terk mi ediyorsun?" Melinda ve John Levine olabildiğince sağlamlar ve Maggie tamamen şaka yapıyor. Umutsuz bir saptırmayla birlikte.

"Ooh, evet. Anlat," diyor annem hevesle ve dikkatini bana çeviriyor. "Maggie son konuşmamızda bana Evan'dan bahsetti... hakkında konuşmak ister misin?"

"Bunun için teşekkürler," diyorum ve Maggie'ye gözlerimle son fincan kahveyi kesinlikle alacağıma ve iki anneyi de davalarımıza dahil etmesinin intikamı olarak gelecek hafta yeni bir fincan başlatmayacağıma söz veriyorum.

"Şu anda söyleyecek bir şey yok," diye cevap veriyorum.

Tabii ki, flört cephesinde büyük bir haberi yok. Var ama bunu annemle paylaşmıyorum. Bazı açılardan paylaşmak istedim. Dylan'ın patronum olmasından dehşete düşeceğini düşünüyorum, ama onu benim tanıdığım gibi tanısa Dylan' gerçekten hoşlanacağını düşünüyorum. Ama riskler dökülmenin ödülllerinden daha ağır basıyor, bu yüzden şimdilik bu konuda ağzımı sıkı tutuyorum.

"İşime odaklanıyorum," diyorum anneme, ki aslında gerçek de bu. Ya da ona yakın. Yani, Dylan için bir parçası sayılır... *olmadığı zamanlar hariç*.

Neyse ki yemeklerimiz birkaç dakika sonra geliyor ve birbirimizin mezelerini deneyerek ne kadar lezzetli olduğu hakkında konuşurken kayboluyoruz. Özellikle annem yemek sırasında bir daha asla sosyal hayatıma burnunu sokmuyor ve yemek bittikten sonra serin gece havasına çıkıyoruz.

"Bu akşam eve gidiyorum, gitsem iyi olacak," diyor Melinda ve hepimizi kucaklıyor. "Sizi görmek çok güzeldi ve anne-kız yemeğinizi işgal etmeme izin verdiğiniz için tekrar teşekkürler," diyor anneme.

"Her zaman," diyor annem. "Ben de seni gördüğüme sevindim." Melinda'nın bir taksi çağırmasını, içine binmesini ve gecenin içinde kaybolmasını izliyoruz. Annem bana dönüyor. "Trenim sabah erkenden kalkıyor, o yüzden muhtemelen yatacağım, sorun olur mu?"

"Tabii anne. Seninle otele geleceğim," diye teklif ediyorum ama beni başından savıyor.

"Hayır, siz ikiniz dışarı çıkın ve eğlenin. Siz şehirliler için hâlâ erken olduğunu biliyorum." Sanki ikimizin de bütün gece ayakta olan parti hayvanları olma sırrımızı biliyormuş gibi göz kırpmıyor.

Ama...

"Eğer eminsen, anne. Sabah erkenden yatağa girip seni tren istasyonuna götürmek benim için sorun olmaz," diye tekrar deniyorum, böylece onunla gitmemi istememesini ummama rağmen adil bir çaba gösterdiğimi söyleyebiliyorum.

"Bana bunu söyleteceksin, değil mi Raven?" Başını eğiyor, dudaklarını büzüyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, neden emin değilim. İç çekiyor. "İşte

O otel odasında, üzerinde adımın yazılı olduğu büyük, kabarık bir yatak. Paylaşmak zorunda olmadığım, kimsenin horlamasını duymayacağım ve gece yarısı ateşim çıktığında tamamen çıplak uyuyabileceğim ve kimsenin umursamayacağı bir yatak. O yüzden beni yalnız bırak tatlım ve git eğlenmene bak."

Şaşkınlıktan çenem düşüyor ve sonra gülüyorum. "Peki, tamam o zaman. İyi geceler anne. Yarın eve döndüğünde beni ara ki güvende olduğunu bileyim."

Bana alaycı bir bakış attı. "Bu benim cümlem. Ama bu gece eve döndüğünde beni arama. Mutluluk içinde uyuyor olacağım." Çıplak uyku planları hakkında daha fazla şey duymak istemediğim için elimi kaldırıyorum ve o da kıkırdıyor. "Sen sadece bekle. Bir gün neden bahsettiğimi anlayacaksın. Kendine ait büyük bir yatak bir hediye ve ben bunu boşa harcamayacağım."

"Eminim babam bunu duymak isterdi," diye kestirip atıyorum ve annem gülüyor.

"Onun bilmediğini ve aynı şeyi yapmayacağını mı sanıyorsun? Ateş basmalarıyla uğraşan benim. Benimle uğraşan o." Bununla birlikte vedalaştık ve annemi otele giden bir taksiye bindirdim. Taksi uzaklaşırken gülümseyerek el sallıyor.

"O zaman eve mi geliyorsun, yoksa...?" Maggie kaşlarını kaldırarak sorar.

Dudaklarımı büküp düşünüyorum ve sonra iç çekiyorum. "Evet, gece geç saatlerde 'uyanık mısın' mesajı atmak istemiyorum, anlıyor musun?" Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak istiyorum. Ama yapmalı mıyım emin değilim.

Kolunu benimkine doladı. "Hadi, o zaman kendimizi şımartalım ve bir taksiye binelim. Ben ısmarlıyorum."

"Sen en iyisisin," diyorum başımı omzuna yaslayarak. "Bu neredeyse annelerimizi flört hayatımız konusunda sıkıştırmanı telafi ediyor."

Maggie kuru bir kahkaha attı. "Her neyse, beni seviyorsun."

Başımı sallıyorum çünkü haklı, onu gerçekten seviyorum. Özellikle de takside oturduğumuz anda telefonumu çıkarmamı hiç umursamamasını ve Dylan'a mesaj atarken bunu yapmayacağımı söylememe rağmen tek kelime etmemesini seviyorum.

BÖLÜM 18

DYLAN

Suğün geldiğim noktaya bazen hala şaşıyorum. Üniversiteye gelene kadar kendime ait bir yatağım olmadan ve sahip olduğum ilk yepyeni, hazır kot pantolonu

İkinci sınıftayken. O zamana kadar sahip olduğum her şey elden düşme ya da ikinci eldi.

Bir zamanlar evim ortalama bir fast food restoranının tuvaletinden daha büyük değildi ve yataktan kalkmadan akşam yemeği pişirebiliyordum. Isı bir lükstü ve yaz aylarında uyurken tek bir elektrikli vantilatör kullanarak serinliyordum, duman veya hava kalitesi lanet olsun.

Şimdi, kilerim ilk dairemden daha büyük ve sekiz bin metrekarelik, iki katlı çatı katımın 'oyun odasında' oturuyorum. Bir düğmeye dokunarak, zemin de dahil olmak üzere tüm bu mekanı istediğim sıcaklığa getirebiliyorum. Ve canım isterse, bir anda özel bir uçağa atlayıp dünyanın herhangi bir yerine, eskiden şehrin bir ucundan diğer ucuna gitmek için harcadığım zamandan daha kısa bir sürede gidebilirim.

Ve bunlar hayatımda değişen pek çok şeyden sadece bazıları.

Liste büyük olasılıkla balkonumdan sokağa kadar uzanabilir. Ancak tüm bunlar, benim ve bu gece bana katılacak olan diğer dört adamın arasındaki masada duran bin dolara bakabildiğim ve Austin küçük bir fiş destesi daha alıp ortaya iterken gözümü bile kırpmadığım gerçeğiyle özetlenebilir. Bu geceyi ayarlamaktan bahsederken söylediği gibi, bin dolar bizim için cep harçlığı. Şu anda hold 'em oynuyoruz ve bahis Austin'in. "Beş yüz dolar arttırıyorum."

"Çek, çek, çek, artır," diye yakınıyor bu tur dağıtıcı olan Teddy. "Her lanet elde aynı yapıyor. Başka birinin bahsini görmek zorunda kalmadıkça kontrol eder ve ancak o zaman yükseltir. Asla pas geçmez, asla görmez. Sanırsın damarlarında buz var."

Austin sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Belki de öyledir Teddy," der. Teddy'nin homurdanması büyük ihtimalle rol icabıdır ama Austin stratejisini açıklamak için yemlenmeyecektir. "Ama bunu öğrenmek sana beş yüz dolara mal olacak."

Austin ve benim ortak tanıdığımız ama tam olarak arkadaşımız olmayan Teddy kartlarına tekrar bakıyor ve iç geçiriyor. "Bu sefer olmaz," diyor ve elindeki kartları çamura doğru fırlatıyor. "Eğer yaparsam Claire beni öldürür."

Hepimiz gülüyoruz. Teddy kısa bir süre önce evlendi ve birkaç ay içinde ilk çocuğunun doğacağı düşünüldüğünde bu gece burada olması biraz sürpriz oldu. Ama sanırım eşi Claire'i hayattan çok sevmesine rağmen, ikisinin de kendilerine ayıracak birkaç saate ihtiyacı vardı. Aslında Teddy'yi bazı yönlerden kıskanıyorum. Sevdiği biri tarafından sırtından bıçaklanmadı ve her şeyi başardı - karısı, bebeği, nesiller boyu sürecek zenginliği ve en önemlisi, gerçekten mutlu görünüyor.

"Claire'den bahsetmişken," diye soruyor Noah, "o nasıl?" Floptan hemen sonra pas geçti ve masadaki kartlardan çok sohbetle ilgileniyor.

"Bir plaj topu kadar yuvarlak ve hiç bu kadar güzel olmamıştı," diye hüznle iç geçiriyor Teddy, onu düşününce gözleri yumuşuyor. "İkimiz de bakıcı tutmayacağımıza karar Ama bu ikinci bir tam zamanlı iş alacağım anlamına geliyor beyler. Baba."

"Bence bundan daha iyi bir iş olamaz," diyor bize katılan Ollie. "Keyfini çıkarın o."

Teddy bir sonraki kartı dağıttı, bana bir faydası olmadı, bir üçlü Elmaslar. Ama bu benim hamlem, bu yüzden Austin'i taklit etmeye karar verdim. "Şah." "Ollie?"

Ollie kartlarına bakar ve pota bir yüzlük atar. "Kendimi iyi hissediyorum."

Bahis Austin'e gidiyor, o da kartlarına bakmıyor bile. Asla bakmaz. Onları ezberlemiş. Adamın oyununda tam olarak sıfır açık var, bu da bazı yönlerden onu oynamayı kolaylaştırıyor.

Austin'e karşı, adamla oynamazsın. Matematiğe oynarsın. Ollie'nin daha karmaşıktır, çünkü elindeki kartlardan memnunmuş gibi ya da memnun değilmiş gibi davranabilir. Ama

Nasıl davrandığı ve kartlarının aslında ne kadar iyi olduğu her zaman aynı değildir. Adamı ve kartları onunla birlikte oynamalısınız.

Austin, "Teddy için bir değişiklik olsun diye, ben arayacağım," diyor ve uygun çipleri yerleştiriyor. Bu biraz sürpriz oldu ama oyun stratejisini değiştirmekten çok Teddy ile dalga geçmek içindi. Austin, Austinliğini yapıyor. Bana dönerek, ne zaman isterse bir kalp atışında çağırabileceği duygusuz, katil gözleriyle bana bakıyor. "Dylan?"

Teddy o üçlüyü atmadan önce bile ne yapacağımı biliyordum, ama yine de destemi koymadan önce uygun bir beş saniyelik duraklama verdim. "Bin."

Teddy, "Artırım dokuz yüz" dedi ve masa biraz gerildi. Kimsenin aptallaşmaması için zamları bin dolarla sınırladık. Bazılarımız evli ve bin dolar bu gece buradaki herkes için sadece cep harçlığı olsa da, kimse gerçek duyguları işin içine karıştırmak istemiyor. Bunun hepimiz için eğlenceli ve rahatlatıcı bir gece olması gerekiyor. Kan sporu değil.

"Sanırım onun yerine bir içki alacağım," diyor Ollie, kartlarını yere bırakarak. "Alınma Dylan ama barın poker masandan daha eğlenceli. Ve bu gece bana çok ama çok daha dostça davrandı."

Kalkıp bara giderken Ollie'yi "Alınmadım," diye temin ediyorum. "Eğer bir öneride bulunabilirsem, DiBaldo safranlı cin çok iyi gider. Altın şişe."

Ollie şişeyi bularak, "Teşekkür ederim," dedi. Raftan uygun bir bardak seçmeden önce şişeyi evirip çevirerek içindekileri inceliyor. "Biliyor musun, genç Bayan Hill'i altımdan aldığın için sana kızgın olmalıyım."

Laf olsun diye söylüyor ama ortada daha büyük bir soru var. Raven'ı bağış toplantısına getirmek için elimden geleni yaptım, onu koluma takıp gösterdim, Ollie'ye onu en iyi aday olarak tanıttım ve o Wyoming gezisinden dönmeden önce onu işe aldım. Bu kötü bir davranıştı ama aynı zamanda tamamen bir gereklilikti, onun anladığı bir şey. İş iştir, arkadaşlar arasında bile.

"Neden barımın sizin için açık olduğunu sanıyorsunuz?" Şaka yapıyorum ve çocuklar gülüyor. Ollie iyi huylu bir şekilde gülümsüyor ve kendisine gönderdiğim yedek adaylar için minnettar olsa da, altın likör bardağını kaldırıp bana kadeh kaldırırken gözlerinde bir kurnazlık var. Uzun zamandır bu oyunun içinde ve tüm oyunları ve oyuncuları biliyor, pokerden bahsetmiyorum.

Eminim Raven ve benim hakkımdaki dedikoduları şimdiye kadar duymuştur ve Raven'ın Ollie'nin şirketinde bir görüşmesi olduğu için muhtemelen Evan'dan da bir telefon almıştır. Kaldırdığı kadeh, içkiyi takdir ettiği kadar dostça bir uyarıydı da.

Onaylamak için çenemi eğiyorum.

Ama Raven'dan bahsetmek bile bana onu görmeyeli çok uzun zaman olduğunu hatırlatıyor. Aslında, saate göre yirmi dört saatten biraz fazla oldu, ama bu saatler cehennem gibiydi. Dün gece ofiste geç saatlere kadar kaldım, kendimi akşama kadar çalışmaya zorladım ve sonra da deli gibi uyudum.

Bugün daha kötüydü. Boktan yıldönümünü cezalandırıcı bir antrenmanla başlayarak 'kutladım', Evan'ın yüzü olduğunu hayal ederek ağır bir torbaya vurarak olabildiğince fazla saldırganlık gösterdim. Daha sonra sıcak küvette ıslanmak, saunada meditasyon yapmak ve soğuk bir duş almak ruh halimi iyileştirmek için hiçbir işe yaramadı.

Yine de bu oyun hoş bir dikkat dağıtıcı oldu. Ve yarın, Raven'ın annesi eve dönecek. Raven'ı tekrar görmek için pazartesi sabahına kadar beklemeliyim. Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu ama dürüst olmak gerekirse, akıl sağlığımın onu o kadar uzun süre görmemeye dayanabileceğinden emin değilim. Ağgözlü doğam Bayan Hill'in güzel bir ziyaret geçirmesini, sabah trenine binmesini ve ardından Raven'ı Pazar günü özel bir 'iş' dersi için çatı katıma getirebilmeyi umuyor.

Teddy son kartı uzattı, sinek ası. İçimden küçük bir heyecan geçiyor ve kontrol ediyorum, sorumluluğu Austin'e gönderiyorum, o da kontrol ediyor. Bu bir hesaplaşma, bir irade ve matematik testi. Para önemli değil.

"Pekâlâ çocuklar, gösterin bakalım," diyor Teddy ve ben de kartlarımı çeviriyorum, kupa ası ve maça ası. "Üç as."

Gözleri kartlarıma kayarken Austin'in kaşları çatılıyor. "Kahretsin," diyor kendi elini çevirirken. Elinde floptan gelen bir papazın yanında bir de papaz çifti var. Bu kadar ukala olmasına şaşmamalı. Bütün oyun boyunca elinin kazanmaya yakın olduğunu biliyordu.

Ta ki nehirdeki asa kadar. Şimdi, ikimizde de üçlü var, ama benimki daha yüksek bir rütbe.

Sırıttıyorum, zafer kazanmış gibi.

Herkes gülüyor, fişler ayrılırken ve Teddy kartları makineye atıp ayakkabının içine yeniden yerleştirirken ben de gidip kendi içkimi alıyorum. Noah da bana katıldı.

"Bu akşamki davet için teşekkürler," diyor, sunulanlara bakıp bir şişe Neustra Soledad mezcal seçerek. "Birbirimizi tanımak güzel

herkes."

Bu poker oyunumuzun diğerk tarafı. Burada iş konuşulur, bağlantılar kurulur ve masada bilgi paylaşılır.

Raftan en sevdiğim bardağımı aldım. "Şehirde nispeten yenisin, değil mi?"

"Bir yıldan biraz fazla oldu," diye yanıtlıyor Noah içkisini doldururken.

Austin bize katılıp en sevdiği Japon sake'sinden bir şişe seçerken, "Noah daha çok emlakla ilgileniyor," diyor. "Yine de dikkatli ol Dylan. Duyduğuma göre restoran işine de girmeyi düşünüyormuş."

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum ve Noah başını sallıyor. "İyi şanslar. Gerçek şu ki, Lionfish'i kâr için satın almadım."

"Ah, senin gizli bilgi kaynağın," diyor Noah ve ben ona sert bir bakış atıyorum. Omuz silkiyor, kırmak istemiyordu. "Merak etme Dylan, bence dahice bir fikir. Memlekette bir kulüple benzer bir düzenim vardı. Kayıtlarda iyi bir kâr elde ettim ama asıl değer kulüp üyeleri idi."

"Eminim burada da benzer fırsatlar bulabilirsin," diye not ediyorum. Masaya bir göz atarak, fiş yığınınını hızlıca değerlendiriyorum. "İyi poker oynuyorsun. Ya öyle ya da inanılmaz şanslısın." Bu geceki başarısının yetenekten ziyade şansa bağlı olduğunu düşününce çenesi titriyor.

"Ben iyiyim. Gerçi buradaki robotun yarısı kadar bile iyi değilim," diyor Noah ve Austin'i dirseğiyle dürtüklüyor. "Ciddi bir not olarak, eğer siz beyler fırsat arayan iyi bir şef tanıyorsanız çok memnun olurum."

"Kulaklarımı açık tutacağım," diye söz veriyor Austin ve bunu yapacağını biliyorum. Eğer bir şey olursa, Noah'nın eninde sonunda ona borcunu ödeyebileceğine dair bir 'sağlamlığı' olacak ve bunu yapmak ona hiçbir şeye mal olmayacak. "Peki ya sen Dylan?"

"Yapabilirim ama restoran işinin o tarafıyla pek ilgilenmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Lionfish'in işletmesini restoran işini gerçekten önemseyenlerin ellerine bırakıyorum. Öte yandan, emlakçılık biraz bildiğim bir iş. Burada işler nasıl gidiyor?"

Bu bir dönüş. Kendisi için bir amaç olarak restoranımı soruyor ve ben de bunu tersine çevirerek, farkında olmadığım bir bilgi veya fırsat olup olmadığını görmek için uzmanlaştığı gayrimenkul hakkında sorular soruyorum. Oyun böyle oynanıyor. Hepimiz, doğru koşullarda değerli olabilecek küçük bilgi kırıntıları için kibar konuşmalar arasında eleme yapıyoruz.

"Mükemmel," diyor ve mezcalinden bir yudum alırken keyifle iç geçiriyor. "Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun," diye takılıyor. "Bu binanın sahibi sizsiniz, değil mi?"

Bunu bilmesine şaşırmadım. Şehirde yeni, ben önemli bir oyuncuyum ve bu gece buraya davet edildi. Eğer benim hakkımda ödevini yapmamış olsaydı, *bu* beni şaşırtırdı.

Başımı salladım. "Beş yıl önce satın aldım," diyorum geçmişi düşünerek. "Çatı katını üç yıl önce devraldım."

Bütün gece içinde bulunduğu odayı ilk kez görüyormuş gibi etrafına baksa da, muhtemelen o zamanki ve şimdiki değeri hakkında hızlı bir zihinsel hesap yapıyor ve bu bilgiyi şehrin emlak piyasası hakkında bildikleriyle karşılaştırıyor. "Çok güzel. Muhtemelen siyah mermer yüzünden hizmetçinizin en kötü kâbusu olur." Mutfaktaki parmak izi bırakmayan parlak yüzeyleri işaret ederken sırtıyor.

Kıkırdıyorum. "Açıkçası hiçbir fikrim yok çünkü buzdolabından bir şeyler almak dışında oraya nadiren giriyorum. Mutfakta en son ne zaman başka bir şeye dokunduğumu bile söyleyemem. Meghan muhtemelen parmaklarımı keserdi," diyorum ve ev müdürümün, yemek pişiren, temizlik yapan ve alanı kullanan o olduğu için aslında onun alanı olan her yere kirli parmak izleri bıraktığımı bulduğunu hayal ediyorum. Onu nadiren görüyorum ve onu işe almamın nedenlerinden biri de bu. Hızlı, verimli ve parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmıyor.

Austin, "Köklerinizi unutmayın," diye şaka yapıyor ve hepimiz iyi huylu bir şekilde gülüyoruz. Bu seviyede hepimizin bize yardım eden bir 'Meghan'ı var. Ollie kesinlikle kendi tuvaletini temizlemiyor ve Teddy bebek doğduğunda altını değiştireceğini söylese de her akşam aile yemeklerini hazırlamıyor. Zamanımızı başka yerlerde harcasak daha iyi olur.

Ama Austin haklı, o zamanki çocuk olsaydım mutfaktaki dağınıklığı temizlemesi için bir yardımcı tutmayı asla düşünmezdim. Benim gibi bir öğrenci, yenilerini almak yerine kıyafetlerimi yamayarak ve atletlerimdeki ya da antrenman tişörtlerimdeki delikleri dikerek para biriktirirdi. Para kazanmaya başladıktan sonra bile, eski eşyalarımı yamamanın bana, onları tamir ettirmek ya da yenileriyle değiştirmekten daha pahalıya mal olduğunu fark edene kadar bu uygulamaya devam ettim.

O günlerden bu yana çok yol kat ettim ama onları hala hatırlıyorum.

"Merak etmeyin, geçmişe dair birkaç hatırayı hâlâ taşıyorum" diyorum.

Austin. Bana üzgün bir bakış atıyor, eski tişörtlerden ya da çocukluk oyuncaklarından bahsetmediğimi çok iyi biliyor. O günlerden yanımda taşıdığım en önemli şeyler görülemeyen yaralar.

Ancak bu gece hem yeni hem de eski arkadaşlarımla oynadığım oyun, beni onlarla uğraşmaktan alıkoymak için iyi bir iş çıkardı.

Teddy, "Dylan, anlaşmanız," diye sesleniyor ve masada ona yeniden katılıyor.

Kartları dağıtırken Teddy aniden sarsılıyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. "Üzgünüm, Claire olabilir," diye açıklıyor.

Telefon kullanmama kuralımız yok. Hiçbirimiz uzun süre çevrimdışı kalmayı göze alamayız çünkü piyasalar kapalı olsa bile, bizi bir şey satın almak, satmak veya araştırmak için hemen en yakın bilgisayara yönlendirecek yüzlerce başka şey olabilir. Dışarıda bir gece geçirirken bile.

Bir süre konuşuyor, Claire'in acilen ihtiyacı olan çikolatalı kekle eve geleceğine söz veriyor ve sonra telefonu kapatıyor. "Özür dilerim," diyor ama yüzündeki gülümsemeden karısıyla yaptığı kısa görüşmeyi önemsemediğı anlaşıyor.

"Bunun için özür dilenecek bir şey yok," diyor Ollie. "Para iyidir, ama aile? Önemli olan bu."

"Bilmiyorum Ollie," diyor Austin. O da en benim kadar bekâr ve acıdan payına düşeni almış bir adam. Benimle hiçbir zaman tüm detayları paylaşmadı ama gözlerinde bazen benimkilere de yansıyan o tanıdık perili bakışı gördüm. "Aile sevgisi faturaları ödemez."

"Faturalar mı?" Ollie başını sallayarak ve Austin'i hafifçe azarlayarak yineliyor. "Austin, bu odadaki her birimizin istersek hayatımızda bir gün bile çalışmak zorunda kalmayacağımız kadar çok parası var. Varlıklarımı şu anda nakde çevirip genel, düşük faizli bir para piyasası hesabına koyabilirim ve ailemin nesiller boyu çalışması gerekmez. Kelimenin tam anlamıyla bütün bir ülkeyi satın alabilecek kadar zenginim. Belki büyük bir ülke değıl ama yine de koca bir ülke. Ve her biriniz de buna yakınsınız. Haksız mıyım?" Cevabı bildiğı için onayımızı beklemiyor. "Ama ailem ya da bu iki seçenekten birini seçseydim hepsini, son kuruşuna kadar takas ederdim. Onların yeri doldurulamaz."

Herkes Ollie'nin az önce söylediklerini düşünürken Teddy tekrar konuşur, sesi neredeyse dalgındır. "'Bir zaman gelir hırsız, mücevherler parıldamayı bıraktığında, altın parlaklığını kaybettiğinde, taht odası bir hapishaneye dönüştüğünde ve geriye kalan tek şey bir babanın çocuğuna olan sevgisi olduğunda."

"Bu da nereden ıktı?" Açıkça kelimesi kelimesine alıntı olan şeyi yerleştirmeye çalışarak başarısız bir şekilde soruyorum ve Teddy kıkırdıyor.

"*Conan the Barbarian*. Oldukça iyi bir film. Ama Claire hamile kaldığından beri aklımdan çıkıyor."

Biz ona çok duygusal olduğu için daha fazla kızamadan Ollie araya giriyor. "Umarım ve dua ederim ki siz beylerin her biri bir gün bunu anlar. Gerçekten."

Bu derece gerçek bir duygusallığa karşı çıkmak biraz zor ve sessizliğe gmlyoruz. Oyunumuz geçici olarak unutuldu ve ben ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünüyorum. Eskiden asla böyle düşünmezdim. Bu bir seçenek bile değildi. Dünyayı ele geçirecektim. En tepeye ilk ulaşan, en büyük para yığının biriktiren kazanacaktı. Hepsi buydu, oyun planının tamamı. Ama şimdi.

Tüm dünyaya ihtiyaım var mı?

Raven evim hakkında ne düşünürdü? Ya da arkadaşlarım hakkında?

Büyük boy bir televizyon, birinci sınıf deri kanepeler veya Mısır pamuğundan çarşafları olanzel yapım bir yatak hakkında ne düşünürdü?

Tüm bunları elde etmek için yaptığım fedakarlıkları görecek mi? Yoksa Austin'in uçak gemisi modelim hakkında yaptığı şakalar gibi, zor bir çocukluğu telafi etmeye yönelik sığ, hatta beyhude bir çaba olarak mı görürdü?

Kendimi geçmişimden korumak için bir kalkan olarak etrafımı sardıım zenginlik ziynetlerinden etkilenecek miydi? Ya da anlaşmada bana sahip olduğu sürece umurunda olmaz mıydı?

En büyük soru da bu değil mi? Ben yeterli miyim, yoksa onun için sadece bir araç mıyım?

Bilmiyorum.

Beni kullandıımın sanmıyorum. Bunun için fazla naif, hedeflerinde fazla masum ama kalbime verdiği hasar yabancılarının kolay kolay içeri girmesine izin vermiyor. Raven'a karşı, bedenine duyduğum arzusunun ve aklını takdir etmemin okotesinde duygular besliyor olabilirim ama bunun ne anlama geldiğini sadece zaman gösterecek. Ondan ne istediğimi bilmiyorum ama ondan daha fazlasını istediğimi biliyorum. Karşılığında ne vermek istediğimden de tam olarak emin değilim.

Birkaç el daha oynadık ama ruh halim değişti. Raven'ı görmek istiyorum. Kahretsin, onu görmem *gerektiğini* hissediyorum, hala benim olduğunu doğrulamaktan başka bir sebep olmasa bile.

Bu hsnkuruntu, analitik zihnimin çok altında, ama aptalca arzu yine de orada, çarpık kalbimin içinde uçuşuyor.

Neredeyse bir saat sonra telefonum cebimde titriyor. "Bir dakika beyler," diyorum, ayağa kalkıp bardağıma elime alarak. "Bir tazelemeye ihtiyaım var. Başka kimse var mı?"

Barıma gittim ve telefonumu açtım.

Raven'dan bir mesaj var. *Bu hafta sonu için teşekkür ederim. Annem otele bayıldı.*

Buna sevindim. Bu gece onunla mı kalacaksın?

Nerede olduğunu bilmem gerekiyor, onun üzerinde hak iddia ettiğim için değil, daha sonra uyumaya çalışırken zihnim daha rahat etsin diye. Beyhude bir çaba olacak ama en azından ağır zihnimden bir endişe eksilmiş olacak.

Hayır, sabah erkenden ayrılıyor ve iyi bir uyku çekmek istiyor.
Evdeyim.

Kalp atışlarım fark edilir bir şekilde atıyor ve dönüyor. O müsait. Ona gidebilirim ya da onu buraya getirebilirim.

Buraya gel. Bir araba göndereceğim. Dylan.

Yutkunuyorum ve açığa vurmayı tercih ettiğimden daha fazla zayıflık gösteren üç kelime yazıyorum. *Sana ihtiyacım var. Görünüşe göre, beni bağımlısı yaptın.*

Bu gece ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Vücudunun sunduğu dikkat dağınıklığına, gülümsemesinin sağladığı nokta atışı odaklanmaya, acı dolu geçmişten sadece onun getirebileceği rahatlamaya ihtiyacım var.

Bekliyorum, cevabını bekliyorum ve cevap geldiğinde ve gelmeyi kabul ettiğinde, ağzımı geren yasak gülümsemeye engel olamıyorum. *Şimdi bir araba gönderiyorum.*

Telefonumu cebime geri koyuyorum ve başımı kaldırdığımda herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu görüyorum, görünüşe göre Raven'la mesajlaşmamın tamamını yüzümde izliyorlar.

"O sırtışın ne anlama geldiğini biliyorum," diyor Austin.

"Söylediğim için üzgünüm, oyun bu," diye anons ediyorum. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim ama bu gece dikkatimi vermem gereken bir şey var."

Teddy homurdanıyor. Noah meraklı bakarken o yaklaşık iki bin dolar kaybetti. Austin ifademe kaşlarını kaldırıyor, "Daha çok *birinin* senin ilgine ihtiyacı var gibi." Sesi üzgün gelmiyor. Aksine, ruh halimin bu kadar çabuk değişmesiyle eğleniyor.

Austin'in açıklaması Ollie'nin hızla hareket etmesini sağlar. "Bu durumda, on dakika içinde parayı çekip buradan çıkabileceğimize inanıyorum, değil mi beyler?"

Austin fişlerini saymaya başladı. Bir tahminde bulunmak istiyor. "Bunu başka bir gece devam ettirebiliriz."

"Bu bana uyar," diyorum ve saate bakıyorum, Raven'ın tamamen bana kalması için onların çıkmasını bekliyorum.

BÖLÜM 19

RAVEN

M Asansör boşluğa tırmanırken kalbim boğazıma düğümlendi. Lobideki kapıcı hiçbir şey söylemedi, panoyu benim için tararken kaşlarını bile kaldırmadı ve beni yoluma gönderdi.

Ne Dylan'ın emrindeymişim gibi buraya koşarak ne de bunu yaparken giymeyi seçtiğim kıyafetle doğru şeyi yapıp yapmadığımdan hala emin değilim. Ama Maggie ona fikrimi söylediğinde beni destekledi ve kıyafet seçmeme yardım etti. Hatta dolabından ödünç aldığım, Carmen Sandiego olarak giyindiği eski bir Cadılar Bayramı kostümünün kalıntısı olan trençkotu düğümlememe bile yardım etti. Dylan'ın gönderdiği araba geldiğinde kendi deyimiyle 'beni vahşi doğaya saldı'.

Asansör yavaşlıyor ve kapı açılmadan önce çınlıyor, süslü, tamamen siyah bir çift kapının önünde kısa, neredeyse göstermelik bir koridor ortaya çıkıyor. İleriye doğru adım atarak boğazımı temizliyorum, asansör arkamdan kapanırken korkumu yutuyorum.

Doğru şeyi mi yapıyorum? Bu pervasızlık mı? Pişman olacak mıyım?

Bilmiyorum ama vücudumun her zerresinin bana yapmam gerektiğini söylediği şeyi yapıyorum. *İstediyimi. Onu istediğimi.* Bütün gece, yemek boyunca, yanlış yerde olduğumu, olmam gereken yerin onun kolları olduğunu hissettim.

Titreyen yumruğumu kaldırarak kapıyı çalmaya gidiyorum, ama ben daha çalamadan kapılar sessiz menteşeler üzerinde sallanarak açılıyor ve içerideki fuaye ortaya çıkıyor. Orada, fuayenin yüksek bir oturma odasına çıkan kısa bir basamak gibi görünen yere dönüştüğü ve çatı katı süitinin geri kalanının öteye uzandığı yerin hemen kenarında duruyor.

Tabii ki çatı katında yaşayacaktı. Ama tam da olması gereken yerde gibi görünüyor. Bunun her zaman olmadığını biliyorum. Ben bunu

Nasıl kendi kendini yetiştiren bir adam olduğunu araştırdım ve Dylan geçmişindeki zor günlerden bahsetti. Ama şimdi bunu asla bilemezsiniz. Zenginlikle çevrili evinde mükemmel bir şekilde yaşıyor. Bu ona yakışıyor.

Güçlü ve dizlerini titretecek kadar yakışıklı görünüyor. Ofisten yeni çıkmış gibi giyinmiş, siyah takım elbisesinin pantolonu vücuduna göre dikilmiş, gömleğinin birkaç düğmesi açılarak pürüzsüz, güçlü göğsü ortaya çıkarılmış, kolları sıvalı, ön kollarının gergin kaslarını gösteriyor.

Vay anasını. Bu adam benim için çok iyi hissettirecek şekilde kötü.

"Bay Sharpe," diye , bacaklarım titriyor. İş yerinde değiliz ve bizi duyabilecek kimse yok, ama profesyonel ismi bilerek kullanıyorum, neredeyse mırıldanıyorum. "Bugün seni özledim."

"Ben de sizi özledim Bayan Hill." Benimle birlikte oynarken sesinde bir parça alay var, ama çoğunlukla duyduğum şey, kelimelerinde zar zor gizlenmiş ihtiyaç. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Neler yapıyorsun?" Rahatça soruyorum. Sanki bu her gün olan bir şeymiş gibi, süitine doğru yürüyorum ve o arkamdan kapıyı kapatırken etrafa bakıyorum.

"Seni tekrar becerene kadar zaman öldürüyorum."

Nefesim kesiliyor, bakışlarıyla buluşmak için dönüyorum. Hipnotize bir halde dimdik dururken gözleri vücudumda geziniyor -göğüslerim, kalçalarım, açıkta kalan bacaklarım ve tekrar yüzüme bakıyor. "Ne giyiyorsun?"

"Bu mu?" Trençkotun kemerine uzanıp çözüyorum. Ceket açılıyor, dantelli, kırmızı transparan iç çamaşırı ve altına giydiğim yüksek çoraplar ortaya çıkıyor. Bunları şifonyerimin çekmecesinde görür görmez, giymek istediğim tek şeyin bunlar olduğunu anladım. Sahip olduğum en seksi takım. Sesimi sertleştirerek gözlerinin içine bakıyorum. "Yoksa bu mu?" Parmak ucumu göğüs dekoltemin hizasında gezdirerek söylüyorum.

"Siktir, Raven." Alt dudağı aşağı düşerken kelimeleri zar zor nefes alıyor. "Sana ihtiyacım var."

Bir adım öne çıkıp elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi öpüyor, gözleri arzuyla yanıyor. Kesinlikle doğru kıyafeti seçmişim ve Dylan'ın bana bakışına bakılırsa, gelmekle de doğru bir seçim yapmışım. Hem bedenime hem de varlığıma verdiği tepki, olmasını umduğum her şeydi.

"O zaman beni al," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle.

Beni oturma odasından geçirip geniş ve kıvrımlı merdivenlere götürüyor. Etrafımda zenginlik ve lüksü hissedebiliyorum ama gözlerim asla

Dylan beni geniş ve sığ merdivenlerden ikinci kata çıkarırken onu yalnız bırakıp kısa bir koridordan geçerek devasa bir kral yatağın hakim kocaman bir yatak odasına giriyorum. Yatağın ayak ucunda duran Dylan beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Çok güzelsin sevgilim," diyerek saçlarımdan bir tutamı omzumun üzerinden geriye doğru tarıyor.

"Benim de sana ihtiyacım var," diyorum ona.

Dylan'ın eli omzuma gidiyor ve orada bastırıyor, ben de dizlerimin üzerine çöküp kemerine uzanıyorum. Kemerini çözüp fermuarını indirerek kalın sikinin uzunluğunu serbest bıraktığımda ağzım kuruyor. Başımı kaldırıp baktığımda çenesini izin verircesine eğdiğini görüyorum ve öne doğru eğilip onu kökünden ucuna kadar yalıyorum, sıcak teninin tadına bakıp tükürüğümle kapladıktan sonra Dylan'ın sikinin başının etrafına yumuşak kelebek öpücükleri kondurarak ona tapıyorum.

Dylan çeneme dokunuyor ve ağzımı açıyorum, başımı ellerinin arasına alıp yavaşça sikini bana yedirirken kıpırdamadan duruyorum. Kadifemsi çelik ağzımı dolduruyor, dudaklarımı geriyor ve dilimi itiyor. Yukarı uzanarak kesesini elimde yuvarlıyorum, taşaklarını tartıyorum ve ağzımı işgal ederken her şeyi onun zevkine adıyorum, geri çekilmeden önce bir an orada tutuyorum.

"Ben senin bu güzel dudaklarını sikerken senin de kendine dokunmanı istiyorum," diyor, sesi gergin ve sert. "Boşaldığımda, ben söyleyene kadar tek bir damla bile yutmayacaksın. Anladın mı?"

"Mmm-hmm," diye inliyorum sikinin etrafında ve Dylan öne doğru sarsılarak tepesiyle boğazımın arkasına dokunuyor.

"Yap şunu, Raven. Kendine dokun. Bana itaat et." Artık onda bir karanlık var ve ben bunu hoş karşılıyorum, onun her şeyini istiyorum - olduğunu düşündüğü güçlü, otoriter şeytanı. Ve böyle olabileceğini bilsem de, bana karşı dikkatli ve temkinli, sınırlarımı zorluyor ama onlara saygı duyuyor. İkimize de bunu yapabileceğimi kanıtlamak için daha da ileri gitmek istiyorum.

Onu her konuda memnun etmek istiyorum. Kişisel ve profesyonel. Ve şu anda, cinsel olarak.

İçimden sıcak bir karıncalanma geçiyor ve emredileni yapıyorum, bacaklarımdan arasına uzanıp külotumun içinden klitorisimi okşuyorum. Parmaklarımı onun itişleriyle zamanlıyorum, sıcak ve ıslak olana ve klitorisim şişene ve ince kumaşa elektriksel olarak bastırılana kadar ileri geri ovuyorum.

Külotumu kenara çekip iki parmağımı içime sokuyorum, Dylan gırtlığımı sikerken sikinin etrafında inliyorum. Yanaklarım .

Dilim sadece ve sadece tek bir amaç için çalışıyor, onu memnun etmek için. Her yerde gezdiriyorum, şaftının alt tarafında, başının kabarık çıkıntısının etrafında, hatta yeterince geri çektiğinde yarığına bile.

Tek istediğim ona kendini iyi hissettirmek, onu memnun etmek ve ismimi inlettğini duymak.

"İşte bu... işte bu... aferin kızıma," diyor Dylan hızlanırken. Açabildiğim kadar açıyorum, beni almasına izin veriyorum, parmaklarım sessiz yatak odasında gıcırıyor. "Çok güzel...." Boğazımın arkasında duraklıyor, öğürme refleksimi test ediyor. "O kadar güzel ki..." Tekrar yapıyor ve ben inliyorum. "O kadar benim ki." Bu sefer orada kalıyor, kendini alabileceğim sınırd tutarken bana sığ itişler veriyor.

Ben onunum. Bunun farkındayım ve daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı bir şekilde bedenime sahip olduğunu biliyorum. Daha önce hiçbir erkeğe bu şekilde teslim olmamıştım ama onunlayken her şeyi yapmak istiyorum.

Amımın ihtiyacı var, başparmağım kendimi titreyen kenara getirmek için klitorisimi ovuyor. Çaresizim, başımın arkası Dylan'ın güçlü elleriyle kavranmış, ikimizi birlikte sınıra getirmeye çalışıyorum. Onunla birlikte boşalmak istiyorum. Bunu yapmak için çaresizim, onu daha yukarı çekmek için inliyorum ve umutsuzca klitorisimi tıngırdatıyorum. Ne kadar çaresiz olduğumu hissedebiliyor ve piç kıkırıyor.

"Çabuk gelmemi , değil mi?" diye sorar.

Gözlerimin kenarları yaşlarla dolmuş bir halde ona bakarak inliyorum. Başımı sallıyorum, onu ağzımın içinde tutuyorum.

"Spermimi mi istiyorsun?" Kaşlarım çatılıyor, yoksunluk hissi beni eziyor -havadan değil, ondan. İstiyorum, onu istiyorum, hepsini.

Beni yakından izliyor. "İyi bir kız gibi döllerimi alacak mısınız?"

Amım kasılırken acı içinde onsuz boşalmanın eşiğinde haykırıyorum. Cevap olarak hınzırca sırtıyor. Bana ne yaptığını çok iyi biliyor, beni çıldırtıyor, delirtiyor ama sadece onun için.

Şaftını hızla pompalamak için iki parmağını kullanırken, horozunun sadece başı dudaklarımın arasına sıkışana kadar geri çekiyor. İnleyerek, boşalmaya başladığında başını geriye atıyor, tatlı ve tuzlu tohumu dilimi kaplıyor ve ağzımı dolduruyor. Aynı anda klitorisimi tekrar okşuyorum, kendim kenara doğru eğilirken , o ağzımı doldururken parmaklarımın etrafına geliyorum.

Yutkunmak istiyorum, ağzımı açıp haykırmak istiyorum ama Dylan bana tek bir damla bile dökmememi söyledi. Bu yüzden itaat ediyorum, kalçalarım titriyor ve uyluklarım

Dalga geçene ve o tükenene kadar titriyor. Geri çekilip gülümsüyor ve çenemi ona bakmam için yukarı kaldırıyor. "Aç. Bana ne kadar iyi olduğunu göster."

Görmesine izin veriyorum ve beni ayağa kaldırarak yutmamı emrediyor. Dylan beni kaldırıyor, dönüp beni yatağa taşırken elleri kıcıma giriyor, boynumu ve sonra dudaklarımı öperken kollarım boynuna dolanıyor.

Dylan beni yatağa yatırırken, "Sen çok iyi bir saksocusun," diye övüyor. "Benim tatlı sevgilim, Raven'ım." Dilinden dökülen her kelime beynimin yeni bir bölümüne çarpıyor, vücudumda bir elektrik dalgalanması varmış gibi hissedene kadar her şeyimin farklı şekillerde canlanmasını sağlıyor. "Arkana yaslan ve ayak bileklerini benim için tut."

Dylan beni yatağın yüzeyine doğru yönlendiriyor. Emrettiği gibi ayak bileklerimi tutmadan önce külotumu bacaklarımdan yukarı kaydırıp çıkarıyor.

Eğilip bana bir öpücük veriyor ve elini çoraplı bacağımda gezdiriyor. "Bunlar beni mahvediyor," diye tıslıyor şimdiye kadar duyduğum en seksi iniltiyle. "Bunları her gün giymeni istiyorum. Ofiste, dışarı çıktığımızda, her yerde. Çorap giyeceksin ki bu amcığın tam orada, benim için hazır olduğunu bileyim." Bakışları bacaklarımın arasında geziniyor, bir eli hâlâ aletini okşuyor.

"Lanet olsun, Raven," diye inliyor ve sonra ayağa kalkıyor, gömleğini silkiyor ve pantolonunun kalanını bacaklarından aşağı indiriyor. Onu daha önce hiç tamamen çıplak görmemiştim. Her zaman üzerimizde bir tür kıyafet olurdu ama onu bu şekilde görmek nefesimi kesiyor. Mükemmel bir vücudu var, sanki bir sanatçının elleriyle yontulmuş gibi hissediyorum ve yatağın kenarında diz çöküp kurt gibi sırtarak beni tamamen serbest bırakmaya söz verdiğinde amım ihtiyaçla sıkılıyor.

Daha önce de tadıma bakmıştı ama bu sefer Dylan dilini am dudaklarımın arasından geçirip dudaklarımı hızlıca öperken ve dilini ağzıma sokarken yakından görebiliyorum. "Tadına bak," diye emrediyor ve ben de onu açıklıkla öpüyorum, dilinin ucunu emiyorum ve karşılığında kendi tatlı tadımı alıyorum.

Dylan'ın gözleri ilkel bir açıklıkla parlıyor ve tekrar bacaklarımın arasına iniyor. Bu sırada kalbim hızla atıyor ve vücudum sesini duyuyor.

Geniş, düz yalamalarla başlıyor. Her santiminin tadını çıkarıyor, hatta biraz daha aşağıları yalıyor, şakacı bir şekilde benimle alay ediyor. Hiç anal yapmadım ama Dylan isterse denerim.

İsteddiği her şeye sahip olabilir, farkındayım. Kendime bunun akıllıca olup olmadığını sorarak, diğer insanların bilseler ne düşünecekleri konusunda endişelenerek ve Dylan'ın benim hakkımda ne hissettiğini düşünerek uykularım kaçarken gerçek şu ki... bunların hiçbiri önemli değil. Ben onunum. 'Benim' dedi ve umut dolu kalbim ona inandı, kendini tamamen ona teslim etti.

Aklımda olmaması gereken düşünceler uçuşuyor.

Hissettiklerimden aldığım keyif, Dylan'ın ustalıkla bedenime dayattığı zevk kadar hızlı bir şekilde içime işliyor.

Tekrar kıvrımlarıma dönüyor, dilini sokuyor, gözlerim geri dönene ve başımın arkası yatağa gömülene kadar dudaklarımı emmeden önce amımı yalayıp yutuyor.

"Aman Tanrım," diye bağıryorum ve o da duruyor.

"Hayır, sadece benim adımlı söyle. Adımı söyle," diye homurdanıyor ve beni bakışlarına hapsetmek için bedenime bakıyor.

"Evet, efendim. Dylan, efendim," diye takılıyorum nefes nefese. Bunu söylediğimi duymanın onu ne hale getirdiğini biliyorum ve bana yaptığı gibi onu da zorlamak isteyerek bunu ona geri atıyorum.

Gülümsüyor, gözleri şeytani bir şekilde parlıyor ve bir sonraki yapacağı şeye hazır olup olmadığını merak ediyorum.

Amıma geri dönüyor, dili dilinin ucuyla klitorisimi bulana kadar göbeğimin etrafında dolaşıyor. Yüzüme bakarak, bana acı değil zevkle işkence ederken verdiğim tepkiyi izliyor. İki parmağını içime sokarak harikulade işkenceye katkıda bulunuyor ve tüm ruhum ihtiyaçla kıvranıyor. Sanki tüm dünya onun tam kontrolü altında titreşiyor ve titriyor.

Bu şimdiye kadar istediğim, ihtiyacım olan her şey ve daha fazlası. Dylan'ın dili daha hızlı ve daha hızlı hareket ederken, parmakları içimdeki o noktayı çalıştırıyor, nefes nefese kalıyorum, neredeyse hemen nefes vermek için nefes alıyorum, vücudum onun için arzuyla yanıyor.

Çarşafı yumruklarken ve sırtım eğilirken Dylan'ı zar zor duyuyorum.

"Benim için gel, sevgilim Raven. Benim olanı bana ver," diye emrediyor ağzını klitorisimin etrafına bağlayıp sertçe emmeden önce. Vücudum parçalanıyor, onun iddiası ve tamamen serbest bırakma emriyle kilidi açılıyor. Yüksek sesle haykırıyorum, yoğun, kapsamlı bir orgazm vücudumda çağlayanlar gibi kıvranıyorum.

Dylan orada duruyor, başımı bir o yana bir bu yana savurmamı izliyor, vücuduma doğru öpücükler kondurmadan önce aldığım zevkin her zerresini yaşamama izin veriyor,

sütyenime ulaşana kadar karnımı takip ediyor. Klipsini açıyor ve sağ meme ucumu emmek için kenara düşmesine izin veriyor.

Ayak bileklerimi bırakarak ellerimi saçlarında gezdiriyorum, ona daha fazlasını vermek için sırtımı kamburlaştırıyorum ve bacaklarımı beline doluyorum. Çoraplı bacaklarım onun zayıf orta kısmına doğru kayıyor ama yine de beni ona açık ve müsait tutuyor.

Dylan dudaklarımı öpmek için meme ucumu serbest bırakıyor ve sert siki sıcaklığıma bastırırken bir kez daha yakalıyor. Bileklerimi başımın üzerinde tutuyor ve ben daha fazla dayanamayıp dolgunluk içinde inleyene kadar içime doğru kayıyor.

"Sen kime aitsin sevgilim?" diye sormak için öpüşmemize ara verdi.

"Sen," diye karşılık veriyorum ve dünyayı döndüren derin, hızlı bir itişle ödüllendiriliyorum.

"Söyle."

"Ben sana aidim," diye onaylıyorum ve o da beni bir hamleyle daha ödüllendiriyor. "Siktir... lütfen Dylan, ben seninim."

"Sadece benim," diye mırıldanıyor beni acımasızca sikerken, sanki bana sahipmiş gibi.

Sözlerinde yeni bir çaresizlik var, sanki onu terk edeceğimi düşünüyor. Ama Dylan Sharpe'ı terk etmenin mümkün olmadığını fark ediyorum. Asla. Başkası için mahvoldum. Ben sadece ve sadece onunum.

Kalbim zamanı yavaşlatacak şekilde çarpıyor.

"Nesin sen?" diye soruyor ve ne söylememi istediğini anlamak için gözlerinin içine bakıyorum.

Biliyorum, ama ona vermiyorum. Henüz vermedim.

"Ben senin en yeni ortağınım," diye cevap veriyorum, alaycı bir gülümsemeyle amımı onun sikinin etrafında sıkarak. "Şimdiye kadar işe aldığınız en iyi yetenek benim." Dudaklarım şişmiş ve nefesim hâlâ kesik kesik geliyor ama onu kızdırıyorum. Sanki itaatsizliğim onu tahrik ediyormuş gibi inliyor. Sesimi alçaltıyorum ve ateşli bir şekilde : "Ben aynı zamanda sana para kazandırmadığı her dakikayı bir şey düşünerek geçiren tatlı, pis, yaramaz sürtüğünüm. Seni anlamsızca becermek."

Üzerime salınmasını bekliyorum, iğrenç kelimelerin gücü onu çılgına çeviriyor.

"Beni çok mutlu ediyorsun," diyor Dylan, beni sertçe öperek ve içime girerek.

Hem az önce paylaştığı şeyin hem de ilahi zevkle karışana kadar beni neredeyse acının eşiğine kadar doldurması ve germesi hissinden nefes alıyorum.

Beni güçlü vuruşlarla becermesinin hissi aklımdaki tüm düşünceleri siliyor. Ona tutunuyorum, zevkimi haykırıyorum.

Kelimelere gerek yok. Dylan'ın kalçaları yükselip alçalırken, aleti istekli ve arzulu bedenime çarparken yeterince yoğun değiller. İhtiyacımız olan her şeyi dokunuşlarımızda, göğsünün benimkine bastırışında ve ellerinin çapraz bileklerimde sıkışmasında söylüyoruz. Bacaklarımın beline kilitlenmesiyle, çoraplı kalçalarımın onu sıkmasıyla, beni daha sert, daha derin, daha uzun süre becermesi için onu teşvik etmemle söylüyorum.

Zaman buharlaşır, yerini şehvet alır. Düşünceler eriyor, yerini duygular alıyor. Ve üçüncü salınımım muazzam bir mutluluk dalgasına dönüşürken, geriye kalan tek şey Dylan ve onunla sonsuza dek böyle olma arzusu.

Serbest kaldığını inleyerek söylüyor ve ben de onunla birlikte oradayım, bedenlerimiz bir araya gelişimizin sarsıntısıyla gümbürdüyor. Onu orada tutuyorum, ikimiz de yere yığılana kadar donup kalıyoruz, Dylan yana düşünüyor ve bana zarar vermemek için benimle birlikte yuvarlanıyor.

Fark ettim... ve o anda, daha çok onun oldum. Tam olarak ne zaman aşık olduğumu bilmiyorum ama ona aşık oldum. Kalbim durulduğunda, ona aşık olduğumu anladım.

Kollarında yatarken, nabzım hala damarlarımda atıyor, az önce olanların etkisinden kurtulurken tenimdeki ter soğuyor.

"İyi misin?" Dylan bana soruyor, ben de başımı sallıyorum, göğsünü öpüyorum ve az önce aklımdan geçen düşünceyi yüksek sesle itiraf edemiyorum.

uzanıyoruz, ikimiz de düşüncelerimizde kayboluyoruz. Bu gece büyüktü, muhtemelen yaşadığımız en büyük sıçramaydı ve sanırım ikimizin de bununla oturmak için biraz zamana ihtiyacı var. Ya da en azından benim var, çünkü artık orgazm peşinde koşmadığım için, büyük bir şeyin değiştiğini hissedebiliyorum.

"Eve gitmeliyim," diye fısıldıyorum, gitmek istemesem de muhtemelen yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyorum.

"Kal," diye karşı çıkıyor.

Bunun neye benzediğini hayal etmeye çalışıyorum ve nefesim kesiliyor. "Yarın sabah ucuz bir kırmızı trençkotla utanç yürüyüşü yapmayacağım. Komşularım bana bir daha asla aynı gözle bakmaz."

Omuz silkiyor, umursamaz bir tavırla. "Sizin için kıyafet göndertebilirim."

Şok içinde ona bakmak için ayağa kalktım. Böyle bir şey asla aklıma gelmezdi. Sadece 'kıyafet göndertmek' mi? Bunu kim yapar ki?

Dylan Sharpe yapıyor.

Gülüyorum. "Hayır, bunu yapmanı istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Açık saçık bir kıyafetle yaramaz bir randevu ve güneş doğmadan önce gizlice dışarı çıkma fikri hoşuma gidiyor. Benim için biraz vahşi, sevimsiz bir filmden bir sahne gibi."

Bana bakıyor, kahkahası seğiren dudaklarında alay ediyor. "Bunu benim için mahvetme. Bu gece sabahkinden daha iyi görüneceğim."

Bunun üzerine güldü. "Tamam, gitmek istersen anlarım. Sanırım bu gece gerçekten biraz uyuyabilirim, ki bunu yapabileceğimi sanmıyordum."

"Neden?" Ben soruyorum.

Gözlerinden bir gölge geçer ve başını sallar. "Fark etmez çünkü beni yıprattın." Bana şaşkınlıkla bakıyor, sanki bunu nasıl yaptığımdan pek emin değilmiş gibi. "Sana banyoyu göstereyim de temizlen."

Yataktan kalkmama yardım ederken yatak inliyor ve beni beklediğim kadar lüks olan özel banyoya götürüyor; yatak odam büyüklüğünde kocaman bir duş, hangi lavaboyu kullandığını merak ederek yan gözle baktığım uzun bir çift makyaj masası ve neredeyse içinde yüzebileceğim bir küvet. Beni yalnız bırakıyor ve ben de çabucak temizleniyorum.

Yatak odasına döndüğünde, uzun kollu bir tişört uzatıyor. "Trençkotun altına benim gömleğimi giyersen mahvolur mu? Dışarısı serin."

Sırıyorum, gömleği başımın üzerinden çekip kalçalarımın altına indirilmesine izin veriyorum. Teni tenime her değdiğinde içimden bir şeyler geçiyor. O da giyinmiş, benzer bir tişört ve bir eşofman altı giymiş. Aramıza bakıyorum, o anın zihinsel bir fotoğrafını çekiyorum.

Kalbim yine o şeyi yapıyor ve keşke yapmasaydı.

Beni aşağıya, ön kapıdan dışarıya ve asansöre götürüyor. Aşağı inerken elini cebine atıyor ve AirTag'e çok benzeyen küçük bir etiket çıkarıyor. "İşte. Anahtarlığın için."

"Ne oldu?" Ben soruyorum, o da asansördeki sensör panelini işaret ediyor. "Gerçekten mi?"

"Ön kapımı açmayacak, yani duşta bana sürpriz yapmak için gizlice giremezsin," diye şaka yapıyor, bu fikrin yararlarını düşünüyormuş gibi başını eğiyor ve ben de usulca gülüyorum. Bu bir ön kapı anahtarı değil, ama büyük bir mesele, özellikle de

Kendisini neredeyse herkesten ve her şeyden korumak zorunda olan onun gibi bir adam.

Lobiye gittiğimizde beni bekleyen bir taksi buldum.

"Bu kadar kısa sürede beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Bay Sharpe," diyorum en profesyonel sesimle ve başımı eğerek ona takılıyorum.

"Ne zaman isterseniz, Bayan Hill. Pazartesi görüşürüz o zaman?" diyor. Uygunmuş gibi davranmıyor. Sesi pazartesi günü hepimi göreceğine söz veriyor ve ben ona nasıl aşık olduğumu bilmeden ama tamamen tek taraflı olursa ne olacağından korkarak taksiye biniyorum.

BÖLÜM 20

RAVEN

S Kollarımı başımın üzerinde gerdiğimde, her iki kürek kemiğim ve sol dirseğim üç saattir içimde tuttuğum gerginliği bırakırken sırtımın üç yerden çatırdadığını hissediyorum. Bir haftadan beri Annem ziyarete geldi ve şimdi beni görebilseydi, yaptığım işi neden sevdiğimi gerçekten anlayamazdı. Ama kesinlikle seviyorum.

Bu sabah piyasalar, Avrupalı bir milyarderin, ikisi de kocası olmayan iki yatak arkadaşıyla yakalandığı ve şirketinin yer aldığı her yerde dalgalanma etkisine neden olduğu haberiyle hareketlendi.

Tüccarların bu kadar gülünç olabilmesi şaşırtıcı, zira bu anlaşmanın aylar ya da yıllar olmasa bile en az birkaç haftadır devam ettiği açık. Ve bu milyarder, son altmış yıldır istikrarlı bir şekilde kâr eden aile şirketinin günlük operasyonlarına bile dahil değil.

Yine de bu kadının kişisel kaşıntılarını nerede ve nasıl giderdiği, bazı insanları beş kuşaktır faaliyet gösteren bir holdingin batacağını ilan etmeye hazır hale getirdi.

Ancak, ailenin söylentileri ele alan resmi bir basın açıklaması yapmasıyla sadece birkaç saat içinde gelen sıçrama beklentisini izlemeden önce, düşüşte kendi portföyüm için üç yüz hisse senedi ve profesyonel hesabım için beş bin hisse daha alarak atlayabildim. Satışı önce profesyonel hesabımda, birkaç dakika sonra da kişisel hesabımda gerçekleştirdim ve aradaki farktan sadece çeyrek puan kaybettim. Her iki portföyde de düzenli bir kâr elde ettim, bu yüzden bu sabahı büyük bir kazanç olarak adlandırıyorum.

Odamın duvarına vuruluyor ve yeni iş arkadaşlarımdan biri olan Hector Williams'ın köşeden kafasını uzattığını görmek için bakıyorum. "Hey, Heck. Sabahın nasıldı? Avrupa pazarında iyi iş çıkardın mı?"

"Fena değil," diyor Hector, alamet-i farikası olan kilitli saçlarını bir o yana bir bu yana savurarak. Aslında kafasını oynatmadan konuşabildiğinden emin değilim. "Bu akşamki buluşma için sayıları belirliyorum. Sen de geliyorsun, değil mi?"

"Yine nerede?" Ben soruyorum.

"McGinty's," diye yanıtlıyor, sonra da şirket e-postasında zaten okuduğum dökümü veriyor. "Hepimiz her ayın sonunda, genellikle bugünkü gibi bir Cuma günü bir araya geliriz. Bu diğerlerinden daha büyük bir toplantı olacak çünkü sen, Shanna ve Mitchell gibi yeni işe girenleri karşılayacağız. Patron Man gelip avuçlarımızı sıkacak, birlikleri bir araya getirecek ve sonra kazandıklarımızı ve kaybettiklerimizi uygun gördüğümüz şekilde kutlamakta özgür olacağız."

"Kulağa tacizin şifresi gibi geliyor," diye alaycı bir bakış attım ve gülerek başını salladı. Durumun böyle olduğunu düşünmemiştim ama yine de bir tuzağa düşmediğimi teyit etmek iyi oldu. Bekle... "Avuç içlerine kim bastırıyor?"

"Patron Adam. Bay Sharpe. Sadece bir dakikalığına," diyor ve ellerini, insanların genellikle korkunç Dylan Sharpe'tan kaçtığı gibi havaya kaldırıyor. Neyse ki Hector benim bir mesajla hemen ona koşan bir tip olduğumu bilmiyor. "Altı buçuk? Seni indireyim mi?" diye soruyor, katılımcıların çetelesini tuttuğu anlaşılan telefonunu göstererek.

Başımı salladım. "Bunu kaçırmazdım."

Hector uzaklaşırken ve ben onun yan odaya vurduğunu duyarken, telefonuma uzanıyorum.

Bu gece McGinty's'de sahneye çıkacağımı duydum.

Dylan meşgul olduğu için hemen cevap vermesini beklemiyorum ama birkaç dakika içinde üç noktayı ve ardından cevabını görüyorum.

Aylık gelenek, ancak mesai sonrası çalışmalarımızdan daha öncelikli olmasından nefret ediyorum.

Açıkçası ben de onları kaçırdığım için biraz hayal kırıklığına uğradım.

Ama iş yerinden insanlarla bir araya gelmek önemli. Özellikle de dedikodular yüzünden. Burada yerimi bulduğumu ve herkesi tanımaya başladığımı hissediyorum, bu yüzden onlarla dışarı çıkmaya davet edilmek, arkadaşça bir gezi değil de biraz ilgili olsa bile, yapılması gereken bir şey. Başlangıçta endişeliydim

Benim ve Dylan'ın bağış etkinliğindeki davranışlarımızla ilgili haberler insanları bana karşı önceden zehirleyebilirdi, ancak çoğunlukla bu seviyedeki insanların bundan haberi yok gibi görünüyor. Ya da umursamıyorlar. Durum ne olursa olsun, bunun için minnettarım çünkü bazı iş arkadaşlarımla gerçekten iyi arkadaş olabileceğimi düşünüyorum ve bu gece doğru yönde atılmış bir başka adım.

Ben de öyle. Sana sabahımı anlatmak için heyecanlıydım.

İş sonrası toplantılarımız her zaman ayak parmaklarını kıvıran orgazmlarla sona erer, ancak Dylan ve benim yatırımlarım hakkında konuşmamızla başlar. Umduğundan daha iyi bir iş çıkardığımı söylüyor ama aynı zamanda daha fazla şey öğrendikçe bana rehberlik ediyor. Bu sabahki başarımın en azından 'harika bir iş' ya da en fazla orgazmik bir bonus değerinde olacağını düşünmüştüm, bu yüzden onunla paylaşmadığım için hayal kırıklığına uğradım.

Avrupa pazarları

mı? Evet!

İnanılmazdı!

Bir an sessiz kaldı, sanırım başka bir şeye takıldı, ama sonra dedi ki, *"Rakamlarınızı kontrol ettim. Harika iş, Raven."*

İşte beni böyle övdüğünde göğsümde sıcak, kabarcıklı bir his oluşuyor. Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

Teşekkür ederim. Akşam görüşürüz.

Dolabımdan öğle yemeğimi almadan önce sandalyemde mutlu bir dönüş yapıyorum. Öğleden sonra piyasalarda başka neler olduğuna bakarken yemek için masama geri dönüyorum. Ve ben farkına , çanlar bir günü daha kapatmak için dünyanın dört bir yanında çalmaya başlıyor. Çeşitli portföylerimin bazı kayıt ve analizlerini yapıyorum ve toparlanıyorum.

Çok geçmeden, McGinty's'e adım attığımda günle ilgili düşünceler bir kenara bırakılıyor, topuklar beton kaldırımında tıkırdıyor, sonra ahşap zeminde donuklaşıyor. Burası Finans Bölgesi'nde bir kurum, kökleri Sheamus McGinty'nin ailesini County Cork'tan ABD'ye getirdiği 1847 yılına kadar uzanan otantik bir İrlanda barı.

Buraya daha önce birden fazla kez geldim. Burası Lionfish'e benzer bir üne sahip bir pub, ama onun bir alt lig versiyonu. Burası Finans Bölgesi'ndeki genç, aç ve yeni gelenlerin yoğun bir günün ardından bira içtikleri bir yer.

Burası aynı zamanda bir tür kardeşlik evi olarak da ün salmış durumda ve koyu renk takım elbiseli insanların arasına karışıp burnuma çarpan hafif kolonyalı dalgaları bana burada geçirdiğim son birkaç zamanı hatırlatıyor.

Bu gece, sahnede geleneksel İrlanda müziği çalan gerçek bir grup var ve tanıdığım insanları taramadan önce onlara bir göz atıyorum. Neyse ki Hector'un odanın diğer ucundan bana el salladığını görüyorum ve o tarafa yöneliyorum.

"Raven!" diye seslenerek beni yüksek sesle selamlıyor. Uzun, siyah meşe barın yanında toplanmış, ceketini çoktan bir yerlere atmış ve kollarını ön kollarına kadar sıvamış, Rolex saatini öne çıkarıyor. "Gelebilmene sevindim. İlk içkiler şirketten! Guinness?"

En sevdiklerimden biri değil, ama uygun görünüyor, bu yüzden başımı sallıyorum ve bir dakika sonra barmen bana bir bira bardağı uzatıyor.

"Şerefe," diye cevap veriyorum, onunla kadeh tokuşturuyorum. Etrafımızdaki diğer üç kişi de kadehlerini kaldırıyor, gülümsüyor ve bizimle kadeh tokuşturuyor. Sharpe'ta mı çalışıyorlar yoksa iş çıkışı içki içmeye çıkmış finans bölgesi tipleri mi emin değilim.

Hector bir yudum alır ve başını müziğe doğru sallar. "İrlanda müziği dinleyecek birine benzemiyorsun."

Hector şaşkınlığıma sırtarak, "Üniversitedeyken burada çalışırdım," diyor. "Biliyorum, biliyorum. Locs yüzünden, değil mi?"

"Onun gibi bir şey," diye itiraf ediyorum ve o da gülüyor.

"Oraya çıkıp Dropkick Murphys'i söylemeye başladığımda göreceksiniz!" diye yemin ediyor ve sözlerini tamamlarken sesi yükseliyor. Bir onay çılgılığı ile karşılanır ve barın arkasında bir personel gözlerini devirir. "İşçinin Şarkısı, İşçinin Şarkısı!" diye bağırıyor ve birkaç kişi onunla birlikte ralliye katılıyor.

"İşçinin Şarkısı mı?" Sessizleştğinde soruyorum, o da başını sallıyor. "Üzgünüm, bilmiyorum."

"Son yirmi yılda kaydedilmiş en iyi 'zenginleri sikeyim' şarkısı," diyor Hector oldukça ciddi bir şekilde. "Gaydaları da çok güzel."

Başımı sallıyorum, bu konuda onun sözüne güvenmeye karar veriyorum çünkü müzik zevkim biraz daha popstar ve biraz daha az... gayda.

Daha fazla insan gelir ve parti gerçekten başlar, ancak kimse çok çılgınlaşmaz. 'Hadi olabildiğince hızlı bir şekilde kafayı bulalım' havasından çok 'kimin için çalışıyorsun' ve 'bugün piyasalarda nasılsın' havası var.

Tam altı kırk beşte kapılar açılır ve Dylan gelir. Herkesten bir tezahürat yükseliyor ve Dylan başını sallayıp gülümseyerek etrafına bakınıyor.

İlahi görünüyor. Her zamanki gibi yakışıklı ama bazı yönlerden daha sert. Kolları kıvrılmış, güçlü ön kollarını öne çıkarıyor ve

erkeksi eller. Kravatını çıkarmış ve boğazındaki birkaç düğmeyi çözmüş; gözleri parlak ve mutlu.

O farkındalıkla, ne dediğini hatırlıyorum... *Beni mutlu ediyorsun.*

Onu karşılamak için koşturmak için tüm gücümü harcıyorum, bu felaket olurdu, bu yüzden neyse ki kışımı bar taburemde tutmayı başarıyorum. Parmaklarımı soğuk bira bardağında aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Görüyorum ki bu şirkette biraz eğlenmeyi unutmamışsınız," diyor Dylan alkışlar arasında. Elini kaldırıyor ve herkes susuyor. "Ama ciddi, bu ay bizim için geleneksel olarak iyi bir ay oldu, ama her zamankinden daha da iyi oldu... sizin sayenizde." Her sözünü dikkatle dinleyen topluluğa bakıyor. "Burada yeni çalışanlarımız var, onlara hoş geldiniz diyelim. Hepiniz onlar için harika birer akıl hocası oldunuz, bunu takdir ediyorum. İyi çalışmaya devam edin." Birkaç kişi birbirini yumrukluyor, sanki 'ekip çalışması hayalleri gerçekleştir' anlayışına sahipler. "Yeni işe başlayanlara, iş arkadaşlarınızdan bir şeyler öğrenmeye devam edin. Onlar sizin bulunduğunuz yerde bulundular. Bugün içinde çalıştığınız evi onlar inşa etti. Bu yüzden kadehinizi bana değil, daha önce gelenlere, sonra gelenlere ve kendinize kaldırın. Şerefe!"

Grup hep bir ağızdan "Şerefe!" diye cevap verir.

Kadehimi kaldırıyorum ve yanımdaki Shanna ile kadeh kaldırıyorum. O da genç ve yaklaşık altı aydır şirkette çalışmasına rağmen resmi olarak kısa süre önce işe alınmış. Daha önce, üniversite son sınıfta firmada staj yapmış ve mezun olduktan sonra bordro departmanında iş teklifi alacak kadar etkilenmiş.

"Şerefe, Shanna," diye cevap veriyorum, onunla kadeh tokuşturuyorum ve biramdan bir yudum alıyorum. "Sharpe'a hoş geldin," diyorum ona, ikimiz de yeni işe alındığımız için takılarak.

"Sen de," diye gülerek cevap veriyor ve sanırım İK'da çalışan bir adamla sohbete devam etmek için uzaklaşıyor. Ya da belki bir analisttir? Emin değilim.

Yeni insanlarla tanışarak ve zaten tanıdıklarımla sohbet ederek kaynaşmaya devam ediyorum ve göz ucuyla Dylan'ın da etrafta dolaştığını fark ediyorum. Her gruba sadece bir dakikalığına uğruyor ve samimi olduğu kadar politik davrandığını da söyleyebilirim. Buradaki insanlara zaman ayırmak istemediğinden değil, ama buranın onun yeri olmadığını biliyor. O yüzden kontrol ediyor, gülümsüyor ve yoluna devam ediyor.

Barın uzun 'slingers' masasının yanında, takımdan birkaç kişinin shuffleboard benzeri bar oyununu oynamasını izliyordum ki arkamdan geldiğini hissettim ve arkamı döndüm. "Bay Sharpe."

"Bayan Hill," diyor ve bir kez daha Dylan'la birlikte olduğumuz her anın içine işleyen o arzu ürpertisini hissediyorum. "Umarım eğleniyorsunuzdur?"

"Öyleyim. Teşekkür ederim," diyorum kibarca ve bunun 'seni çıplak gördüm' sırtışı değil de sıcak bir gülümseme olmasını umuyorum. "Avrupa piyasaları bugün oldukça inişli çıkışlıydı."

Dudaklarını yalıyor ve sırtıyor. "Öyleydiler. Bu sabah önemli bir ilerleme kaydettiğini gördüm. Öğleden sonra nasıldı?"

"O kadar iyi değil," itiraf ediyorum, hayal kırıklığına uğramış gibiyim. "Ama yarın yeni bir gün, değil mi?"

"Öyle."

Etrafımızdakiler için, umarım bu son derece hoş, profesyonel bir sohbet gibi görünüyordur. Burada kötü bir şey olmuyor, kesinlikle dedikoduya değer bir şey yok.

Gözlerin üzerimize dikildiğini hissediyorum, sonra hızla başka tarafa bakıyorlar ve Dylan'a bir sır sakladığımızı hatırlatarak kaşlarını çatıyorum, bu yüzden sıradan konuşmalar yaparken birbirimize bakarak bunu mahvedemeyiz.

Çünkü ses tonum ne kadar düzgün olursa olsun, ona baktığımda gözlerimdeki yıldızlara engel olamıyorum. Güçlü, kuvvetli ve seksi ve bir yanım 'siktir et burayı, siktir et dedikoduları' deyip arabasına atlayıp onun evine dönmek istiyor.

"Peki, sonra görüşürüz," diyor ve başıyla veda ederek bir sonraki gruba doğru ilerliyor.

Gidişini izliyorum ve çok geç olana kadar veda etmediğimi fark etmiyorum bile.

Bekle, daha sonra derken bu gece mi demek istedi, beni davet ediyormuş gibi? Yoksa gelecekte bir zaman mı demek istedi? Yoksa sadece kibarca bir hoşça kal mı dedi?

Bilmiyorum ve etrafta herkes varken de soramam.

Bara doğru ilerliyorum, Shanna barın yanında duruyor ve bir içki daha alıyor. "Hey."

"Hey!" diyor, sesi şimdiden hafif çakırkeyif geliyor. "N'aber kızım?"

Bir bira daha sipariş ettikten sonra "Bir tane daha içiyorum," diye cevap veriyorum ve Shanna sırtıyor.

"Ben de!" Sanki bir barda içki içmek gibi beklenen bir şey değil de, önemli bir ortak noktamız varmış gibi konuşuyor.

"Bu senin için kaç tane?" Biraz endişeli bir şekilde sordum. Onu toleransını ölçecek kadar iyi tanımıyorum ve mutlu görünüyor, aşırı hizmet etmiyor, ama yine de başkalarına dikkat ediyorum.

"Şimdiye kadar?" diye soruyor, yukarı bakarak. "Uh, Jason bana bir tane aldı, Liam bana bir tane aldı, Danny bana bir tane aldı... ah... oh, ve Eric bana bunu aldı."

"Sana bira mı ısmarlıyor?" Endişeyle soruyorum, o da sırtarak başını sallıyor. "Bu, bilirsin... her şey yolunda mı?"

"Önemli bir şey değil," diye beni temin ediyor Shanna. "Sadece takılmaya çalışıyorlar ve barmenden içkileri ben alıyorum, bu yüzden güvenli olduğunu biliyorum." Parmaklarını cilveli bir şekilde sallıyor ve ben de bakışlarını odanın diğer ucuna, bahsettiği adamların bu tarafa baktığı ve el sallamasına karşılık vererek onu masaya geri dönmeye teşvik ettiği yere kadar takip ediyorum.

Gözleri biraz berraklaşıyor ve eğilerek net ve anlaşılır bir şekilde konuşuyor: "Ayrıca, sarhoş olduğumu düşündüklerinde daha çok konuşuyorlar. Çok şey öğrenebilirsin."

Geri çekildiğinde, cam gibi gözleri geri gelmiş ve gülümsemesi biraz bilmiş. Ooh, zeki biri. Ondan daha da çok hoşlanıyorum.

"Ayrıca, biz bir ilişki yuvası değiliz. Ama ofisteki uzun günleri atlatmak için biraz flört etmek? Zarar yok, faul yok, anlıyor musun?" diye takılıyor.

Başımı sallıyorum. "Uh, emin misin?"

Tehlikeli bir bölgeye adım atıyor... benim için tehlikeli. Ve ben bundan tamamen uzaklaşmak istiyorum.

Shanna başını eğip beni düşünüyor. "Oh, 'Sharp'lanan kişinin sen olduğunu sanıyordum? Benim hatam, özür dilerim." Barmenden içkisini aldı, az önce tüm hayatımı altüst ettiğinden tamamen habersizdi. "Affedersiniz, çocukların yanına dönsem iyi olacak," diyerek odanın karşısındaki masaya doğru ilerledi.

O biliyor.

Etrafıma bakıyorum, iş arkadaşlarımla gülümseyen, gülen yüzlerini görüyorum.

Hepsi biliyor.

Patronu beceriyorum. Dylan'ı beceriyorum. "Sharped" alıyorum. Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum ama Shanna'nın dilinden

Daha önce de söylediği bir şey, o yüzden olmalı.

Muhtemelen pozisyonumu bu şekilde elde ettiğimi düşünüyorlar ki ben de tam olarak bunun olmasını istemiyordum. Çok sinsi davrandığımı, kimsenin fark etmeyeceği kadar dikkatli olduğumuzu sanıyordum. Ama görünüşe göre, Dylan'ın kişisel oyuncağı olarak etiketlenmem bir aydan kısa sürdü.

Muhtemelen başından beri biliyorlardı, hiç bahsetmedikleri dedikodular biz tanışmadan önce bile onlara ulaşmıştı. İş yerinde bir arkadaş edindiğimi düşündüğüm her etkileşim bana hızla geri dönüyor. Muhtemelen Dylan'ın gözüne girme umuduyla bana yakınlık gösteriyorlardı. Bağış gecesindeki o gecenin sonuçlarından gittikçe uzaklaştığımı sanıyordum ama gerçek şu ki, görüş alanımın hemen dışında bir gölge bulutu gibi beni takip ediyordu.

Bunun farkına varmak midemi bulandırıyor. Buradan çıkmam gerek.

O biraya ihtiyacım olmadığını söylemek umuduyla barmene işaret ediyorum ama Hector barda durduğu anda birayı önüme koyuyor. "Al, bu benden," diyerek birayı ona doğru itiyorum. "Ben eve gidiyorum."

"Oh! Teşekkürler, ama çok beklenen sahneye dönüşümü kaçıracaksınız," diye sırtarak alay ediyor.

"Bir dahaki sefere," diye söz veriyorum, bir dahaki sefer bile bile.

Kalabalığın arasından kapıya doğru ilerliyorum, insan denizinde kendimi yalnız hissediyorum. Arkadaşım olduklarını sandığım insanlar.

Sorun değil, diyorum kendime. Arkadaşlarım var -Maggie ve Ami- ve harikalar. Hatta muhtemelen şu anda evde kanepede oturmuş, Ami'nin Maggie'ye sipariş vermesi için doğum günü kartından çektiği şeyi yiyorlardır. Eve gidip onlara katılabilirim, beni önemsediklerini ve mutlu olduğum sürece kiminle yattığının umurlarında olmadığını bilirim.

Ve Dylan'ım var, beni masasına, yatağına ya da herhangi bir lanet yere yayacak ve bana her an güzel, arzu edilir ve onun olduğumu hatırlatacak.

İş arkadaşlarımın bunu biliyor olması büyük bir felaket değil. Ama dışarıda, gece havası zaten soğuk olan bedenime üflerken, büyük bir mesele gibi geliyor. Tam da itibarımı yeniden inşa ettiğimi düşündüğüm anda itibarımı tekrar mahvedecek büyük, çirkin, can sıkıcı bir mesele.

BÖLÜM 21

DYLAN

"T "Amara," diyorum masamda karşıma otururken, "Faulknerlar hakkında bir şey duydun mu?"

"Herhangi bir kan beyanı oldu mu?"

Kan davası mı yoksa Faulkner Binası'nın dışındaki bayrak direğine kafanı astıracağına yemin etmek mi?" diye alaycı bir şekilde soruyor, gözleri kucağındaki tabletten hiç ayrılmıyor. Cevap vermeyince başını kaldırıp bakıyor. "Her zamankinden daha fazla değil. Neden sordunuz?"

"Ah, sadece... merak ettim," diye cevap veriyorum ve Tamara gözlüklerini burnundan aşağı kaydırarak bana dikkatle bakıyor. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Bay Sharpe, beni bu pozisyona iyi iş çıkardığım için getirdiniz," diyor ki bu çok hafif bir ifade. Tamara ona ödediğim paranın iki katını hak ediyor ve zaten Finans Bölgesi'nde eşdeğer bir pozisyonda çalışan herkesten daha yüksek bir ücret alıyor. Bunu biliyorum çünkü o da bunu biliyor ve ne zaman maaşına zam istemek için bana gelse, hiç sorgulamadan onaylıyorum.

"İyi iş çıkarıyorsunuz. Aynı fikirdeyim."

"Bunu yapabiliyorum çünkü beni olayların içinde tutuyorsun" diye devam ediyor Tamara, "ve birlikte çalıştığımız yıllar boyunca, iyi bir neden olmadan beni nadiren döngünün dışında tutun."

"Bildiginiz kadarıyla," diye karşılık veriyorum.

Tamara homurdanır. "Bay Sharpe, bu şirkette üç tür sır vardır. Sizin ve benim sakladığımız sırlar var. Benim sakladığım sırlar var. Ve sakladığınızı sandığınız sırlar var. Ve benden bilgi 'sakladığınızda'..." Duraklıyor ve bana haber vermek için 'tuttu' kelimesinin etrafında küçük tırnak işaretleri yapıyor.

sadece görünüşte olduğunu. "Senin kararlarına güvendim. Bunu neden yaptığınızı anlıyorum, genellikle kendi makul inkarım için."

"Seni kurumaya bırakmayacağım," diye .

"Ama orada tek başına takılmana da gerek yok," diyor sesi alçalarak. "Bakın, Bay Sharpe. Gerçek şu ki, en azından son birkaç haftadır ağımlı aracılığıyla sizinle ilgili hiçbir şey duymadım."

"Son birkaç hafta mı?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Ondan önce mi?"

"Bay Sharpe, bunu söylemek bana düşmez ama yardım etkinliğinden bu kadar kısa bir süre sonra Bayan Hill'i işe almanız? Duyduklarım mı?" Başını eğiyor ve bana hayal kırıklığına uğramış anne bakışına benzer bir bakış atıyor. Kızının çok az düzeltmeye ihtiyacı olan iyi bir çocuk olduğu düşünüldüğünde, bu en iyi ihtimalle zayıf bir bakış.

"," diyerek onu uyarıyorum.

Tamara muhtemelen Raven söz konusu olduğunda kör bir nokta olduğunu ve Raven'ı işe almamanın tek nedeninin duyduğu söylentiler olduğunu düşünüyor. Eğer durum buysa, çok yanılıyor. Hatta güçlü pozisyonlardaki diğer birçok erkek gibi, beni Easy Street'e giden kestirme bir yol olarak gören genç ve güzel bir kadın tarafından oyuna getirilip getirilmediğimi bile merak edebilir. O konuda da yanılıyor olabilir.

Tamara yüzümü okuyabiliyor ve endişelerimin yersiz olduğu konusunda beni rahatlatmak için acele ediyor. "İşle ilgili kararlarınızdan birini sorgulamam için bana hiçbir zaman, ama gerçekten hiçbir zaman neden vermediniz," diyor. "Bayan Hill'i işe almak için gizli nedenleriniz olabilir. Ama ofiste onun bir tür yatırım fenomeni olduğuna dair konuşmaları duydum ve onun çalışmasını ve ofisteki insanlarla nasıl çalıştığını gördüm. Buraya iyi uyum sağlamış gibi görünüyor. Ona verilen araştırma..."

Başımı sallıyorum ve o da devam ediyor: "Raporu bu sabah gelen kutuma düştü. Bana göre mükemmeldi. İki buçuk günde, yeni işe başlayan birinin bir hafta ya da daha uzun sürede tamamlamasını beklediğimiz bir iş üretti. Bu kadar kısa sürede kaliteli iş üretebilen sadece bir avuç insan tanıyorum ve şu anda onlardan biriyle aynı odada oturuyorum."

"Teşekkür ederim." Bayan Hill'in varlığını sorgulama kararı beni germiş olsa da ses tonumu sakinleştiriyorum.

Tamara ve benim, şirketi ayakta tutmak ve en iyi doğru yönlendirmek üzerine kurulu, profesyonel olarak iç içe geçmiş bir ilişkimiz var. Birbirimize sık sık iltifat etmez ya da aferin demeyiz. İkimiz de bunlara alışık değiliz ya da konuda rahat değiliz. Ama kez takdir ediyorum... Raven'ı rahat bıraktığı sürece.

Tamara, "Söylentilere göre, size neredeyse avuç dolusu para kazandırıyor ve daha kıdemli yatırımcılara marjlarını iyileştirmeleri için baskı yapıyor," diyor. "Özgeçmişinde hiçbir kabartı yok, referansları etkileyici ve çok fazla tüyleri diken diken etmeden bir yer bulmuş gibi görünüyor, ki bu finans tipleri için hassas bir dengedir."

Kıkırdıyorum, 'finansçı kanka'nın bir sebepten dolayı klişe olduğunu kabul ediyorum. Hepimiz hırslı, açgözlü, egoları bir BMW büyüklüğünde olan rakamcı tipler değiliz, ama ne yazık ki bu da çok uzak değil.

"Sence ona daha fazla sorumluluk vermeli miyim?" diye sordum. "Eğer bu kadar iyiye."

Tamara arkasına yaslanıyor ve düşünürken tabletinin kenarına dokunuyor. "Babam," diyor, "bir beyzbol hayranı. Oyunu sever, karmaşıklığını sever. Yönetim katmanlarına, takımların sahip olduğu çiftlik sistemine, istatistiklere, hepsine girer. Eğer ona biraz şans vererseniz sizinle konuşurdu ama en çok hatırladığım şey, bir atıcının alt liglerden çok hızlı bir şekilde yukarı çıkarıldığını söyleyebilme konusundaki esrarengiz yeteneğiydi. Maça bakmasına bile gerek yoktu. Bana önceden söylerdi. "Çocuk zor bir gün geçirecek" ya da "daha fazla terbiyeye ihtiyacı var. Sanki bir atıcı biftek gibi bir şeydi. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum."

"Raven'ın daha fazla çeşniye ihtiyacı olduğunu düşünüyorsun," diye not ediyorum ve Tamara omuz silkiyor. "Ne demek istiyorsun?"

Tamara, "Yani sadece size tonlarca para kazandıracak birini istiyorsanız, işleri hızlandırın derim," diye açıklıyor. "Başka biri onu kapmadan önce yeteneklerini mümkün olduğunca agresif bir şekilde kar hanenizi doldurmak için kullanın."

Kimsenin Raven'ı benden ya da şirketimden uzaklaştırmak şöyle dursun, hiçbir yere götürmeyeceğini düşünerek kaşlarımı çatıyorum. Tamara sanki farkında olmadan düşüncelerime girmesine izin vermişim gibi gülümsüyor.

"Ancak, şüphelendiğim şeyi istiyorsanız, Bayan Hill'in öğrenmek, büyümek ve ileride olacıklara gerçekten hazırlıklı olmak için zamanı olduğundan emin olmak isteyebilirsiniz... işler değiştiğinde ve değişirse."

"Peki benim ne istediğimden şüpheleniyorsun?" Bir diğeri gelmeden önce soruyu zar zor söyleyebiliyorum, "ve tam olarak neyin değişeceğini düşünüyorsun?"

Tamara tabletinin kapağını kapatıp ayağa kalkarken, "Bu, Bay Sharpe, sizin için cevaplayamayacağım bir şey," diyor. "Bu raporları yarın sabaha kadar sizin için hazırlayacağım. Hepsi bu kadar mı?"

Başımı salladım ve Tamara gitti. Bana cevaplar vermek yerine, beni sorularla dolu bir zihinle baş başa bıraktı.

Raven Hill'den ne istiyorum?

Bu hafta sonundan sonra, belki bir açıklama.

Onunla Cuma günü McGinty's'de konuşmuştum, yüzeysel bir konuşma yaptıktan sonra başka bir grupta konuşmak üzere oradan ayrılmıştım. Daha sonra barı taradığımda tek kelime etmeden gittiğini fark ettim. Hector sahneye çıkıp doğaçlama bir karaoke yapana, şarkısını şirkete yeni gelenlere ithaf edene ve Raven'ın eve erken gittiğini ve çok beklenen sahne ışıklarına dönüşünü kaçıracağını söyleyene kadar endişeliydim. Hayal kırıklığına uğramıştım çünkü tam olarak bir planımız olmasa da, buluşmadan sonra onu görmeyi umuyordum. Mesaj atmadı. Tek bir kelime bile etmedi. Beklenmedik bir şeydi.

Ve sonra, son iki gün tam anlamıyla cehennem gibiydi. Tek kelimelik cevaplar ve "Yapamam. *Meşgulüm.*" gibi tek kelimelik cevaplar dışında hiçbir haber *alamadım* ve evine gitmenin eşiğine gelmişim.

Kendini *kötü* hissediyor. Sanki bir şey olmuş gibi, ama ne olduğunu hayal bile edemiyorum.

Beni durduran tek şey, onun söz konusu olduğu durumlarda kontrolümün artık elimden kayıp gittiğinin farkına varmam oldu. Kontrolün herhangi bir görüntüsü tamamen elimden kayıp gitti ve bu alışılmadık bir bölge.

Bu yüzden bekledim, hafta sonunu onun ve kendimin davranışlarını zihnimde tekrar tekrar döndürmek için kullandım, bu arada ilgileniyormuş gibi görünmediği halde neden onunla ilgilendiğimi merak ettim. Kendime hatırlatırken başparmağım işaret parmağımın pedine sürtünüyor. Bu bir iş. Ve ben Dylan Sharpe'im. Kimsenin peşinden koşmam. Yine de, bir cevap için... Buna izin vereceğim.

Saate baktığımda, cevabımı alana kadar biraz daha beklemem gerektiğini görüyorum. Çünkü tam altıda, topuklu ayakkabılarının dış ofisimin halısının zemininde çıkardığı boğuk tıkırtıyı duyuyorum.

Bu noktada, Raven'ın ayak seslerinin neye benzediğini tam olarak biliyorum. Ritmi, ağırlığı, sağ bacağının sol bacağından biraz daha sert bir şekilde yere vuruşunu ve ofisimin kapısını açıp orada durup bana bakarken sikimin pantolonumun içinde nasıl sertleştiğini.

"Bay Sharpe."

Benden bir cevap gelmedi. Sadece sandalyemden kalkıp odayı geçiyorum ve aklıktan ölüyormuşum gibi ona doğru ilerliyorum. Geri çekiliyor, güzel gözleriyle bana bakıyor, yarı şok yarı arzu.

Benim onunkini özlediğim kadar o da benim dokunuşumu özlemiş, bu da yaklaşımımı biraz olsun yumuşatıyor. "Bu hafta sonu neredeydin?"

"BEN... BEN..." Gözleri büyüyor, nefesi kısa kesiliyor.

Yanılmışım. Cevap ya da açıklama istemiyorum. Hafta sonumu mahvettiği, zihnimin kontrolünü ele geçirdiği ve dikkatimi dağıttığı için onu cezalandırmak istiyorum. O dışarıda kim bilir kiminle ne yaparken ben onun için endişeleniyordum, onun için çaresizdim ve ondan başka hiçbir şey düşünmeyen bir dağınıklık içindeydim.

Bu kadın bana ne yaptı böyle?

Kilidi elle çevirerek kapıyı kapatıyorum. Raven'ı duvara doğru itiyorum, başparmağım alt dudağında gezinirken çenesini kabaca kaldırıyorum. Gözleri parlıyor. "Özür dilerim."

Sözlerini sert bir öpücükle kesiyorum, onu sahiplenirken dudaklarım onunkilere çarpıyor. O beni öperken elleriyle ceketimi kavırıyor ve beni kendine çekiyor.

"Uh-uh, Sevgilim," diye homurdanarak onu duvara daha sert bastırıyorum. "Bu sefer yetki sende değil."

Başını sallıyor, boynunu ısırduğımda nefesi kesiliyor ve sonra nefes nefese "Evet!" diye inliyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum ve titriyor. "Sen benim iyi kızım mısın?"

Vücudumda dolaşan ve Raven'ın üzerine salınmayı talep eden ahlaksızlığa onu hazırlamak için fazla ileri gittim.

"Ben... Ben," diye hıçkırıyor, eteğini yukarı çekip höyüğünü kabaca avuçladığımda ağlıyor. "Oh, lanet olsun, Dylan."

"Olacaksın," diyorum ona, külotunun üzerinden okşayarak ve uyarılmışlığının kumaşı kaplamaya başladığını hissederek. "Bu hafta sonu beni istekli bıraktığın için seni cezalandıracağım." Parmaklarımla klitorisine vuruyorum. "Bütün hafta sonu benimle konuşmadığın için." Bir tokat daha ve yutkunuyor, hava almak için savaşıyor. Titriyor, bacakları pes etmeye çalışıyor, ama onu yerinde tutuyorum, diğer elim kalçasına sarılmış halde duvara sabitliyorum.

Konuşmaya çalışıyor ama ben duymak istemiyorum. Şimdi değil. Belki onu doyurduktan, işaretledikten ve bunun bir daha olamayacağını anlamasını sağladıktan sonra. Bana yaptıkları... Bana bazı şeyleri nasıl sorgulattığı... Dinleyebilirim. Ama şimdi.

"Seni sertçe sikeceğim sevgilim ve sen de iyi bir fahişenin yapacağı gibi her zerresine katlanacaksın. Anlaşıldı mı?" Girintili yarığını okşuyorum

Saten külotunu, zaten şişmiş klitorisini bulup, kumaşı ıslanana ve kalçaları başparmağıma çarpana kadar daire çiziyorum.

"Tanrım, Dylan," diye . "Ben... Ben dilerim. Özür dilerim."

"Birkaç saniye içinde olacağın kadar üzgün değilsin," diye söz veriyorum onu tekrar öpmeden önce, üç parmağımı klitorisine doğru tıngırdatıyorum. Çılgılık atıyor, çok hızlı bir şekilde sınırına itiliyor. Elime karşı kıvranıyor, serbest kaldığını hissediyor. Göğsünden yanaklarına doğru ilerleyen kızarıklık ve gözlerinde parlayan şehvetle muhteşem bir kadın. Çılgılıklarını yutuyorum, boğmak için boğazını hafifçe kavriyorum ve bu dalgayı uzatıyor, başka bir spazm turu onu sarsıyor.

Puslu gözlerle bana bakıyor, ağzı bir karış açık, sanki her şeyin bittiğini düşünüyormuş gibi gülümsemeye başlıyor. Dudaklarımdan karanlık bir kıkırdama geçiyor ve kulağının hassas dış kabuğuna iniyor. "İşimiz bitmedi. Daha yeni başladık."

Geri adım atıyorum, onu dizlerinin itiyorum ve sağ elimle saçlarını avuçluyorum. "Şimdi," diye emrediyorum, "iyi bir kız gibi ağzını aç. Yoğun bir şey yapacağız."

Dudaklarını yalıyor, "Ne?" diye sorarken bile itaat ediyor.

"Siz benimsiniz Bayan Hill, bu yüzden her şeye sahip olacağım," diye fısıldıyorum. "O tatlı, mükemmel kıcın da dahil. O benim." Ayaklarımdan dibinde iniyor ve ruhumda kalan küçük edep kırıntısı duraksıyor. "Sen hiç...?"

Başını sallıyor ama bana arzuyla bakıyor. "Orada oyuncaklarım vardı."

Raven'ın kığında bir tıkaç olduğu fikri sikimi hoplattı. Eminim görülmeye değer bir manzaradır. "Peki sen onlardan mı geldin, sevgilim?" Talep ediyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"İlk seferinde... hayır," diye itiraf ediyor. "Ama ne yapacağımı anladığımda..."

Sesi azalıyor ve ben duraklıyorum, çenesini kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. "Ne yapacağımı biliyorum," diye söz veriyorum ona. "Ve eğer yapamazsan, bana söyle."

Yine de sikimi çekerken elleri titriyor, ben de başımı sallayarak onları tutuyorum. "Ellerin güzel göğüslerini ve amını ovmak için" diye emrediyorum ona. "bük, çimdikle, her santimimi yutarken kendini boşalt."

"Evet, efendim." Gözleri parlıyor, burada kontrol bende olsa da, buna izin verdiği için olduğunu bilmeme izin veriyor. Beni nasıl cezalandıracağını çok iyi biliyor.

çok.

Eteğini daha da yukarıya, belinde toplanmış kumaştan başka bir şey olmadığı yere doğru sallıyor ve sonra giydiği güzel mor bluzu çıkarıyor, göğüslerinin muhteşem kıvrımlarını dantelli sütyeninin hapisanesinden kurtarıırken zaman ayırıyor. Bu sırada damarlarımda sıcaklık dolaşıyor. Kahretsin, ona ihtiyacım var. Arkamızdaki şehrin loş ışığı yüzünün ve göğüslerinin etrafında kıvrılıyor. Sadece onları görmek bile sikimin seğirmesine neden oluyor. Yumuşakça gülümserken gözleri sikime gidiyor, bende yarattığı bilinçsiz tepkiden memnun. Dilini çıkararak öne eğiliyor ve sadece ucunu içine alıyor.

Hay sikeyim. Kendimi desteklemek için bir avucumu duvara dayıyorum ve gözlerimi kapatıp bir iniltiyi bastırıyorum.

Dili çok kötü, sikimin başının etrafında dönüyor, aklıkla tadıma bakıyor ve beni kaplıyor. Bir yandan meme uçlarıyla oynarken bir yandan da benimle uğraşmasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum. *Çok iyi bir çoklu görevci*, diye düşünüyorum, başka neler yapabileceğini merak ediyorum.

O emerken sikimden taze prekum sızmaya başlamıştı bile ve ben onun sıcak ağzına daha fazlasını iterek, dolgun, seksi kırmızı dudaklarının arasında inç inç kaybolmasını izliyorum.

"İşte bu, hepsini al," diye mırıldanıyorum yanakları çukurlaşırken. Dizlerinin üzerindeki görüntüsü muhteşemdi. O kadar sıkı ki, daha fazlasını alırken dudakları şaftımın etrafında bir halka oluşturuyor. Boğazının arkasına ulaşıyorum ama o durmuyor, burnu vücuduma gömülene ve gözleri yaşlarla dolana kadar beni emiyor. Refleks olarak geri çekilmeye çalışıyor ama kendini sikimde boğulmaya zorluyor.

"Rahatla, burnundan nefes al." Rahatladığı, çok ihtiyaç duyduğu oksijeni aldığı anı hissedebiliyorum ve onunla gurur duyarak gülümsüyorum. "Aferin kızıma."

Geri çekilip rahatça nefes almasına izin veriyorum ve bana bakarken nefesi kesiliyor. Daha aşağıda, külotunu yana çekerek tekrar amını avuçlarken kalçalarının sallandığını görebiliyorum. "Dylan... lütfen..."

"Kendini parmakla becer," diye emrediyorum. "Benim sikim ağzındayken."

Ben tekrar ağzına girdiğimde, bu sefer kontrolü elimden bırakmadan iki parmağımı içine sokuyor. Ağzı ne kadar iyi olsun, beni orgazm noktasına getirmesine izin verme dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine onu cezalandırıyorum, vakumlanmış dudaklarına ve oyuk yanaklarına girip çıkıyorum.

Klitorisini ovuştururken boğuk çığlıklarının titreşimi beni geriyor, ancak gelecek olanın düşüncesi beni hala geri tutuyor. Bunun yerine saçlarını sıkıca kavıyorum, gözyaşları güzel yanaklarından aşağı yuvarlanana kadar ağzına girip çıkıyorum, geride maskara izleri bırakıyorum ve onu darmadağın ediyorum. Kenardaki zayıf tutuşu kayıyor ve tekrar boşalıyor, vücudu titriyor ve iniltisi sikimden boğuluyor. Aletimin titreşimleri ve onu görmek neredeyse beni mahvediyordu. Çekiyorum ve eğilip kulağına homurdanıyorum. "Benim iyi kızımın daha fazlasına ihtiyacı var mı?" Bir cevap Geniş, arzulu gözlerle bana bakarken içinden bir ürperti geçiyor.

Onu kucağıma alıp kanepeme taşıyorum ve deri yüzeyin üzerine yatırıyorum. "Unutma," diyorum eteğini yukarı kaldırıp külotunu aşağı indirirken ve uzun bacaklarını çıkarırken, "Çok fazla gelirse bana söyle."

"Mmmhmm," diye tereddütlü bir mırıltıyla yemin ediyor. Vücudu hala orgazmdan titriyor ve ben zevkin yatışmasını beklemiyorum.

Yukarı uzanarak kravatımı aşağı çekiyorum, sökmeden önce gevşetiyorum ve sonra gömleğimin düğmelerini açıyorum, sonra vazgeçiyorum ve çabalarımı Raven'a geri döndürmek için onu yolumdan itiyorum. Islak, pırıl pırıl amcığının seksî, müstehcen görüntüsü aç gözlerimin önüne tamamen serilene kadar onu daha da geriye itiyorum. Eğilip klitorisinden kıcının büzgüsüne kadar uzanan bir çizgiyi yalıyorum ve o da kenetleniyor.

Yutkunuyorum, kendimi yavaşlamaya zorluyorum çünkü olmak üzere olan şey çok önemli ve belki de onun kaldırabileceğinden bile fazla.

Masama dönüp kilitli bir çekmeceyi açıyorum. Çok sık kayganlaştırıcı kullanmasak da, oraya bizim için bir miktar prezervatif ve kayganlaştırıcı koydum. Döndüğümde, uzanmış bacaklarının arasında diz çöküp kalçalarının iç kısımlarını öpüyorum. Çoraplarının ipeği saat beş yönündeki gölgeme sürtünüyor, ancak vücudunun daha da yumuşak tenine ulaştığımda kayboluyor.

Ne kadar kızgın olsam da, Raven'ın yüzünü, muhteşem yeşil gözlerini ve kıcının pembe kıvrımının üzerinde sıkılan amını görmek kalbimi durduruyor. Yavaşça eğilip amının dudaklarını usulca öptükten sonra dilimi balıyla doldurup tadına bakıyorum.

O sarhoş edici. Bağımlılık yapıyor. O benim nihai yıkımım olabilir, ama şu anda umurumda değil. Ben onunum ve benim olduğumu bildiğinden emin olacağım. Bu da ortadan kaybolamayacağı anlamına geliyor. Buna izin vermeyeceğim. Buna dayanamam.

Dilimin her darbesi ikimiz için de mutluluk verici, klitorisinin üzerinde her dans edişimde Raven'ın karnı sıkışıyor ve sikim sürekli sızıyor.

onu yutmak. Ama sonunda daha da alçalıyorum, nefesim arka girişini gıdıklıyor. Başparmaklarımla yanaklarını birbirinden ayırarak dilimi uzatıp kıkına bastırıyorum... tepkisini test ediyorum.

Raven zevkle iç çekiyor, kalçaları kaçmak için değil, daha fazlası için kıvranıyor. Kanepeye tutunmaya çalışıyor ve kayıyor, kendini yeniden konumlandırıyor ve ağır nefes alıyor. Yerleşirken ve kendini bana doğru sallarken göğsü yükselip alçalıyor.

"İşte bu," diye cevap veriyorum, onu tekrar yalayabilmek için daha da açarken kık yanaklarını sertçe kavıyorum. Dilimle göt deliğini köpürtmeye ve bastırmaya başladığımda inliyor, yanaklarına bir kızarıklık geliyor. Kukusu uyarılmışlığıyla ıslanıyor, ben onu rahatlatacak, dokunuşuma tamamen teslim olmasını sağlayacak baskıyı, ıslaklığı ve darbeyi bulduğumda nefesi tekrar tekrar kesiliyor.

Kayganlaştırıcının kapağını açıp parmaklarıma bir parça fişkırttıktan sonra geri çekiliyor ve dilimi kayganlaştırıcıyla değiştiriyorum. Tek bir parmağımla yavaşça bastırarak, ilk şoku atlatması için onunla konuşuyorum. "Şimdi nefes al... sadece nefes al... işte böyle, sevgilim..."

Parmağım Raven'in kıkına giriyor ve ben ona nazıkçe masaj yapıp gererken gözleri kocaman açılarak inliyor. "Oh, lanet olsun, bu çok iyi."

"Klitorisini okşa. Daha fazlasını ekliyorum," diye onu uyarıyorum ve ben başka bir parmakla bastırırken klitorisini okşamak için acele ediyor. Bu sefer daha zor, ama korktuğumdan kolay. Birkaç dakika içinde, klitorisini ovuştururken iki parmağımla nefis kıkını beceriyorum, ikiz hisler vücudundan geçerken gözleri yuvalarında yuvarlanıyor. Yüzüğünün parmaklarımla etrafında kenetlenip gevşediğini, daha fazlasını istediğini hissedebiliyorum ve gözlerinin içine bakarak geri çekiliyorum. "Hazır mısın?"

"Evet, Dylan," söz veriyor ve ben de ona doğru bastırmadan önce prezervatifi bol miktarda kayganlaştırıcıyla kaplayarak yüzüyorum. Dudağını ısıyor, daha sert bastırdığımda bir inilti tutuyor, horozumun başı onu parmaklarımdan bile daha fazla geriyor. Raven klitorisini daha da sert okşayarak karşılık veriyor, direncini aştığımda usulca inliyor. İkimizi de sarsan duyulamaz bir *Pop* ile ona giriyorum ve duraklıyoruz, gözlerimiz kilitleniyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor, ben hafifçe sallanırken başını öne eğiyor ve dudakları mükemmel bir 'O' yapıyor.

Tepkisi çok seksi ve kendimi ona çok fazla, çok erken vermekten alıkoymak zorundayım. Bu zaman alacak, ikimizin de buna alışması gerekiyor.

Nabzım hızla atarken zar zor nefes alabiliyorum.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun, çok sıkı," diyorum ona, hareketsiz durarak. Yukarı uzanıp meme uçlarını okşuyorum ve vücudu uyum sağlayınca rahatlıyor.

Yavaşça çekiyorum ve daha hızlı bastırıyorum, kendimi hızlandırıyorum ve klitorisile kendim oynamak için önüne uzanıyorum. Bunu sevmesini istiyorum. Ona verdiğim her şeyi sevmesi için.

Onun ilk erkeği olduğumu hatırladığımda dudaklarımda asimetrik bir sırıtış beliriyor. Hiçbir erkek onu böyle sikmemiştii.

"İşte benim güzel kızım," diye mırıldanıyorum kulağının dibinde ve sonra boynunun kıvrımını öpüyorum, ona her seferinde daha fazlasını, daha hızlı ve daha sert bir şekilde veriyorum. "Gel bana, sevgilim. Kıçında sikimle gel." Bu açık uçlu bir emir. Mümkün olduğunca çok boşalmasını istiyorum. Zevkle cezalandırma benim yeni şirket sloganım olabilir, ama sadece onun için. Sadece Raven için.

Elimi boynuna doladım. Sıkıyorum, ama Raven'ı iyice, derinden becerirken, kanepemi sallayacak ve çerçeveyi kalçalarımla aynı anda inletecek kadar sert bir şekilde içeri ve dışarı iterken onu tutuyorum.

"İşte bu, iyi bir kız gibi al," diye homurdanıyorum, yüzüğü şaftımın etrafında mükemmel bir şekilde sıkılırken. Bir başka küçük orgazm daha içinden geçiyor ve ben sınırdayım, ama saf irade gücüyle kendimi tutuyorum.

"Lütfen Dylan, buna ihtiyacım var," diye yalvarıyor ve ben hızlanıyorum, kalçalarım onun açılmış, ihlal edilmiş kıçına çarpıyor. Titremeye başladığında kendimi içimde yükselen sele bırakıyorum.

Doruk noktam sert bir şekilde vuruyor, tüm dünyanın sessizleşmesine ve bir bulanıklığa düşmesine neden oluyor. Ve sonra o geliyor.

Raven başını iki yana sallıyor, bir şeyler kapmak için çırpınırken ağzı sonuna kadar açık. Kanepenin kenarını bulup bir eliyle kavıyor, diğer eliyle de ecstasy çılgınlıklarını bastırmak için kendi ağzını kapatıyor.

Nefes nefese, bitkin bir halde, yavaşça onu minderine üzerine bırakıyorum ve ikimiz de nefeslerimizi tutuyoruz. Parmak uçlarımı boğazında gezdiriyorum, sonra aşağı indiriyorum, bir meme ucunu ve sonra diğerini daire içine alıyorum ve karnından aşağıya klitorisinin hemen üstüne kadar izliyorum. Daha fazla dayanamayarak inliyor ama mesele bu değil. Sadece ona dokunmam, onu hissetmem, onu merhametime bırakmam gerekiyor.

Bu hafta sonu aramızdaki şeyi kafamda kurduğumu düşündüğüm zamanlar oldu. Aptalca, biliyorum, ama derinlerde bir yara var.

Gece geç saatlerde Raven'ın nerede olduğunu ve neden yanımda olmadığını merak ettiğimde kafamın içinde fısıldamaya başlayan ben.

"?" Tekrar soruyorum, kelimelerdeki sertlik kayboluyor ve arkalarında gizlenen acıyı açığa çıkartıyor.

"Ev, bütün hafta sonu evdeydim. Yan proje üzerinde çalıştım ve Maggie ve Ami ile takıldım."

Ona bakarken, gözlerinde herhangi bir sahtekrlık belirtisi, herhangi bir aldatma kırıntısı arıyorum. Keşke böyle hissetmeseydim, bu lanet güvensizlik. Onu saklamak ve bir sır olarak tutmak yardımcı olmuyor. Bundan hiç hoşlanmıyorum.

"Ben de seni özledim," diye ekliyor sessizliğime ve sonra güzel Raven'ım gülümseyerek başını geriye bırakıyor.

Ben ona inanıyorum. şu anda çok savunmasız, az önce yaptıklarımızdan sonra savunması düştü. Ayrıca, Raven'ın bana yalan söyleyecek kadar çirkin olduğunu sanmıyorum.

Bu konuda daha önce de yanıldım... ve unutmadım.

Ayağa kalkmak için hareket ediyorum ve o rahatsız bir şekilde kanepeye yerleşmeden önce kıvranıyor, ben de bizi temizlemek için sıcak bir bez almak için tuvalete gidiyorum. Bezden ve prezervatiften kurtulmadan önce nazikçe kiını temizliyorum. Geri döndüğümde eteğini düzeltmiş, göğüslerini styenin kaplarına geri koymadan önce aşağı çekmiş ve düğmelerini ilikliyordu.

Gğsi hâlâ nefesini tutuyormuş gibi inip kalkıyor ve usulca mırıldanırken gözleri kapanıyor. Çok güzel. Raven Hill çok güzel.

Ben de onun gibi yapıyorum, pantolonumun fermuarını çekip gömleğimin düğmelerini yeniden ilikliyorum. Aramıza duvar ryormuşum gibi hissediyorum. Belki de bu soruları o altımdayken sormalıyım?

"Neden?"

"Ne?" diye masumca soruyor ama gözleri parlıyor ve ne demek istediğimi anladığını biliyorum.

"Bu hafta sonu farklıydı. Ne oldu?" Bastırıyorum.

Başını sallamaya başladı ve ben onu durdurdum. "Sadece söyle bana, Raven. Oyunlar için zamanım yok."

Gözlerinin kenarlarında yaşlar beliriyor ve ben en kötüsünden korkuyorum. Tek gerçek değeri banka hesabında olan bir piç olduğumu anladı, bu yüzden beni terk ediyor. En mantıklı tepki bu değil, ama çoğunlukla doğru olduğunu düşünürsek mantıksız da değil.

"Cuma günü barda," diye başladı ve midem bulandı. Haklıydım. Bir şeyler olmuştu. O devam ederken ben susuyorum, "Harika vakit geçiriyordum. Hayal ettiğim her şey sonunda avuçlarımın içindeymiş gibi hissediyordum. İş, adam, arkadaşlar, gelecek... hepsi." Ellerini sembolik olarak önünde tutuyor, boşluğa bakıyor ama belli ki çok daha fazlasını görüyor.

Geldiğini duyabiliyorum. "Ama?"

"Ama sonra Shanna ile konuşuyordum ve o dedi ki..." Sakin bir nefes aldı, "Benim 'Sharp'lanan kız olduğumu düşündüğünü söyledi." Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor çünkü bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve o da öfkeyle ofluyor. "Anlamıyor musun? Hepsi biliyor. Bağış kampanyasından sonra burada kimse onlardan bahsetmeyince dedikodulardan kurtulduğumu sanmıştım. Kurduğum dostlukların gerçek olduğunu sanıyordum. Ama bizim hakkımızda konuşuyorlar, benim hakkımda. Kesin olarak bilmiyor olabilirler ama şüpheleniyorlar. Ve ben Dylan Sharpe'ın merdiven tırmanan sürtüğü olmak istemiyorum."

Kendisine böyle hitap etmesine öfkem göğsümde büyüyor çünkü söylediğimize hiç benzemiyor. Kendini aşağılıyor ve kimsenin onu aşağılamasına izin , Raven'ın kendisinin bile.

Bir elini kaldırıp gözlerini devirerek konunun bu olmadığını söylüyor. "Bu işe başlamadan önce sana söylemiştim. İş becerilerimle yolumu kazanmak istiyorum. İnsanların bunu oral becerilerimle yaptığımı düşünmesini istemiyorum." "Sen bundan daha iyisin. sen de biliyorsun, ben de biliyorum, bu yüzden

başardığın her şey buna bağlı."

"Peki ya diğerleri?" diye soruyor, bir kolunu kapıya doğru atıp şirketin geri kalanını işaret ederken gözlerinde ateş var. Ya da belki de tüm Finans Bölgesi'ni.

"Bir, ne düşündükleri kimin umurunda," diye çıkışıyorum, çalışanlarımın ya da başkalarının özel hayatım hakkında ne düşündüğü umurumda değil. "İki, Tamara sana bir tür yatırım fenomeni dediklerini söylüyor."

Yüzü asılıyor, iltifat ilk söylediğim şeye aşırı odaklanmasına bile engel oluyor. "Umurumda," diye ağlıyor göğsünü tutarak. "Umursuyorum amına koyayım."

Donuyorum. Bütün hafta sonu kendi kafamın içindeydim, Raven'ın beni nasıl terk ettiğini düşünerek kendime işkence ediyordum.

Gerçek şu ki... onun tereddütü benimle değil, kendisiyle. O genç ve aç, tıpkı benim bir zamanlar olduğum gibi, ve kendini kanıtlama ihtiyacı hissediyor, bir şey ben anlayabilirim çoğu daha . Dürüst olmak gerekirse, bu

Onunla ilgili takdir ettiğim bir şey var. Kolay bir yol ya da kestirme bir yol istemiyor.

Ama bu bizi nereye götürüyor?

Çünkü bu oluyor. Gitmesine izin veremem. Kendine bir isim yapmasını ve sonra bana geri dönmesini beklemeyeceğim. Bunun için fazla bencilim. Ama her şeyi kendi bildiği gibi yapmalı yoksa benim ona duyduğum inancı o kendine duymayacak.

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana bakıyor. "Önemsiyorum," diyor yine sert bir fısıltıyla.

Onu kollarımın arasına alıp başını göğsüme yaslıyorum. "Özür dilerim. Bir yolunu bulacağız. Ne yapacağımızı bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız."

"Ben de özür dilerim. Bütün hafta sonu sensiz perişan haldeydim, bu yüzden elimdeki her şeyi o rapora döktüm."

Esprili olmayan bir kahkaha attım. "Henüz okumadım ama Tamara'nın gördüğü en iyi işlerden biri olduğunu duydum, tabii benimkinden başka."

Raven burnunu çekiyor ve umutla bana bakıyor. "Gerçekten mi?"

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Gerçekten, Bayan Hill. İyi iş çıkardınız."

BÖLÜM 22

RAVEN

"O h, evet, kadınlar gecesi, ve ben kendimi iyi hissediyorum, oh, evet, kadınlar gecesi!" Uber'den inerken Ami şarkı söylüyor. Ön tarafta, orta yaşlı, kel bir adam olan şoför gözlerini devirmemek için elinden geleni yapıyor

Ami, zaten çok fazla içmiş gibi görünmesine neden olan bir tür zıplayan ganimet hareketiyle kulübün kapısına doğru ilerlerken.

Telefonuma bahşişini yazarken ona "Üzgünüm," diyorum. "Bugün onun doğum günü. Şey, bir."

"Bu saatte gördüğüm en tuhaf şey bu bile olmayacak," diyor şoför, perşembe günü saat daha dokuz olmasına rağmen sesi bitkin geliyor. Ben kıkırdıyorum, o da ekliyor: "Sen bir de balo sezonunda nasıl olduğunu gör. Korna çalan köpekleri hortumla yıkamak için yanımdaki yolcu koltuğunda bir su tabancası bulunduruyorum. Vücut sıvılarını temizlemiyorum." Ürperiyor ve ben sadece onun gece turlarında neler gördüğünü hayal edebiliyorum. "İyi eğlenceler, güvende kalın ve iyi şanslar." Çenesini kaldırımın ortasında omuz sallamak için duraklamış olan Ami'ye doğru kaldırıyor.

"Sen de," diyorum ona, şansa benden daha çok ihtiyacı olduğunu düşünerek. Ami eğlenceli bir akşam için hazır ama kesinlikle vücut sıvıları olmayacak. En azından bizim için. Şoför için mi? Belli olmaz.

Şoför uzaklaşırken Ami'yi takip ediyorum, kulübün kapısında ona ve Maggie'ye katılıyorum. Parlak siyah, sıcak pembe ve neon ışıklarla çevrili ve ekstra büyük gömleğini zorlayan göğüs kasları, omuzları ve pazuları olan bir kapıcı tarafından korunuyor.

"Hey, koca adam. Doğum günüm için ne istediğimi biliyorum," diye takılıyor Ami, cesurca onu aşağı yukarı süzerken sertçe flört ediyor. "Sen mi yapıyorsun

bu gece?" Kapıcıya ciddi ciddi asıldığını sanmıyorum ama bu geceki doğum günü kutlamalarında biraz çılgınca, aptalca eğleneceği için heyecanlı.

İyi huylu bir şekilde gülüyor. "Kusura bakmayın hanımefendi. Ben sadece güvenlik görevlisiyim, eli sıkı olanları mallardan uzak tutmak için buradayım." Kaşlarını kaldırıyor, Ami'yi bu geceki sorunlarından biri olarak görmeye başlamış bile.

Alt dudaklarını melodramatik bir ifadesiyle patlatıyor. "Çok kötü, çok üzücü."

Kapıcı kimliklerimizi kontrol edip içeri girmemize izin verirken Maggie'yle göz göze geliyoruz ve onun tiyatrosuna sessizce gülüyoruz.

Starlight Revue, en azından teknik olarak, birden fazla gösterinin yer aldığı bir sahne şovudur. Reklamlarda 'canlı eğlence içeren iki saatlik bir akşam yemeği gösterisi' olarak tanımlanıyor. Bu da Broadway müzikal tiyatrosundan bir sihirbaza ve bir şarkı canlanmasına kadar hemen her şey anlamına gelebilir. Tabii ki bunların hiçbiri bu gösteride olduğu gibi seksi dans, akrobasi ve neredeyse çıplak sanatçılar vaat etmiyor.

Gerçek şu ki, burası bir striptiz kulübü. Çok süslü, cilalı ve daha iyi ışıklandırılmış bir kulüp ama sonuçta sahnenin ortasındaki direğe, su gibi içilecek şampanyaya ve göğsümde hissedebildiğim bas ağırlıklı müziğe kadar burası bir striptiz kulübü.

"Wooo!" Ami kollarını havaya kaldırarak tezahürat yapıyor. Bu gece zaten nadir görülen bir formda. Birkaç kadın daha bize doğru bakıyor, hepsi gülümsüyor ve bazıları kendi wooo'larıyla cevap veriyor.

Tanrım, kız kıza bir gece.

"Bu ilginç olacak," diyor Maggie koltuklarımız gösterilirken. "Medieval Times, Magic Mike ile buluşuyor."

"Eminim çok düşünceli ve anlayışlı bir sahne gösterisi olacak," diye karşılık veriyorum ve sonra sırtıyorum. "Kaç Tony Ödülü için yarışıyor?"

Ami sırtarak, "Oyuncu kadrosunda kaç Tony olduğuna bağlı," diye yanıtıyor. "Bunun için ikinize de teşekkürler. Biraz farklı olduğunu biliyorum ama her zamanki gibi yemek, içki ya da dans etmek istemedim. Bu eğlenceli ve farklı geldi."

Doğru söylüyor. Hiçbir şekilde parti hayvanı değiliz, ancak şehirdeki dans kulüpleri, karaoke barları, restoranlar ve barlardan örneklememizi yaptık. Bu normalde yapmayacağımız bir şey ve bu da onu mükemmel bir doğum günü ayı gezisi yapan şey. Kutuları ve yapılacaklar listesini kontrol etme zamanı.

"Eminim harika olacak," diyorum ona dürüstçe.

"Bu gece sana kavuştuğumuz için çok mutluyum," diyor Maggie. "Yemin ederim, yeni erkeğinle bir ziyaret programı ayarlamamız gerekecek."

Gözlerim ona kayıyor ama o gülümsüyor, hiç de kızgın değil. "Sanırım biraz meşguldüm," diye geçiştiriyorum.

Maggie ve Ami bir an için bana aval aval baktıktan sonra kahkahayı patlattılar. "Bebeğim, işten eve her gün daha geç geliyorsun ve geçen hafta sonu evdeyken kafanı bilgisayardan toplam on dakikadan fazla kaldırdığını sanmıyorum. Bir şeyler yediğinden emin olmak için sana peynir küpleri atıyordum."

O haklı. Geçen hafta sonu, her gece birkaç saatten fazla uyuduğumu sanmıyorum. Kendimi o rapora verdim ve Dylan'ın iyi bir iş çıkardığımı söylemesi değdi. Ve akşamları Dylan'la daha uzun süre kalıyorum. Pazartesi günü iş çıkışı toplantımız çok geç saatlere kadar sürdü ve Salı günü soluğu onun çatı katında aldık. Dün gece, benim ve onun kim olduğunu kimsenin görmeyeceği ya da umursamayacağı özel masaları olan bir Fransız restoranında akşam yemeğine gittik.

"Üzgün müsün?" Teklif ediyorum, gerçekten üzgün değilim ama yine de söylemem gerektiğini hissediyorum.

Maggie alay ediyor. "Sana zorluk çıkarmıyorum. Kendine gel ve şu çantayı al. Sadece burada olduğun için mutluyum."

Dylan'la olan bu anlaşma hakkında 'sadece bir kez' ve 'dikkatli ol' derken başladığımız yerden çok farklıydı ve ona şaşkınlıkla baktım, neyin değiştiğinden emin değildim. Yani benim için neyin değiştiğini biliyorum... hem de çok. Ama onun için?

Aklımdan geçenleri okuyarak başını eğiyor. "Sen mutlusun. Tek umursadığım bu. Ayrıca, tüm sorumluluktan feragat ettim, yani sen benim sirkim ya da maymunum değilsin. Özellikle de bu gece sirk yöneticisini oynayıp onu *Elli Ton* tarzında kırbaçlamam gerekeceğini düşündüğümde." Maggie sırtarak, konuşmamızın izini kaybetmiş olan ve gözleri gösterinin başlamasını bekleyerek sahneyi tararken müzik eşliğinde koltuğunda dans eden Ami'yi işaret ediyor.

"Teşekkürler," diyorum Maggie'ye ve sonra ikimiz de duygusal konuları kapatıp bu gece Ami'nin doğum günü şerefine yapacağımız eğlenceye odaklanıyoruz.

Işıklar sönüyor ve gösteri tam anlamıyla bir patlamayla başlıyor, sahnede piroteknikler patlıyor ve parlıyor. Ben ve Maggie de dahil olmak üzere tüm kalabalık anında wooo kızlarına dönüşüyor, odanın her köşesinden yuhalama ve bağırma sesleri yükseliyor.

İlk numara, her bir sanatçının teker teker sahnenin ortasına çıkarken koreografisi yapılmış bir dans tanıtımıdır. Onlar

Yakışıklılar, haklarını vermeliyim. Ve Starlight Revüsü neredeyse her zevke hitap etmeyi kesinlikle biliyor. Toplamda otuz erkek, şu anda gri atletik pantolonlar ve kaslı tişörtlerden oluşan benzer kostümler giyiyor olsalar da her biri kendi tarzında benzersiz ve onları dünyanın en seksi spor takımı gibi gösteriyor.

Kendimi Dylan'ı düşünürken buluyorum... ve onun bu konuda ne düşüneceğini merak ediyorum. Ona kesinlikle kızların beni bir gösteri ve söyleme gecesine sürüklediğini söylemedim.

Giriş şarkısından sonra, çocuklar sırayla çeşitli temalı rutinler sergiliyorlar; kementleriyle ilginç şeyler yapan kovboylardan, sikini zar zor gizleyen bir jock kayışına kadar dönüp soyunan bir itfaiyeciye ve hatta birkaç adamın büyük boy bir barfiks barı orman jimnastiği üzerinde her türlü akrobasiyi yaptığı askeri temalı bir performans kadar.

Her şey çok eğlenceli ve Ami özellikle cips ve salsasını çıtırdatarak ve gecenin amacı olan en sevdiği sanatçıları çağırarak eğleniyor gibi görünüyor.

Bir sonraki gösteri başlar ve uzun boylu, kumral, keskin çeneli, çelik gibi mavi gözlü bir Adonis siyah pantolon, beyaz elbise gömleği ve güçlü bir kravatla sahneye çıkar. Sahnenin ortasına yerleştirilmiş masa ve sandalyeye doğru yürüyor, sandalyeyi kapıyor ve tek ayağı üzerinde döndürüyor, göğüs kasları gömleğinin ince kumaşının altında esniyor.

Ami kendini yelpazeliyor. "Tanrım, ofisin böyle bir yer mi Raven?"

Başımı sallayarak homurdanıyorum. "Kesinlikle hayır." Neden sorduğunu anlıyorum. Sahnedeki adamın güçlü bir patron havası var ve seksi olmasına rağmen Dylan'ın karizması ve çekiciliğiyle kıyaslanamaz bile.

Adonis'in gösterisinin birkaç saniyesinde sahneden kalabalığın içine atlar. Kadınlar çılgına dönüyor, çığlık atıyor ve ona uzanıyor, o da masaların arasında dans ederken gülümsüyor. Ami daha uzun oturuyor, onu görmek için zorlanıyor ve sonra aniden masamızın önünde belirliyor.

Belinden kıvrılıyor, sanki beni dansa kaldırıyormuş gibi elini uzatıyor. Ama ben başımı çılgınca sallıyorum. "Hayır, hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyorum, sahneye çıkmaya hiç niyetim yok. Pek çok nedenden dolayı. Evet, birincisi Dylan ve yarı çıplak bir adamla dans ederek ona saygısızlık etmek istemem. Ama ayrıca, ikincisi, ben bir dansçı değilim. Demek istediğim, ritmim var ve doğru zaman geldiğinde ve alkol akarken biraz kıpırdayabilirim, ama bu kalabalık bir dans pistinde olur, bir sahnede, insanların önünde değil.

"Hadi ama, ben ısırمام... sık sık," diye mırıldanıyor.

Başımı biraz daha sallıyorum ve sonra Ami'yi iterek "Bugün onun doğum günü!" diye bağıyorum.

Adam ipucunu alır ve elini Ami'ye uzatır, Ami de hemen elini tutar. "Mutlu yıllar bana!" diye ciyaklıyor ve Ami'nin onu ayağa kaldırmasına izin veriyor.

Tanrıya şükür Ami'yi haraç olarak gönüllü verdim çünkü Adonis çömeldi, kollarını Ami'nin kalçalarına doladı ve onu yerden kaldırıp sahneye geri taşıdı. Sonunda sandalyeye oturdu ve birazdan olacaklar için olabildiğince sersemlemiş görünüyordu.

"Artık ona bir doğum günü hediyesi alman gerekeceğini sanmıyorum," diye bağıyor Maggie ve gülüşerek göz göze geliyoruz.

Adonis Ami'nin etrafında dönüyor, kucağına oturuyor ve nihayetinde sandalyeyi yere yaslayıp üzerine tırmanıyor. Ami'nin ellerini yere bastırıyor, ki Adonis ona bunu yapmasını söylemiş gibi görünüyor ve burnunu Ami'nin göbek deliğinden, göğüs dekoltesinden kulağına kadar vücudunda gezdiriyor. Ami'nin kalçasını kavırıyor ve Ami de bacaklarını onun etrafına sararak bu noktada gösterinin aktif bir katılımcısı oluyor.

"Bir daha ona doğum günü hediyesi almak zorunda kalacağımı sanmıyorum," diye düzeltiyorum, Adonis sandalyeyi altlarından çekip onları ters çeviren havalı bir hareket yaptığında. Göz açıp kapayınca kadar Adonis'in sırtı yere geliyor, bacakları bükülüyor ve Ami mekanik bir boğa gibi onun kalçalarına oturuyor. Adonis Ami'yi sıkıca tutarak vücudunu yuvarlamaya başladığında, ben değil de o olduğu için sessiz bir şükür duası daha gönderiyorum. Müzik bir kreşendoya ulaşıyor ve Adonis kalçalarını hızla savuruyor, Ami bağıırken onu kabaca zıplatıyor.

Ve sonra sahne kararır.

"Vay anasını," diyor Maggie. "Sanırım o anda boşalırsam kendimi utandırırdım." Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

"Sence Ami beni öldürecek mi?" Birden emin olamayarak sordum. Bu... bir çok.

Bir sonraki perde sorunsuz bir şekilde başlar, Ami ve Adonis ortalıkta görünmez. Ama Birkaç dakika içinde Ami pembe yanaklı ve gülümseyerek masaya döner.

"Aman Tanrım, kızlar. Bu çok eğlenceliydi!"

"Cidden sahnede sahte seks mi yaptınız?" Maggie tıslıyor, gözleri kocaman.

Ami havaya bir onay işareti çiziyor. "Ölmeden önce yapılacaklar listesinden çıktı," diye şaka yapıyor. "İyi görünüyor muydu?" Gözleri Maggie'den bana kaydı ve tekrar geri döndü. Biz

"Kulağıma fısıldayarak iyi bir gösteri yapıp yapamayacağımı sordu, ben de yapmasını söyledim. O yüz ifademi yapmamı ve başımı geriye söyleyerek harikaydı ama neredeyse beni üzerinden zıplatıyordu. Striptiz kulübü sahnesinde öleceğimden korkuyordum."

Bu olasılık hakkında üzgün görünmüyor. Aslında, bunun harika bir ölüm şekli ve cenazesinde anlatılacak komik bir hikaye olacağını söylüyor ve biz de gülmekten kendimizi alamıyoruz, kimsenin bunu anlayamayacağını ve çok seksi görüldüğünü söyleyerek rahatlıyoruz.

Bir kahkaha attıktan sonra başımı sallayarak Ami'ye, "Bunu tüm bu insanların önünde yapamazdım. Paniklerdim ve tamamen donup kalırdım." Dehşete kapılmış bir yüz ifadesi takınıp olduğum yerde donakalıyorum ve onlar da gülüyorlar.

Ami önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Bu insanların ne düşündüğü umurumda değil. Onları tanımıyorum, onlar da beni tanımıyor ve hayatımı beni beslemeyen, becermeyen ya da finanse etmeyen insanlar için yaşamıyorum." Seçenekleri parmaklarıyla işaretliyor. "Ve o zaman bile, gerçekten önemli olan tek şey benim fikrim."

Herkesin önünde sergilenmesinden rahatsız olmadığına sevinerek sırtıtıyorum, ama sonra sözleri zihnimde yankılanıyor. Gece devam ederken onlarla oturuyorum.

Başkalarının ne düşündüğüne çok mu fazla önem veriyorum? Özellikle de iş yerindeki insanların?

McGinty's'de Shanna'nın söyledikleri karşısında çıldırdığım zamanı düşünüyorum ve itiraf etmeliyim ki sesi üzgün ya da yargılayıcı gelmiyordu. O bendim. Kendimi yargılayan bendim.

Belki de Ami'den bir ders almalı ve hakkımda ne söyleyebileceklerini umursamamalıyım. Dylan da aynı şeyi söyledi ama bu çok korkutucu ve söylemesi yapmaktan daha kolay.

Ama Dylan'ı hem fiziksel hem de duygusal olarak yakından tanıdığım halde etrafta gizlice dolaşmaktan, duygularımı saklamaktan ve onunla geçici bir tanışıklıktan başka bir şey değilmişim gibi davranmaktan vazgeçmek kesinlikle işleri kolaylaştıracaktır. Özellikle de aramızdaki geceler uzadıkça ve ben kendimi daha fazlasını isterken buldukça.

Düşünülmesi gereken bir şey ama önümde yarı çıplak adamlar dans ederken bunu çözebileceğimi sanmıyorum.

Çok geçmeden, *Back Dat Azz Up*'ın elden geçirilmiş bir versiyonu eşliğinde, oldukça büyük ereksiyonlara sahip bir düzine erkeğin zıplayıp durduğu bir dans hattını içeren son perde geldi.

Kalabalık tarafından ayakta alkışlanmaya değerdı ve sonrasında Ami kendinden geçti. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" diyor ve dışarıda ikimize de sarılıyor. Sadece biraz çakırkeyif, ki buna sevindim. "Çok eğleneliydi!"

"Öyleydi," diyorum Uber'imizin gelmesini beklerken.

Ami'yi kucaklaşmalar ve 'Mutlu Yıllar' bırakana kadar çeşitli gösteriler hakkında konuşuyor, en sevdiğimiz sanatçıları ve performansları inceleyip tartışıyoruz. Maggie ve ben yolun geri kalanını yüzlerimizde gülümsemelerle eve dönüyoruz.

Gerçekten güzel bir geceydi. Maggie'ye bakarken kendime böyle iyi dostlara sahip olduğum için ne kadar minnettar olduğumu hatırlatıyorum.

Evde Maggie doğruca yatağa gidiyor ve ben de yatmak için hazırlanıyorum ama kendimi uyuyamayacak kadar heyecanlı hissediyorum. Bunun yerine oturma odasına geri dönüp kanepeye oturuyorum. Televizyona bakıyorum, bir dakikalığına Netflix'i düşünüyorum ama istediğim bu değil.

Dylan'ı istiyorum. Telefonumu elime aldım, kendimi sorgulamadan önce hızlıca aradım.

"Alo?"

Sadece sesini duyduğum için gülümsüyorum ve telefonumu kulağıma daha sıkı bastırıyorum. "Bay Sharpe."

Hattın diğer ucunda, onun yer değiştirdiğini duyabiliyorum ve sesini düzeltiyor. "Bayan Hill. Arkadaşınızın doğum gününü kutladığınızı sanıyordum... yine."

"Ben bıraktım. Onu evine bıraktık ve şimdi evdeyim." "Anlıyorum," diyor Dylan. "Peki beni neden on iki buçukta arıyorsun?"

Yutkunuyorum, meme uçlarım uyku tişörtümün altında az önce katıldığım şovun tamamında olmayan bir şekilde sertleşiyor ve bacaklarımın arasındaki sıcak, zonklayan arzu sadece onun için. "Sana ihtiyacım var. İhtiyacım var... Sana ihtiyacım var."

Hattın diğer ucunda bir hışırtı duyuyorum ve Dylan tekrar hatta geliyor. "Bir şartla."

"Ne?" Dairesine gelmemi isteyip istemediğini merak ederek soruyorum. Geç oldu ama gelirdim. Ona o kadar çok ihtiyacım var ki.

"Videonu aç. Bana neyi kaçırdığımı göster..."

Yarın işte olacakların vaadi amıma yeni bir sıcaklık dalgası yayıyor ve görüntülü sohbetimi açıyorum. Bir an sonra Dylan beliriyor, çıplak göğsü bana bakarken nabzımın damarlarımda atmasına neden oluyor. "Merhaba sevgilim."

"Merhaba," diye fısıldıyorum. "Ben... bunu sana her zaman söylüyormuşum gibi geliyor. Ama bunu daha önce hiç yapmadım."

Dylan kıkırdıyor. Sanırım yatakta yatıyor, ya da belki kendi kanepesinde. Bunu söylemek için biraz fazla karanlık ve ben de sandığımdan daha çakırkeyif olabilirim. "Ben de öyle. Ama her şeyin bir ilki vardır."

"Peki, ne yapmamız gerekiyor?" diye soruyorum ve Dylan'ın gülümsemesi aklına çoktan bir sürü yaramaz fikir geldiğini söylüyor. Kanepede kayarken ne kadar tahrik olduğumu fark ediyorum.

"Telefonu aşağı indir ve vardiyayı aşağı çek ki göğsünü görebileyim," diyor. "Seni her gün iş kıyafetlerinle görüyorum ve bluzunun üzerinden göğüslerinin kıvrımlarını izleyebiliyorum ve bu da mesai sonrasını iple çekmeme neden oluyor."

Gülümsüyorum ve telefonumu aşağı indiriyorum, uyku tişörtümün ince pamuğunun arasından göğüslerimin kıvrımını gösteriyorum. "Bu gördüğün şey seni sertleştiriyor mu?" Sol göğsümün alt tarafını şakacı bir şekilde okşayarak soruyorum. Bu his beni ürpertiyor ve derin bir nefes alıyorum. "Onlarla oynamana bayılıyorum."

"Sevdiğini biliyorum," diyor Dylan, ukala bir sesle. "Başka nelerden hoşlanırsın?" diye soruyor ve yeniden ayarlıyor.

"Hoşuma gidiyor... Beni öpmen hoşuma gidiyor," diye cevap veriyorum, elimi kaldırıp göğüs ucumu okşuyor, hafifçe nefes alıyorum. "Beni boynumun yanından öpmeni seviyorum... kulağımın hemen altından ve bana hissettirdiklerini..." Nasıl tarif edeceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum.

"Sana nasıl hissettiriyorum?" Dylan soruyor, sesi kalın.

Seksi, muhtaç ya da yanıyor demeliydim, çünkü bana tüm bunları hissettiriyor. Ama ağızımdan çıkan bu değil. "İstediğimi ve... özel olduğumu hissettiriyorsun," diye itiraf ediyorum, Dylan yüzünde açlık ifadesiyle bana bakarken kalçalarım birbirine sürtünüyor.

Dylan dudaklarını bilinçsizce yalayarak, "Sen özelsin Raven," diyor. "Seni her şeyden çok istediğimi biliyorsun," diye bana güveniyor ve sonra kendime dokunmamı ve onun için iyi bir kız olmamı söylüyor.

"Bana da göster," diye fısıldıyorum ve Dylan sırtıyor. İnliyorum ve Dylan keskin bir şekilde nefes alıyor, telefonunu aşağı indiriyor, böylece kendini okşarken izleyebiliyorum. Kamerası değişiyor, sonra pantolonunu aşağı indirirken ona bakıyorum ve sonra onu görüyorum. Onu böyle görmek hem şaşırtıcı hem de tuhaf. Onun sikini her yerde görmüştüm, ama onu bir röntgenci gibi parmaklarını kalın shaftın etrafına sarıp sıkarken görmek, parıldayan bir

Bir damla prekum sızdı, beni hiç düşünmediğim kadar azdırdı. "Becer beni."

"Yapacağımız şey bu," diyor, sesi sert. "Kameranı kaldır ki o güzel amcığımı görebileyim. Kendine dokunmanı izlemek istiyorum."

Manevra yaparak uyku şortumu aşağı itiyorum ve telefonumu ayarlıyorum, böylece parmaklarımın karnımdan aşağı ve amımın kenarına doğru ilerlediğini görebiliyor, dudaklar zaten onun için ayrılmış ve ıslak.

"Çok güzel lan," diye övüyor sikini yumruğunun içine sokup çıkarırken. "Sikimin o sıkı dudaklarının arasında kaybolmasını, seni hareketsiz tutmasını ve içine girip çıkmasını izlemeyi seviyorum..."

Sözleri kesiliyor ama umurumda değil. Aletin görüntüsü beni büyülüyor, eli şaftını aşağı yukarı okşuyor, başparmağı başının etrafına sürmeden önce biraz prekum topluyor. İnliyorum, kendime dokunuyorum ve onun olmasını diliyorum. Diğer elimi klitorisimi ovmak için kullanıyorum. O kadar pürüzsüz değil ama çok uzaktayım ve oraya ulaşmak için fazla bir şeye ihtiyacım yok.

Sessizleşiyoruz. Nefes alışının hızlandığını duyabiliyorum. Beni izlerken adımı inliyor. Benim için kendini tuttuğunu, paramparça olmamı beklediğini görebiliyorum.

"Birlikte mi?" Nefes nefese kaldım.

Sanki bu kadar gergin olmak canını acıtıyormuş gibi homurdanıyor. "Benim için gel, sevgilim."

Dalgalar bana çarpıp beni altına çekerken nefesim kesiliyor. Gözlerimi açık kalmaya zorluyorum, Dylan ismimi inletip çözülürken hiçbir şeyi kaçırmamak için telefonuma kilitleniyorum.

"Kutsal... lanet olsun," diye homurdanıyorum, nefes nefese.

Dylan kıkırdıyor ama o da benim kadar bitkin görünüyor.

"Daha iyi misin, sevgilim?" Sesi göğsünde seksi bir şekilde gürlüyor.

Mutlu bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet," diyorum gülümseyerek. "Ve sabahları iş için erken kalkmak zorundayım. Patronum kurallar konusunda biraz titizdir." Kaşlarımı çatarak ona takılıyorum.

"O tipleri bilirim," diye kestirip atıyor ve ben gülüyorum. "Biraz uyu. Yarın görüşürüz."

"İyi geceler, Bay Sharpe."

"İyi geceler, Bayan Hill."

BÖLÜM 23

RAVEN

O Taşradan şehre taşındığımda yapmam gereken en büyük değişikliklerden biri alışverişti.

Eve döndüğümde, çoğu insanın haftalık alışveriş deyince aklına geldiği gibi yapardım. Arabama biner (ya da büyük olasılıkla annem arabayı sürerken ben de annemin cipine binerdim) ve yerel alışveriş merkezine giderdim. Orada süpermarkete girer, el arabasını her reyonda bir aşağı bir yukarı iter, dört kişilik bir aile için haftalık ihtiyacımız olan şeyleri alır ve belki aynı zamanda eğlenceli bir perakende terapisi için yakındaki Target'ta dururduk. Hepsini arabanın arkasına yükler ve eve dönerdik.

Şehirde alışveriş böyle bir şey değil. Ama ben şehir alışverişine adapte oldum, yani her gün ya da iki günde bir yerel bakkalınıza ya da köşedeki manavınıza uğrayıp genellikle o akşamki planlarınızı tamamlamak için ihtiyacınız olan şeyleri alıyorsunuz. Bazı mahallelerde sebze tezgahları veya et dükkanları da bulabilirsiniz, ancak bu gerçekten yaşadığınız mahallenin ekonomik durumuna bağlı olarak değişir.

Daha sonra ihtiyaç duyduğunuzda, yerel marketinizde bulunmayan ürünleri almak için bir metro yolculuğu uzaklığındaki daha büyük bir süpermarkete gidersiniz. Benim durumumda, yerel marketlerimde sevdiğim baharatların çoğu bulunmuyor ve çamaşır sabunu seçeneklerinin hepsi cildimi Mojave çölünden daha kuru bırakıyor.

Bu yüzden metroya binip üç durak sonra Finans Bölgesi yakınlarındaki en büyük alışveriş merkezine gidiyorum ve burada reyonları bir aşağı bir yukarı dolaşıp yerel marketimden alamadığım şeyleri eve taşımak zorunda kalacağımı aklımda tutarak alıyorum.

Bu işi yapmak birkaç ay öncesine göre şimdi çok daha güzel. Artık banka hesabımda para var ve bir aloe vera sergisinin önünden geçerken

Kore'den ithal meyve suyu içecekleri, durup iki tane alıyorum. Böylece Maggie de deneyebilir. Gereksiz lüksler çok uzun zaman önce mümkün olmazdı.

Ve sonra Dylan Sharpe hayatıma girdi. Onu düşünmek bile beni gülümsemeye zorluyor.

Alışverişimi bu geziler için sakladığım büyük sırt çantama sığdırdıktan sonra, biraz kişisel zevk için Goldman's Cafe'de duruyorum. Bu, süpermarket denen o zorlu mücadeleyi verdiğim için kendime verdiğim bir ödül ve bunu hak ettim.

Dilim ve bir fincan kakaomla henüz oturmuştum ki, göz ucuyla masamın yanında birinin durduğunu görüyorum ve boğazımdan bir ses geliyor. Kafamı kaldırdığımda Evan'ın bana baktığını görüyorum. Bugün rahat giyinmiş, ya da en azından Evan Faulkner için rahat sayılabilecek bir şekilde.

Ellerim uyuştı ve kalbim durdu. *Ne oluyor lan?*

Hiçbir şey söylemiyorum. Ona boş boş bakarken yüzümdeki tek bir kas bile seğirmiyor. Gözleri sanki benden daha fazlasını bekliyormuş gibi parlıyor, ama ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Onu görmek istediğimi mi düşünüyor? Bu sefer olay çıkaracağımı mı düşündü?

"Oturabilir miyim?" diye soruyor sessizlik rahatsız edici bir şekilde uzadığında. "Yardıma ihtiyacım var."

"Benim yardımım mı?" Gülmek mi yoksa kakaomu yüzüne fırlatmak mı istediğimden emin olamadan yankılıyorum. Sonunda, cevap vermemi beklemiyor, aksine kendi oturuyor. Sinirlenerek kaşlarımı kaldırıyorum ama o bunu fark etmemiş gibi davranıyor. "Yardıma ihtiyacın varsa Elise'e git. Burada olacağımı nereden bildin?"

"Elise yapamaz. Bununla olmaz. Ama sen yapabilirsin," diyor açıkça. "Burada olacağını nasıl bildiğime gelince... Jeremy Willoughby seni alışveriş yaparken görmüş ve bana mesaj attı. Bir sonraki durağının burası olduğunu biliyorum. Hâlâ o hipoalerjenik çamaşır deterjanını mı alıyorsun?"

Bir çift iç çamaşırı ve bir tişörtü yıkamak için benim tercih ettiğim deterjandan yarım şişeden fazla kullandığı için çıldırdığım zamanı sevgiyle hatırlıyormuş gibi kıkırıyor. Çamaşır yıkamayı zaten bilmiyordu ama benim için 'deniyordu' çünkü ona temel, işlevsel yaşam becerilerini bile bilmemesinin şok edici olduğunu söyledim. Tabii ki ben de onun beceri eksikliğinden bir daha hiç bahsetmedim, yani her şey Evan'ın lehine sonuçlandı, her zaman olduğu gibi.

"Tabii ki. Jeremy neden sana mesaj atsın ki?"

Evan arkasına yaslanıyor, sanki iki eski arkadaş sohbet ediyormuşuz gibi rahatlıyor. "Çünkü seninle konuşmak istediğimi biliyor." Gözleri yüzümde bir şey ararken fazla mükemmel bir gülümseme yayıyor. "Dairene uğramadım çünkü birlikte yaşadığın o çılgın kızıl saçlı, uğrarsam muhtemelen beni hadım etmeye çalışır."

"Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var." Cheesecake'imi gösteriyorum. "Bunu bitirene kadar söylemen gerekeni söyleyip defolup gidebilirsin, yoksa bağırmaya başlarım. Git hadi."

Çatalımı elime alıyorum ve Evan öne doğru eğiliyor. "Hadi ama, Raven. Bana kızgın olmanı anlıyorum, her ne kadar..." Kendini yakalamadan önce pathyor. İçindeki çirkinliği gizlemek için duman ve aynaları kullanarak büyüleyici yüzünü tekrar yerine koyduğunu neredeyse görebiliyorum. Daha açık bir ifadeyle, "Bak, Sharpe'ın seninle birlikte olmasının tek nedeni benden intikam almaya çalışması."

Beni dikkatle izliyor, sanki bu tamamen dünyayı sarsan haber karşısında kalbimin kırılmasını bekliyormuş gibi.

"Nişanlısını becerdiğin için mi?" Çatalımı cheesecake' üzerinde kaydırırken soruyorum. "Evet, bana Olivia'dan bahsetti. Görünüşe göre, onun arkasından onu beceriyormuşsun. Bu ortak travma üzerinden bir çeşit bağ kurduk."

"Bağlanmış mı?"

"Evet. Bağlıyım," diye tekrarlıyorum, ona daha fazlasını vermiyorum.

Cheesecake'ten ilk lokmamı alıp ağzıma atıyorum ve ipeksi yumuşaklıktaki tatlı dokunun tadını çıkarıyorum. "Hepsi buysa, gidebilirsin."

Tanrım, değişiklik olsun diye onu kovan kişi olmak iyi hissettiriyor. Ne yazık ki işe yaramıyor.

"Hayır," diyor Evan. "Tanrım, ona yaptığının aynısını sana da yaptığını görmüyor musun?"

"Bana hiçbir şey yapmıyor," diyorum, sonra , "hoşuma gitmeyen hiçbir şey yapmıyor." Bunu yüzüne vurmak küçüklük mü? Evet. Umurumda mı? Hayır. Hiç umurumda değil.

Evan kaşlarını çatıyor, bu hiç hoşuna gitmiyor. "Ya da sana sevdiğini düşündürdüğü," diye düzeltiyor. "Dylan bir kontrol manyağı. Zihinsel olarak istismarcı. Adam tam bir canavar, Raven. Ve sana daha önce Elise hakkında şeyler söylemem gerekirken, asla-"

"Oraya gitme, Evan. Üzerinde durabileceğin hiçbir zemin yok."

Evan elini kaldırarak yalvarır. "Haklısın. Ama benim sana yapmadığım şeyi o Olivia'ya yaptı. Dylan Sharpe ona şantaj yaptı. Kasabayı neden terk etti sanıyorsun? Onunla mutlu olmadığımız için olmadığına eminim."

Bu, çatalımın duraksamasına neden oluyor ama hızla yemeye devam ediyorum. "Söylediğin tek kelimeye bile inanma Evan."

Dylan'ın şantaj yapabilecek kapasitede olduğunu düşünüyor muyum? Evet, kesinlikle. Zihinsel, duygusal, ahlaki olarak? Hepsi evet. Profesyonel olarak ilerlemek için her şeyi yapabileceğini düşünüyorum, özellikle de yükselirken. Bana her ipucunu yakalamak için mücadele etmenin ne kadar zor olduğunu anlatmıştı. Şimdi yapacağını düşünüyor muyum? Hayır. İşin o noktaya gelmesine izin vermez. O çok akıllı, çok hesaplı ve yapılacak hamleleri diğerlerinden çok önce görüyor.

Şimdi, uzun zaman önce bile Dylan'ın Olivia'yı incitecek bir şey yapıp yapmayacağını düşünmek tamamen farklı bir soru. Bana onu ne kadar çok sevdiğini, Evan'la birlikte olduklarını öğrenmenin onu nasıl üzdüğünü ve Evan'ı her şeyini elinden aldığı için nasıl suçladığını anlattı. Yani hayır, Olivia'ya şantaj yapacağını sanmıyorum.

Evan, belki, ama Olivia değil. Belki...

"Bak, burada olmak istediğimi mi sanıyorsun?" Evan homurdanıyor, yemeyi bırakıp ona odaklanmam için elimi masaya doğru itiyor. "Senin beni burada istediğin kadar ben de burada olmak istemiyorum. Ama Dylan Sharpe'ın pislik yaptığı tek kişi Olivia değil. O şerefsizin benim hakkımda da bilgisi var. Ve kindar. Bu yüzden zor bir durumdayım ve ben olmasaydım sen de bir bok bulamayacağın için, bir parça dürüstlük bulup bana yardım edebileceğini umuyorum."

Sesindeki öfke ve yoğunluk bir an duraksamama neden oldu. Onu hiç böyle gördüğümü sanmıyorum. *Çaresizlik ona çok yakışıyor*, diye düşünüyorum küçük bir parça hastalıklı bir memnuniyetle. "Söylediğin her şeyi ciddiye almak için ne kadar büyük bir tuz tanesine ihtiyacım olduğunun farkındasın, değil mi?"

Evan alay ediyor. "Bana inanmıyor musun? Ona sor. Boktan bir yalancıdır," diyor Evan. "Pokerde onu hep böyle alt ettim. Blöf bile yapamaz. Dylan birlikte oynadığı küçük arkadaş grubunda bile zar zor ayakta durabiliyor."

Dylan'ın ara sıra oynadığı kart oyunlarını biliyorum. Dairesine ilk gittiğimde bana anlatmıştı. Ama Evan'ın bildiğini sanmıyordum. Evan başka ne biliyor ki? "Yine de sana yardım edeceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir. Evan, tüm dünyanın yansa da umurumda değil."

"Öyle mi? Ama şöyle bir şey var," diyor Evan, gözleri kurnazlaşıyor. "Eğer dünyam yanacaksa, buna sen sebep olduğun yanmasını istiyorsun. Çünkü sen

Sanırım bunu hak ediyorum." Bir saniye bekliyor, sanki 'hayır, bunu hak etmiyorsun' diyeceğimi düşünüyor, ben de dudaklarımı dikkatle yalayıp kapatıyorum. Bunu eğlenceli bulmuş gibi sırıtıyor. "Sen hâlâ adalete ve hakkaniyete inanan birisin. Bu yüzden bana zarar vermek istiyorsun. Adalet."

"Belki," diye itiraf ediyorum, Evan'ın beni çok iyi tanıdığını bildiğimden... Finans Bölgesi'nin arkadan bıçaklayan dünyasında bile geçmeyeceğim çizgiler var.

Evan, "Adalet ancak onu dağıtmaya layık olanların eliyle dağıtılsa adalettir," diyor. "Bunu bir düşünün. Bu arada, dinle. Tek istediğim eski bir e-postanın silinmesi. Dylan'ın kişisel sunucusunda ve içinde bana karşı kullandığı bazı bilgiler var. Tek ihtiyacım olan bu."

"Daha fazla kirli çamaşır mı?" Ben soruyorum, Evan başını sallıyor. "Ne oldu?" "Ailemi çok... tedirgin edecek bir şey," Evan Sonunda diyor ki.

Gözlerimi deviriyorum ve ayağa kalkıyorum. "Şimdiye kadar senden rahatsız olmamışlarsa, başka bir şey yapabileceklerini sanmıyorum-"

Evan uzanıyor, eli bir yılan kadar hızlı ve bileğimi tutarak beni durduruyor. "Bak, bana şantaj yapıyor," diye tıslıyor. "Beni yakmak mı istiyorsun? İyi o zaman. Ama en azından o pisliğe karşı adil bir şekilde savaşıp izn ver. Tek söylediğim bu."

Elimi ondan çekerek onu silkeliyorum. "Bana bir daha asla dokunma," diyorum dikkat çekecek kadar yüksek sesle. Evan'la son kez yüz yüze geldiğimizde olay çıkarmaktan korkuyordum ama Ami'nin kitabından bir sayfa alıyorum. Goldman's'daki başkasının ne düşündüğü kimin umurunda? "Çünkü yemin ederim, bir daha elin elime değerse, çantamda gözbebeklerinle oradan ayrılacağım."

İronik bir şekilde, büyüyen sahneyi önemseyen Evan'dır.

Sesini alçaltıyor, böylece sadece ikimizin arasında kalıyor, gözleri sağa sola kayıyor. "Altı Kasım, sekiz yıl önce," diyor Evan. "Benden ona bir e-posta. Öğleden sonra saat iki elli üçte gönderdim. Konu başlığı *KAZOKU'DA SUSHİ YEMEĞİ*. Sil gitsin, sonra da gidip beni yok etmeye çalışabilirsin, Raven."

Çantamı kaptığım gibi dönüyorum ve Goldman'ın yanından kızgın bir şekilde ayrılıyorum. Ama metroya inerken, Evan'ın doğruyu söyleme ihtimali olduğunu söyleyen içimdeki küçük sesi susturamıyorum. Ya da en azından o e-postada ne olduğunu bilmek istiyorum.

Dylan'ın Evan'dan ne üstünlüğü olabilir ki?

Dylan, kendi itirafına göre, Evan'dan sadece benimkiyle eşleşen asitli bir şiddetle nefret ediyor. Bu profesyonelliğin ötesinde, kişisel bir nefret.

Bu kadar nefret eden biri... intikamını almak için çizgiyi aşabilir.

Evan gittiğinde ve onun sesini dinlemek ve birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlamak zorunda kalma tehdidi ortadan kalktığında, o e-postada ne olduğunu merak etmeden duramıyorum. Dylan'ın elinde Evan'ı bu kadar korkutan ne var?

Ve gerçekten Olivia'ya şantaj yapıp onu şehirden çıkmaya zorladı mı? Sorular yığılıyor ve ben hiçbirini beğenmiyorum.

BÖLÜM 24

DYLAN

■ Planladığımdan daha fazlasını başardığım bir günün ardından hak ettiğim ıslaklık için duşa girmeye hazır bir şekilde tişörtümü çıkarıyorum. ofis dışında olmam gerekiyordu, bu da demek oluyor ki Bütün gün Raven'ı özledim. Lanet olası belediye binası.

Belediye başkanı ve belediye meclisinin nüfuzlu üyeleriyle yaptığım bir toplantı beklediğimden uzun sürdü. Şehirde yapmakta olduğum iki yatırım tamamen siyasi nedenlerden dolayı gecikiyordu ve yolu açmak için gerekli olan dengeleme görüşmeleri beklediğimden uzun sürdü. Ama sonuçta verimli bir gündü.

Sonunda, mali açıdan kabul edilebilir sadece elli milyon dolarlık bir yatırımla beş yüz milyon dolarlık bir satın alma için onay aldım. Dengeleme? Şehrin dezavantajlı mahallelerindeki yarım düzine gençlik parkını yenileme ve genişletme anlaşmam, teklifimi onaylamasalar da memnuniyetle yapacağım bir şeydi. Zaten oradaki programlara yılda bir milyon dolardan fazla para veriyorum. sessizce yapıyorum, ses getirmeye ve dikkat çekmeye çalışmıyorum, ancak belediye başkanı seviyesindekiler fonlarının nereden geldiğini biliyorlar.

Buhar odayı doldururken enseme ovuşturuyor, konuşmaları tekrar ediyorum. Çözümün etrafında çok fazla dans etmek gerekti ama sonunda istediğimi elde ederek dışarı çıkabildim. Pazartesi öğleden sonrasını ve akşamını evde nadiren kullanıyorum, daha sonra her zamanki gece seansımız için Raven bana katılacak. Dudaklarımda bir sırıtiş belirdi.

Bu haberi onunla paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Çoğu kişiden daha iyi anlayacaktır.

Gömleğimi yere bırakıyorum ama pantolonumu çıkaramadan telefonumun alarmı çalıyır. Elim donuyor ve ofisimdeki kişisel alarmın tetiklendiğini görmek için telefonu çıkarıyorum. Bina güvenliğinin alarmı değil, çünkü o kadar uzağa giden birinin binaya ait biri olduğu açık.

Bu bir iç tehdit.

Ama ofisime girmeye çalışan biri aptalca bir iş yapıyor demektir. Masamda hassas hiçbir şey yok ve bilgisayarım profesyonel bilgisayar korsanlarının bile seçeneklerini yeniden gözden geçirmelerini sağlayacak bir güvenliğe sahip.

Ofisimde kim var?

Bunu görmek için kapının dışındaki güvenliğe bir an önce bakmak yeterli. Raven.

Kaşlarım çatılıyor ve alnıma derin bir kırışıklık yerleşiyor. Ne halt ediyor bu? Orada olmadığımı biliyor. Programımı ve orada olmadığımı hatırlaması için bir an ve sonra bir an daha bekliyorum. Ama gitmiyor.

Aklıma gelen her düşünceyi kapatmak büyük çaba gerektiriyor. Ofise geri dönmeden önce hızlıca kot pantolon ve tişört gibi gündelik kıyafetlerimi giyiyorum. Güvenlik görevlileri beni iki kez süzüyor. Beni mesaiden sonra görmüşlerdi. Sadece kıyafetlerim uygunsuz görünüyor. Onlara el sallıyorum ve asansöre doğru kararlı adımlarla ilerliyorum.

Raven Hill. Ne yapıyorsun? Endişeden ellerim kenetlendi. Ellerimi sıkıp sıkıp açarak zeminin pinglemesini bekliyorum.

Ofis karanlık, ancak herkes ayrıldıktan sonra ve temizlik ekibi turlarını yapmadan önceki ara zaman. Burada kimse . Aslında burası genellikle Raven ve benim günün 'değerlendirmesini' yaptığımız değerli bir cep.

Bu düşünce damarlarımdaki kanın soğumasına neden oluyor.

Sessizce yürüyorum, dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Bir an bekliyorum, bir klavye sesi ya da bir çekmece açılışı duymayı bekliyorum. Bir şey, herhangi bir şey. Ama hiçbir şey yok.

Onu ürkütmemek ama ne halt ettiğini görmek için kapımı iterek açıyorum. Ofisimde olmamalıydı ve bunu çok iyi biliyordu.

Aklından ne geçiyor?

Işıkları açtığımda başını kaldırıyor ve gözlerinin perili olduğunu görebiliyorum, sanki bir şey tarafından parçalanıyormuş gibi.

"Daha sonra benim evimde buluşacağımızı biliyorsun, ne yapıyorsun?" Kapıyı arkamdan kapatarak sessizce sordum.

Milyonlarca düşünce aynı anda beni bombardımana tutuyor. İhanet, kafa karışıklığı, inkar ve hatta yanıldığıma dair küçük bir umut çünkü önümdeki mevcut sahneye rağmen ona bu kadar güveniyorum.

"İşten sonra hep buraya gelirim. Ayaklarım beni yukarı çıkardı" diyor, sesi tekdüze. Gözlerini kırıştırıyor ve sessiz bir gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor.

Kalbim küt küt atıyor. Yalan söylüyor. Ne haltlar burada?

"Sorun nedir?" Odayı yavaşça geçiyorum, yumuşak halıdaki ayak seslerim olması gerekenden daha yüksek. Masamın etrafından dolanarak onun hemen yanındaki kenara tünüyorum ve kendimi rahatlama pozisyonu almaya zorluyorum, bir ayak bileğimi diğerinin üzerinden geçiriyorum ve ona dokunmamak için ellerimi kucağımda kenetliyorum. Neler döndüğünü öğrenene kadar olmaz.

Çünkü şu anda kesinlikle bir şeyler oluyor.

Ne olduğunu bilmiyorsun, diye kendime hatırlatmaya çalışıyorum ama midemdeki asit yükseliyor. Gerçi bu durumu daha önce de yaşadım.

Bana bakıyor, gözleri cam gibi ve bir an için yine yalan söyleyeceğini düşünüyorum. Kıpırdamadan oturup beklemek içimdeki her şeyi alıyor. Sabırlı olmak.

O zaman yapar.

Raven bana bakıyor ve kalın kalın yutkunuyor. "Bu hafta sonu market alışverişine gittim. Daha sonra her zaman Goldman's Café'ye gidip cheesecake yerim. Daha yeni oturmuştum ki..."

Duraklıyor, çenesi düşüyor, ama gözlerinin uzaklara daldığını söyleyebilirim, sanki bana anlattığı anı yeniden yaşıyormuş gibi. "Ne zaman?" Nazıkçe soruyorum.

Gözlerini tekrar benimkilere dikti ve ondan duymayı hiç beklemediğim üç kelime söyledi. "Evan oturdu." Kalın kalın yutkunuyor ve içimde öfke kaynıyor.

Yumruklarım masamın kenarında kenetleniyor ve tutuşumun altındaki malzemenin gıcırdadığını hissedebiliyorum. "Ne söylemek zorunda kaldı?"

En kötüsünü hayal ediyorum, ona geri döneceğini. En iyisini hayal ediyorum, onu kafede paramparça ettiğini.

"Bana senin ona şantaj yapmak için kullandığın bir e-postan olduğunu söyledi," diyor Raven. "Aynı şeyi Olivia'ya da yaptığını söylüyor."

"Ve sen ona inandın mı?" Diye sordum ve sonra kendimi düzelttim. "Ona inandın mı?"

"Evet ve hayır," diyor omuz silkerek, sanki bu cevap beni doğrudan kalbimden bıçaklamıyormuş gibi. "Eski sevgiline şantaj yapacağını sanmıyorum. Ona karşı hissettiklerin hâlâ çok derin." Sesi çatlıyor. "Bana ondan bahsettiğinde sesinde nefret değil, acı ve incinme vardı. Evan mı? Evet, bence yapardın." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarının kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrılıyor. "Ama umursadığımı sanmıyorum. Elimde önemli bir şey olsaydı ben de ona şantaj yapardım." Dudaklarını yalıyor, sanki itiraf ettiği çirkin gerçeğin tadı acıymış gibi.

"Yapmazdın," diyorum kesin bir ifadeyle. "Yapabileceğini düşünüyorsun, bundan tatmin olacağını hayal ediyorsun ama iş başa düştüğünde yapmazsın."

Gülümsemesi düşüyor çünkü haklı olduğumu biliyor. Güçlü, yetenekli ve zeki ama hayal ettiği şeyi yapacak kadar taş kalpli değil. Bu yüzden en başta Evan'la yatmak benim fikrimdi, onun değil.

"Yapar ? *miydın*? Hiç birine şantaj yaptın mı?" diye soruyor.

Durum gerektirdiğinde bu seçenekten geri adım atacağımı düşünmeyecek kadar iyi biliyor.

Ancak düz bir zeminde ilerleyebilmemiz için tüm bilgilere ihtiyacı var, bu yüzden ekliyorum, "Asla birisine senin kastettiğin şekilde şantaj yapmadım, para talep eden ve ifşa etmekle tehdit eden bir film kötü adamı gibi, ama bilgi parçası yararlıysa, bir hedefe ulaşmak için baskı uygulamama izin veriyorsa, o zaman evet, yapardım... Yaptım... ve yine yaparım." Bu gerçeği duyduğundan emin olmak için ona bir bakış fırlatıyorum.

"Ona şantaj yapmadın o zaman?" diye soruyor. "Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Yani Evan saçmalıyor," diyor alaycı bir ifadeyle. "Bunu biliyordum." "Yine de buradasın," diye hatırlatıyorum ona.

İç geçiriyor, gözleri bilgisayarına takılmadan önce ofisime bakıyor ve Evan'ın ona tam olarak ne söylediğini merak etmeme neden oluyor.

"Burada olmanın Evan'ın oyununu çözmemde bana yardımcı olacağını düşündüm, çünkü bir şeyler çevirdiğini biliyordum, bu yüzden burada oturup her şeyi kafamda çözmeye ve her açıdan incelemeye çalışıyordum. Ve senin geleceğini biliyordum, bu yüzden seni bekliyordum."

Kaşlarımı kaldırıp kaşlarımı çatıyorum. "Beni arayabilirdin. Bu gece benim evimde konuşabilirdik."

Gülümsemesi alaycı. "Seni uyarmak istemedim ve bu gece evine gelirsem dikkatimin dağılmasından korktum. Ve..."

"Ve ne?" Bluzundaki var olmayan bir ipliği karıştırmasını izlerken soruyorum.

"Bana göstermeni istiyorum," diyor yutkunmadan önce ve sonra bana bakıyor.

"Neyi göstereyim?"

Gözlerimin içine zar zor bakabiliyor.

"Evan sana tam olarak ne söyledi?"

"Olivia'ya zihinsel olarak kötü davrandığını, onu bir tür sığınak için kollarına koşturduğunu ve öfkenle ona şantaj yaparak şehirden kaçmaya zorladığını söyledi. Sonra da ona e-posta göndermişsin, onu silmem gerekiyormuş."

Orospu çocuğu! Yerimde duramayarak masadan fırlıyorum ve yükselen öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum. Herif tam bir pislik.

Raven ani hareketlerim ve ses tonum karşısında irkiliyor ama gözlerinde korku yok. Cesurca bana bakıyor. "E-postayı görmek istiyorum" diyor ve bu neredeyse benim felaketim olacak.

"Buna , değil mi?" Midemin bulandığını hissederek soruyorum. "Benim tacizci olduğuma ve benim yüzümden ona kaçtığına mı?"

Başını iki yana sallar. "Tabii ki hayır. Ama Evan ve Elise'den sonra, özellikle gönül meselelerinde 'güven ama doğrula' diyen bir kızım ve ben... Seninle derin bir ilişki içindeyim ve ben...."

Boğazını temizliyor ama sözünü bitirmiyor.

"Sen ne?" Konuşma şeklinden bir parça umut hissederek zorluyorum. "Sen ne?"

"Sadece e-postayı görmek istiyorum Dylan."

Nabzım hızla atıyor ve ona bakıyorum, savunmasız ve bunun bir ultimatom olduğunu biliyorum.

Söyledikleri kulağa mantıklı geliyor ama istediği şey çok fazla. Uzun zamandır gömdüğüm yaralarımı deşmemi ve kalbimi onun yargısının ışığına tutmamı istiyor, en görmeyeceğine ve beni darmadağın bırakarak çekip gitmeyeceğine güveniyor.

O zaman bluzunun kolundaki gözyaşı lekelerini ve bana nasıl zar zor bakabildiğini fark ediyorum.

"Bilmediğim başka bir şey var mı?" Ona soruyorum.

Başını hayır anlamında sallıyor.

"Tüm bunlar Evan yüzünden mi?" Bastırıyorum ve gözleri benimkilere dikiliyor. Kırmızı çerçeveli.

"Sadece düşündüğüm kişi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Bunu bana ultimatome vermek için ofisime giren kadın söylüyor," diye alçak bir ses tonuyla karşılık veriyorum.

Sanki sözlerim ona çarpmış gibi yüz ifadesi irkiliyor.

Ağır bir iç çekiş beni terk ediyor. "Eğer başka bir seçenek yoksa..."

İçimden akan öfke ve korkuyu boşaltmak için adım atmam gerekiyor, böylece kendimi çok iyi nedenlerle bloke ettiğim bir zamana geri dönmeye zorlayabiliyorum.

"Öğrendiğimde," diyorum ona, "bu beni parçaladı. Uzun bir süre çok karanlık bir yere gittim ve itiraf edeyim, Olivia ve Evan'ı araştırmak için çok fazla kişisel zaman ve para harcadım. Kendime işaretleri nasıl kaçırdığımı sorup durdum. Olivia'nın mutsuz olduğuna, Evan'ın bir canavar olduğuna, arkamdan iş çevirdiklerine dair işaretleri." Başımı sallıyorum, hatırlıyorum.

"Olivia'ya ne oldu?" Raven bana sordu. "Evan, sen onu mahvettikten sonra şehri terk ettiğini söyledi."

Bir kahkaha atıyorum, yaranın ne kadar eski olduğu düşünüldüğünde düşündüğümünden daha acı geliyor. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum," diyorum. "Olivia bana ihanet ettiğinde, o zamanki dairemde onunla son bir kez görüştim. Özür dilemeye çalıştı, 'öylesine oldu' dedi ama ben soğuk ve açık sözlü davrandım, artık bir önemi olmadığını söyledim. Ona evimde sakladığı şeylerin bulunduğu bir dosya kutusu verdim ve anahtarımı geri aldım. Bunun dışında onu hiç takip etmedim. Nişan yüzüğünü ya da kapı koluna bıraktığım alyansları bile geri istemedim. Artık hiçbirisi bir şey ifade etmiyordu." Ona anlatırken hissetmeye hazırlandığım acının orada olmadığını fark ediyorum. Yine de endişelerini gidermek için doğru şeyleri söylememi umuyormuş gibi bana bakan Raven'a dönüp baktığımda, hissettiğim acı geri geliyor.

Daha fazlasını öneriyorum. "Sanırım Evan kısa süre sonra onu bir kenara attı. Onu umursamadı. O benim için bir araçtı, bana zarar vermenin bir yoluydu." Tekrar masanın kenarına otururken titrek bir nefes alıyorum. "İşe yaradı. Ama bu uzun zaman önceydi. Bu noktada yıllar."

"Yıllar önce ya da değil, hâlâ işe yarıyor," diye hatırlatıyor elini kalçama koyarken nazikçe. "Hâlâ canını yakıyor, yoksa burada oturup onu incitmek için bir araç olarak kullanmazdım. Aramızdaki şey bu, unuttun mu?"

Benzerlik acı verici derecede rahatsız edici, ancak Raven ve ben başladığımız intikam senaryosunun çok ötesine geçtik. Onun için hissettiklerimin Evan'la hiçbir ilgisi yok. Ancak, adalet arzum devam ediyor.

"Olivia her neredeyse, bu onun işi ve hayatı," diyorum Raven'a kısa ve öz bir şekilde, sanki onu burada yanımda tutabilecekmişim gibi elini kendi elimle kapatarak. "Artık zamanımı onunla harcamayacağım. Evan farklı biri. İkiyüzlü sanırım."

"Peki ya Evan? Şantaj içeren e-posta?" diye sorar. "Ne e-postası?"

Bir tarih ve saat sayıyor.

"Neden bahsediyorsun sen?" Ona soruyorum ve bana yalan söylüyormuşum gibi bakıyor. O hıyar Evan değil.

Onunla yer değiştiriyorum ve e-postalarım girip Evan'ın silinmesini istediği e-postayı aramam birkaç dakikamı alsa da sonunda ekranlarımdan ortadakine getirip Raven'ın hepsini okumasına izin veriyorum. "Bu... bu hiçbir şey değil," diyor Raven, kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Neden bunu yapmamı istesin ki? Muhtemelen altı yıldır bakmadığın bir e-postayı silmemi sağlayarak ne elde etmek istiyor?"

"İşte bu yüzden," diye cevap veriyorum ve kalkıp ofisimden çıkıyorum. Kapının eşiğini geçtikten sonra telefonumu görebileceği şekilde havaya kaldırıyorum. "Yap şunu. Mesajı sil."

Emin olamayınca sandalyeme geri oturuyor, fareyi hareket ettirirken gözleri benden ekrana kayıyor. Tıklıyor ve telefonum çalıyor. Masama yürüyorum ve az önce aldığım bildirimi ona gösteriyorum.

Ana ekranımda kişisel sistemimden gelen bir güvenlik uyarısı var... ve web kameramdan onu monitöre bakarken gösteren bir fotoğraf.

"Nasıl...?"

"Kullandığım güvenlik sistemlerini biliyordu," diye açıklayıp uyarıyı kapatıyorum. E-posta hemen gelen kutumda yeniden beliriyor ve ben de onun yanına dönüyorum. "Üç güvenlik katmanı olmadan hiçbir bilgisayar benim kişisel dosyalarımı silemez. Bir, sistemimde oturum açmış olmanız gerekiyor ki bu da biyometrik bir şifre gerektiriyor. İki, telefonum bilgisayarın yakınında olmalı, aksi takdirde güvenlik sistemi tetiklenir."

"Ne?" diyor tüm bunları düşünürken.

"Eğer birisi ikinci adımı atlarsa, ne olduğunu görüyorsunuz. Telefonuma bir uyarı geliyor ve silme işlemi onaylamama izin veriyor... ya da ben uyarıyı kapatana kadar bunu yapan kişinin silindiğini düşünmesine izin veriyorum."

"Öyle... ama neden bana bunun şantaj olduğunu söylesin ki?"

"Evan biliyor ve muhtemelen kendisinde de var. Tahminimce bizi sabote etmeye çalışıyordu. O fotoğrafı görürsem senin için en kötüsünü düşüneceğimi biliyordu. Olivia'nın yaptığı gibi bana ihanet edeceğini."

"Ve sonra gittim ve yaptım. Buraya seninle yüzleşmeye geldim."

"Giriş yapmadın ve silmeye çalışmadın. Ve bu noktada giriş bilgilerimi bildiğini biliyorum." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bunu inkâr etmiyor.

"Bunu düşündüm... Ama yapamadım. Sadece bana göstermeni istedim." Raven'ın dudağı titriyor ve onu kollarıma çekiyorum.

"Dylan, özür dilerim. Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum. Ben sadece... Neyin bu kadar kötü olabileceğini ve senin ne..."

"Neler yapabileceğimi mi?" Onun için bitiriyorum, onu etkilediği ve bir anlığına kim olduğumu sorgulamasına neden olduğu için nefret ediyorum.

"Özür dilerim." Gözlerimin içine bakarken sesi gergin.

"Özür dileyecek bir şey yok sevgilim," diye fısıldıyorum ona . "İkimiz de mahvolduk ve bir şeyleri sorgulamayı anlıyorum... özellikle de bir şey olmaması gerekiyorsa..." Düşüncemi bitiremiyorum.

İntikamdı. Sonra iş.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye soruyor ve ben de onu bırakıp bir kol mesafesinde tutarak gözlerinin içine bakıyorum. Net, odaklanmış... ve derinliklerinde yanan öfkeyle birlikte çok seksi. Evan'ın onu kullanmaya çalışmasından o en az benim kadar hoşlanmıyor.

Yine de ikimiz de bunu yüksek sesle söylemedik. Gerçekten önemli olan kısmı. Bu gece beni ayakta tutan şey.

"Şimdi bir seçim yapmamız gerekiyor." Bu konudaki hislerinin dikkate alınacağını bilmesini sağlayarak gülümsemeye zorluyorum. "Yapmaya çalıştığı şeyi görmezden gelebilir ve bize odaklanabiliriz. Sen benim olabilirsin, ben de senin olurum ve bu sadece onun bizi ayırmak için yaptığı başarısız bir saldırı olur."

"Ya da?" diye araya giriyor.

"Ya da her şey başladığında niyet ettiğimiz gibi ona bedelini ödeatabiliriz. Onu sonsuza dek yok edebiliriz."

O bunu düşünürken ben yüzümü nötr tutuyorum. Birinci seçeneği seçerse ona uyacağımı söylemek isterdim ama gerçek şu ki, Evan'a karşı hissettiğim nefreti bu kadar kolay bırakabileceğimden emin değilim. Yine de Raven için denerdim, eğer gerçekten istediği buysa.

"Bu işin peşini bırakırsak tekrar gibi hissediyorum ve hayatımızı sürekli olarak ne bok endişesiyle yaşamak istemiyorum." Bakıyor

bana bakıyor ve sakın bir nefes alıyor. "Dylan?"

"Evet, sevgilim?" Umduğum cevabı vermesi için dua ederek için.

"Yok edin onu."

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

"Ne?" diye sorar, gerçekten farkında değildir.

"Dünyayı yakıp yıkmak istediğinde daha da seksi oluyorsun," diyorum ona. ve onu altıma almadan önce bir öpücük için dudaklarını çalıyorum, bir saat önce yapması gerektiği gibi adımını inliyor.

BÖLÜM 25

RAVEN

■ Dylan'a endişeyle bakıyorum, onu bu akşamki partiye davet etmekle doğru kararı verdiğimden hâlâ emin değilim. Bu aslında onu çatı katının göreceli güvenliğinden koparıp Yabani aslanlarla çukur... ya da dişi aslanlarla, sanırım, özellikle Maggie ve Ami'yi düşündüğüm için.

Dylan'ın hayatımın bu yönünü görmesi, bunun bir parçası olması ve muhtemelen daha fazlası olmamız düşüncesi ellerimi nemlendiriyor. Bunu büyütmemeye ve fazla düşünmemeye çalışıyorum. Ama onu bu şekilde zorladığım, blöfünü görüp kıcımlı gösterdiğim ve onun hala beni istediği gerçeği... Bunu hak etmiyorum ve ona karşı hislerim bir şekilde daha da arttı. Sanki uçurumun kenarındaymışım ve beni itme gücü sadece onda varmış gibi hissediyorum.

Onu seviyorum.

Benim için çok açık. Dylan Sharpe'ı seviyorum. Ama farklı olduğumuzu biliyorum. Hayatlarımız birbirine hiç benzemiyor.

"Bunun senin için sorun olmayacağından emin misin?" Dikkatini dışarıdaki caddeden geçen arabalardan başka yöne çekerek soruyorum. Neyse ki şoförü Vince gideceğimiz yere doğru ilerlerken trafikle çok meşgul çünkü Dylan bana gözlerinin içi gülerek bakıyor çünkü PDA biraz fazla kaçmış. Yanına yaslanıyorum ve o da bir kolunu omuzlarıma doluyor. Dokunuşu ve sıcaklığı yatıştırıcı bir merhem gibi geliyor ve beni rahatlatıyor.

Ses tonu donuk olmasına rağmen yüzünde bir sırıtişla cevap veriyor. "Biraz... şey, Ami'nin sözlerinden birini çalarsak... wooh!" Benden gelen tuhaf sesle kaşları alına fırladığında gülmekten kendimi alamıyorum. Bu adam inlediğimi, ağladığımı, soluğumu ve daha fazlasını duydu, ama bir 'wooh' görünüşe göre şok edici bir tuhafılık.

Kollarını sıvamış, gömleğinin düğmelerini açmış ve saat beş yönündeki gölgesiyle bugün biraz daha sert görünüyor ve ben ondaki bu görünüme bayılıyorum. Rahat ama yakışıklı.

Bana bakmak için arkasına yaslandığında cevap gülümsemesi güven dolu. "Arkadaşlarınla tanışacağım için heyecanlıyım ve seninle her şeyi yapmaktan mutluluk duyarım. Bu 'woooing' içeriyor olsa bile." Sanki eğlence kavramı ona yabancıymış gibi düz bir şekilde söylüyor, ama bunun doğru olmadığını biliyorum. O kesinlikle eğlenceli, sadece Maggie ve Ami'den çok farklı bir şekilde.

Onun sözleri ve nadiren görülen kuru mizah anlayışıyla ısınarak rahatlamaya çalışıyorum.

Beni ofisinde bulduğu gece korkmuş, kafam karışmış ve hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımdan emin değildim. Evan beni aldattığında içgüdülerimle yaptığım gibi bunu görmezden mi geleyim yoksa işin aslını mı araştırayım diye kendimle savaştım. Bu durum kariyerimi sona erdirebilirdi ama iş başa düştüğünde Dylan'ın kalbimde hissettiğim adam olduğunu bilmem gerekiyordu. İşime mal olsa bile. Para gelir geçer, ama eğer bir adama aşıkсам, onunla yatıyorsam ve ona her şeyimi veriyorsam, her sorunun temeline inmek isterim. Hiçbir şey 'yapmamıştım' ama Dylan hakkında kişisel olarak bildiklerimle profesyonel olarak kim olduğunu ve yıllar önce kim olabileceğini uzlaştırma mücadelem, aklım ve kalbim arasında bir savaş vermeme neden oldu.

O geceki konuşmamız çok daha fazlasına yol açtı. Sanki var olduğunu bilmediğimiz bir sınır kalkmış gibiydi. Sır yok, saklanmak yok, sadece ikimiz birbirimizi istiyorduk ve başka hiçbir şey umurumuzda değildi.

Dylan'ın Evan'ı idare etmek için ne yaptığından emin değilim, bilmek de istemiyorum. Her ne yapacaksa doğru yapacağına, Evan'ı incitmeyeceğine, teknik olarak yasal ama ahlaki olarak biraz gri güveniyorum. Hem kendi karakterim hem de üçümüz arasındaki güç yapısının en altındaki mevcut konumum nedeniyle benim yapmadığım şeyi yapmaya istekli olmasını takdir ediyorum. Dylan'ın benim koruyucu bekçi köpeğim olduğunu hissediyorum, çünkü o da saldırganımız tarafından doğrudan zarar gördü.

Bize gelince, her zamankinden daha iyiyiz, sadece ofisinde buluşmak için değil, daha özel, daha uzun randevular için evine gitmek için zaman ayırıyoruz. Ve sadece birbirimizin kıyafetlerini yırtmıyoruz. Konuşuyoruz, paylaşıyoruz... Olacağımızı asla hayal edemeyeceğim bir şey olduk...

Bir çift.

Gazetelerin ön sayfalarında yer almayabilir ve ikimiz de kamuoyuna herhangi bir açıklama yapmıyoruz, ancak bizim için bu çok gerçek ve çok

Ciddiyim. Dürüst olmak gerekirse, eğer benim için sorun olmasaydı Dylan muhtemelen iş yerindeki konferans masasında ayağa kalkar ve bir duyuru yapardı, ancak sağduyumu korumaya çalışıyorum.

İşte bu yüzden bu gece büyük bir olay. Bu bizim bir çift olarak ilk resmi, halka açık gezimiz olacak ve Dylan arkadaşlarımla tanışırken onun yanında olmaktan gurur duyuyorum.

Vince arabayı kaldırımında durduruyor ve kapı çalınıyor, bir süre sonra da siyah pantolonlu, Polo'lu ve hava karardıktan sonra bile siyah güneş gözlüklü bir adam tarafından açılıyor. Elini uzatarak arabadan inmeme yardım ediyor ve lüks araba arkamızdan uzaklaşırken Dylan da bana katılıyor.

Önümüzde, neredeyse benim boyumda olan siyah demir çubuklu kulplara sahip bir çift yükselen çift kapı ile bölünmüş yatay geniş tahta panellerden oluşan bir duvar var. Tentenin üzerindeki tabelada *Los Ingobernables* yazıyor.

Dylan kapıyı benim için açık tutuyor ve içeride hostese Ami Rossman'ın doğum günü partisi için geldiğimizi söylüyorum. Beyaz masa örtüleriyle kaplı masalardan, bu erken saatte sadece birkaç kişinin bulunduğu bir dans pistinden ve etrafı insanlarla çevrili bir bardan ustalıkla kaçarak bizi geniş alana götürüyor. "İşte grubunuzun geri kalanı," diyor özel VIP alanına girmemizi sağlamak için kadife bir ipi açarken, ama Ami bizi çoktan fark etmişti.

"Raven! Başardın!" Ami doğrudan bana doğru koşarken mutlulukla çığlık atıyor. Beni sıkıca kucaklıyor ve bir o yana bir bu yana sallıyor. "Ve onu sen getirdin! Getir onu, doğum günü kızları kucaklanır." Kollarını iki yana açıyor.

Dylan bana bakıyor, Ami'nin coşkusundan biraz emin değil ve biraz da eğleniyor, ama ben tepki vermeyince Ami'ye kibarca sarılıyor ve bu sarılma göz açıp kapayıncaya kadar bitiyor. "Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum, Ami. Senin hakkında çok şey duydum. Çoğu da iyi şeyler" diye şaka yapıyor.

Ami ışınlanır ve ona vurur. "Senin hakkında duyduğum şeyleri bilmek istemezsin. Kesinlikle iyi değiller." Gülüyor, kesinlikle bir ya da iki kadeh içiyor.

Ben sırtıtmamak için kendimi zor tutarak Ami'ye bakarken o kıkırdıyor. "Kapa çeneni!"

"Ne?" diyor, masum numarası yaparak. Elinde altın rengi kızarmış mini muffin görünümlü ordövr tepsisiyle yanından geçen bir garson görüyor ve işaret ediyor. "Bunlar cennetten küçük lokmalar. Ne olduklarını bilmiyorum ama şimdiden beş tane yedim ve altıncıya gidiyorum. İzninizle."

Garsonun peşinden koşuyor, giderken krem rengi güneş elbisesi arkasında dalgalanıyor ve eminim ki cennet ısırlıkları her neyse iki ya da üç tane alıyor.

Dylan ve ben el ele odanın içinde dolaşıyoruz. Parmakları benimkilerle iç içe geçiyor ve beni sıkıldığında başımı kaldırıp ona bakıyorum. İçimden geçen duygulara engel olamıyorum. Maggie'ye merhaba diyoruz, Ami'nin iş arkadaşlarından bazılarıyla tanışıyoruz ve Dylan'ı Ami'nin ailesiyle, sonra Maggie'nin ailesiyle ve kardeşi Robert'la tanıştırıyorum. Melinda'nın elbisesine iltifat ederek ve Robert'ın okulunu sormadan önce John'la iş konuşması yaparak kendi kaba tarzıyla büyüleyici.

Maggie'nin erkek kardeşiyle yıllar içinde onlarca kez karşılaştım ve her seferinde tarih alanında yüksek lisans yapmak için derinlemesine daldığı bir dönemle ilgili yeni bir takıntısı vardı. Kraliçe Victoria'dan Soğuk Savaş'a kadar her konuda uzun dersler dinledim. Bu akşam bize vereceği Kore Savaşı hakkındaki neredeyse dolu TED konuşmasına bakılırsa, bu onun son konuşması olmalı. Ben ilgimi çabucak kaybedip göz kapaklarımla savaşıırken kibarca *Mmmhmm*'lara başvursam da Dylan dikkatle dinliyor ve Maggie araya girene kadar Robert'ın takdir ettiği düşünceli sorular soruyor.

"Robbie, bu bir parti, ders değil. Bırak gitsinler," diyerek sadece bir kardeşin yapabileceği şekilde alay ediyor.

Robert irkilir ve sonra sırtır. "Özür dilerim, işimde biraz kayboldum."

"Tamamen anlıyorum. Ben de aynı şeyi yapıyorum," diye yanıtlıyor Dylan kendi dostane gülümsemesiyle. "Nevada'daki mineraloji madenciliği yasaları hakkında bilgi almak istersen bana haber ver. Bu, hakkında çok şey öğrendiğim yeni bir proje."

Maggie Robert'ı uzaklaştırıyor ve odanın içinde dolaşmaya devam ediyoruz, oraya buraya karışıyor, sohbet ediyor ve iyi vakit geçiriyoruz. Hatta Ami'nin takıntılı olduğu ordövrlerin gerçekten de cennetten çıkma olduğunu teyit ediyoruz.

Her şey, böyle bir etkinliğe en son katıldığımız bağış toplama etkinliğinde olduğundan çok daha farklı hissettiriyor. O zamandan beri çok yol kat ettik. Dylan artık temkinli ve içine kapanık değil, sanki herkes onu yakalamaya çalışıyormuş ya da olası bir bağlantısı varmış gibi davranmıyor. Arkadaş canlısı ve açık, kolayca gülüyor, komik hikayeler anlatıyor ve şehir bilgisiyle herkesi etkiliyor. Hep böyle miydi ve ben onun bu yönünü göremiyordum, yoksa artık birlikte olduğumuz için benim için olduğu gibi onun için de bir şeyler değişti mi diye merak ediyorum.

Onunla birlikte olmaktan her zaman gurur duyuyorum, ancak onun rahatlamasına tanık olmak önemli bir hediye, sadece bana değil arkadaşlarıma da verdiği bir güven gibi geliyor. Onlar onun ne kadar eşsiz bir hazine olduğunu anlamayabilir ama ben anlıyorum.

Bana gelince, Dylan yanımdayken kendimi sabit, anın içine yerleşmiş hissediyorum. Aramızda büyüyen şey... gerçek gibi geliyor. Ve daha mutlu olamazdım. Ama hep diğer ayağın düşmesini bekliyorum. Bu çok iyi. Bu gerçeküstü. Rüya gibi bir işim ve rüya gibi bir adamım var. Kendimi buna layık hissetmiyorum, sanki bu gerçek olamazmış gibi.

Sonunda Ami'nin annesi Jennifer bir çatalı bardağa tokuşturuyor ve hepimizi odanın kenarındaki uzun masaya oturmaya davet ediyor. Oraya doğru ilerliyoruz ve Dylan benim için bir sandalye çekiyor, oturduktan sonra beni itmeye yardım ediyor. Yanıma oturuyor, kolu doğal bir şekilde sandalyenin üzerine sarkıyor. Beni sahipleniyor. Sıradan görünebilir ama bu çok cesurca ve ben buna bayılıyorum.

Akşam yemeği çok lezzetliydi. Bu bir füzyon menüsü, bu yüzden daha önce hiç birlikte yemediğim baharat ve tatların bir karışımı var, ama her şey gerçekten lezzetli.

"Al, bunu dene," diye rica ediyor Dylan, chimichurri soslu tilapia'sından bir çatal dolusu uzatarak. Ağzımı açtığımda lokmayı bana yediriyor ve ne kadar yumuşak ve keskin olduğunu görünce inliyorum.

Masaya döndüğümde Ami ve Maggie'yi gözlerinde yıldızlarla bana bakarken buluyorum. "Siz ikiniz çok tatlısınız," diye alay ediyor Maggie ve bir okul kızı gibi ileri geri sallanıyor, kısa siyah elbisesi kalçalarının etrafında sallanıyor ve ben sırtımdan kendimi alamıyorum.

Ami başını sallar. "Doğum günü dileğim, bir erkeğin bana Dylan'ın sana baktığı gibi bakması."

Şaşkınlıkla gözlerimi Dylan'a çevirip bana nasıl baktığını görmeye çalışıyorum ama her zamanki gibi açlık ve ilginin yoğun bir karışımıyla baktığını fark ediyorum. Sanki odadaki tek kişi benmişim gibi. Ya da en azından önemseydiği tek kişi. Diğer herkes göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolabilir ve Dylan'ın bunu fark edeceğinden ya da umursayacağından emin değilim.

Öne doğru eğilip dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum, onu da gördüğümü ve tahmin edebileceğinden çok daha fazla takdir ettiğimi bilmesini istiyorum. Gülümseyerek geriye yaslanıyorum, ancak çenemi avucunun içinde yakalıyor ve beni daha uzun bir öpücük için geri çekiyor. Dinleyicilerimiz göz önüne alındığında hala uygun bir öpücük ama bu beni eritiyor ve Ami'nin pastayı ne zaman kesip gideceğimizi merak etmeme neden oluyor.

Dylan beni bıraktığında onun sarhoşluğuyla kendimden geçiyorum ve o da bana bakıyor, gözleri kararmış. Tek bir göz kırpıştan sonra gözleri parlıyor ve düşüncelerimin nereye gittiğini çok iyi bildiği için ukalaca gülümsüyor.

"Doğum günü dileği değişikliği," diyor Ami mükemmel manikürlü parmağını göstererek. "Ben de bunu istiyorum."

Akşam yemeğinden sonra restoran personeli parlak mumlarla kaplı büyük bir pasta getirdiğinde ve ona şarkı söylediğimizde şansını yakalıyor. Ami bana göz kırpmıyor, derin bir nefes alıyor ve sonra mumları üflüyor. Yüzündeki gülümseme, doğum günü kutlamasının istediği her şeye dönüştüğünü söylüyor ve ben çok memnunum.

Saat ilerledikçe parti dans pistine taşınıyor ve bir DJ girerek bütün gece dans etmemizi sağlayacak çok çeşitli şarkılar ve ritimler çalacağına söz veriyor. Büyük bir şaşkınlık içinde Dylan bana elini uzatıyor.

"Dans etmek ister misin?"

Ona bön bön baktım. "Dans eder misin?"

Bu beni neden bu kadar şaşırttı bilmiyorum ama şaşırtıyor. Dans etmeyi öğrenecek zamanı ya da eğilimi olacağını düşünmezdim. Bu haftadan önce, nasıl gevşeyeceğini bildiğinden bile emin değildim.

Ama elimi onun elinin içine sokuyorum, beni yönlendirebileceğine güveniyorum... dans pistinde, yatak odasında ve dürüst olmak gerekirse, her yerde.

Haklıyım. Dylan güçlü bir lider ve salsa yapmayı bilmesem de kendimi yaparken buluyorum ya da en azından yaptığımı sanıyorum. Sadece bir kez ayağına basmayı başarıyorum ve her yanlış adımda ikimiz de gülüyoruz. Kolay ve hafif kalpli, ama onun yakınlığı ve bu an kalbimi ateşliyor. Her ne ise, Dylan'ı yerde takip ediyorum, bu noktada istese onu cehenneme kadar takip edeceğimi biliyorum.

Ne zaman oldu ya da hepsi bir kerede mi yoksa küçük yüzdelerle mi oldu bilmiyorum ama Dylan Sharpe'a geri dönüşü olmayan bir şekilde aşık oldum. Kalbimi elinde tutuyor ve ona değerli bir meta gibi davranması konusunda güveniyorum çünkü yakın zamanda paramparça edilmesini izlediğinden beri ne kadar kırılğan olduğunu çok iyi biliyor.

Ama benim sıkı çalışmam ve Dylan'ın yoğun bakımı sayesinde onarıldı.

"Eğleniyor musun?" Ona soruyorum, cevabı bildiğimi düşünüyorum ama ondan duymak istiyor.

Başını sallıyor, gülümsemesi hiç görmediğim kadar yumuşak.

"Düşündüğümünden daha fazla."

"Harika bir parti, değil mi? Ami haftalardır saplantılı bir şekilde bunu planlıyor."

Dans pistinde bizi durduruyor, insanların ahşap pistin etrafındaki yollarına devam ederken geçebilmeleri için bizi yoldan çekiyor.

"Arkadaşların çok hoş, burası harika bir yer ama eğlenmemin tek nedeni sensin sevgilim."

Sevgilim. Kalbim çırpınıyor.

Beni güzelleştiriyor. Beni güçlü hissettiriyor. Sevildiğimi hissettiriyor. Kendisi gibi hissettiriyor.

Hem onu hem de onu seviyorum.

"Artık eve gidebilir miyiz? Kendi kutlamalarımızı yapmaya hazırım," diye mırıldanıyorum, ona duyduğum ihtiyacın sözcüklerin arasından süzülmesine izin veriyorum.

"Aklında ne var?" diye takılıyor, kendi arzusu aramızda belirginleşiyor.

Aşağı bakıyorum ve sonra bakışlarımı tekrar gözlerine sürüklüyorum. "Bir şeyleri öperek ve yalayarak başlayacağımı düşünüyordum..."

"Dikkatli ol yoksa eve varamayız." Sesi bir gümbürtüden başka bir şey değildi.

Aklıma lezzetli ve pis bir düşünce geliyor ve kendi kendime gülümsüyorum. "Dikkatli olmamı mı istiyorsun? Yap beni," diye alay ediyorum, gözlerimin sıcaklık ve mutlulukla parladığını bilerek. Ona sırtımı vermek için olduğum yerde dönüyorum. "Gidip Ami'yi bulacağım ve ona veda edeceğim."

Kıçımda kısa bir tokat hissettiğimde onu alt ettiğimi ve açık ara galip geldiğimi hissediyorum. Başımı sallayıp şok içinde omzumun üzerinden baktığımda Dylan'ın bana baktığını görüyorum. Yüzü büyüleyici, yakışıklı gözleri kemerli bir kaşla daralmış. Patron modunda ve yanaklarımın kızarmasına engel olamıyorum. "Çabuk olun Bayan Hill."

Gülümsememin çok büyümesini engellemek için alt dudağımı dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve cevap vermeden önce başımı sallıyorum, "Evet, efendim."

Esprili ya da seksi bir şeyle geri döndüğümü söylemek isterdim. Onun yerine, Dylan'la gecenin tadını çıkarabilmek için arkadaşımı bulmak için neredeyse koşarak uzaklaşarak emrettiği şeyi yapmak için neredeyse zıplıyorum.

BÖLÜM 26

DYLAN

"Sizden bir ricam var," diyorum karşımda oturan orta yaşlı sarışın kadına. Lionfish'te değiliz. Yukarı Doğu Yakası'nı dolduran sayısız kahve barlarından ve dükkânlarından birindeyiz.

Finans Bölgesi'nden sanal bir dünya kadar uzakta. Bu kasıtlı ve misafirim de bunu biliyor.

Vanna Nicholson yaklaşık otuz beş yıldır kasabanın hem baş belası hem de gözdesi olmuştur. Aslen 'sosyete kızlarından' biri olan Vanna, bir önceki neslin küçük cehennem zebanisiydi. Daha genç bir kızken başlayarak, çılgınca koştu. Partiler, skandallar ve daha fazlası Vanna Nicholson için günlük hayattı ve hepsi de ailesinin milyarları tarafından besleniyordu.

Yirmi yıl önce her dergide boy gösteren şımarık zengin kaltaktı.

Sanırım tek kız çocuk olduğunuzda, ebeveynleriniz boşandığında ve ağabeyleriniz aile şirketini kendi bölgeleri olarak işaretlemek için aletlerini açıkça çıkardıklarında böyle oluyor. Ailesine bir ders: Belki de ayda çeyrek milyon dolar harçlık için biraz fazla.

Tüm bunlar yaklaşık on yıl sonra yerle bir oldu. Ailesinin çöküşü yaklaşık bir yıl boyunca sayfalara hakim oldu ve sonrasında Vanna kendini hiç hayal etmediği bir konumda buldu. Bir işe ihtiyacı vardı. Neyse ki, konuşmak için bir yeteneği ve çok sayıda bağlantısı vardı. Cesetlerin nereye gömüldüğünü ve hangi dolaplarda hangi iskeletlerin olduğunu biliyordu.

Bu şehirdeki pek çok nüfuzlu kadın ve erkeğin oraya yerleştirilmesine yardım etmişti. Kirleri herkesin görebileceği şekilde dağılmış olsa da, bu şehirdeki herkes hakkında kirli detaylara sahip

Bu onu kasabada bir kuruma dönüştürdü ve çeyrek asırdır sosyete sayfalarının muhabiri olarak, cebinden şeker çıkarır gibi imalar, skandallar ve bazen de düpedüz pislik saçıyor. Ve tabii ki sevgili okurlar da bu süre boyunca hem basılı hem de online olarak bu haberleri yalayıp yuttu çünkü insanların paradan daha çok sevdiği tek şey dedikodu. Özellikle de Vanna'nın hedefleri için paranın hiçbir önemi olmadığı düşünüldüğünde.

"Bir ricada mı bulunacaksın?" diye sorarken kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırıyor. "Peki bu istek ne olabilir?" Vanna sıska lattesini karıştırarak soruyor. Kültür akbabası olarak geçirdiği yıllar onu tuhaf bir şekilde korumuş. Saçları hâlâ otuz yıl önceki sarı tonunda, yüzünde neredeyse hiç kırışıklık yok ve kıyafetleri sadece aşırı etiketliden sessiz bir lükse dönüşmüş.

Sadece gözlerine, soğuk, buz gibi, neredeyse ölü gözlerine ulaştığınızda, kimsenin görmemesi gereken şeyleri gördüğünü ve duyduğunu fark edersiniz. Parti dedikodularını körükleyebilir ve dedikodu yayabilir, ancak sessiz tutulan karanlık vardır. Ve bazı sırlar en dayanıklı olanlar için bile çok karanlıktır.

"Evan Faulkner," diyorum ona. "Onun ifşa edilmesini ve alaşağı edilmesini istiyorum. Kalıcı olarak." Sesim kısık ve tonum olması gerekenden çok daha rahat olmasına rağmen kelimelerim açıkça söylenmişti. Boğazımı temizliyorum ve onun sorgulayan bakışlarını üzerimde tutarken kollarımı sıvıyorum.

Günlerce düşündüm, strateji geliştirdim, seçenekleri ve alternatifleri kafamda evirip çevirdim. Evan da muhtemelen aynı şeyi yapıyor, Raven'la aramıza girme çabasının başarısız olduğunun farkında. Eğer peşini bıraksaydı, her şey farklı olurdu. Kaybetmeyi nasıl kabulleneceğini bilmiyor. Özünde Raven'ı incitene kadar bunu yapmaya devam edecek bir şey var. Yapacağını biliyorum. Onu tanıyor ve derisinin altına ve kafasının içine nasıl gireceğini biliyor. Benden cevap istediği için onu suçlayamam. Ama bu pislik herifin benim hakkımda ona ve şehirde beni dinleyen herkese yalanlar fısıldamasına bir son verebilirim.

Geldiğimi kolayca görecektim ve ihtiyacım olan intikamı almak için daha şeytani, öngörülemez yöntemler bulmak zorunda kaldım ve Raven bana Vanna'ya ulaşmak gibi devam etmem için izin verdi. Bunu uzun zaman önce yapabilirdim. O başından beri bir seçenektir ama Raven'ın da dahil olmasıyla bu kadar sert ve potansiyel olarak halka açık bir adım atmaya istekli olmam şu ana kadar gerçekleşmedi.

Vanna'nın parmakları lattesinin seramik sapında sıkılaşıyor ve öne doğru eğilerek bardağı dökülmeden yere bırakıyor. "Faulkner'lar mı? Oh, hepsi bu mu?" Sanki şaka yapıyormuşum gibi hafifçe gülüyor, ama ben ,

ayıldı. "Benden bir mayın tarlasında yürümemi istiyorsun, Dylan. Neden şimdi? Olivia denen kız yıllar önceydi. Senin statünde birinin bu işin peşini bırakacağını düşünürdüm."

Olivia ve Evan hakkındaki her şeyi biliyor... ve beni. O zamanlar makaleler yazdı, belki de üçümüz arasında her zamanki ihanet ve aldatmadan daha beklenmedik bir şey olduğunu söyleyerek dalga geçti. Skandaldı, utanç vericiydi ve yaraya tuz basmıştı. Ne de olsa Evan ve ben çok iyi arkadaşlık ve arkadaşlar paylaşıp. Bu ima üzerine oldukça hızlı bir şekilde kapatıldı ve sanırım bunun için Evan'a ya da babasına teşekkür etmeliyim çünkü o sırada kesinlikle bu konuda bir şey yapabilecek durumda değildim.

"Kişisel deneyimlerimden de bildiğin gibi, bazı yaralar iyileşmez," diye cevap veriyorum ve Vanna'nın ağzı bir karışık açık kalıyor. Onun ailesi de milyarlara olan ailelerden biriydi... Jerome Faulkner fildişi kulesinin birkaç kata daha ihtiyacı olduğuna karar verene kadar. Nicholson'ları ezdi, kendi medya bağlantılarını kullanarak aile ismini yıktı ve işlerini mahvetti, ta ki en büyük aşağılama gösterisinde Vanna'nın babasını satın kadar.

Umarım onun da kendine göre bazı kinleri vardır. Raven'la bu işe başladığımda bunu kendime 'düşmanımın düşmanı' olarak satmıştım, ama belki de 'kurbanımın kurbanları' dönüşüyordur, çünkü Raven, ben ve Vanna, Faulkner'ların acılarıyla başa çıkma deneyimini paylaşıyoruz ve onlara karşı ayaklanma fırsatını çok isteriz.

"Haklısın," diye kabul ediyor Vanna. "Ama bu kadarını biliyorsan, Faulkner'lara karşı neden temkinli davrandığımı da biliyorsun demektir."

"Evan ve diğerleri hakkında kirli çamaşırların olduğuna eminim," diyorum, koltuğumda arkama yaslanıp kalabalık kafeye şöyle bir göz gezdirerek. Kimseyi tanımıyorum ve kimse konuşmamızı fark etmemiş gibi görünüyor. "Avukatları ancak yazdığınız şey doğru değilse iftira ve karalama için peşinize düşebilir. Ve ikimiz de biliyoruz ki Faulkner'lar hakkında pek çok doğru ve hatta yıkıcı şey yazabilirsiniz."

Vanna, "Sizin de elinizde *kirli çamaşırlar*, davanıza uygun bazı bilgiler var," diyor. "Onu yasal olarak yok edebilirsiniz. Yıllardır bunu yapabilecek imkânlarla sahiptiniz ama hep geri durdunuz." Bir şey söylemeye başlıyorum, elini kaldırıp beni susturuyor. "Mazeretlerinizi ve gerekçelerinizi duymama gerek yok. Bilginizi doğru zaman için sakladığınıza inanıyorum, tıpkı benim gibi

yap. Ama senin kendin yapmak istemediğin bir şey için ben neden başımı doğrama tahtasına koyayım? Hem de bana değil, sana hizmet eden bir zamanda?"

"Çünkü kanıtlayabileceğim şeyler başkalarına, sevdiğim ve bağlılığım olan insanlara zarar verebilir." Boynumun arkası ısınırken yakamı düzeltiyorum. Değerlendirmesinde haklı ama finans bölgesini yerle bir etmek istemiyorum, sadece bunu diğerlerinden daha çok hak eden bir hıyar var.

"Arkadaşların Ollie ve Austin gibi mi?" diye tahmin ediyor, etrafı kurcalıyor ve enformasyonel bir şeyler bulmayı umuyor. "Küçük poker oyunlarınızda yeni bir beşinciniz olduğunu da duydum. Yeni gelen Noah mı? Bir imparatorluk kurmak için gayrimenkul satın alarak büyük bir sıçrama yapıyor." İçkisinden bir yudum almadan önce kırmızı dudakları eğlenerek kıvrılıyor.

Onu suçlayamam. Yaptığı şey bu ve bu işte çok iyi. Ama değer verdiğim insanları satmayacağım. Önemsemediklerimi mi? Belki.

Ona hesapçı bir bakış atarak başımı sallıyorum. "Noah'la tanıştım," diyorum, nerede ve ne zaman olduğunu teyit etmeden. "Onun için en iyisini diliyorum... ne diyordunuz ona? Insta-imparatorluk." Ayrıca Noah'ın iş satın alma stratejisini tanımlamak için kendi dilimi kullanmıyorum, bunun yerine onunkini yankılıyorum, ona katılmıyorum ya da katılmıyorum.

İkimiz de dikkatli bir oyun oynuyoruz.

Vanna sakın bir şekilde gülümsüyor, sanki sözlerimdeki bir şey onun için bir soruyu yanıtlıyormuş gibi, nasıl olabileceğinden emin değilim. Dudaklarıyla mükemmel bir uyum içinde olan tırnaklarını bardağa vurduktan sonra lattisini tekrar eline alıyor ve bardağın kenarından bana bakarken kibarca bir yudum alıyor. "Ne kadar misafirperversiniz," diyor Vanna. Ona karanlık bir bakış atıyorum, elimdeki konuyla ilgilenmeye hazırım. "Duyduğuma göre yeni ve oldukça güzel genç ortaklarınızdan birine 'akıl hocalığı' yapmakla da yakından ilgileniyormuşsunuz."

"Bu tekil olabilir, belki de." Şüphesiz, farkında, bu yüzden inkar etmiyorum. Özellikle de artık halka açık olduğumuz için. Ama yine de, gerçekliğin nasıl çarpıtılabileceğini ve pek çok kişinin gerçekle uğraşmadığını çok iyi bildiğim için boğazım düğümleniyor.

"Belki de gazetelere yansiyacak dedikodular olmuştur," diye söze başlıyor.

Homurdanıyorum ve öne doğru eğiliyorum, böylece bunu yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyor. "Dikkatli ol, Vanna. Çok dikkatli."

Düşmek yerine, gülümsemesi hevese benzer bir şeye dönüşüyor ve gözleri parlıyor. Sormak istediği en az beş takip sorusu var, ama benim tepkim şimdilik yeterli bir cevap. Böylece o da

Latte'sini yudumlar ve kraliçe edasıyla başını sallar. "Ne istediğinizi anlıyorum ve ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkür ," diyorum, gerçekten içimden gelerek.

"Bunun kısasa kısas bir anlaşma olduğunu unutma Dylan. Eğer bunu senin için yaparsam, karşılığında bir şey beklerim... bir noktada."

Tepkimi izlerken gözleri kısılıyor.

Bunu bilmiyor muyum? Bu yüzden Raven risk altındayken şimdiye kadar bu köprüyü geçmek istemedim. Bedelinin ne olacağını tam olarak bilmeden başımı sallıyorum. Evan'ı 'dan uzaklaştırmak için her ne pahasına olursa olsun, buna değecek.

"Anlaştık o zaman?" diye soruyor.

Şeytanla bir anlaşma yapmışım gibi hissederek başımla onaylıyorum ama Raven için çok daha kötüsünü yapmaya hazırım. Benden istese tüm dünyayı yerle bir ederdim. Lanet olsun, sormasına bile gerek yok. Bir kirpik darbesiyle bunu minnetle yapardım.

Hala tartışmamızın ve planımızın etkisindeyken ofise geri döndüm ve gün sonuna kadar kendimi işe verdim. Tek bir görev bile odaklanmamı sağlayamadı ama en azından ilerleme kaydettim. Saat daha beş kırk beşti ki kapım açıldı ve Raven neredeyse koşarak içeri girdi, yüzü heyecanla doluydu. "Başardım!"

Tamara masasından kalkmış olmalı. Ya öyle ya da Raven mutluluk içinde yanından geçip gitti.

Eğik bir kaşla klavyemi bir kenara itiyorum, eğleniyorum. "Peki siz ne yaptınız Bayan Hill?"

Adını kullanmam ona henüz erken olduğunu hatırlatıyor ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor. "Bay Sharpe," diyor en profesyonel şekilde, gözleri hâlâ parlıyor. "Başardım. İlk yedi haneli günüm."

Dudaklarım zapt edilemez bir gülümsemeye dönüşüyor. Dedikodulara bakılırsa, bu şehirdeki hiçbir CEO onu becermek istemediğini iddia edemez. Muhteşem, zeki ve ilk ayında yedi haneli rakamlar kazanmış... Bırakın dedikodular şehri ateşe versin, umurumda değil.

Firmamdaki ortalama bir avukat, hafta sonları, ticari tatiller ve izinler hesaba katıldığında yılda iki yüz kırk gün çalışıyor. Bir kişinin çalışabileceği en fazla gün, artık yıl ya da garip bir Pazartesi tatili hariç, yaklaşık iki yüz elli gündür.

Kıdemli bir tüccar seviyesinin altındaki birinin bir haftada bir milyon dolar kazanması bir başarıdır. Genç bir tüccarın bunu bir günde yapması ise

Birinin uzun süre şapkasını asabileceği bir şey. Teknik olarak stajyer avukat olan biri için mi? Bu hiç duyulmamış bir şey.

Raven'a kadar.

Raven'ın sesindeki mutluluğu duyunca, sadece heyecanlı olmadığını, böyle günlerin daha da gelmesini beklediğini anlıyorum. Bu onun için sadece bir başlangıç. Bana kariyerimin başındaki halimi ... O heyecana bağımlı olduğumu.

"Seninle gurur duyuyorum," diyorum ona içtenlikle, ayağa kalkıp masama geliyor.

Raven arkasından bakıyor ve kapıyı kapatıyor, sırtışı muhtaç hale geliyor. Çok erken, çok riskli ama kendime engel olamıyorum. Bu önemli anı onunla birlikte kutlamak istiyorum.

Mesafeyi bir anda kapatıyorum, kapıyı kapatması için ona zar zor zaman tanıyorum, adrenalini kendi arzumuyla karışarak içimde yarışıyor. Bir kolumu Raven'ın beline doluyor, diğer elimle çenesini kavıyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Şaşkınlıkla nefesi kesiliyor, temkinli ama aynı zamanda duygusal olarak o kadar yüksekte ki, dilimi onun kine dolaştırmak için ağzı açık tepkisini kullandığımda beni durdurmuyor.

"Bay Sharpe, az önce bir telefon aldım-"

Kapımı açarken dış ofisimden konuşmaya başlayan Tamara'ydı, belli ki acelesi vardı. Kapımın eşiğinde donup kaldı ve Raven kendini benden uzaklaştırdı, yüzünde hem korku hem de şok ifadesi vardı. "Ah!"

"Ne oldu Tamara?" Kalın bir şekilde yutkunarak soruyorum ve Kravat.

Tamara boğazını temizler ve her zamanki gibi son derece profesyonel bir şekilde atlar doğrudan işe. "Affedersiniz. Bay Sharpe, Bayan Nicholson aradı, üzerinde çalıştığını söyledi, tırnak içinde, tırnak sonu. Bunun ne anlama geldiğini bildiğinizi varsayıyorum."

"Evet, teşekkür ederim Tamara. İyi geceler."

Hakkını vermek gerekirse, hem bana hem de Raven'a başını salladı. "İkinize de iyi geceler."

O gittikten ve kapı kapandıktan sonra Raven endişeli gözlerini bana çeviriyor. "Aman Tanrım, herkes öğrenecek."

Kaşlarımı çatıyorum. "Herkes biliyor, unuttun mu? Bunu zaten konuşmuştuk," diye hatırlatıyorum.

Raven sanki ne demek istediğini anlamamışım gibi hayal kırıklığını dışa vuruyor. "Etrafta senin evinde öpüştüğümüze dair bir dedikodu durum değişiyor."

ofis."

Gülümsüyorum, uzanıp kollarının üst kısmını ellerimin arasına alıyorum. Ona sarılmak bile alnına kazınmış endişeyi hafifletiyor gibi görünüyor. Onun muhteşem bakışlarını tutuyorum. "Raven, Tamara endişelenmen gereken son kişi. Ofisimin yakınında gördüğü, duyduğu ve bildiği şeyler hakkında asla tek kelime etmez." Raven bana ölümcül bir bakış ve ben de hemen düzeltiyorum: "Profesyonel olarak konuşuyorum, elbette. Ve haftalardır bizden haberdar. Hatta bana yavaş gitmem konusunda tavsiyede bulundu, böylece yatırımlarınla ya da benimle tükenmezsin. Görünüşe göre benimle uğraşmanın 'çok' olduğunu düşünen tek kişi sen değilsin."

Durumu hafifletmeye çalışıyorum ki Raven paniğe kapılıp gerilemesin, hem de biz bu kadar iyiyken. Çünkü gerçekten, hiçbir şey değişmedi. Tamara, Raven ve benim hakkımdakileri zaten biliyordu ve ben ona sonuna kadar güveniyorum.

Raven endişeyle dudağını kemiriyor. "Bana nasıl baktığını görmedin."

Tamara, sadece veda etmek için Raven'a doğru baktı. "Sana hiçbir şekilde bakmadı."

Yanlış bir şey söyledim. Raven'ın yeşil gözlerinde ateş yükseliyor. "Bizimle bir sorunu olmayabilir ve bunu biliyor da olabilir ama bunu gözlerinin önünde canlı bir kanıt olarak görmek bambaşka bir şey. Ve bana nasıl baktığını görmedin," diye tekrarlıyor. "O anne bakışı vardı, sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi, sanki zirveye giden yolda uyuduğumu düşünüyormuş gibi."

Yine bu.

"Öyle misin?" diye soruyorum ve Raven'ın kaşları keskin bir şekilde çatılıyor. "Hiç sanmıyorum," diyorum çabucak. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Sürpriz oldu, şok ediciydi ama biz büyütmediğimiz sürece önemli bir şey değil."

Çenesini indiriyor, yere bakıyor ve düşünüyor. Mantıklı düşüneceğini umuyorum çünkü bu gerçekten de onun anlattığı gibi bir sorun değil.

"Halka açılacağımızı sanıyordum?" Ona soruyorum ve bana attığı bakış beklediğim gibi değil. Kaşlarım kalktı. "Öyle değil mi?"

"Ofiste değil," diye cevap veriyor ve bu beni şaşırtıyor. "Neden?"

Sesim olması gerekenden daha sert çıkıyor ama gerginim.

"Utaniyorum," diyor sonunda, sesi kısık.

"Neye göre?" Gergin bir şekilde soruyorum. "Ben mi?" Sesim istediğimden daha sert çıkıyor ama iyileştigimi sandığım yaralarımı deşiyor. 'Yeterli değilsin' gibi iğneleyici sözler ve 'sen benim için yeterli değilsin' telkinleriyle oluşan yaralar.

Ben çok-şuyum ya da yeterince-şu değilim. Olivia ve Evan'dan, ama aynı zamanda çok daha gerilerden, çocukluğumdan ve ailemden geliyorlar.

Raven geçmişte bırakmak istediğim hasarı vuruyor.

Ağzı açılıp kapanıyor ama hiç ses çıkmıyor. O da benim kadar şaşkın... ikimizin de tepkileri karşısında.

"İnsanların düşünmesini istemiyorum-"

Başka hiç kimseyle ilgilenmeden sözünü kestim. Onların fikirlerinin ne kadar önemsiz olduğunun farkında değil mi? Bizi tanımıyorlar. "Yargılamak istiyorlarsa, bırak yargılasınlar."

"Senin için sorun olmayabilir... ama benim için yok," diye yanıtlıyor kızgınlıkla.

"Bu ne zaman bitecek, Raven? Hangi noktada kendi başına başardığını hissedecek ve benim yanımda durmaktan gurur duyacaksın? Sonuçta, benden hiçbir katkı ya da yardım almadan yedi haneli bir gün geçirdin. Bu size ve diğer herkese başarınızla hiçbir ilgim olmadığının bir işareti değil mi? Hepsi senin, hepsi senin?" Kalın kalın yutkunuyorum. "Yoksa sonsuza kadar başkalarının ne düşündüğü konusunda bu kadar endişeli mi olacaksın?" Elimi sallayarak tüm dünyayı işaret ediyorum.

"Dylan, ben-"

"Sanırım düşünmen gereken bazı şeyler var, Sevgilim. Aramızda senin daha az taraf olduğun bir güç dengesizliği olduğu gibi yanlış bir varsayım altında görünüyorsun. Açık olmak gerekirse, bu sadece senin zihninde var. Benim için, diğer herkes için, senin için dünyayı yok edecek kadar ileri gittiğimi görebilirler. Senin için kendimi yok edebilirim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, kelimeler tükürüyor, düşünmeden benden kopuyor, ruhumdan şiddetli bir güçle dökülüyor. Raven ona vurmuşum gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, sözlerim muhtemelen acı verici bir etki yarattı ama yapacak yok. Eğer ilerleyeceksek bunu geride bırakmalıyız ve ben bunu Raven'la birlikte istiyorum.

Onu umutsuzca istiyorum. Yüksek sesle. Tamamen.

"Ben gidiyorum," diye fısıldıyor Raven, gözleri yaşlarla doluyor. Hay sikeyim.

"Raven, bekle," diye başlayıp ona doğru uzanıyorum ama artık çok geç.

"Peşimden gelme," diye uyarıyor ve ben istesem de ofiste onu kovalamak istediği son şey. Halka açılmak istemiyor.

Dönüp ofisimden adeta koşarak çıktı ve beni az önce ne olduğunu anlayamadan öylece bıraktı.

Sikeyim.

BÖLÜM 27

RAVEN

■ Dylan'a mesaj atmam bir saat kadar sürdü ve bana şoförünün gelip beni dairesine götüreceğini söyledi. Arkada otururken ne kadar aptal görüldüğümü düşünerek parmaklarımı oynatıyorum.

"Vince?"

Ön taraftan, Vince'in gözleri bana dikildi. "Evet, Bayan Hill?"

"Bana karşı dürüst ol. Dylan ve benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

Vince boğazını temizliyor ve kırmızı ışıktaki kravatının düğümüyle oynuyor. Kibarca selamlaşmak ve gününün nasıl geçtiğini sormak dışında onunla neredeyse hiç konuşmadım. O özel bir adam. Ama Dylan ve beni bu arabanın arkasında bir düzineden fazla kez gördü. Benden önce de yıllarca Dylan'ın şoförlüğünü yaptığını biliyorum.

"Ne demek istiyorsunuz, Bayan Hill?" diye sorar.

"Onunla yatarak ve tüm şirketin bunu öğrenmesi riskini alarak aptallık mı ediyorum?"

Vince hafifçe gevşiyor, başını sallıyor ve ışık yeşile dönerken arabayı ileri sürüyor. "Bayan Hill, otuz yıldır şoförlük yapıyorum, geceleri Meydan'da dolaştığım bir taksiyle başladım, turistleri, barmenleri ve daha fazlasını alıp istedikleri yere götürdüm. Hem kiralık hem de son birkaç yıldır Bay Sharpe'a bağlı olarak şoförlük yapıyorum. Demek istediğim, arka koltuğumda çok sayıda insan oldu, bu yüzden neden bahsettiğimi biliyorum." Dikiz aynasına bir göz atıyor ve kendisinin bu konuda uzman olduğunu anladığından emin oluyor. "Bay Sharpe bu arabada neredeyse hiç gülümsemez, iş görüşmesi dışında neredeyse hiç konuşmazdı." Yutkunduktan sonra bana, "Karıma bir ortağa ihtiyacı olduğunu söyledim.

Gerçi ona asla söylemem ve bu ikimizin arasında kalır, değil mi?" diye soruyor ve gözleri dikiz aynasında benimkileri arıyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum.

"Siz olağanüstü genç bir kadınsınız, onu tanıdığımdan beri... ilk kez mutlu bir adam yaptınız. Ve bazen, değer verdiğimiz insanlar için, durumu tam olarak anlamayan insanlara aptalca gelebilecek şeyler yaparız. Bana güvenin. Karım size hikâyeler anlatabilir."

Vince'in tavsiyesini benimsemek için bir an ayırıyorum.

"Onun hakkında çok iyi şeyler düşünüyormuşsun gibi geliyor," diye cevap veriyorum ve onun cevabını beklemiyorum.

"Onun sayesinde yirmi beşinci evlilik yıldönümümü Bahamalar'da geçirdim," açıklıyor Vince, "ve oğlum Bay Sharpe'ın benim bildiğimi bilmediği bir burs bekliyor onu. İşte o böyle bir adam." Gözleri yine dikiz aynasında benimkileri buluyor. "O iyi bir adam ve bence ikiniz çok güzel bir çift olacaksınız. Neredeyse vardık."

Vince beni "İyi şanslar Bayan Hill" diyerek bırakıyor ve ben de zayıf bacaklarımla Dylan'ın beni oturma odasında beklediği üst kata çıkıyorum. Yerden geçerken kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorluyorum, anlamasını istiyorum. "Dylan."

"Sevgilim," diye cevap veriyor, sesi derin ve temposu bana günahkâr bir şey yapıyor.

Her zaman selamlaşarak başlarız, öyle görünüyor, ama onun adını duymak bana yardımcı oluyor. Kanepeye oturuyorum, ona doğru açılı ama başka bir mobilyanın üzerine. Sinirlerim tepeme çıkıyor ve zar zor yerimde durabiliyorum.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor ama ben gözlerinin içine bakıyorum. Karşılık veren yoğunluk, bırakmam için bana yalvarıyor. Beni yakalayacağına söz veriyor.

"Hayır... sadece söylememe izin verin," diye başlıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Doğruldu, yutkunurken boynundaki teller gerildi. "Ne istersen söyle, sonra benim de söyleyeceklerim var."

"Dylan, özür dilerim," diye başladım. "Bugün utandım ama sorun sen değildin. Bendim. Geçtiğimiz ayların çoğunu ya kızgın, ya korkmuş, ya da... yani şehvet sarhoşu olarak geçirdim. Ve Tamara içeri girdiğinde, kendime söylediğim her şey -kimse görmediği sürece, işte söylentilerin ne olduğu önemli değil, kendi başıma bu kadar iyiyken ve bunu kesinlikle görebiliyorlarken- bir anda yok oldu ve ben

karşı savaştığım tek şey olarak görülmeyi çabuk kabullenmek zorunda kaldım..."

Tüm bunlar olurken en büyük korkumun Dylan'ı kullanan, altın arayan bir dağcı olarak görülmek olduğunu düşünmüştüm ama biraz daha derine indiğimde daha da çirkin bir gerçekle karşılaştım.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve diyorum ki, "Bunların hiçbiri için yeterince iyi değilim. Birçok yönden numara yapıyorum, bazen ne yaptığımı bilmediğim halde bir ipucum varmış gibi davranıyorum. Bu yüzden diğer herkes için endişeleniyorum. Bir noktada, kendime güveniyormuş gibi davranan bir sahtekar olduğumu anlayacaklar. Çünkü gerçek şu ki, kendi başıma staj yapacak kadar iyi değildim -Evan'ın bana yardım etmesi gerekiyordu- sonra da kendi başıma bir iş bulamadım. Bana acıdınız. Evan'ın yoldan çıkmasını engelleyecek kadar iyi değildim..." Dylan buna homurdanıyor ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum. Her güvensizlik bedenimi ısıtırken duygularım beni ele geçiriyor. "Ve şimdi, senin gibi bir adam için yeterince iyi değilim."

"Senin için yeterince iyi olmayan benim," diye sertçe düzeltiyor. "Ama olmaya çalışıyorum. Hem de çok. Bir ömür boyu aceleyle, istediğimi iki elimle tutarak ve inatla bırakmayı reddederek çalışıyorum, çünkü beni seçmeni istiyorum, başka seçeneğin olmadığı için benimle kalmaya zorlanmanı değil."

Ona bakıyorum, sözleri kendi itirafımla birlikte içime işliyor.

"Yeterince iyi olmadığını söylemene izin yok. Buna ben karar veririm ve sen benim her şeyimsin," diye itiraf ediyor ve tüm dünyam yavaşlıyor. Duvarlar kapanıyor. "Kimi sevmek istersem onu severim, sevgilim. O yüzden seni bu kadar çaresizce isterken benim için yeterince iyi olmadığını düşünmeye cüret etme."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum. Duygularımı alaycılığın arkasına saklayarak, "Bir çift kederli ben gibi konuşuyoruz," diyorum.

Dylan başını eğiyor. "Belki de. Ya da büyümeye, değişmeye ve gelişmeye istekli iki insan gibi, bizim için ve büyüme sancılarına degecek bir başkası için. Sen beni istediğin sürece, ben de seni istiyorum," diyor.

"Seni istiyorum," diyorum ciddiyetle. "Seni seçiyorum, tekrar ve tekrar, Dylan."

Ağır bir şekilde nefes veriyor, kelimeler bedenine, kalbine ve ruhuna yerleşirken içinden küçük bir ürperti geçiyor.

"Güzel. Önemli olan tek şey bu. Başkalarının ne düşündüğü önemli değil. Ciddiyim Raven," diye vurguluyor.

"Ne söylemek istiyordun?" Ofis hakkında düşünmek istemediğimden ve kendi ileri geri ve hızlı düşüncelerimden yorulduğumdan ona sormaya cesaret edemiyorum.

Bir an durup gözlerini bana kilitliyor ve başlamadan önce bir şey arıyor. "Sana sormam gerek Raven. Bundan ne istiyorsun? Hayatından?"

"Hepsini istiyorum," diyorum ona eşit bir şekilde. "Kendi başarılarım için saygı görmek, seninle birlikte olmak, senin emrin altında çaresizken bile parmağıma sarılmanı istiyorum." Bu sözlerimle ona küçük bir gülümseme sunuyorum ve o da bir kahkaha atarak biriken gerginliği kırıyor. "Senin ortağın, sevgilin, sırdaşın olmak istiyorum," diye itiraf ederken kalbim daha sert atıyor. Her şeyi istiyorum. Senin olmak istiyorum."

Dylan çenesini bir santim kadar eğerek benimle birlikte başını sallıyor. "Anlıyorum," diyor sessizce, "çünkü saydığın her şeyi ben de istiyorum."

"Sevilmek istiyorum," diyorum ona, böyle bir kelimeyi kullanmaya cesaret ettiğim için kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ama bunu yüksek sesle söylemek zorundayım.

Dylan bu yüklü kelimeyi duyunca kaskatı kesiliyor ve içime bir korku düşüyor, bu yüzden geri almaya çalışıyorum, o duymaya hazır olana kadar yutkunuyorum. "Ben... bak, eğer söylemekte acele ettiysem özür dilerim, ben sadece-"

Her şeyi ortaya döktüğüm için pişmanlık duyarak ayağa kalkıyorum ama Dylan benimle sıcıyor ve beni kendine çekiyor. "Kal," diye fısıldıyor kulağıma. "Gitme. Bunu ben de istiyorum."

Sözleri kilidimi açıyor ve ona karşı eriyorum, dudaklarını şefkatle öpmek için başımı çeviriyorum. "Gerçekten mi?" Zayıf ve muhtaç göründüğümü bildiğim halde bu kez umursamadan soruyorum. Bu konuda Dylan'ın verebileceği kadarına ihtiyacım var.

"Gerçekten mi?"

Bu kadar yeter. İkimizde de travma var, ihanetin verdiği hasar başkalarına olduğu kadar kendimize olan inancımızı da zedeliyor. Aksini iddia etmemize rağmen kalplerimiz kırılgan küçük şeyler, bu yüzden şimdilik, bizim için... bu kadar yeter.

"Benimle sevişir misin?" Ben soruyorum, o da elimi tutuyor ve arkasına bir öpücük konduruyor.

"İsterim" diye cevap vermeden önce bana yavaşça gülümsüyor.

Ellerim onun ellerinde ve şehvet bir sis gibi üzerime çökmüşken, beni evine götürüyor, tüm açık alanların ve eşyalarının rafine lüksünün yanından geçiyor, ama bunların hiçbirisi görüş alanımıza girmiyor bile. Benim tüm dünyam Dylan ve o da aynı şekilde hissediyor.

Yatak odasına giriyoruz, devasa yatağa kadar geliyoruz ve Dylan bizi durduruyor. Diz çökerek sol ayağıma uzanıyor, ben de ne istediğini bilerek sessizce kaldırıyorum. Yüksek topuğumu çıkarıp elini baldırımında gezdirirken omuzlarına yaslanmak zorunda kalıyorum, gözleri beni içine çekiyor. "Çok seksi," diyor ayağıma indirip bacak değiştirirken. "Çok baştan çıkarıcı."

Dizlerinin üzerinde durarak, işe giderken giydiğim ve üzerimden hiç çıkarmadığım vücudu saran elbisemin üzerinden kalçalarımı öpüyor ve burnunu kalçalarımın arasındaki boşluğa . "Sana tapmak istiyorum," diyor, ellerini kalçalarımın arkasında gezdiriyor ve kıkırmı avuçluyor. "Sen benim her rüyam, her fantezimsin."

Vücudumu öpen Dylan ayağa kalkıyor beni kollarının arasında tutarak yatağın kenarına kadar götürüyor. Beni yumuşak yüzeye yatırıp ayağa kalkıyor ve üzerime abanıyor. Güçlü ve baskın görünüyor ama gözlerinde beni kıpır kıpır eden bir sıcaklık var. Bir erkeğin bana bu şekilde bakmasına alışık değilim.

Ama Dylan biliyor.

Bana sanki onun başlangıcı, sonu ve aradaki her şeyiymişim gibi bakıyor. Dylan gibi bir adamın kalbini tutmak baş döndürücü bir his. Aynı zamanda ağır bir sorumluluk, hafife almayacağım bir sorumluluk.

Yukarı uzanarak gömleğinin düğmelerini açıyor, vücudunun her santimi kendini bana gösteriyor ve beni daha da tahrik ediyor. Kemerini çıkardığında, kendimi yatağa geri itiyorum, elbisemi yukarı kaldırıyorum ve sütyen giymeme rağmen külot giymediğimi ortaya çıkarmak için yapışkan, esnek kumaşı yukarı ve başımın üzerine çekiyorum.

Dylan'ın bakışları yırtıcı. "İşe bu güzel amcığı örtecek bir şey olmadan mı gittin? Sana bütün gün bu şekilde erişebilirdim."

Sütyenimi çıkarıp attıktan sonra, "Elbisenin çizgisini bozdu," diye açıklıyorum.

"Bilseydim elbiseni mahvederdim," diye homurdanıyor.

Tüm vücudum arzuyla olsa da gülümsemekten alamıyorum.

Pantolonunu çıkarıp aşağıya doğru iterek tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmasını sadece heyecanla izleyebiliyorum.

Yatağa tırmanıyor, beni kollarının arasına alıyor ve tekrar öpüyor, vücutlarımızın bu şekilde birbirine sıkıca bastırılmasının baş döndürücü hissi, bu yatakta sadece Dylan ve ben kalana kadar, geçmişin hayaleti kalmayana kadar kalan tüm endişeleri yıkıyor. Onun teninin benimkinin üzerindeki hissi her şeyi elektriklendiriyor ve beni öperken yaptığı her değişikliğin aşırı farkındayım.

Sol eli omurgamı okşuyor ve kıcımlı nazikçe avuçlamak için aşağı iniyordu.

İçime derinlemesine giriyor, acele etmiyor ve bir da benimle alay ediyor. Erkeksi kokusu bağımlılığına bağımlılık katıyor.

"Daha sert," diye inliyorum, sevişmemizin yumuşak ve tatlı olmasını değil, onu olduğu gibi, sert ve bedenimde ruhumda iz bırakmasını istiyorum. Buna karşılık o da sıkıyor, parmakları etime batıyor ve beni inletiyor. Burnumu onunkine dayıyorum, yüzünü öpüyorum ve ben onun üstüne çıkana kadar bizi yuvarlarken dudaklarını buluyorum ve Dylan sırtıyor, az önce yaşadığımız her şey göz önüne alındığında şakacı görünüyor. "Neden mutlusun?" diye soruyorum. "Üstte olan benim."

"Mmm, ama bir şey biliyorum sevgilim," diyor ve aniden sağ elini kaldırıp kıcıma sertçe vuruyor. "Bunu yapmamdan hoşlanıyorsun. Ve şimdi iki elim boşta."

Beni tekrar tokatlarken gülüyorum, nefes nefese kalıyorum ve kalçalarım tepki olarak yuvarlanıyor. Aramızda, sikinin uzun kalınlığının benimle alay ettiğini hissedebiliyorum. Her nazik sarsıntı klitorisime çarpıyor ve içime bir zevk dalgası gönderiyor.

Sikini yukarı aşağı hareket ettiriyorum, henüz onu becermiyorum ama shaftı boyunca hareketi taklit ediyorum.

Dylan beni aşağı çekiyor, dudaklarımı öpüyor ve beni kendine yakın tutuyor. Yukarı kaldırıyorum ve beni tekrar aşağı indirdiğinde dudaklarımdan dökülen inilti Dylan'ın içimi doldurmasıyla yutuluyor.

Keskin acı zevk çizgisinde yürüyor ve kalçalarım titriyor. Dylan'ın siki içimde hareket ediyor ve ben kendimden . Gözlerinin içine bakarak, beni karşılamak için ayarlanırken inleyerek ve nefes nefese kalarak horozunun üzerinde yükselip düşüyorum. Tüm bu süre boyunca gözlerimin içine bakıyor, ben daha da yükselirken beni izliyor. Ama orada gördüğüm şey şehvet ya da sadece arzu değil. Daha fazlası, çok daha fazlası ve içimde ne kadar iyi hissederse hissetsin, onun ifadesi beni gerçekten uçuruyor. Sonunda, kenarda titrerken, uzanıp kalçalarımı tutuyor, beni aşağı çekiyor ve beni ona kazığa oturtuyor, beni mutluluğa fırlatıyor.

Bana karşı dikkatli ama orgazmım beni sarsarken güçlü ve talepkâr. Beni dizlerimin üzerine çöktürüyor, arkama geçiyor ve derin, sert bir hamleyle içimi dolduruyor. "Sen kime aitsin?" diye homurdanıyor ve tekrar içime giriyor. Nefesim kesiliyor, zevkim gittikçe yükseliyor. "Sen kime aitsin, Raven?"

"Sen."

"Söyle," diyor Dylan, her kelimeyi titreyen, kenetlenen amıma bir vuruşla vurgulayarak, "O. Söyle. Kim. Sen. Ait. Aitsin."

"Sen!" Homurdanıyorum, itişlerini karşılıyorum ve ona doğru geri itiyorum. "Ben sana aitim, sadece sana!"

Onunla buluşmaya çalışıyorum, ama o ele geçirilmiş bir adam, kalçaları kıcıma sertçe vuruyor. İstedğim, ihtiyacım olan şey bu - onun tarafından tamamen tüketilmek. Avuç içlerim boşalıyor ve beni acımasızca sikerken göğsüm yatağa düşüyor, kığım havaya kalkıyor.

Dizlerim yatak örtüsünün üzerinde kaymaya başlıyor, ama Dylan vazgeçmiyor. Ben bir zevk denizinde kaybolana kadar kulağımın dibinde inleyerek beni vahşileştiriyor. Ağladığımı biliyorum. Adını tekrar tekrar haykırırken boğazım yanıyor, beni daha sert sikmesi, beni alması, bana her şeyi vermesi için akılsızca yalvarıyorum.

Beni yatağa iten son bir sert hamleyle birlikte boşalıyoruz ve beni mutluluktan uçuruyor. Sonrasında beni tutuyor, güçlü kolları bedenimi sarıyor ve dudakları boynumun kıvrımına gömülüyor, beni usulca öpüyor ve yanlarımıza yuvarlanırken beni tamamen koruyor.

"Tanrım, nasıl sikileceğini biliyorsun," diye mırıldanıyorum ve Dylan kıkırdıyor. "Dinlen sevgilim," diyor ve boynumun kıvrımını öpüyor. Onu hissedebiliyorum

Ama şu anda hiçbir şey için endişelenemeyecek kadar yorgunum. "Bu gece çok şey yaşadık ama seninle ilgileneceğim."

Başımı salladım ve esnedim. Adam haklı. Uyanık kalma isteğimi kaybettim ve uyku bana doğru koşarken sadece iki şeyin farkındayım.

Ben

Dylan'ınım.

O da benim.

DING.

Ses uykunun karanlığında sürükleniyor ve ben yarı dönüyorum, gözlerim hala yorgunluktan ağırlaşıyor. Uykuya daldığımdan bu yana geçen saatler içinde ikimizin de üzerini örtmüş ve sırtıma bastırarak beni kaşıklıyordu... ya da öyleydi. Şimdi sırtım soğuk ve "Dylan?" diye mırıldandım.

Yer değiştirdiğini hissediyorum ve sonra üzerine konan bir şeyin yumuşak tıkırtısını duyuyorum. Uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor,

Beni usulca gülümsetiyor. "Sorun yok," diye fısıldadığını duyuyorum, arkama sokuluyor ve kollarını tekrar bedenime doluyor. Hemen kendimi güvende ve sıcak hissediyorum. "Yarına kadar bekleyemeyecek bir şey yok."

"Oh," diye mırıldanıyorum, saatin ne kadar geç olduğunu fark ederek. Daha önce hiç yatıya kalmamıştım ve eğer düzgün bir taksi bulup biraz uyumak istiyorsam... "Gitmeliyim."

"Geceyi burada geçir," diye fısıldıyor Dylan tekrar ve beni kendine çekiyor. Boynumu öpüyor, beni nasıl eriteceğini biliyor. Daha fazlasını isteyebileceğini anlamam onun kollarına sarılmamla bir an alıyor.

Beni kendine yaklaştıırken arzuyla inlemekten kendimi alamıyorum. "Bu yüzden kalmamı istiyorsun."

Cevap vermiyor ama boynumu öpmeye devam ediyor, ben de ona doğru bastırıyorum. "Sadece bana bir söz ver."

Duraklıyor, dudaklarını boynumdan kaldırıyor. "Ne oldu?"

"İyi kahve yapıyor musun?" diye sordum. "Yarın uyanmak için buna ihtiyacım olacak."

"Söz veriyorum."

BÖLÜM 28

RAVEN

M PARA... GÜÇ... SEKS?

Bazı genç kadınların eğitimlerinden daha fazlasını kullanarak nasıl yükseldiklerine dair müstehcen detaylar ortaya çıkıyor kurumsal merdiven!

Yazan Vanna Nicholson

İKTİDAR VE SEKSİN KESİŞTİĞİ NOKTA

Truva Prensi Paris'in Helen adında Spartalı bir kraliçe gördüğü zaman. Elbette, çoğu yarı modern yeniden anlatımda, genç delikanlı aşk acısına kapılır, ancak çoğumuz Paris'i gerçekten neyin 'ayağa kaldırdığını' biliyoruz.

Zaman zaman kadınlar güç ve cinsiyetin bu kesişimine isyan ; bu isyan genellikle kadınların dünyadaki konumlarını sırtları üzerinde ya da tahtın üzerinde eğilerek kazanmalarını talep eden bazı erkeklerin baskılarına karşı olmuştur.

Sizi görüyoruz hashtagciler!

Peki ya genç kadınlar kadınsı cazibelerini kullanarak şirket basamaklarını tırmanmak için baştan çıkarıyorlarsa? Ya bazıları doktor, bazıları askeri lider ve bazıları da 401(k)'nizin cüzdan iplerini kontrol eden bu genç kadınlar, iddia ettikleri kişi değillerse?

EKRANI OKUMAYA ÇALIŞIRKEN ELLERİM TITRIYOR.

Hikaye korkunç, ima ve telkinlerle dolu ve gerçeklerden yoksun. İster basılı ister online olsun, 'sosyete' sayfalarının standardı olan tipik bir çöp gazeteciliği. Ancak Maggie bunu okumam için bana mesaj attığında, bir nedeni olduğunu biliyordum.

Onu bulmam üç dakikamı aldı. Tüm bu süre sinirlerim tepemde dolaşüyor ve midem bulanıyor.

VE BİR DE "KARGALARIN HANIMI" VAR, DİYELİM.

Sharpe'a benzeyen bir patron için çalışmaktadır; son fiziksel dikkat dağıtıcısıyla her türlü profesyonel olmayan davranışa girmekten mutluluk duyan bir patron. Söylentilere göre Sharpe'in güzelliği onun gerçek bir silahıdır, zira Finans Bölgesi'nde uzun bir geçmişi vardır ve FiDi'nin en güçlü ailelerinden birinin soyundan gelen biriyle yıllarca birlikte olmuş ve ondan tüm bilgi ve nüfuzunu 'pompaladıktan' sonra ondan ayrılmıştır.

Bu çok fazla nüfuz ve mesai sonrası çalışma demektir. Görünüşe göre, tanışma, etkili stajlar ve rakibinin şirketinde yüksek maaşlı bir pozisyon elde etmek için sevgilisine ihanet ettikten sonra, kuzgun saçlı baştan çıkarıcımız, yeni pozisyonunda ona zaten güzel bir kuruş kazandıran bir dizi kurumsal sırda ayrılmış bile olabilir. En azından yeni kamusal pozisyonu. Kasık pozisyonu, tüm raporlara göre, aynı kaldı.

ELİM TITRIYOR AMA GERİ KALANINI OKUMAK İÇİN KENDİMİ ZORLUYORUM.

Olivia'dan da sinsice bahsediyor ve bir şekilde onu hem fahişe hem de kurban olarak gösteriyor, Dylan tarafından istismar ediliyor ve adı verilmeyen Evan'a bir tür cinsel casusluk sızma görevine gönderiliyor.

İLE KAPAT İÇİN OTUZ DOKUZ TRİLYON DOLAR İÇİNDE ÇEŞİTLİ EMEKLİLİK hesapları ve Finans Bölgesi'ndeki yatırımlara bağlı milyonlarca Amerikalı varken, bu baştan çıkarıcı sirenlerden birinin müşterilere milyonlara mal olması sadece bir zaman meselesidir.

Çoktan yapmış olabilirler.

İÇİMDEN ÖFKE AKIYOR, TELEFONUMU MASAMA ÇARPIYORUM VE

Dylan'ın ofisine doğru fırtınayla ilerliyorum. Yol boyunca, bakışları görebiliyorum

diğer bazı insanlardan. Shanna sanki ona bir şekilde ihanet etmişim gibi incinmiş görünüyor.

Hey, lanet partide Sharp'lanıp yaralanmadığımı soran sen değil miydin? Ona bağırarak istiyorum ama Dylan'ın telefonla konuştuğu ofisine girerken aklımda başka bir hedef var.

"Bak Bob, hayır cevabını kabul etmiyorum!" Dylan hararetle söylüyor. Takım elbisesi gıcır gıcır, çenesi sinekkaydı tıraşlı ama gözlerinin altındaki torbalar dün gece hiç uyumamış gibi ağır. "Umurumda değil. Nasıl karşılık vereceğinize ve bunu nasıl kontrol altına alacağınıza dair bir planınız olmasını istiyorum. Ve Vanna'nın kellesini lanet olası bir tepside istiyorum... Boş ver, onu kendim halledeceğim." Kafasını kaldırdığında karşısında durduğunu fark etti ve boğazını temizledi. "Bak, şu lanet işi hallet. Öğlene kadar bir ön plan görmek istiyorum. Hayır, ben seni ararım."

Dylan telefonu kapatıyor ve ben yavaşça karşısındaki koltuğa otururken derin bir nefes alıyor. "Anladığım kadarıyla okumuşsun."

"Her kelimesi," diye devam ediyorum, masasının üzerindeki eski moda gazeteyi ilk kez fark ediyorum. Gazeteyi masadan kapıyorum ve o beni durdurmak için hiçbir girişimde bulunmuyor. Gözlerim yaşıyor ama her şeyden çok kızgınım. Basılı versiyon daha da kötü, resimlerle dolu koca bir sayfa kaplıyor. En büyüğü mü? Ben, gözlerimin üzerinde minicik, minicik siyah bir çubukla. Resmi bile biliyorum. Faulkner binasından çıkıyorum, elbisem tam olarak düzgün değil ve... "Bu fotoşoplanmış."

"Belli ki," diyor Dylan. "Bak, bunu biz halledeceğiz. Vanna Evan'ın peşinden gideceğini söyledi, bizim değil."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde haykırıyorum. "Onu tanıyor musun?"

"Onunla geçen hafta konuştum," dedi bana, ifadesi sertleşmişti. Dylan'la aynı sayfada yer almak için buraya geliyordum, bunu birlikte halledeceğimizden emindim. Ama...

"Bu Evan'ın işi değil mi?" Soruyorum, şoku göz kırparak atlatıyorum. *Onu tanıyor muydu? Onunla konuşmuş mu? Bu saçmalığı yazabilecek biriyle mi?*

Evan olduğunu düşünmüştüm. Makaleyi gördüğümde mantıklı gelen tek şey . Bu tam da onun yapabileceği türden sapkın bir düşünce, ama Dylan'ın söyledikleri her şeyi değiştirdi. "Bunu sen mi yaptın?"

Başını sallıyor ve bana öfkeli bir bakış fırlatıyor. "Tabii ki hayır, bu değil. Vanna'yı tam tersi bir yola soktum... anlaştığımız gibi Evan'ı yok ettim." Hatırlatma keskin oldu ve irkildim. Dylan ne yaparsa yapsın çirkin olacağını biliyordum, bu yüzden bilmek istemedim, ama bu? Bilmiyorum.

ama dedikodu tacirinin intikamı değildi. "Faulkner'lardan nefret etmek için bizden daha fazla nedeni var ve ben bu konuda onun motivasyonuna güveniyorum."

"Ona güvendi mi?" Alaycı bir şekilde soruyorum ve ses tonum hissettiğim şok ve öfkeyle dolu.

Başını eğip alaycı bir ifadeyle bana bakıyor. "Onu kullandım," diye düzeltiyor. "Benim işim bu."

Kollarımı iki yana açarak, "Geri tepti, değil mi?" hayıflandım.

Panikliyorum. Kalbim gittikçe hızlanıyor, kaburgalarım çarpıyor. Yeterince oksijen alamıyorum ve görüşümün kenarlarında siyah benekler var. Gerçek şu ki, itibarımın hiçbir değeri yok. Dylan'la yattığım gerçeğinden başka bir şeyle tanınmayacağım. Sanırım bayılacağım.

Dylan bir saniye içinde ayağa kalkıp masasının etrafında dönüyor. Önce geri çekiliyorum ama o bastırıyor. "Raven," diyor, "lütfen bunu yapma."

Bir an bekliyorum ve tekrar denediğinde ona yaslanıyorum. Sahip olduğum tek şey o. Beni kollarımla sarıyor. Minnetle ona doğru sarkıyorum, ayak kabıllarımıza bakarken başımın üst kısmı göğsüne gidiyor. "Ne yapacağız?" Aklıma gelen her düşünceyle savaşıarak fısıldıyorum.

Başım sert bir öpücük kondurduğunu hissediyorum ve sonra çenemi kaldırarak gözlerimi onunkilere çeviriyor. Öldürücü görünüyor, ama bana baktığında, tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Öfke hala orada, yüzeyin hemen altında, ama onu kontrol ediyor... şimdilik. Dudaklarımı öpüyor, ağzının benimkinin üzerindeki hareketinde nazik bir vaat var.

Telefonu masasında çalışıyor. Ve

sonra tekrar çalışıyor.

Ve tekrar.

bu, yeni gerçekliğimiz. İnsanlar onun peşinden geliyor, benim peşimden geliyor. Biz.

"Yeter!" Hırlayarak onu itiyorum. Bir an için, bana tutunmaya çalıştı. ve onun da en az benim kadar bu berbat durumdan kaçmaya çalıştığını fark ettim.

Ama kurtuldum ve masasından telefonunu aldım. İlk içgüdüm onu yere fırlatmak, üzerinde tepinmek ve ruhumda çalkalanan savaş çığlığını serbest bırakmak. Onun yerine telefonu Dylan'a verip avucuna sıkıştırıyorum.

"Düzeltil bunu. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama lütfen düzelt bunu. İyi olman için ne yapman gerekiyorsa yap," diye yalvarıyorum.

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "İyi olman için demek istiyorsun. Senin adın ya da ona yakın bir ad, herkesin okuduğu ve hakkında konuştuğu o makalenin her yerine sıçrayan ad."

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, bu noktada insanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil, çünkü uğruna çalıştığım her şeyi bir çırpıda kaybetmek, yatırımcılarının içeriden bilgi alarak para ödeyen bir para babası arayan bir 'cinsel siren' tarafından oyuna getirildiğinizi düşünmesi halinde olabileceklerin yanında hiçbir şey. Bunun sonuçları felaket olabilir Dylan."

Çünkü işin en kötü yanı da bu. Makalenin benim hakkımda olduğu konusunda haklı, ki bu beni çileden çıkarıyor ve hepsi yalan olsa da kendimi çıplak bir şekilde savunmasız hissetmeme neden oluyor, ancak makale temelde Dylan ve onun güzel bir yüz ve biraz amcık tarafından nasıl bu kadar kolay kandırıldığı hakkında.

Bu da Dylan'ın tüm imparatorluğunu yerle bir edebilir.

Onun mahvına sebep olmayı reddediyorum. Onun yıkımı olmayacağım.

Çünkü onu seviyorum. Onu çok seviyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum. Onu kurtarmak için kendimi feda etmem gerekiyorsa, öyle olsun.

"Para babası mı?" dediğimde inanmayarak tekrarlıyor. "Raven, kimse öyle düşünmüyor," diyor ama ben onu bilmiş bir bakışla iğneliyorum. Bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz. Küçük bir dedikodu sütununa ve Evan'ın tarafından onun tarafına ani geçişime dayanarak tam olarak böyle düşünecek pek çok kişi var. "Siktir!" diye tıslıyor ve haklı olduğumu kabul ediyor.

"Sanırım bugünlük eve gideceğim. Bana ihtiyacın olursa ara, ama aksi takdirde, kendini ve uğruna bu kadar çok çalıştığın şeyi kurtarmak için ne gerekiyorsa yapman gerektiğini anlıyorum."

O daha itiraz edemeden ayak parmaklarımla ucuna kalkıp yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum ve o beni durduramadan oradan ayrılıyorum. Tamara yanımdan geçerken bana yan gözle bakıyor, gözlükleri bakışlarında gördüğüm hüznü büyütüyor.

"Tamara!" Dylan bağırır ve Tamara sıçrayarak ayağa kalkıp onun ofisine koşar.

Dolabımdan çantamı almak için aceleyle aşağı inerken, üzüntü ve öfke en üst sırada yer almak için savaşıyor.

Her şeyi içimde tutuyorum, gözyaşları içinde yere yığılacağım ana saklıyorum.

BÖLÜM 29

DYLAN

"Y Kana susamış bir adama benziyorsun," diyor Austin elinde bir bardak viskiyle gelirken. Ben alıyorum, o da sandalyesine oturuyor ve kendi bardağını çeviriyor. "Bana neler olduğunu anlat."

"Sanırım hikayeyi okudun," diye başlıyorum ve Austin başını sallıyor. "Sen ne düşündün?"

"Bu yıllardır okuduğum en kötü dedikodu cümlesiydi," diyor Austin. "Vanna'nın bundan daha iyi olduğunu sanırdım. Ona ulaştın mı?"

"Telefonlarıma cevap vermiyor."

"Ah," diyor Austin, elini cebine atıp telefonunu çıkararak. "Bana otuz saniye ver."

Telefonunu hoparlör modunda kalçasına koyduğunda Vanna'nın sesi duyulur. "Austin?"

"Seni hoparlöre bağladım, Vanna. Seni dinleyen ilgili bir taraf var ve ona bir açıklama borçlusun," diyor Austin. "Lütfen bana sınırlarını aştığını düşündüğünü söyleme. Eğer öyleyse bu beni çok kızdıracak." Sözlerinin arasında bir tehdit, Vanna'nın ciddiye alması gereken karanlık tonunda bir uyarı var.

"Hayır! Hayır, Tanrım, hayır!" Vanna'nın sesi korkuyla gerilmişti. "Austin, senin... arkadaşından gelen telefona cevap vermiyorum çünkü beni çok yakından izleyen insanlar var. Şu anda kiminle konuştuğumu takip ediyorlar."

"Bir dedikodu yazarı için zor bir pozisyon," diyor Austin. "Peki, özgürce konuşabilir misin?"

"Konuşabilirim. Bu programı takip etmiyorlar," diyor Vanna. "Beni bu konuda arayan tek kişi sensin."

Telefondan Austin'e bakıyorum ve onu dudaklarında küçük bir sırıtıyla bana bakarken buluyorum. Parmağını dudaklarına götürerek bana sessizce 'şşş' diyor ve Vanna'nın dikkati dağılmış ve üzgün bir halde yanlışlıkla kaynaklarından birini, Austin'i ifşa ettiğini fark ediyorum.

Şaşırdım ama şaşırmadım da. Austin, Vanna gibi bilgi ve bilgi toplayıcılar da dahil olmak üzere elindeki her türlü aracı kullanıyor.

"Uçtan uca şifreleme bu şekilde işe yarar," diye yanıtlıyor Austin, bana sert bir bakış atarak. "Bunu tüm bağlantılarınızda kullanmayı düşünmelisiniz."

Mesaj alındı, Austin.

"Olabilir. Peki, makale hakkında bilgi edinmek ister misin?"

"Ben isterdim," diyor Austin. "Arkadaşım da öyle. Çok kızgın." "Kulübe katıl," diye Vanna. "Ben de editörüne sözleşmesini kışına sokabilir, çünkü rekabet yasağı maddesini artık benim üzerimde tutamazlar." Yüksek sesle nefes veriyor, acı bir şekilde eklerken sesi biraz daha kontrollü, "Potansiyel olarak. Avukatım bu son kısmı beklememi söylüyor."

"Avukatın ne yaptı?" Austin soruyor ve ben de sanki daha dikkatli dinlememi sağlayacakmış gibi nefesimi tutuyorum.

"Makaleyi ben yazdım, tıpkı... arkadaşınızın belirttiği gibi," diyor Vanna. "Ateş ve kükürt gibi şeylerdi. Hepsini yedekledim, verileri, zimmete para geçirme ve dolandırıcılık kanıtlarını, aileme yaptıklarını, hepsini avukatıma saklaması için verdiğim bir flash bellekte sakladım. Dört bin kelime, biraz uzun ama lanet olsun, kimin kimi becerdiğinden daha derin bir şeyler yazmak iyi hissettirdi. Ve bunu ortaya çıkarmak. Sonunda gerçeği ortaya koymak, o pisliklerin tehditleri lanet olsun. Editörüne teslim ettim, o da okudu ve iyi olduğunu söyledi. Üç saat sonra, yeniden yazmamı söyleyerek beni kürsüye çağırdı. Reddettim."

Austin, "Biri ona ulaşmış," diye tahmin ediyor. Austin'in ne kadar bıkkın olabileceği düşünüldüğünde, buna hiç de şaşırmış görünmüyor.

Aslında öyleyim. Vanna'nın editörü geleneksel gazeteciliğin kalelerinden biri; iş dünyasına kadar her konuda makaleler yayınlamış. Faulkner'lar hakkındaki makaleyle karşılaştırıldığında verdiği tepki orantısız görünüyor.

"Şöyle söyleyeyim," diyor Vanna. "Editörümün ipoteğini elinde tutan bankanın kime ait olduğuna dair size üç tahmin vereceğim ve ilk ikisi sayılmaz."

Burnumu sıkarak derin bir nefes alıyorum. Lanet Faulknerlar. Her şeye ellerini sokuyorlar.

"Eğer reddettiysen, nasıl yeniden yazıldı?" Austin elini kaldırarak bu işi ona bırakmamı söylüyor. Neyi bilmem gerektiğini ve nasıl öğreneceğimi biliyor. "Senin imzan vardı."

"Bu seviyede saçmalıklar yazdığımı mı düşünüyorsun? Kargaların Hanımı mı? Sharpe-edged? Lanet olsun, bunu ilk kez kendim okuduğumda tüylerim diken diken oldu. Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen Evan'ın asistanı ya da Bronson yazmıştır. Gerçi ikisinden biri de yazmış olabilir." Vanna bunu düşünürken mırıldanıyor. "Ben paramı Evan'a yatırırdım. Başkası için fazla kişisel." Nefesinin altında ne dediğini anlayamadığım bir küfür mırıldanıyor, sonra da "Bu fiyaskodan sonra temsilcimin ciddi bir rehabilitasyona ihtiyacı olacak" diyor.

"Bunu kanıtlayabilir misin?" Ben soruyorum.

Nükleer bir saldırıdan kurtulan bir hamamböceği gibi, Vanna da hayatta kalanlardan. Ve benimle oynayacağını düşünmesem de, Faulkner'ları desteklemeye karar vermesi ve makaleyi yazan, yayınlayan ve şu anda doğrudan bana yalan söyleyen kişi olması ihtimali var.

Vanna, "İsterseniz orijinal hikayemi size e-posta ile gönderebilirim," diyor. "Anonim posta kutusu, tabii ki. Birkaç ilgili tarafa gönderdim bile, haberiniz olsun. Bu olay herkesin önünde olabilir ama gerçekler özel olarak fısıldanır. İşin içinde avukatlarım da var. Benim yazmadığım ya da onaylamadığım bir şeye benim adımları koymuşlar. Potansiyel bir telif hakkı sorunu var."

"Kim endişeliydi?" Austin bastırır ve Vanna susar. "Hikayeden şüphe duyan ve Evan'la bazı meseleleri olan birkaç kişi. "Su her zaman seviyesini bulur ve gerçek yüzeye çıkar. Bu Evan'ın korunduğu ilk açık iftira değil. Bence gerçek makalenin özel çevrelerde dolaşmasına izin vermek iyi bir şey."

"Evet," diye kabul ediyorum.

Austin, Vanna'ya dikkatli olmasını ve yardımcı olabileceği bir şey olursa kendisine haber vermesini söyler ve telefonu kapatır.

Birkaç dakika sonra Austin dosyayı çıkardı ve ben de okudum. İlk birkaç paragrafı gözden geçirsem bile, tamamen farklı bir hikaye. "Orospu çocukları."

"Gafil avlandın," diyor Austin. "Bu senin yapacağın bir şey değil. Normalde bu tür zayıflıkları bilirsin."

"I...."

Bu gerçeği tartışamam çünkü o haklı. Vanna'yı oyuna sokacak olsaydım editörden haberim olmalıydı.

Soruna çok yakınım, açıları net göremeyecek kadar çaresizim. Ama Austin değil.

"Şimdi ne olacak? Benim yerimde olsaydın ne yapardın?" Ona soruyorum ve Austin bir kaşını kaldırıyor. "Bana sadece hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceğin zaman öyle."

"Haklısın ama gerçeği de biliyorsun," diyor Austin. "Hiçbir şey yapmayın. Bu ılık, en iyi ihtimalle ilkokul saçmalığı ve gelecek çeyrekte herkes bunu unutacak. Bu sefer Evan kazandı ama savaş bitmedi... tabii sen bitmesini istemiyorsan."

"Eğer avukatları-"

Austin bana, "Onu dava edebileceğin hiçbir şey söylemedi," diye tavsiyede bulundu. "Belki Olivia ve Raven'ın bir davası vardır, ama bu onları halkın gözüne sokar, imalara isimler koyar. Bu onlar için bir felaket olur. Özellikle de Raven için. Onun hakkındaki hikâyeler en iğrenç olanlardan bazıları. Peki bunun bedeli? Astronomik, ve ne için? Sadece kaybedilen para için dava açabilirsin ve bu yüzden Raven'ı kovacak değilsin." Duraklıyor.

Başımı sallayarak arkama yaslandım. "Değer verdiğin birine zarar verdiğini ve finansal olarak kendi kar hanene zarar verebileceğini bile bile böyle bir şeyin sürmesine izin verebilir misin?"

Gözlerimin içine bakarken Austin'in cevabı netti. Onu tehdit eden herkesi ve her şeyi yok ederdi. Bu onun için dünyayı ateşe vermeye değecek bir sebep. Ama bu benim için öyle olması gerektiği anlamına gelmiyor. Biz farklı insanlarız, farklı erkekleriz, arkadaşlığımıza rağmen çok farklı tarzlarımız var.

Austin, "Bu kendi başına vermen gereken bir karar," diyor. "Raven ne düşünüyor?"

Dudaklarımda küçük bir gülümsemenin oynadığını hissedebiliyorum. Tüm bu çirkinliğin ortasında, o hayatımdaki en güzel şey, açık ara. "Ne yapmam gerekiyorsa yapmamı söyledi, sanki itibarımı düzeltmek için onu terk etmek de buna dahilmiş gibi."

Kendini benim feda etmeye istekli olması onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu, ancak benim bunu yapmamın ya da yapabilmemin hiçbir yolu yoktu. Raven'dan vazgeçmektense sahip olduğum her şeyden vazgeçerim. Şu an tek ihtiyacım olan o.

"Bunu onarmak için fazla bir şey gerekeceğini sanmıyorum," diyor Austin düşüncelerimi bölerek. "Dedikodu küçük beyinlilerin ilgisini çeker, ama yatırımcılarınız

ve orada, önemli olan yerde, onlara para kazandırabilirsiniz. Olsa olsa birçoğu bir stajyerle yatmak ya da kıdemsiz bir yöneticiyle skandal bir ilişki yaşamakla ilgili olabilir." Elini umursamaz bir şekilde sallıyor.

Homurdanıyorum, "Bu öyle bir değil."

Gülümsemesi rahattı, iki avucunu da yukarı kaldırmaktan başka bir tepki göstermedi. "Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Sadece Raven'la olan ilişkinizi bizim dünyamızda çok tanıdık bir şeyle ilişkilendireceklerini ve aşırı tepki vermeyeceklerini söyledim."

Öfkem biraz yatışıyor.

Viskisinden bir yudum alıyor, sonra da kristal bir küreymiş gibi kehribar rengi sıvının içine bakıyor. "Valinin Genç Liderler balosuna gidebilirsin. Hak kazanıyorsun, biliyorsun."

"Peki bu nasıl yardımcı olacak?"

"Basit görüşler," diyor Austin. "Evan ve ailesi seni utandırdıklarını düşünüyorlar. Onu utandırdıklarını. Ve senin de ait olduğunu düşündükleri deliğe geri döneceğini. Peki, makalenin hiçbir anlamı yokmuş ve Evan senden aşağıdaymış gibi davranarak onu hemen geri at. Çünkü gerçek şu ki, öyle. Gidersiniz, valinin yeniden seçilme kampanyası için gereksiz yere müstehcen bir bağışta bulunursunuz ve oradan en güzel kız, en büyük penis ve en hızlı büyüyen banka hesabıyla çıkarsınız. Dedikodu paçavralarının yaydığı dedikodular ya da yatırımcıların endişeleri, senin ve Raven'ın birleşik bir güç olarak gösterilmenizle yatışacaktır." "Ve sonra, Evan'ı ortak geçmişinizde bırakarak hayatlarınıza birlikte devam edersiniz." derken bana güçlü bir bakış fırlatıyor.

O kadar açık ve müstehcen ki, kısa bir kahkaha . "Görmezden mi geleyim?" Ona zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle soruyorum.

"Zamanı geliyor ve geldiğinde acı çekecek. Bundan zevk almanız için illa sizin elinizden olması gerekmiyor. Ne yaptığını biliyoruz... ve ben de zamanının geldiğini çok iyi biliyorum." Gözlerimin içine baktı ve ben söylenmeyi duydum. "Bu işe bulaşma."

Derin bir nefes alarak sandalyeye geri oturdum ve seçeneklerimi değerlendirdim. "Ne kadar beklemem gerekecek?"

"Yıllar." Cevabı hızlı oldu.

"Yasal meseleler o zaman?" Ben soruyorum ve Austin başını sallıyor. Hakkını alacağını bilmek en azından rahatlatıcı. "Peki ya Raven?"

"Onu koluna al. Onu sevdiğin için minnettarmışsın gibi öp. Ve bunu herkesin önünde yap. Onu sevdiğini bilirse dedikoduları umursamaz.

onu her şeyden çok seviyorum."

Başımı sallıyorum, her şeyin yavaşça aklıma yerleşmesine ve öfkemin yatışmasına izin veriyorum. *Halka açıl*. Bunu zaten yapacaktık. Büyük bir şey yapalım bari.

Tüm bu karmaşa bir bağış kampanyasıyla başladı. Belki de bunu bitirmenin yolu da bir bağış kampanyasıdır.

Ve Austin haklı. Bunu hallettikten sonra, ironik bir şekilde, ilk istediğim gibi başa çıkmayarak, Raven ve ben, Evan'ın veya Faulkner'ların birlikte geleceğimize gölge düşürmesine izin vermeyerek nihai intikamımızı alabiliriz. Belki de en iyi intikam onu gerçekten sevmektir.

BÖLÜM 30

RAVEN

"A Bundan emin misin?" Maggie banyonun kapısından soruyor. Bir kase mısır gevreği yiyor -sütüne bir tutam tuzlu karamelli kahve kreması eklenmiş pirinç gevreği- bir yandan da beni izliyor

Hazırlan.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, aynada onun gözleriyle karşılaşıyorum. Gözümü çıkarmamak için rimel çubuğumu indiriyorum ve yüzümü tamamen ona dönüyorum. "Ama Dylan bunun benim yüzümü kurtarmamın, onun güç gösterisi yapmasının ve birlikte yolumuza devam etmemizin bir yolu olduğunu söyledi. Bu yüzden, her ne kadar çok gergin olsam da, bunu yapıyorum." Valinin Genç Liderler balosuna hazırlandığımı belirtmek için rimel çubuğunu sallıyorum.

Gerçek şu ki, Dylan aradığında, çoğunlukla bir süreliğine sakin olmamız gerektiğini söylemesini bekliyordum. Karnımdaki güvensiz çukurda, belki de başka bir yerde çalışmam ya da ofise gelmemem gerektiğini söyleyeceğini düşündüm. Piyasaların ne kadar titiz olabileceğini ve en küçük bir sorunun çok uzaklara ulaşan bir dalgalanma etkisi yaratabileceğini biliyorum.

Böyle bir skandal felakete yol açabilir.

Bu yüzden bana yeni planın ilişkimizi sert bir şekilde başlatmak için çok halka açık bir gösteri olduğunu söylediğinde, en hafif tabirle kafam karıştı. Ama PR'ın da bu işin içinde olduğunu ve onun da bunu istediğini açıkladığında hayır diyemedim. Ellerimi sıktım ve derin bir nefes aldım. Aklımdan geçen onca düşünce arasında Dylan'ın planının beni herkese kız arkadaşı olarak tanıtmak olduğunu hiç düşünmemiştim. Her şeyin kaybolduğunu ya da en azından pamuk ipliğine bağlı olduğunu düşünüyordum ama bu gece söylediği gibi geçerse, hayal etmeye bile cesaret edemediğim rüya gibi bir hayatın başlangıcı olabilir.

Bu, baloya girme, tüm gözlerin bize çevrilmesini izleme ve fısıltıların odaya doğru ilerleyişini duyma düşüncesiyle karnımda eşek arılarının vızıldamadığı anlamına gelmiyor.

Bu o. Makaledeki.

Zavallı aptal, onun bir servet avcısı olduğunun farkında değil.

Ve nefeslerinin altında söylenen diğer alaycı sözler. Ama Dylan yanımdayken her şeyle yüzleşebileceğime inanıyorum. Bunu yapacağım... onun için.

Derin bir nefes alarak kendime her şeyi berbat etmemem gerektiğini hatırlatıyorum ve her şeyin bu tek bir ana bağlı olduğu aylar önceki aynı an gibi hissediyorum.

İhtiyacım olmayan bir kat allığı daha sürerken tüm küçük anlar zihnimde oynuyor.

"Sadece iş" derken "O benim hayatımın aşkı" oldu. Kahretsin, çok hızlı oldu. Ama yine de Dylan hesaba katılması gereken bir güç ve hayatımda ve kalbimde fırtınalar estirmesi hiç de şaşırtıcı değil.

"Tamam o zaman," diyor Maggie, korku yaklaşımı karşısında yaptığım harekete gülümseyerek. "Yine kırmızı dudaklarla devam et. Seni Dylan'ın cüzdanını -ya da ruhunu- sikiyle emebilecekmışsin gibi gösteriyorlar." Ona bakakalıyorum ve o da omuz silkerek ağzına bir mısır gevreği daha atıyor. "Ne?" derken çıtırdıyor. Bunu söyleyecekler. Onlara üzerinde çalışabilecekleri bir şey verelim bari. Bu senin rengin ve çok seksi."

Gülüyorum, bir dudak kalemi alırken başımı sallıyorum. En sevdiğim kırmızı rujumla uyumlu bir tane çünkü o haklı. Büyük, gürültülü, kendinden emin ve cesur olacağım. Ve kırmızı kendine güvenen bir renktir.

"Seni biraz daha sorgulamamı ister misin?" Maggie teklif ediyor.

Bu baloya bir iş projesi gibi yaklaştım; kimlerin orada olacağı, ne iş yaptıkları konusunda derinlemesine araştırma yaptım ve valinin politikalarına, örneğin işçi sınıfına yönelik vergi indirimini hedefine ve eşinin evcil hayvanları da içeren projelerine özel bir dikkat gösterdim. Kendisi hem köpek hem de kedi sever, bu yüzden bunun iyiye işaret olduğunu umuyorum.

"Sanırım iyiyim, yine de teşekkür ederim. Son birkaç gündür benimle çalıştığın için de teşekkür ederim." Ruju kapatıyorum ve arkadaşşıma dönüp gözlerinin içine bakıyorum. "Bunun senin eğlence anlayışın olmadığını biliyorum."

Omuz silkıyor. "Önemli değil. Sadece biri makaleyi sorarsa, kıçlarına bir flüt şampanya sokacağına dair bana söz ver."

Zihnimde yarattığı imgeye gülüyorum, sanki bunu düşünüyormuş gibi başımı eğiyorum. "Bunu yapabileceğimden emin değilim ama deneyeceğim."

"Pekâlâ, saç ve makyaj tamam. Sırada, giyinmek var." Maggie geçmeme izin veriyor ve yatak odamda bu gece için aldığım gümüş elbiseyi alıyorum. Hem de Dylan'ın kartıyla. Beni şık bir butiğe göndermiş, kendimi güzel ve savaşa hazır hissetmek için ne istersem almamı söylemişti ve bu elbiseyi giydiğim anda bunun o olduğunu anlamıştım.

Elbiseyi vücuduma geçirip ince askılarını omuzlarımın üzerinden geçirdikten sonra yeni kırmızı Louboutin'lerimi giyiyorum. Dylan'ın parasıyla alışveriş yapıyor olabilirdim ama makul olmaya çalıştım ve kırmızı topuklular satış görevlisinin önerdiği gümüş topuklu sandaletlerden çok daha fazla giyilecek. Ayrıca, bana Dorothy gibi artık 'Kansas'ta olmadığımı, aksine büyük liglerde olduğumu hatırlattılar.

Dönüp boy aynasına bakıyorum.

Çarpıcı ve güçlü görünüyorum, kendime güveniyorum ve güzelim. Ve bir gülümseme dudaklarımı eğdiğinde... seksi.

Bu mükemmel.

Ve tam zamanında, çünkü ancak beş dakika sonra kapı çalındı. Oturma odasının karşısına geçip kapıyı açtığımda Dylan'ı şık bir smokin içinde görüyorum. Aman Tanrım. O mükemmelliğin tanımı.

Tipik bir balo-düğün kıyafeti değil. Ceket siyah ama gömleği ve uzun ipek kravatı da öyle. Tam anlamıyla siyahlar içindeki bir adam ve yüzündeki karanlık ifadeyle savaşa da hazır görünüyor. Onu gördüğümde keleklerin uçuşmasına engel olamıyorum. Ya da vücudumun ısınmasına. Ya da aramızda büyüyen gerilime.

Neden şık giyindiğimizi ve nereye gittiğimizi bile bilmeden. "Bay Sharpe," diyorum, onu burada tek başıma tutma isteğimle savaşıyor ve bu gece gelmeyeceğim.

"Bayan Hill, muhteşem görünüyorsunuz," diye cevap veriyor. Gözleri benimkilere dönmeden önce üzerimde geziniyor ve onun da benimle aynı arzularla mücadele ettiğini görebiliyorum.

Bir gülümseme dudaklarımı yukarı çekiyor ve kendime itiraf etmeliyim ki bunu seviyorum. Beni her yönden etkileyen bu adamın benden de aynı şekilde etkilenmesi. Kalbim çarpıyor ve sadece sözümüz kesildiğinde duruyor.

Arkamdan Maggie, "Siz ikiniz bambaşka bir şeysiniz. Yatakta da birbirinize Bay Sharpe ve Bayan Hill diye mi hitap ediyorsunuz?" Gülüyoruz ama gözlerimiz birbirini hiç bırakmıyor.

"Gidelim mi?" Dylan boğazını temizledikten sonra kolunu uzatıyor.

Tam bir rapor vereceğime söz verdiğim Maggie'ye veda ettikten sonra sarsıcı ve ürkütücü asansöre binip aşağıya indik. Vince arabanın kapısını benim için açık tutuyor ve başını eğerek görünüşümü sessizce takdir ediyor. Arabaya binerken ona gülümseyerek teşekkür ediyorum. Yerleştikten sonra Vince geceye doğru yola koyuluyor.

"Gergin misin?" Dylan başparmağıyla elimin arkasında daireler çizerek soruyor. Sakinleştirici ama hiçbir şeyin sınırlarımı yatıştıracağını sanmıyorum. Sanki her şey bu ana bağlıymış gibi geliyor. Tüm gözler üzerimizde. Her kelime ve ince hareket değerlendiriliyor. Ya testi geçeceğiz ve yıkım tehdidi ortadan kalkacak ya da her şey tepetaklak olacak ve tüm şirketi ve Dylan'ın itibarını etkileyecek bir cehennem yaşanacak.

Sorusunu hatırlayarak bir kez göz kırpiyorum. "Öyleydim ama şimdi seninle olduğum daha iyi hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

Dudaklarının bir tarafı hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Çok küçük bir gülümseme, o kadar küçük ki, bunu yaptığının farkında olup olmadığını bile merak ediyorum. "Ben de."

Yol kısa sürüyor, ikimiz de birbirimize ve pencereden dışarı bakarken sessiziz. Yine de rahat bir sessizlik, sanki ikimiz de akşam için konuşma noktalarımızı zihinsel olarak gözden geçiriyoruz.

Vince International Hotel'in önünde durduğunda bir an paniğe kapılıyorum. Dylan kapıyı açmakta ve elini elime koyarak dışarı çıkmama yardım etmekte hızlı davranıyor, ama her şey çok fazla. Kırmızı halıya adım attığımızda ışıklar parlak ve basın mensupları üç kişi. Bu gece burada politikadan daha fazlası var. İş var, eğlence var, Faulkner etkinliğinin olmaya çalıştığı her şey var, en üst düzeye çıkarılmış.

Birisi "İşte oradalar!" diye seslenir ve makineli tüfek flaşları patlar.

Bir anlığına donup kalıyorum ama Dylan elimi sıkıyor ve gözlerimi kalabalık yerine ona çeviriyorum. Tamamen rahat görünüyor, sanki devam eden flaşlar bile olmuyormuş gibi ve bana gülümsediğinde, beni bırakırsa düşecekmişim gibi hissetmeme rağmen bacaklarımın kendi kendine hareket etmesine yetecek kadar rahatlıyorum.

Rahatladığımı hissedince sırtıyor ve elimi çekerek beni kollarının arasına alıp öpüyor. Hatta beni hafifçe arkaya doğru eğiyor ve ben de denge için bir bacağımı kaldırıyorum, kırmızı ayakkabım elbisemin eteklerinden görünüyor. Basın ve meraklılar tam da onun beklediği gibi tepki veriyor. "Whoooooooo!"

Dudaklarımız ayrılıp beni tekrar kaldırdığında Dylan, "İyi iş, sevgilim," diye fısıldıyor.

Devam ediyoruz ve her şey çok gerçeküstü olmasına rağmen hareket etmeye devam ediyorum. Dylan arkadaşı Austin'in kapının yanında durduğunu ve yüzünde eğlenmiş bir ifade olduğunu görünce basın kuyruğunu atlıyoruz. Biz yaklaşırken elini uzatıyor ve ben de ilk kez elini sıkıyorum. "Duyduğuma göre bundan kısmen sen sorumluymuşsun?" Neşeli bir şekilde şaka yapıyorum, ancak tüm o gerginlikle dilediğim kadar kendinden emin bir şekilde çıkmıyor.

Austin, "Rica ederim," diye cevap veriyor ve ben de onun lakayt konuşmasına gülmekten kendimi alamıyorum. "Yarın sabah tüm şehir seni konuşacak."

"Ulusun konuşmasına ne dersin?" Dylan kolunu belime dolayarak soruyor. Austin bu hareketi fark ediyor ve biraz gülüyor.

"Raven, umarım bu gece oğlunun tasmaını sıkı tutabilirsin. Aptalca bir şey yapmasına izin verme." Dylan bu tavsiyeye dostça bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Austin yanımdan geçip gidiyor, gözleri bir anda sertleşiyor ve soğuyor. Değişim esrarengiz ve Dylan haklı gibi görünüyor. Austin biraz kaba saba biri ama Dylan'ın güvenini kazandıysa benim de güvenimi kazanmıştır. "İzin verirseniz, konuşmam gereken biri var," diyor Austin, sesi kısık.

Austin içeri giriyor ve ben Dylan'a bir bakış atıyorum. "İyi birine benziyor."

Dylan kıkırdar. "Bunu söylediğini duysa gücenirdi ama o iyi bir adam, iyi bir arkadaş."

"Eminim o da senin için aynı şeyi söylerdi." Onu hafifçe dürtüyorum, kalın kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

Dylan gülümsüyor. Bu gerçek bir gülümseme ve gece boyunca bize güç veriyor. Bu geceki balo, yardım etkinliğinde birlikte geçirdiğimiz ilk geceden farklı, çünkü burada kimseyi etkilemeye ya da gözüne girmeye çalışmıyorum. Ve koltuğumu birkaç şekilde hak ettim. Maggie bana ne kadar iyi olduğumu hatırlattı. Sektörün konuşması gereken şeyin bu olduğunu söyledi. Bu skandal eşleşme, cüzdanlarının cennet yarığında yapılmış bir eşleşme olabilir. İnsan kalabalığı arasında yürürken aklımda tuttuğum şey de bu.

Ve bu çok güçlü. Sanki yerel yıldız oyun kurucudan valinin eşine kadar herkes bize ilgi duyuyor.

Birlikte şampanyamızı yudumlarken valinin eşi "Merak etmeyin," diyor. Dylan odanın diğer ucunda, Austin ve valiyle konuşuyor, bir yandan da sözüm ona meze alıyor.

"Endişelenmek mi?" Yankılanıyorum, gülümsemem çok hafifçe düşüyor. Yüksek sesle bir şey söyleyen ilk kişi o olunca midem bulanıyor. Köpek portreleri konusunda uzmanlaşmış yerel bir sokak fotoğrafçısı hakkındaki kibar sohbetimizden keyif alıyordum, ama işte bu... raydan çıkıp çirkinleştiği an, sanırım. Bana herkesin ne düşündüğü ya da dedikodu paçavralarının ne dediği konusunda endişelenmememi söyleyecek ve aynı anda sahip olabileceği herhangi bir haber için açıklıkla bana bakacak.

Ona bakıyorum, tüm tüylerim diken diken, ama o kolayca gülümsüyor.

"Kocam Dylan'ı politikaya sokmaya çalışacak. O da bu işte iyi olabilir ama Dylan'ın ilgileneneğini sanmıyorum. O her zaman tek başına işine odaklanmıştır, ancak bu ilgi hoş şekillerde dallanıp budaklanıyor gibi görünüyor." Bana bir bakış atıyor, ama yargılamak ya da alay etmek yerine, sesi... nazik ve samimi geliyor. "Bu arada ikinizi de tebrik ederim."

"Oh, uhm... teşekkür ederim."

Endişemi anlayınca omzuma kendi omzuyla hafifçe vuruyor. "Basın hakkında ne derler? Tek kötü basın, basının olmamasıdır." Hafifçe gülerek başını sallıyor.

"Aynı olduğumdan pek emin değilim?" Kalbim küt küt atarken fısıldıyorum.

Gerginliğimi görünce ekliyor: "Benim hakkımda, kocam hakkında ya da bizim hakkımızda yazılanların dörtte birine inansaydım, günlerimi cenin pozisyonunda hüngür hüngür ağlayarak geçirirdim. Çoğu insanın bunu anladığını düşünmek isterim. Sadece fırtınanın içinde güçlü durmalı ve onlara kim olduğunuzu özür dilemeden ve o kadar yüksek sesle göstermelisiniz ki sizi duymadan, görmeden, tanımadan edemesinler."

"Vay canına. Ben... uh... Teşekkür ederim," diyorum bu sefer daha emin bir şekilde. "Gerçekten minnettarım."

Başını zarifçe eğerek sözlerimi onaylıyor. "Kocam Dylan'dan övgüyle bahsetse de onu o kadar iyi tanımıyorum ama bildiğim bir şey varsa o da hiç ilgilenmediği bir tartışma için zorla alıkonulduğu süre boyunca gözlerini senden ayırmadığıdır." Gözlerini odanın diğer ucuna dikerken gözleri parlıyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve Dylan'ın bir şey hakkında hararetle konuşan valiye kibarca gülümsediğini görüyorum. Ama Dylan'ın gözleri benim üzerimde. O kaldırıyor

Kaşlarını çatarak soruyor, ben de başımı sallıyorum, küçük bir gülümseme ve sallayarak iyi olduğumu belli ediyorum.

Çünkü ben... iyiyim. Biz .

O andan sonra, birinin bir şey söyleme korkusu serbest kalıyor. Sanki her şeyi oluruna bırakmışım gibi. Bunun yerine, gece sohbet ve kahkahalarla, şampanya kadehleri ve alkışlarla doldu.

Gece kusursuz geçiyor ve Dylan kolunu bana dolayıp gitme vaktinin geldiğini söylediğinde bittiğine inanamıyorum. Her şey uçup gitti. Balo sona erdiğinde ve pek çok kişi ayrıldığında, geldiğimiz yoldan aşağı iniyoruz ve bir kez daha gerçeküstü hissediyorum. Ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı.

Dylan ve ben dışarı çıkarken, onun sessizce kına yaktığını hissedebiliyorum. "Ne oldu?" "Harikaydın," diyor, "ve daha mutlu olamazdım."

"Orada Faulkner'ları falan mı gördün?" Sinirlerim tekrar ortaya çıkmakla tehdit ederken soruyorum ve Dylan omuz silkiyor. Kapıyı benim için tutarak arabanın arka koltuğuna kayıyoruz ve Vince kapıyı bizim için kapatıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Demek ki fark etmedim ya da bakmayı bile düşünmedim," diyor Dylan. "Gözlerim sadece seni görüyordu."

İlk tepkim akan sıcaklık, ikincisi ise ayıltıcı bir farkındalık.

Haklı olduğunu fark ettim. Bu gece Evan'ı ya da ailesinden herhangi birini görmedim ama onları da düşünmüyordum. Eğleniyordum, sektörden insanlarla tanışıyordum, şehir hakkında konuşuyordum ve Dylan'ın yanında olup onun iyi vakit geçirmesini izlediğim için minnettardım.

Bunun dışındaki her şey önemsiz görünüyor.

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bunu gördüm," diyorum ona memnun bir gülümsemeyle. "Vali ona katılman için seni ikna etmeye çalıştı mı? Karısı öyle düşünüyor gibiydi."

Dylan uzun uzun iç çekiyor ama sinirlenmekten çok eğlenmiş görünüyor. "Onu her gördüğümde öyle yapıyor. Belediye meclisinde olmaya karşı değilim ama nasıl zaman ayıracağımı bilmiyorum. Tamara muhtemelen programımı yüzüme vurur ve bunu kendim halletmemi söyler." Gülüyor ve ben de gülüyorum, asistanının böyle bir şey yapmayacağını biliyorum.

"Beni de dahil ettiği sürece," diye takılıyorum.

Dylan beni yanına çekip çenemi kavırıyor. Beni öpmeden hemen önce mırıldanıyor: "Her gün saat altıda yaptığımız toplantılar olmasa ne yapardım bilmiyorum."

Ve sonra ağız benimkinin üzerinde, dudakları aşağı doğru hareket ediyor ve arabanın arkası gittikçe ısınırken dünyadaki başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

BÖLÜM 3 1

DYLAN

■ Vince'in mümkün olduğunca acele ettiğinden eminim ama bunu başarabileceğimizden emin değilim. Raven'in içinde olmalıyım. Şimdi.

Kahretsin, apartman kapısı açıldığı andan beri onu istiyordum ve gece ilerledikçe tek merak ettiğim o gümüş elbisenin altında ne saklandığıydı.

Onu öperken, ellerinin üzerimde nasıl hissettirdiğinden ve bir anlığına hava almak için ayrıldığımda bana verdiği o küçük iniltilerin ne kadar ateşli olduğundan başka bir şey düşünmeye çalışıyorum.

Geceye karar verdim. PR'a. Ne kadar mükemmel geçtiğine.

Bu gece muhteşemdi. Meraklı bakışlar ve fısıldaşmalar oldu elbette ama fark ettiyse bile belli etmedi. Kendine güveniyordu, güzeldi, benimle olmaktan gurur duyuyordu ve etkileşime girdiği her kişiyle etkili bir şekilde konuştu. Beni tamamen büyüledi ama bu gece tüm odayı büyüledi. Muhteşemdi ve onun benim olduğunu her hatırladığımda neredeyse kendimi çimdiklemek zorunda kalıyordum.

O benim. Her yönden.

Neyse ki Vince bir şekilde şehir trafiğini yarıp bizi rekor bir sürede çatı katıma ulaştırdı. Arabanın kapısını açmasını beklemedim. Bunun için zaman yok. Kapıyı açıyorum, Raven'in arabadan inmesine yardım ediyorum ve onu neredeyse özel asansörüme doğru taşıyorum.

Binanın en üstündeki benim katıma çıkmamız yirmi üç saniye, kapının açılması iki saniye ve arkamızdan kapanması bir saniye daha sürüyor.

"Çıkar şu elbiseyi yoksa yırtıp atacağım," diye uyarıyorum onu, nefesim Raven'ı elde etmek için duyduğum çılgınca ihtiyaçla hiç ilgisi olmayan bir şekilde kesik kesik geliyor.

tek başına ve her şey bu kadına karşı her zaman var olan arzum üzerindeki zayıf tutuşumla ilgili.

Kravatımı çekiştiriyorum, nefes alabilmek için çözmem gerekiyor. Onu bir yere atıyorum ve soyunmaya başlıyorum. Önce ceketimi yere bırakıyorum, tasarımcı etiketlerini ya da pahalı kumaşları umursamıyorum. Sonra gömleğimin düğmelerini.

Bu arada, söylediklerimi yapmak yerine, yeşil gözlerine sıcaklık dolan beni izleyen Raven'a göz kulak oluyorum.

"Sevgilim." Sesim alçak bir gümbürtüye dönüştü.

Dönüyor, oturma odasına doğru ilerlerken bana sırtını dönüyor. Bundan zevk aldığını fark ediyorum ve inliyorum, sikim fermuarımın arkasında seçiriyor.

"Bana bir içki ikram etmeyecek misiniz Bay Sharpe?" diye takılıyor, dudaklarını kavrulmuş gibi yalıyor. "Bir misafir geldiğinde yapılacak en kibar şey budur." Göğsü nefes alıp verirken inip kalkarken aynı şeyi istemiyormuş gibi bile yapamıyor.

"Sen misafir değilsin. Senin de en az benim kadar ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Bunun yerine kanepeye çöküyor ve minderlerin ortasına oturuyor. Bacak bacak üstüne atıyor ve kollarını arkaya doğru uzatıyor; bu poz göğüslerini, belini ve kalçalarını öne çıkarıyor. Ama aynı zamanda... gülümsemesini de.

"Kanepemde iyi görünüyorsun," diyorum ona yaklaşıyor. Gömleğim yere düşüyor ve önce kemerimi çıkarıyorum, metal sessiz odada yüksek sesle çınlıyor ve sonra deri kemer halkalarından geçiyor.

Elimdeki kemere bakarken gözlerinde bir parıltı var ve göğsü daha hızlı inip kalkmaya başlıyor. Kemerini ikiye katlayıp deri halkanın yanımda sallanmasına izin veriyorum. "İlginç bir şey mi var, sevgilim?"

Gözlerini tekrar benimkilere dikti. "Bu gece sarhoş ediciydi. Ve ilk defa kendimi buraya ait hissettim."

"Sen buraya aitsin," diye onu temin ediyorum.

"Kendimi güçlü hissettim." Kelimeleri ölçülü, sanki dudaklarının arasından geçerken tadına bakıyormuş gibi. "yanında... hepsi seninle olduğumu biliyor," diye ekliyor.

Sırıtişım şeytani. "Sen güçlüsün. Ve güzelsin... ve seksisin... ve zekisin." Her kelimemde ona bir adım daha yaklaşıyorum, gözlerim ona kilitlenmiş durumda ve o da kılını bile kıpırdatmadan yaklaşmamı izliyor.

"Pantolonunu çıkar, Dylan."

Bu bir emirdir. Emredici ses tonunda hata yok ve kaşlarımı kaldırıp onu değerlendiriyorum. Gözünü kırpmıyor, ama bakışları benimkine dönmeden önce aletime düşüyor, beni test ediyor, kendini test ediyor... gücünü.

Yüzümde bir sırıtma beliriyor. Bacaklarını açması ve bundan sonra ne yapacağımı söylemesi için sessizce yalvarıyorum.

Tamam, buna uyabilirim. Vücudu üzerindeki gücü bana sayısız kez verdi ve belki de biraz değiş tokuş adil bir oyundur. Raven gücünü deneyimlemek mi istiyor? Bunu benimle yapabilir.

Kemeri masaya bırakıyorum, pantolonumu çözüyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. Pantolonum yere düştüğünde Raven mırıldandı, "Aferin oğluma." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bana hiç böyle hitap edilmemişti. "Bunlar da." Eliyle işaret ediyor ve yanakları kızarıyor.

Ona iyi gittiğini söylemek istiyorum ama dilimi ısırıyorum, şimdilik eğlenmesine izin veriyorum.

Utangaç değilim, özellikle de Raven beni görmek için bu kadar hevesliyen. Başparmaklarımı bel kemerime sokuyorum ve kumaşı bacaklarımdan aşağı iterek kendimi serbest bırakıyorum. Taş gibi olmuşum, göbeğime dayanmışım ve içgüdüsel olarak kendimi kavrayıp uzunluğuma sıkı bir vuruş yapıyorum. "Gördüğün hoşuna gitti mi?"

Raven bacaklarını açıp diğer tarafa geçiriyor ve kalçalarını sıkıyor. O da benim kadar tahrik olmuş durumda.

Kendimi bir kez okşuyorum ve sonra daha da yaklaşıyorum. Ona ağzını açmasını söylemek istiyorum. Ellerini üzerimde, vücudunu bedenimde istiyorum ki bana ne yaptığını hissedebilsin.

Dişlerimi sıkıyorum, kontrolümü kaybetmemek için bunların hiçbirini yapmıyorum. Kendimi tekrar okşarken, gözlerindeki açlıkla harekete geçmesini beklerken sikimin ucundan prekum sızıyor. Öne doğru eğilerek, parmağının ucu sikimin başına dayanana ve inleyene kadar bakışlarını benimkiyle kilitli tutuyor.

Parmağındaki tuzlu sıvıyı nazikçe yalıyor. "Mmm," diye inliyor ve bir damla daha şaftımdan aşağı kayıyor. Gülümsemesi çok güzel ve hınzırca.

Bacaklarını bir kez daha açıyor, bu sefer ayakta duruyor ama bana doğru gelmek yerine elbisesinin askılarını omuzlarından indiriyor. Yanındaki hızlı bir fermuar ve küçük bir sallanma ile elbise ayaklarının dibine düşüyor, tıpkı benim istediğim gibi.

O muhteşem. Seksi. O benim.

Elbisenin görünmez bir büyüyle desteklenen göğüsleri şimdiden serbest ve meme uçları sertleşmiş yumrular halinde bana yalvarıyor.

Ağzını. K lotu, kolayca çıkardığı ten rengi bir ipek parçasından oluşuyor ve bu sefer çorapları yok, bu yüzden sonunda önümde  ıplak.

"Raven," diye inledim.

Titriyor ama beni delirtme görevinde kararlı. "Kanepeye uzan," diye mırıldanıyor ve alt dudağımda düştüğünde "Efendim," diye ekliyor.

Sırtarak başımı salladım, kanepenin uzunluğı boyunca uzanmak için hızlıca çalıştım ve onu sikime yönlendirmek niyetiyle ona uzandım. Ama o bunu yapmıyor. Beni şok ederek başıma doğıru ilerliyor. "Tahtımmış gibi yüzüne oturacağımda ve sen de benimkini yalayacaksın. ben sana dur diyene kadar."

"Evet, Hanımefendi," diyorum, alaycı bir ses çıkarmak istiyorum, ama boğıuk bir yalvarış gibi çıkıyor. Hay sikeyim. Bu kadın bana bir şeyler yapıyor. Onun için zayıfım. Raven bir bacağını atıyor, dizleri yanlarımda ve ayakları omuzlarıma yakın olacak şekilde kanepede diz   k yor. Pozisyonu kollarımı sıkıyor,

Bu da hem ona dokunmamı hem de kendime dokunmamı engelliyor. Amcığı ağızımın hemen üstünde duruyor. Onun uyarılmışlığına kokusunu alabiliyorum. Kahretsin, neredeyse aramızdaki havanın tadını alabiliyorum. Ve onun güzel am dudakları bununla parlıyor.

Dilim onu beklerken kendini milimetrelerce alçaltarak benimle alay ediyor, umutsuzca hi liğı yokluyor ki yeterince yaklaşır yaklaşmaz ona dokunabileyim.

Sonunda kendini ağızıma bırakıyor ve ben de onu yalıyorum, cennetinin tadına baktığım için minnettarım ve bu lezzet karşısında inliyorum. Onu sanki hayatım buna bağılymış gibi yalıyorum çünkü o benim hayatım. Defalarca yaladıktan sonra, en çok neyi sevdiğini biliyorum ve dudaklarını kemiriyorum, klitorisinin üzerine yumuşak öpücükler konduruyorum ve sonunda sertleşmiş dilimle onu beceriyorum.

Özellikle hoşuna giden bir şey yaptığımında, yumuşak elinin bir darbesi ve şaftım boyunca alaycı parmaklarıyla beni  d llandiriyor. Ama her zaman sadece bir dokunuş, beni  ıldırtmaya yetecek kadar ama beni uçurumun kenarına getirmeyecek kadar, yine de karnımda biriken prekumumun ıslaklığını hissedebiliyorum.

Yüzüme biniyor, vücudu titrerken uyarılmışlığı ağızımı kaplıyor. Tırmanışını, boşalmaya gittikçe yaklaştığını hissedebiliyorum ve çabalarımı iki katına  ıkariyorum, onun içinde boğıulmak istiyorum, onun içinde boğıulmak istiyorum. Aniden  ne doğıru atılıyor, nefesi hassas aletimin üzerinde fısıldayarak haykırıyor, sertçe boşalıyor. Ve adımı haykırıyor. Benim adımı.

Titremeleri biraz olsun azaldığında, kollarımı serbest bırakmak için onun bir anlık mutluluk dolu dikkat dağınıklığını fırsat olarak kullanıyorum. Kalçalarını kavrayıp onu ağzıma daha da sıkı çekiyorum.

"Dylan," diye nefes nefese kalıyor.

"Benim," diye hırlıyorum ona karşı, dilimi tekrar klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Daha yeni inmişti ve tekrar başlayabilirdi. Bunu ona daha önce de yapmıştım - iyi bir orgazm, onu yeterince hızlı bir şekilde tekrar çalıştırırsam ikinci bir dünyayı sarsan orgazma dönüşüyor.

İniltisi, kalçaları beni itmek yerine daha fazlası için dilimi kovalarken bir homurtuya dönüşüyor. Kendimi boşalmaktan alıkoymak için bir anlığına geri çekiliyorum.

Gelmek üzereyim. Onu yalamaktan, yüzümde olmasından ve onun seyreke, göz ucuyla dokunuşlarından, boşalmak üzereyim. Ve o bunu biliyor. Bu onun benim üzerimdeki gücü.

Parmağını ve başparmağını tekrar etrafıma sarıyor, sıkıca sıkıyor ve ben tıslıyorum.

Ayak parmaklarım kıvrılmış, deriye gömülmüş, karın kaslarım sıkılmış ve taşaklarım yapmaya hazır olmadığım tek şeye hazırlanmak için vücuduma doğru sıkıca çekilmiş. Ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

Gelmesini istiyorum. Şimdi. Çünkü tutamıyorum. Tutamam.

Klitorisini ağzıma alıyorum ve iki parmağımı içine sokuyorum, artık ellerim serbest olduğu için şükrediyorum. Neredeyse anında onu tetiklediğini bildiğim noktaya vuruyorum ve vazgeçmiyorum. Saldırıdan bunalmış bir şekilde kıvranıyor ve ben de ona zevkle işkence etmeye devam ediyorum.

Nefesi kesiliyor, vücudu geriliyor ve sonra patlıyor. Dizleri çözülürken kalçaları bir santim daha düşüyor, amı ağzıma bastırıyor ve çığlıkları odada yankılanıyor. Tüm bunlar olurken, bir şekilde henüz boşalmamayı başarıyorum.

Ama hiçbir şey söylemiyor. İhtiyacım olduğu gibi onu becermem için bana yalvarmıyor, bu yüzden nefessiz bir şekilde kendini çekene kadar devam ediyorum. "Dur, dur, dur..." diye soluk soluğa bağırıyor.

Oturmasına yardım ettim ve sonra titreyen bacaklarının üzerinde durdum. "Şimdi ne olacak?" Bir sonraki talimatıma havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyaç duyarak talep ediyorum. Sikimi onun amına ya da ağzına soksam iyi olacaktı, yoksa ölebilirdim.

"Becer beni, Dylan. Lütfen... sık beni."

Bunu söylerken bacağını tekrar üzerime atıyor, bu sefer amı sikimin üzerinde olacak şekilde üzerime çıkıyor. Uzunluğumdan aşağı kayıyor, impaling

ve ben onu gerdikçe nefes nefese kalıyor.

"*Kahretsin*," diye inliyorum onun sıcak, kadifemsi duvarlarının beni sıkıca kavradığını hissederek.

Kalçalarını tutuyorum ve kendini toparlayana kadar birkaç vuruş yapıyorum ama sonra göğsümü itiyor. "Bırak seni ben süreyim. Yetki bende, unuttun mu?"

Beni öldürecek. Serbest bırakılmamış zevkten ölebilir misin? Bunu öğrenmek üzereyim çünkü kendini yavaşça sikimin üzerine kaldırıp indiriyor, bir sonraki vuruşuna başlamadan önce tabanıma sürtünüyor.

Göğüsleri önümde zıplıyor ve kıcı her vuruşta yüksek sesle kalçalarımın çarpıyor.

Vücudum bu kadın için yanıyor, özellikle de beni seks delisi gözlerle süzüp "Kimsin sen?" diye sorduğunda.

"Seninim," diye cevap veriyorum, dişlerimi sıkarak kelimeyi söylemeye zorlayarak. "Ben seninim, sevgilim."

"Adımı söyle." Başı geriye düşüyor, saçları bir çarşaf gibi sırtından aşağı dökülüyor ve tırnakları göğsüme batıyor, muhtemelen tenimde yarım ay şekilleri bırakıyor ve ben onun işaretini memnuniyetle karşılayarak ona doğru eğiliyorum.

Uzanıp başının arkasını kavriyorum ve bakışlarını tekrar bana çevirmeye zorluyorum. Gözlerinin derinliklerine bakarak cevap veriyorum, "Raven, ben seninim. Ve sen de benimsin." Bilmesi, ruhuna kadar hissetmesi gereken kısmı da ekliyorum. Gözleri kafasının içinde geri dönmeye çalışırken kirpikleri titriyor. Yine çok yakın, bu sefer sikimin üzerine boşalmaya çok yakın.

İstemedim "Seni seviyorum." dedim.

Ritmini kaybettikçe hareketleri sarsılıyor. Ne söylediğimi anladığında gözleri açılıyor, bir anlığına beni sabitliyor ve sonra mutluluktan uçuyor.

Beni umutsuzca öpmek için yere yığılırken vücudu üzerimde titriyor. Öpücüklerin arasında, "Ben de seni seviyorum" diye nefes nefese kalıyor.

Onun sözleriyle, patlamadan önce sikim son bir seğirme yapıyor, orgazmım içimde sallanıyor.

Görüşüm bir anlığına kararıyor ve duyduğum tek ses Raven'ın kendi salıverilişini haykırması oluyor, ama orgazm kaybolduğunda nefes nefese ve bitkin bir halde geri dönüyoruz. Raven kemiksiz bir şekilde üzerime yığılıyor ve ben kollarımı ona doluyorum, kanepede birlikte uzanmak için kendimizi yeniden düzenlerken saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltiyorum.

Göğsüme sokuluyor ve oraya şefkatli bir öpücük konduruyor. Bir an sessiz kalıyor ve aklından geçen düşünceleri neredeyse duyabiliyorum.

O anın sıcaklığıyla söylediklerimin her kelimesinde kesinlikle ciddi olduğuma dair onu rahatlatmak isteyerek, "Buraya taşınmalısın" diyorum.

Ayağa kalkıyor, sanki çatı katıma değil de Mars'a taşınmayı önermişim gibi bana bakarken gözlerini kocaman açıyor. Ben de evet demesi için onu cesaretlendirerek gülümsüyorum ve o da başını eğiyor. "Benim dairem büyüklüğünde bir yatak odan, içinde yüzebileceğim bir küvetin ve kahve makinen var... ugh, uğruna ölünecek bir şey." Bununla birlikte, seçeneklerini tartıyormuş gibi bana sokularak tekrar uzanıyor.

Hafifçe gülüyorum. "Kahve makinesi mi? Burada yaşamamanın avantajı bu mu? Yirmi dört, yedi dick talep üzerine değil mi?"

"Çok güzel bir alet," diye onaylarken göğsüme doğru başını salladığını hissediyorum.

"Güzel mi?" Onunla alay ederek ısırđım. "Sana güzelliği göstereceğim." Gülüyor, ben kıcına şaplak atarken çılgınca kıpırdanıyor, ses yüksek sesle yankılanıyor. Bırakın son kırk sekiz saati, bu geceden sonra içimde nasıl enerji kaldığını bile bilmiyorum. Ama bu doğru. Onunla ilgili her şey doğru. O benim biriciğim. Sanırım onunla tanıştığım an bunu biliyordum. Sadece ona ihtiyacım olduğunu kabul etmeye hazır değildim.

Parmağı göğsümde şekiller çiziyor ve daha ciddi bir şekilde, "Hızlı hareket ediyoruz" diyor.

"Bildığın zaman bilirsin," diye savunuyorum. "Düşünsene, her sabah uyanabilir, yatağımızda sevişebilir, birlikte işe gidebilir, tonlarca para kazanabilir, masamda sevişebilir, eve gelebilir, akşam yemeği yiyebilir ve istediğimiz yerde sevişebiliriz."

"İlginç bir karşı öneri," diyor. Ses tonundaki sırtıtmayı duyabiliyorum. İç geçiriyor. "Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin ama ben biraz eski kafalıyım. Evlilik masaya yatırılmadan biriyle yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Kalbim göğsümde durdu. Ben evlenmeyeceğim. Asla.

Bu çizgiyi kuma değil, Olivia ve Evan'ın arkamdan seviştiklerini duyduğum gün betona çizdim. Evet, Raven farklı. Biz . Ama evlilik... evliliğdir.

"Bu konuda acele etmiyorum," diyor Raven, ruh halimin değiştğini hissederek. "Eğer taşınmak için çok hızlıysa, kesinlikle evlilik için de çok hızlıdır. Ama işte böyle..."

O konuşmaya devam ediyor ama benim zihnim anılarla dolu bir şekilde geçmişe gidiyor. Olivia ya da Evan'ı değil, Raven'ı. Gülümsemeleri, gücü, zorluklar karşısındaki duruşu, zekası, her şeyi yapmaya istekli oluşu.

Benim için kendini, aşkını feda etti. Ve aynı anı parıltılarında, kendi büyümemi, kalbimin etrafındaki taş duvarları nasıl kırdığını ve onu içeri aldığını, ona derin, karanlık, çirkin kısımları verdiğimi ve onlardan ya da benden kaçmayacağına güvendiğimi görüyorum. O beni daha iyi bir adam yapıyor ve Olivia'nın olabileceğinden çok daha iyi bir kadın.

Çünkü o benim Raven'ım. Başkası yok. Onun gibi biri asla olamaz. O benim olmalıydı, ben de onun olmalıydım. Onu burada istiyorum. Hayır, ona burada ihtiyacım var. Eğer istediği şey onunla evlenmekse, evlenirim. Çünkü benim istediğim o.

"Evlen benimle."

"Ne?" diye haykırıyor, bir kez daha ayağa kalkarak. Yeşil gözleri kocaman ve vahşi, ama derinlerde saklı küçücük bir umut pırıltısı . Bunu görebiliyorum, bana inanma riskini tam olarak göze almasa bile heyecanını hissedebiliyorum.

"Raven, seni seviyorum," diye başlıyorum ve sonra donup kalıyorum. Kendi kendime kıkırdıyorum. "Bunu planlamadığım için ne söyleyeceğimden emin değilim. Bu hiç bana göre değil, o yüzden içimden geldiği gibi konuşacağım."

Başını sallıyor, gözyaşları dökülmekle tehdit ediyor.

"Seni seviyorum. Sana aşık olmak istememiştim. İş olması gerekiyordu, başka bir şey değil, ama seninle asla sadece iş olamazdı. İlk gün ilgimi çektin, bağış gecesinde beni etkiledin, ofiste aklının çalışma şekliyle beni şaşırttın ve her günü kimin daha çok paraya ve güce sahip olduğuna dair bir rekabet olarak değil, bir armağan olarak görmem için bana meydan okudun. Kalbimde ve ruhumda yalnız, yaşlı, acı çeken bir piç olarak öleceğim güne kadar taşıyacağımı düşündüğüm yaraları iyileştirdin. Ve karşılığında hiçbir şey istemiyorsun. Kendi yolunu çizmek, kendi değerlerinle ayakta durmak, her zaman olduğun ve olacağın güzel, güçlü kadın olarak görülmek istiyorsun. Buna engel olmak istemiyorum. Senin yanında durmak ve her adımında seni severek dünyayı fethetmene tanıklık etmek istiyorum. Seni yanımda istiyorum. Dünyanın benim olduğunu bilmesini istiyorum. Evlilik mantıklı. Öyleyse, Raven Hill, benimle evlenir misin?"

'Seni seviyorum' cümlesini tekrarladığım anda gözyaşları yüzünden aşağı süzölmeye başladı ve şimdi serbestçe akıyorlar.

"Çok hızlı ..."

Hayır diyebileceğini ya da en azından şu an için hayır diyebileceğini düşünürken kalbim duracak gibi oluyor. İçimden panik geçerken devam ediyor: "Kimin ne düşündüğü umurumda değil. Seni önemsiyorum, bizi önemsiyorum ve bunu" -kendini işaret ediyor ve sonra elini göğsüme, kalbimin başladığı yere koyuyor

"zel hissettiriyor. Sen benim her Şeyimsin Dylan ve seni korumak, sana değer verildiğini hissettirmek ve seni sevmek için her Şeyi yaparım. Yani evet. Evet, seninle evleneceğim."

Őükrlersun. Evet dediği an, tekrar nefes alabiliyorum.

İime dŕüyor, heyecandan beni sertçe öpüyor. Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum. Sadece anın bysnde var oluyoruz, ikimiz bir olmaya söz veriyoruz.

"Aman Tanrım," diyor Raven, geri çekilerek. "Bunu tekrar yapmak zorundayız." "Ne?" Gülüyorum, yüzündeki ani dehşeti anlayamıyorum.

"Anneme ve babama... ya da Maggie'ye... aman Tanrım, Maggie... böyle seviŐtikten sonra kanepede çırılçıplak niŐanlandığımı söyleyemem," diye açıklıyor ve Şu anda olduğumuz halimizi resmederken gülümsemesi daha da artıyor.

Omuz silkiyorum. "Kimsenin ne dŕndęn umursamadığınızı sanıyordum," diye hatırlatıyorum ona.

Bana ters ters bakıyor ya da bakmaya çalışıyor ama kahkahalarım galip geliyor. "Annemi kastetmedim!"

"Tamam," diyorum, onu bir kez daha üstümde yatacak Şekilde kaydırarak, "Sen, Raven Hill, benimle, Dylan Sharpe'la evlendiğin sürece her gün evlenme teklif edeceğim, sana istediğin kadar yüzük alacağım ve ihtiyacın olduğu kadar çok kez evleneceğim. Ve sonsuza dek benim ol."

EPİLOG

RAVEN

"S Ögle yemeğine ne dersin?" Ofisimin kapısında durduğumuzda Dylan bana soruyor. "Bence... Thai?"
Yanağına bir öpücük kondurarak "Tayland'da," diye cevap veriyorum. "Git tekmele

Bay Sharpe."

"Siz de... Bayan Sharpe," diyor aylar süren evliliğimden sonra bile külotumu ıslattığını bildiği o 'patron' ses tonuyla. Sadece Bayan Raven Sharpe olduğumu duymak bile kalbimin biraz hızlanmasına neden oluyor ve kocamın benimle aynı ofiste olması?

Tüm hayallerim gerçek oldu.

Odama girerken sırtıtmak zorundayım. Dylan'la nişanlandığımız haberi yayıldığında, yani valinin etkinliğinden sonraki Pazartesi günü yeni yüzüğümü takarak onunla ofise girdikten yaklaşık beş dakika sonra, insanlar üst düzey yönetici ofislerinden birine taşınmamın ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Aylar sonra, işte buradayım, bunca zamandır sahip olduğum aynı kabindeyim. Yine de bu benim hoşuma gidiyor, çünkü hala öğreniyorum ve ayrıcalıklı muamele istemiyorum. Kendi yolumu kazanacağım. Bunu yapacağımı çok iyi biliyorum ve kocam da buna saygı duyacaktır. Dylan ve ben, şirket genelinde, katın tam ortasında yapılan bir toplantıda, biz bir çift olsak ve dedikodu tacirleri defolup gitseler de, benim şirkette yükselmek için kendi yolumu kazanacağımı herkese açıkça belirttik.

Tek değişiklik? Dylan'dan, işlem yapmaya başlamadan önce sabah gazetesi okuma alışkanlığı edindim. Aslında, saatimi kontrol ettiğimde, sabah piyasalar açılmadan önce hala biraz zamanım olduğunu görüyorum, bu yüzden hızlıca bir göz atmaya karar veriyorum.

Ve tam orada, iş sayfasının üstünde, beni ironik bir şekilde gülümseten bir şey görüyorum.

Faulkner ailesi SEC tarafından açılan soruşturmanın ardından gözden düştü

Yazan Vanna Nicholson

"Sanırım o ufak tefek şeyi unutmadın, değil mi?" Makaleyi hızlıca okurken mırıldandım.

Vanna'nın doğruyu söylediği ortaya çıktı. Hakkımda karalayıcı bir makale yazan ve olayların kendi versiyonunun basılması için editöre sevinçle baskı yapan kişi Evan'dı. Sanırım Vanna'nın parmağının altında ezebileceği bir başka kişi olduğunu düşünmüştü. Yine de intikamı kısasa kısas bir dedikodu durumu değildi. Daha da yakıp yıkmaya başladı, her kirli işin kanıtını doğrudan federallere götürdü ve şimdi Faulkner'lar, nihai çöküşleri olacak bir SEC soruşturmasına haftalar kaldı. Faulkner ilk kez uygunsuz bir şey yapmıyor ve görünüşe göre, bazıları kanıtlı bazıları kanıtsız bir dizi suçlama yapılmış.

Söylentiye göre Faulkner ataerkilliği, Evan'ın penis ölçme yarışması ve kötü davranışlarının hepsinin çöküşüne neden olduğu için öfkeli ve onu SEC'in dokunamayacağı offshore hesaplarından kesmekle tehdit ettiler. Eğer bu olursa, kendi değerleriyle gerçek bir iş bulmak zorunda kalacak. Sanki varmış gibi.

Karma'nın bu kadar iyi olmasını dilerdim.

Vanna'nın soruşturmadaki son gelişmeleri yazmaktan mutlu olduğu ve Faulkner'ları tanımlamaktan kaçınmadığı görülüyor: *"Bir zamanların dokunulmaz ailesi, şimdilerde Finans Bölgesi'nin güç yapısındaki küçük oyunculara dönüşmüş durumda ve son utanç verici olayla ilgili henüz bir açıklama yapmadılar.*

Sayfayı çevirirken "Kendime not," diye yorum yapıyorum. "Vanna Nicholson kızdırmak isteyeceğin biri değil. Etrafta dolaşın ve riski size ait olmak üzere öğrenin."

İş dünyası haberlerinin geri kalanı nispeten sıradan, ancak dikkatimi çeken bir bölüm var. Sabah özeti bölümünde yarı gömülü bir şekilde, Finans Bölgesi'ndeki olayları hızlı bir şekilde ele alan ve biraz dedikodu spekülasyonu içeren bir tür madde işareti hikayesi. Dylan ve benim başıma gelenlerden sonra pek itibar ettiğim bir şey değil ama yine de beni gülümsetiyor.

*FINANS BÖLGESİ'NİN HÜKÜM SÜREN GÜÇLÜ ÇİFTİ DYLAN VE RAVEN
Sharpe, dün geceki gösterileriyle bir kez daha sosyal dalgalar yarattı.*

basketbol maçı. Saha kenarında oturan Sharpe'lar yerel kahramanlarımıza tezahürat yaparken hem belediye başkanı hem de şehrin en etkili ünlüleriyle sohbet ederken görüldü. Sharpe'lar imparatorluklarını Finans Bölgesi'nin ötesine genişletmeyi düşünüyor olabilirler mi? Başkan Sharpe'ın kulağa hoş gelen bir sesi var.

SON CÜMLE BENİ GÜLDÜRDÜ ÇÜNKÜ DYLAN'IN BÖYLE DÜŞÜNMEDİĞİNİ BILIYORUM. yakın zamanda bir planım yok. Ama belki bir gün. Kâğıdı kapattıktan sonra bilgisayarın başına geçip piyasaya giriyorum. Hesabımı yönlendirmek için geçen yıl boyunca geliştirdiğim cesaret, araştırma ve his kombinasyonunu kullanıyorum.

Hesabım. Parmaklarımın ucundaki para miktarını düşünmek harika hissettiriyor. Hâlâ kişisel hesabım var. Dylan ve ben onun da büyüdüğünü görmeyi seviyoruz, ancak şirketin müşterilerinin büyümesine yardımcı olmak benim için daha da önemli. Kısa bir süre önce bir okul bölgesinin emeklilik fonunun kontrolü bana verildi ve küçük bir bölge olsa da benim için önemli. İnsanların hayatları, gelecekleri benim ellerimde ve bu benim için çok şey ifade ediyor.

İşime o kadar dalmışım ki kapımın çalındığını ve Dylan'ın içeri girdiğini fark etmiyorum bile. "Bayan Sharpe."

Araştırmamdan başımı kaldırıyorum ve gülümsüyorum. "Bay Sharpe. Bu sabahki ejderha avı nasıl gidiyor?"

"İyiden de öte," diyor ve omuzlarımı ovmak için yanıma geliyor. "Gazeteyi okudun mu?"

"Yaptım. Belediye Başkanı Sharpe'ın yorumu hakkında ne düşünüyorsun?"

Dylan kıkırdıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Sanırım vali bana baskı yapmanın bir başka yolu olarak bunu onların kulağına fısıldıyor."

Haklı olabilir. Vali ve eşiyle birkaç kez akşam yemeği yedik ve görev süresi dolmak üzere olduğu için ofiste akıl hocalığı yapacak bir çırak arıyor.

"Benim için planları olabilir ama ben ilgilenmiyorum. Sevdiğim üç şey var. Pazar, sen... ve aile." Dylan elini karnımda gezdiriyor, henüz büyümeyen ama yakında büyüyecek olan karnımın üzerine koyuyor. "Genişleme iyi bir şey."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, yakında böyle oturabileceğimiz ve biraz Sharpe'ın geri teptiğini hissedeceğimiz günü düşünüyorum. "Çok iyi bir şey. Bunu ne zaman açıklayacağız?"

Arkasını dönüyor, masamın kenarına tünüyor, dudakları belirsizce yukarı kıvrılıyor.

"Sorun nedir?" Ona sordum.

Yanakları bir ton daha pembeleşir. "Zaten birkaç kişiye söyledim. Elimde değildi. Çok heyecanlıyım." İlk üç aylık dönemim bitene kadar beklemeye karar vermiştik ama bu beklenenden daha zor oldu. Görünüşe göre ikimiz için de.

Başımı sallayarak gülüyorum. "Kim?"

"Tamara, tabii ki, programım yüzünden." Kaç kişiye söylediğini merak etmeme neden olacak şekilde parmaklarıyla işaretliyor. "Juliana, çünkü ondan sağlık planımıza bakmasını ve alabileceğimizin en iyisi olup olmadığını görmesini istedim ve Austin çünkü... şey, o benim arkadaşım."

Şu anda ne kadar sevimli görüldüğüne gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ayrıca, zaten insanlara da söyledim. "Annem ve babam biliyor, Maggie ve Ami biliyor ve Tamara'yla da konuştum," diye itiraf ediyorum.

"Ne?" diyor, gözleri kocaman. "Tamara'ya benden önce mi yoksa sonra mı söyledin? O hiçbir şey söylemedi."

Tabii ki Tamara bir şey söylemedi. Ona sır olarak bir şey söylersem, tekrarlamaz. Aynı şey Dylan için de geçerli. Tamara bir kilit kutusu, ki bu da bir asistanda olması gereken harika bir şey.

"Ona zam yapmalısın," diye önerdim. "Özellikle de yeniden ofis skandalı olacaktı gibi görüldüğü için."

"Bazı şeyler asla değişmez, sevgilim. Değişmelerini de istemiyorum." Elimi tutuyor, sırtına bir öpücük konduruyor ve ardından "Öğle yemeğine hazır mısın?" diye soruyor.

"Evet, size göstermek istediğim bir şirket var. Yatırımcı arıyor olabilirler." Dosyayı alıp yanımızda götürmek üzere çantama koyuyorum. Çünkü evli ve birbirimize deliler gibi aşık olsak da, bazı açılardan hâlâ sadece iş yapıyoruz.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER, UMARIM BEĞENMİŞSİNİZDİR! EĞER ÖYLEYSE, OKUMAYA DEVAM EDİN

En yüksek teklifi verenin alıntısı!

ALINTI - EN YÜKSEK TEKLIFI
VEREN (SATIN
ALDI)

ÖNSÖZ - LUCIAN

■ Yavaşça odayı adımlıyor, ayakkabılarımın yere çıkardığı sesin onu ürkütmesine izin veriyorum. Gözlerim Dahlia'nın üzerinde, her hareketini izliyorum. Geldiğimi anladığında nefes alış veriş hızlanıyor.

onun için geri. Gözleri bağlıyken, el ve ayak bilekleri yatağa bağlıyken ve karnının üzerinde yatarken, tamamen benim merhametime kalmış durumda ve bunu biliyor.

Onun bağlı ve beni bekleyen görüntüsü çok cezbedici. İnlememi geri çekmeye zorluyorum.

Beni beklerken solgun, süt gibi teni tümüyle gözler önünde. Onu kasıtlı olarak bu şekilde, bu özel pozisyonda bıraktım. Artık hareket etmemesi, mücadele etmemesi gerektiğini biliyor. Beni itaatkâr bir şekilde beklemeyi biliyor ve dahası, *bundan zevk* alıyor.

Tahta raket tenini hafifçe sıyrıyor ve ardından kalçasında tüyler diken diken oluyor. Tüyler kıcının kıvrımına kadar uzanıyor ve nefesini içine çekerken omuzları yükseliyor. Vücudu geriliyor ve dudakları aralanarak yumuşak bir inilti çıkarıyor. Ne olacağını biliyor.

Bunu *hak etti*.

Bana yalan
söyledi.

Ve cezalandırılacak.

Bunun kendi iyiliği için olduğunu bilmiyor. Bilmeli ama henüz farkına varmadı.

Bunu sadece onun için yapıyorum. Buna *ihtiyacı var*.

İyileşmeye ihtiyacı var ve ben ona nasıl yardım edeceğimi biliyorum. Raket havada savruluyor ve yemyeşil kıcına vuruyor, parlak kırmızı bir iz bırakıyor.

Nefes nefese, elleri bileklerindeki bağları kavırıyor. Amının hiçbir şeyin etrafında kenetlenmemesini izliyorum, bu da sikimi daha da sertleştiriyor.

Yakında.

Kontrolümü zar zor sağlayıp kıcını nazıkçe yoğuruyorum, hissettiğini bildiğim zonklayan acıyı yatıştırıyorum. "Bana neden yalan söylediğini söyle, hazine," diye fısıldıyorum kulağının dibine, dudaklarım hassas tenine zar zor dokunuyor.

"Özür dilerim," diye şehvetle inliyor. Özür dilemesini istemiyorum. Ne yaptığının farkına varmasını istiyorum. Bunca zaman bunu benden neden sakladığını bilmek istiyorum. Bana yalan söyleyemeyeceğini öğrenecek. Yalan söylemesi için bir sebep yok.

Şaplak! Küreği diğer yanağına indiriyorum ve dudaklarından boğuk bir çığlık çıkarken vücudu sarsılıyor, amı uyarılmayla parlıyor.

"İstediğim bu değildi, hazine." Ses tonum alaycı. Benim zaten bildiğim şeyi fark etmesi gerekiyor. Bunu itiraf etmesi gerekiyor. Bana, ama en çok da kendine.

Bir an için ondan uzaklaştım ve onu raketin acısıyla yatakta kıvranmaya bıraktım.

İlişkimizin bu noktaya geleceğini tahmin etmemiştim.

Başlangıçta bunun eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Benim için bir çeşit stres atma yöntemi.

Ama işler değişti.

Onu açık arttırmadan aldım ve şimdi gidemez. Bütün bir ay boyunca benim. Ama günler uçup gitti ve sözleşme neredeyse bitti.

Biraz daha zamana ihtiyacım var.

Bunu düzeltereğim. Hazinemi iyileştireceğim.

Yapacağım son şey olsa bile, ona ihtiyacı olanı vereceğim. İkimizin de ihtiyacı olanı.

O güzel dudaklarını ayırıyor ve göğsümde umut çiçekleri açıyor.

Söyle, bana umutsuzca söylemek istediğin şeyi söyle.

Ama ağzı kapanıyor ve hareketsiz kalıp sabırla daha fazlasını beklemeden önce çarşafın üzerinde hafifçe kayıyor.

Kolumu geri çekip kendimi sabitliyorum.

Yakında farkına varacak. Benim kırık hazinem. Yakında *iyileşecek*, ama bu artık benim için yeterli olmayacak. Daha fazlasını istiyorum.

Şaplak!

LUCIAN - BİRKAÇ HAFTA ÖNCE...

Ceketime bakıyorum, onu ofisimin köşesindeki püsküllü deri koltuğun koluna bırakıyorum. Bu lanet binayı terk edip eve gitmem gerekiyor ama bunu hiç istemiyorum. Sanki beni bekleyen bir şey varmış gibi. Daha fazla işten başka yapacak bir şey yok.

Evim için bir servet harcadım. Her bir donanım parçasını özenle seçerek ve her bir odayı titizlikle kendim tasarlayarak sıfırdan inşa ettim. Ama artık oraya geri dönsem bile umurumda değil.

Soğuk ve cansız. Boş.

Kaşlarım çatılıyor ve dudaklarımdan sinirli bir iç çekiş çıkıyor. Çalışmaya devam edebilirim. *Her zaman bekleyen daha fazla iş vardır.*

Çenemi sıkıyorum ve bilgisayarımın kilidini açmak için şifreyi yazıyorum, tuşların hafifçe vurulması beni rahatlatıyor. Rahatlatıcı bir ses. Ama sadece bir an için.

Ekran aydınlandığında ve masaüstünde kalan e-postalar penceresine göz attığımda, neden bu kadar berbat bir ruh hali içinde olduğumu hatırlayıp öfkeleniyorum. Gözlerim en son e-postaya iliştilmiş avukatın ismine odaklanıyor. İşte bu yüzden bu kadar kızgın ve öfkeliyim.

Sülüklerin sürekli bana dava açmasından bıktım. Hak etmedikleri bir parçamı almaya çalışıyorlar. Davaların çoğu beni rahatsız etmiyor. Bu işin var. Ama ailem ve *eski karım*? Bu beni paramparça ediyor ve onlara karşı bir şeyler hissetmiş olmaktan nefret ediyorum. Bir zamanlar onlara karşı bir şeyler hissetmiştim, ama uzun zamandır bu duygulardan soğudum.

Şimdi sadece öfke var.

Bunu daha önce de denediklerini ve başarısız olduklarını bildiğim için kendimi tutuyorum. Denemeye devam edecekler ve bu sinir bozucu ama onlara bir şey vermeyi reddediyorum. Dersimi zor yoldan öğrendim. Artık daha iyi biliyorum.

Yeni bir e-posta gelince gözlerim açıldı.

Kulüp X'ten.

Madam Lynn'den bir e-posta görmeyeli uzun zaman oldu. Ve kulübe adım atmaya daha da uzun zaman oldu. Başparmağım orta parmağımın ve işaret parmağımın uçlarına sürünüyor, içinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

Görüntüler gözlerimin önünden geçiyor ve kırbacın ete çarparken çıkardığı yumuşak sesleri ve İtaatkâr'ın dudaklarından zorla dökülen iniltiyi duyabiliyorum. Asla incitmek için değil, sadece zevk için. Kırbaçlar benim tercih ettiğim bir alet değil, geçmişte de böyle biliniyordum. Ama yine de bu anı dudaklarımın kenarlarını bir sırtışa dönüştürüyor. Parmaklarımı masaya vuruyorum, fareyi e-postanın üzerine getirip merakımdan tıklamadan önce mesajı açıp açmamayı tartışıyorum.

Postanızı kontrol edin, efendim.

Mesaja bir kahkaha atıyorum ve hemen masaüstü telefonumdan sekreterimi aramak için dahili telefon düğmesine basıyorum. Saat henüz beş değil, o yüzden hâlâ masasında olsa iyi olur.

"Evet, Bay Stone?" diye cevap veriyor ve sesi tatlı ve rahat bir havayla çıkıyor.

"Mektuplarımı getirebilir misiniz lütfen?" Soru gibi dursa da soru değil.

Sadece tek bir doğru cevap var ve o da bunu biliyor.

Linda "Elbette" derken hiç tereddüt etmiyor. Sesi biraz hırıltılı. Açıkça söylemek gerekirse Linda yaşlı; emekli olmalı.

Onun yerinde olsaydım, benim kibirli kıçıma katlanmaktansa yapardım.

Yine de kalmadığı için mutluyum. Her yıl kalması için ona daha fazla para ödüyorum. Yüksek bir zam, orada burada bir hediye. Bu onu mutlu ediyor. İyi bir sekreter bulmak değerinden daha fazla iş. İşe başladığımda tam bir baş belasıydı. Linda iki aydan fazla tutabildiğim ilk sekreter ve artık ne yaptığını bildiğine göre, benim için dört yıldan fazla çalıştığına göre, yeni bir sekreter bulmaya niyetim yok. Bu yüzden bir istekte bulunduğumda, *lütfen* derim.

Gelen kutumda kalan e-postaları gözden geçiriyor, ofisimin kapısını usulca çalmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Genellikle kağıt postalarla uğraşmam. Tıpkı bu lanet e-postaların çoğu gibi, onlar da gereksiz. Onlarla ne yapacağını biliyor. Bu yüzden günlük olarak düzenleme ve eleme işini ona bırakıyorum. Kişisel postaları kendi takdirine göre teslim ediyor, genellikle hepsini getirmek için hafta sonuna kadar bekliyor, ama bu özel olanı hemen istiyorum. Beklemekle ilgilenmiyorum.

Kapının hafifçe vurulması küçük odada yankılanıyor ve saate bakıyorum. Sadece üç dakika geçmiş. *Fena değil, Linda.*

"İçeri gel," diye sesleniyorum ve o da hemen kapıyı arkasından kapatıyor. Hiç vakit kaybetmeden masama doğru yürüyor. Pembe tüviti

Etek takım oldukça pahalı görünüyor. Yanılmıyorsam bir Chanel. Görüyorum ki son bonusunu iyi kullanıyor.

"Bu bugünden," diyor ve önüme küçük bir deste koyuyor, "ve bu-"

Elimi sallayarak ve küçük, kare, koyu kırmızı zarfı çıkararak onu durduruyorum. "Gerek yok."

Kalan postaları topluyor, her şeyi bir araya getirmek için masaya hafifçe vuruyor ve "Başka bir şey var mı efendim?" diye soruyor.

Efendim kelimesini kullanması beni hazırlıksız yakaladı ve bir an için bu özel postayı gönderenin kim olduğunu bilip bilmediğini merak ettim, ama yüzü pasifti. Ve bu bana ilk kez efendim demesi değil. Çalışanlarımın çoğu öyle der. Sadece Linda bunu diğerlerinden daha az kullanıyor.

Başımı sallıyorum ve "Hepsi bu kadar" diyorum. Gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşak ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. Linda benimle uğraşmak zorunda olmasına rağmen hep gülümser. Benim sinirli hallerime katlanır. Kalmasını istememin nedenlerinden biri de bu.

Topuklarının üzerinde dönmeden önce başını sallıyor. Zarfı açmak için o gidene kadar bekledim.

Gidişini izliyorum ve kapının kapanışını dinliyorum, beni geniş ofisimde yalnız ve tek başıma bırakıyor. Tam da tercih ettiğim gibi.

Sonunda masamdaki mektup açacağıyla zarfı açıyorum ve üzerinde kalın bir X harfi bulunan siyah balmumu mührü tamamen görmezden geliyorum.

Kalın krem rengi parşömen zarf zarftan kolayca çıkıyor ve el yazısıyla yazılmış mesaj Madam Lynn'in güzel el yazısıyla yazılmış. Başka hiçbir şey olmasa bile, onun yeteneğine hayranım.

Sofistike senaryoyu okurken onun boğucu sesinin kulağıma fısıldadığını duyar gibiyim.

Efendim,

Bir müzayede düzenlenecek ve ben şahsen seni davet etmek istedim Lucian. Çok uzun zaman oldu ve ihtiyacın olduğunu biliyorum. Önce üyeliğini yenile.

Yakında

görüşürüz, L.

Mesajını alırken dudaklarımda asimetric bir gülümseme beliriyor. Ben bir Beyefendi olabilirim, ama o kesinlikle bir Madam. Deri masa sandalyemde arkama yaslanıyorum

Katılmalı mıyım, katılmamalı mıyım diye düşünürken parşömeni masaya vuruyorum.

Kulüp X'e gitmeyeli neredeyse bir yıl oldu. Bir İtaatkârım olmayalı daha da uzun zaman oldu ve bunlardan sadece birini aylık açık artırmalardan birinde satın aldım. En uzun süren oydu ama sadece zorunlu olduğu için.

Sıradanlıktan uzaklaşmak için iyi bir fırsat olabilir. Gelecek vaat eden bir sanatçının siyah beyaz eskizleriyle kaplı arka duvara dalgın dalgın bakıyorum.

Karar vermeden masa telefonum çalıyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. Sıkıntıyla öne doğru eğilip cevap veriyorum.

"Taş," diye cevap veriyorum.

"Lucian," diye kız kardeşimin sesi geliyor hattan. Parlak ve neşeli, küçük kız kardeşimin temsil ettiği her şey. Bubbly ona böyle denmesinden hoşlanıyor.

Ama onun mutluluğu bana bulaşmıyor. Ailemizin avukatından gelen lanet e-postaları okuduktan sonra olmaz. Bildiğinden şüpheliyim ve bu onun hatası değil.

Yine de bana onları hatırlatıyor. Keşke böyle olmasaydı. Keşke ikisini birbirinden ayırabilseydim ama yapamıyorum. Onu manipüle ediyorlar ve konuşmalarında bu konuya değinmeleri an meselesi. Kahretsin, şimdi aramasının nedeni ailelerimiz olabilir.

"Anna, nasılsın?" Ona rahatça soruyorum. Dinlerken parmağımı zarfın balmumu mührü üzerinde gezdiriyorum.

"İyiydin ama seni özliyordum..." diye devam ediyor, sesi uzaklaşıyor. Cevap vermedim. Her iki durumda da duygularımı itiraf etmek istemiyorum. Evet, kız kardeşimle iletişimi kaybetmek biraz acı veriyor ama o onlarla iletişimde kalmayı seçiyor. Bu kararı o verdi. Ve ben onlarla herhangi bir temas kurmayı reddediyorum.

"Çok uzun zaman oldu," diyor üzgün bir sesle ve sonra tonu yükseliyor. "Yakın bir zamanda öğle yemeği yemeliyiz."

Uzun bir nefes alıyorum, hiçbir şey için söz vermek istemiyorum. İş toplantısı olmadığı sürece öğle yemekleri hızlıdır. O zaman pek de öğle yemeği sayılmazlar. Ama bunun ötesinde, ona söyleyecek pek bir şeyim yok. Ona duymak istediği şeyleri söylemeyeceğim kesin.

"Belki yakında," diye cevap veriyorum sonunda.

Telefonda "Gerçekten hayır demek istediğinde böyle söylüyorsun" diye homurdanıyor. Sesi şakacı ve göğsümde sert bir kıkırdamaya neden oluyor. Belki de sadece

On dokuz, ama Anna akıllı bir kız. Onu inkar edemem. Ne kadar istesem de, ona karşı bir zaafım var.

Öne doğru eğildim ve takvimimi açtım. "Perşembe yapabilirim."

"Anlaştık," diye hemen kabul ediyor ve telefonda gülümsediğini hissedebiliyorum. Onu mutlu edebilmek göğsümü ısıtıyor. Diğerlerinin aksine, o benden bir şey almıyor, almıyor, almıyor. Gerçekten sadece beni görmek istiyor.

"Ben de seni özledim, Anna."

"Buna gerek kalmayacak, çünkü sana mesaj atacağım ve Perşembe günü görüşeceğiz," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Konuşacağım. Sonra konuşuruz." Beni uzun soluklu bir sohbete sürüklemeyi önce aramayı hemen sonlandırıyorum. Bunu Perşembe günü de yapabilir, umurumda değil.

"Sonra konuşuruz. Seni seviyorum," diyor parlak bir sesle. " konuşuruz," diye cevap veriyorum ve telefonu kapatıyorum.

Bunu yaparken gözüm karta takılıyor ve onu alıp masamdan kalkıyorum, ceketimi koluma geçiriyorum ve oraya en son ne zaman gittiğimi düşünüyorum.

Club X'e ayak basmayalı uzun zaman oldu ve bir ziyaret için çok geciktim.

DAHLIA

Tanrım, keşke bu rengi giyebilseydim, diye düşünüyorum parmak uçlarımı masamın üzerinde duran zengin, kadifemsi mor kumaşın üzerinde yavaşça kaydırırken. Ödüllü bir elbiseye dönüştürüleceğini umduğum bir kumaş. Nefesimi tutarak ve tasarıma katkıda bulunabileceğimi umarak içime çekiyorum.

Bu sezonun yeni moda rengi bu ve modellerin podyumda bu rengi sergilemesi an meselesi. Umarım ben de başarılı bir defilenin sonunda podyumda gururla yürüyen moda tasarımcılarından biri olabilirim. Bir gün.

Moru severim; muhtemelen en sevdiğim renkler arasında kırmızı ve siyahla birlikte ilk sıralarda yer alır. Sadece giyince iyi görünmüyorum. Kumaşı yavaşça masanın üzerine bırakıp düşünüyorum. Siyah bana daha çok yakışıyor ve muhtemelen bu yüzden dolabımın neredeyse tamamı siyah ve grilerden oluşuyor. Şimdi bile, koyu renk spor

ipek pantolon, gece yarısı renginde bir bluz ve kırpılmış siyah deri ceket, koyu kahverengi saçlarım şık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, Azrail'e modellik yapıyormuşum gibi görünüyorum.

Sanırım bu kadar çok siyah giymeyi bırakmalıyım, diyorum kendime, belki o zaman bu kadar depresif olmayı bırakırım.

Derin bir nefes alıyorum ve terapistimin hayatımdaki olumlu şeylere odaklanmam yönündeki tavsiyesine uyarak bu düşünceden sıyrılıyorum. Siyah zayıflatıyor olabilir ama ruhlara hiç iyi gelmiyor. Az önce renkler ve bunların ruh hali ve ruh hali üzerindeki etkileri üzerine bir çalışma okudum. Küçük bir kahkaha attım. Moda Geliştirme Tarihi dersimde test için garip bir şeydi ama göz açıcıydı.

Yine de bugün harikaydı. Aslında son iki hafta bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Büyürken moda büyük ilgi duyardım. Christian Dior, Gucci, Prada, Michael Kors, aklınıza ne gelirse. Eğer bir adı varsa, onu giymek isterdim. Kumaşları kesmeyi ve onları dikerek muhteşem elbiseler yapmayı hayal ederdim. Annemin bana aldığı en sevdiğim hediyelerden biri bir çizim defteri ve eskizler için kocaman bir renkli kalem setiydi. Tüm defteri sadece bir ay içinde doldurmuştum.

Zamanla bu saplantım moda dünyasında çalışmak gibi ömür boyu sürecek bir hayale dönüştü ve birkaç hafta öncesine kadar bu hayalim asla gerçekleşmeyecekmiş gibi görünüyordu. Ama sonunda kapıdan içeri adımımı attım ve bu fırsatın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

Şimdi burada, Explicit Designs'ın en üst katında kendi ofisimde oturuyor, şehirdeki en gözde stajlardan birinde çalışıyor ve dileğimi gerçekleştiriyorum. İnanılmaz bir şey. Cidden, bu işi kesinlikle seviyorum. En yeni tasarımları ve modayı görme, ilginç ve enteresan insanlarla tanışma ve bu muhteşem kreasyonların yaratım sürecine dahil olma fırsatı buluyorum. İşlerin nasıl sonuçlandığı çok komik.

Özellikle de neredeyse pes ettiğimi düşünürsek.

Bir endişe dalgası midemi bulandırıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Her şeyi terk etmeye ne kadar yakın olduğumu, karanlığın beni ele geçirmesine ne kadar izin verdiğimi bilmek beni ürpertiyor. Bunu düşünmek beni ürpertiyor ve istenmeyen düşünceleri uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Bu sürekli bir savaş. Karanlık düşünceler her zaman zihnimin gölgelerinde bekliyor gibi görünüyor - beni takip ediyor, bana musallat oluyor ve sonra tam da her şeyin yolunda gittiğini düşündüğüm anda saldırıyor.

Ama artık her şey daha iyi, kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ve mutlu olmaya odaklanmam gerekiyor.

Bir tıkırtı sesi beni hayallerimden koparıp başımı kaldırmama neden oldu. Ofisimin cam penceresinden patronum, tanınmış moda tasarımcısı Debra Ferguson'un eşyalarını topladığını ve gece için hazırlanmaya başladığını görüyorum.

Çalıştığım katla ilgili sevmediğim tek şey bu. Tüm alan, ofisleri çevreleyen tavandan tabana pencerelere sahip geniş bir açık alan ve neredeyse hiç mahremiyet yok. Herkes birbirini görebiliyor. Sanırım o kadar da kötü değil ama mahremiyetimi özlüyorum.

Ağırbaşlı bedenini saran şık kırmızı bir elbise giymiş olan Debra'nın büyük boy Prada çantasını sağ omzuna atmasını ve Gucci gözlüklerini takmasını izliyorum. Kırklı yaşlarının sonundaki bir kadın için, yarı yaşındaki birinde bulabileceğiniz türden bir seksapel yayıyor ve bu bu kadar popüler olmasının nedenlerinden biri. Bana göre, onun yaşındayken olmak istediğim her şeyi temsil ediyor: zeki, kendine güvenen, seksi ve kaderine tamamen hakim.

Ofisinden çıkarken bana bakma zahmetine bile girmiyor. Bir an için, o gitmeden önce dışarı çıkıp ona veda etsem mi diye düşünüyorum. Yapılacak en kibar şey bu olurdu ama yine de yerimden kıpırdamıyorum.

Yapmamalıyım, diyorum kendi kendime, içimi bir utanç duygusunun kapladığını hissederek. Muhtemelen onu kızdıracağım.

Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum. Debra bana karşı çoğunlukla nazik davrandı. Sanırım ondan korkuyorum. En azından ben öyle düşünüyorum. Yeniyim ve hâlâ yerimi öğrenmeye çalışıyorum. Burada çalışan sadece bir düzine kadar insan var ve herkesin kendi rutini var. Benimkini öğrenmem gerek.

Kendimi çelişkili hissederek, onun büyük odadan çıkıp gözden kayboluşunu izliyorum. O gittiğinde hafif bir iç çekiyorum. Neden böyle olduğumu bilmiyorum, neden kendi kendime duyduğum kuşkuların beni ıskalamama neden olmasına izin veriyorum. Bu sinir bozucu. Tüm bu güvensizliklerle bu işe girmiş olmam bile bir mucize.

Mor kumaşı nazikçe katlayıp kaldırdıktan ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olduktan sonra eski Chanel çantamı alıp omzuma atıyorum. Çanta yakın arkadaşım ve iş arkadaşım Carla'dan elden düşme. İki dönem önce aynı sınıfı paylaştık ve Debra'nın beni bu pozisyon için düşünmesinin bile onun sayesinde olduğunu biliyorum. Ona çok şey borçluyum.

Zaten çok fazla. *Ama vay canına, bu çanta.* Elimi pelüş kapitone deride gezdiriyorum, hala benim olduğuna inanamıyorum.

Bunu bana verdiğinde neredeyse ölüyordum, çünkü daha önce hiç bu kadar pahalı bir şeye sahip olmamıştım. Bırakın *eski Chanel*'i. Uzun süre kullanmayı reddettim, bir şekilde kaybedeceğimden ya da birinin çalacağından korktum... ya da daha kötüsü, üzerine şarap ya da ruj bulaştıracağımdan. Bunun yerine, dolabımda tozlanmasına izin verdim. Ancak Carla beni azarladıktan ve bu kadar endişelenmememi söyledikten sonra kullanmaya başladım. Ona göre bu sadece bir çantaydı ve hiç kullanmayacaksam ona sahip olmanın ne anlamı vardı?

Tam çıkmak üzereydim ki telefonum çaldı. Kim olduğuna bakmak için hemen çıkardım. *Annem*, diye düşünüyorum endişeyle. *Sonunda mesajıma cevap verdi.* Onun yerine, oda arkadaşım Callie'den gelen bir mesajla karşılaştım.

Calgurl182: *Sınavlarım için çok çalışacağım. Lütfen işten geldiğinizde sessiz olun. Thx*

Mesaja sırtıyıyorum. Bir ödevi bitirmem gerektiğinde çok çalışırım ama Callie çalışmayı bambaşka bir seviyeye taşıyor. Sınavlar yaklaşırken Callie'nin kaygı düzeyinin tavan yapmış olduğunu biliyorum. Rahatsız edilmek istememesini tamamen anlayabiliyorum.

Kampüsün yakınındaki küçük dairemize girdiğimde bir fare kadar sessiz olacağımı aklıma not ettikten sonra annemle son mesajıma bakıyorum ve sırtışım yavaşça kayboluyor.

Selam anne, geçenlerde sana hayalimdeki işe girdiğimi söylediğimi biliyorum ama şu anda maddi olarak işler gerçekten zor. Pek çok şey için ödeme yapmak zorunda kaldım, kullanılmış bir araba, kıyafet, kira, okul harcı... tüm bunlar beni biraz zor durumda bıraktı ve bir sonraki sömestr için nasıl ödeme yapacağımdan emin değilim. İstemekten nefret ediyorum ama bana yardım edebilir misiniz? Fırsat bulur bulmaz size geri ödeyeceğim.

Seni

seviyoru

m, Dah

Cevabının olması gereken boşluğa bakarken kendimi kederli hissediyorum. Ondan fazla bir şey beklemiyordum ama en azından cevap verebilir ve bana maddi olarak yardım edemese bile önemseydiğini belli edebilirdi. Üniversite masraflarımı kendim ödemek zorunda kaldım. Bir işim varken iyiydi ama bu staj hiçbir şey kazandırmıyor ve hem perakende işime devam edip hem de burada çalışamazdım. Berbat durumdayım. Annemin bana

yardım edebileceğini umuyordum.

beni dışarı atıyor. Ama bu para hakkında attığım üçüncü mesaj ve hiçbirine yanıt vermedi. Yine de yeni erkek arkadaşıyla tatile çıkacağını hatırlattı.

Bu bana onun öncelikleri arasında alt sıralarda olduğumu hissettiriyor. Ama belki de şu anda daha fazla stresle baş edemiyordur.

Son zamanlarda mesafeliydi ve şu anki erkek arkadaşıyla çıkmaya başlamadan önce bile gerçekten zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Son birkaç yıldır ben okuldayken annem benden uzaklaştı. Ona babamı çok fazla hatırlattığım için mi diye düşünmeden edemiyorum. Umarım değildir, çünkü bu beni sadece daha kötü hissettirir, belki de babama daha çok kızmama neden olur, tabii bu mümkünse.

Onu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Ailemizi parçaladığı için onu affedebilecek miyim bilmiyorum. Bana *olanların olmasına* izin verdiği için. Şimdi bile, hala anlayamıyorum. Babamın benim koruyucum, kollayıcım olması gerekiyordu. *Bana zarar vermesine izin verdi.* Bu gerçek beni derinden sarsıyor ve zaman zaman kabuslar görüyorum.

Gerçi son zamanlarda daha iyiydi. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve ceketimi alıyorum.

Bu açmayı bırak. Nispeten iyi bir gün geçirdim ve geçmişte yaşayarak bunu mahvetmeme gerek yok. Her şeyin farklı olmasını dilemeye devam edersem bunu asla atlatamayacağım. Yapmam gereken şey endişelenmeyi bırakmak ve gelecek dönem okul harcımı ödemenin bir yolunu bulmak. Bu düşünceyle omuzlarımı dikleştirip başımı sallıyorum ve kendime olan güvenimin geri geldiğini hissediyorum. Bu işi başaracağım ve gurur duyacağım bir hayatım olacak.

Para sıkıntımı düşünmek bile beni strese sokuyor. Bu stajın yanı sıra faturaları ödemek için çalışmak zorunda kalacağım için yıpranacağımı düşünmeden edemiyorum. Okul için çalışmam gereken zamanı hesaba katmıyorum bile.

Gelecek aya kadar bir şeyler bulmam lazım. Finallerden sonra tatil var ve o zaman bir şeyler yapabilirim. Bu stajı devam ettirmenin ve derslerimi ödemenin bir yolunu bulacağım.

Omuzlarımı kararlılıkla çelikleştirerek ofisten çıkıyorum ve kendi kendime şöyle düşünüyorum: *Öyle ya da böyle, bir şekilde para kazanmanın bir yolunu bulacağım. Bu beni öldürse bile.*

Highest Bidder serisini [buradan](#) okuyabilirsiniz.

ABOUT THE AUTHORS

Willow Winters

[TikTok Facebook](#)

[Instagram](#)

[Willow'un Web
Sitesi](#)

Lauren Landish

[TikTok](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Lauren'in Web Sitesi](#)

Lauren & Willow [Highest Bidder](#)

Yazarına Ait Diğer Kitaplar

[Basit ve Karşı Konulmaz](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.